

Eğer Biz Olsaydık

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
CORINNE MICHAELS

On beş yıl önce Jack O'Donnell'a âşık olmuştum.
O zamanlar sadece genç bir kız olmama rağmen sevebileceğim
tek erkeğin abimin en yakın arkadaşı olacağını biliyordum.

On sekizinci yaşımı kutladığım gün ondan beni öpmesini istediğimde,
bunun hayatımı tamamen değiştireceğini asla düşünemezdim.

O gece Jack'e her şeyimi verdim.
Sanki hayatımızın en güzel anı o öpücük değilmiş gibi,
yaşamaya devam edebilmek için yollarımızı ayırmak
ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydık.

Ama bu ayrılık bile saklamak zorunda kaldığımız
sır kadar acı verici değildi.

Onu hâlâ ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalıştım.
Onun güçlü kollarına geri dönmeyi ne kadar istediğimi
ya da ela gözlerinin kalbimi nasıl hızlandırdığını unutmaya çalıştım.
Ta ki beni tekrar öpene kadar.

Bu sefer geri dönüşümüz yoktu.
Bu sefer o öpücüğün ne anlama geldiğini biliyordum.
Biz birbirimize aittik ve artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Ancak ortaya çıkacak tek şey duygularımız değildi, geçmişimiz de
yeniden ortaya çıkacaktı ve bizi, mutlu olmak için yakaladığımız
ikinci şansı da yok etmekle tehdit ediyordu.

*Aşkımız bir kez daha sınanırken,
birlikte duracak kadar güçlü olabilecek miydik?*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Çeviren: Elif Gültekin

PUKKA
YAYINLARI

Eğer Biz Olseydik

Orijinal Adı: Could Have Been Us

Corinne Michaels

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Elif Gültekin

Editör: Dila Öz

Düzeltili: Zeynep Işıklar

Son Okuma: Gülsena Karaca

Orijinal Kapak Tasarımı: Sommer Stein

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Haziran 2025

ISBN: 978-625-95863-4-2

Sertifika No: 73186

Copyright © 2021 by Corinne Michaels ****

Bu kitabın Türkçe yayın hakları *Brower Literary & Management*'a ait olup, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

Düzenleme

Ny.ozlem

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul ****

Sertifika No: 43624

Eğer Biz Olsaydık

CORINNE MICHAELS

Çeviren: Elif Gültekin

Ben hatırlayamasam da bir zamanlar iyi bir şey yaptığına
emin olduğum Aly Martinez'e.

Bir

STELLA

Gözyaşlarımı sildiğim sırada, “Stella, bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir yolunu bulabiliriz,” dedi Jack.

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Her zaman başka bir seçenek vardır.”

“Kolay olmayan bir seçenek.” Bakışlarım kucağımdaki minik bebekteydi.

Her ne kadar yanımda olmasını istesem de onu bırakmak zorundaydım. İki seçeneğimizin de neden berbat olduğuna dair milyonlarca sebep vardı ama fikrimizi şimdi değiştirmemiz, bir felaketle sonuçlanırdı. Babam eğer bebeği büyütmeye karar verirse beni her şeyden men edeceğini açıkça belirtmişti. Ailem olmayacaktı. Arkadaşlarım olmayacaktı. Kardeşlerimin hiçbirinden yardım isteyemeyecektim, yoksa onları da mirasından men edecekti. Ben *öyle* bir kız olamazdım. Onun kızı on sekizinde hamile kalan kızlardan olamazdı. Daha sonra ağlayıp umurumda olmadığını söylediğimde ise beni incitebilecek tek diğer şeye, Jack’e yönelmişti.

Eğer Biz Olseydik

Kasabada bir daha iş bulamayacağından emin olacak, sonra da geleceğini mahvedecekti. Jack zaten ailesini kaybetmişti, bu yüzden uğruna çalıştığı diğer her şeyin elinden alındığını görmek kaldırabileceğim bir şey değildi.

O gece aptallık etmiştik. Bir hata yapmıştık ve bu da bizim kefaretimizdi.

Jack bebeğin parmaklarına dokundu. Çoktan onunu da sayıp tek tek öpmüştüm. Tıpkı olması gerektiği gibi kollarıma tam oturan mükemmel bir küçük kızdı.

“Hayır ama bu hangi seçimin kolay olduğu ile ilgili değil.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Koyu kahverengi saçları dağınmıktı, üniversiteden buraya zamanında yetişebilmek için koşmuştu ve ela gözleri yedi ay önce kararlaştırdığımız şeyi yapmak zorunda kalmanın verdiği çelişkiyle doluydu.

“Hayır bu neyin kolay olduğuyla değil, onunla ilgili,” dedim. Kelimeleri söylerken çoktan onlardan nefret etmiştim.

“O bizim kızımız. Okulu bırakırım ve onu yetiştirebilmenin bir yolunu buluruz.”

Yeni bir gözyaşı dalgası geldi. Bunun daha kolay olacağını sanmıştım. *Ne kadar da safmışım*. Son dört aydır hamileliğimi saklamak için Georgi’daydım ve Willow Creek Vadisi’nden kimseyi görememiştim. Tek yaptığım şey bu durumdan nasıl sağ çıkabileceğimi planlamaktı ve şimdi, o burada olduğuna göre çıkabileceğimi sanmıyordum. En azından bir ömür boyu acı içinde olmadan çıkamazdım.

“On sekiz yaşındayım,” diye hatırlattım.

Jack ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. “Bunu biliyorum. Hepsini biliyorum ama şimdi o burada.”

“Ve sen de yüksek lisans yapıyorsun. Bunu konuşmuştuk, Jack. Bunun hakkında konuştuk çünkü...”

Bana, sanki kalbinde fiziksel bir ağrı varmış gibi bakıyordu. “Grayson’a söylemek zorundayız.”

Evet, abimden bahsediyordu. Jack’in tüm dünyadaki en iyi arkadaşıydı. Her zaman onun yanında olan ama gerçeği asla bilmemesi gereken tek kişiydi.

Kendimizi kandırıyorduk.

Bunun sadece bir öpücük olduğunu söyleyerek kendimizi kandırmıştık. Oysa çok daha fazlasına dönüşmüştü çünkü ikimiz de kaybolmuştuk ve her şeyi yoluna koyacak birini arıyorduk. Ve şimdi, söylediğimiz yalanların en büyüğü ise sevmesi için başka bir aileye vereceğimiz bebeğimizdi.

“Tek sebep Grayson değil. Bunu istiyor musun? Şu anda baba olmak istiyor musun?”

Burun kemerini sıktı. “Hayır ama bir bebek yaptık.”

“Evet yaptık ve onu doğurmayı, ardından da ona hak ettiği hayatı vermeyi seçtik. Hemen dışarıda kızımızı sevecek iki insan var. Hayatlarını düzene sokmuş, bir ailesi, bir evi olan ve ona bizim veremeyeceğimiz bir gelecek verebilecek insanlar var. Bizim aksimize sevgili bile değilken kendilerini kaptırıp prezervatif takmayı unutan iki ergen değil. Babamın her şeyi alacağından bahsetmiyorum bile, Jack. Her şeyi ve... ben sadece... sadece bizi düşünmemeli ve onun için doğru olanı yapmalıyım. Bu bizim ne istediğimizle ilgili değil.”

Sadece beni sevmesini istememe rağmen.

Jack derin bir iç çekti. “Nasıl bir hediye aldıkları hakkında hiçbir fikirleri yok.”

Misty ile Samuel Elkins pembe korumalıklarıyla filli dönen-celerini almış, çocuk odasını çoktan hazırlayıp tamamlamış iyi insanlardı. Bir sürü kıyafet, araba koltuğu ve bebek bezi almışlardı. Evlerine gittiğimizde bizimle saatlerce konuşarak Jack ve

Eğer Biz Olseydik

bana uyan bir plan oluşturmuşlardı. Neyden vazgeçtiğimizin farkındalardı.

Gözlerimi kapatıp bebeğe sokuldum ve dudaklarımı alnına bastırdım. “Misty, Kinsley’yi sevecek. Benim olamayacağım bir anne olacak. Bu beni paramparça edecek ama onun için en iyisi bu. İkimiz de bunu biliyoruz.” Diğer elimi göğsüne koyarak kalp atışlarının ne kadar hızlı olduğunu hissettim.

Jack yanıma gelip iri elini benimkinin üzerine yerleştirdi. “Eğer doğru olan buysa neden bu kadar zor geliyor?”

“Çünkü onu seviyoruz. Onu yanımızda tutamayacak olsak bile.”

Üç kalp aynı anda atarken, ikisi olacakların bilinciyle kırılıyordu. Bu küçük kızı başka bir aileye verecektim. Ona, benimle asla sahip olamayacağı bir şans verecektim. Birkaç hafta içinde üniversiteye başlayacaktım, Jack ise yüksek lisansının ikinci yılındaydı ve birbirimizi sevmiyorduk. Eh, en azından o beni sevmiyordu.

“Ne istersen yaparım, Stella. Sana bunu söyledim. Eğer ihtiyacın olan buysa, babana, abine ve tüm dünyaya karşı gelirim.”

Yapacağını biliyordum. Tüm bu süreç boyunca harika davranmıştı. Jack ihtiyacım olan her konuda bana yardım teklif etmişti ve ona bizim verebileceğimizden daha iyi bir hayat vermek istediğimi söylediğimde ise kararımı desteklemişti. En zor kısmı ise tüm olan biteni abilerimden saklamak olmuştu.

“Biliyorum ama verebileceğimiz en bencil olmayan kararı vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

İkimizi de ne kadar kıracak olursa olsun.

Kapı çalınınca hemşire kafasını içeri uzattı. “Hazır mısınız?”

Kızıma tekrar bakarken kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyordum. Kim buna hazır olabilirdi ki? Bunu nasıl

yapacağımı bilmiyordum. Jack bana baktı. “Zamanı geldi, Stella. Eğer bunu yapacaksak, şimdi yapmalıyız.”

Haklı olduğunu biliyordum. Onu ne kadar uzun süre tutarsam, aklım ve kalbim o kadar zorlu bir savaşa girecekti.

Islak bakışlarım kapıya geri döndü. “Hazırız.”

Kapı tekrar kapanınca kızıma baktım. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve bunu yapma sebebim de bu. Seni her zaman seveceğim. Çok üzgünüm, Kinsley. Yeterince güçlü olamadığım için üzgünüm. Sakın bunun kolay olduğunu ya da bunu seni sevmediğim için yaptığımı düşünme.” Bakışlarımı tekrar Jack’e çevirdim. “Onu benden al. Lütfen, bunu sen yapmalısın. Ben yapamam...”

Jack uzanıp Kinsley’yi kollarının arasına alırken gözleri dökmeye hazır yaşlarla doluydu. “Ne olursa olsun, umarım bir gün bunun şimdiye kadar yaptığımız en zor şey olduğunu anlarsın. Annen seni sevdiğimiz konusunda doğru söylüyor, bu yüzden daha iyi bir hayata sahip olmana izin veriyoruz.”

Kapı tekrar açılınca buna tanık olmak istemeyerek başımı çevirdim. Çocuğumuzu odanın diğer tarafına taşıyan Jack’in ayak seslerini duydum. Misty ve Samuel, Jack ile konuşuyordu ama ben yana döndüm. Ağladım. O kadar çok ağladım ki, boğulacağımdan korktum. Onların sözlerini duymak zorunda kalmamak için ağladım. Sırf o küçük kıızı odamdan çıkarmalarını izlemek zorunda kalmamak için ağladım.

Çılgılık atmak istiyordum çünkü bunların hiçbiri adil değildi.

Tek bir gece, sahip olabileceğim her ihtimali değiştirmişti.

Jack ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi bilmiyordu. Kızımı ve muhtemelen Jack’e dair sahip olabileceğim tek parçayı kaybettiğimi anlayamıyordu. Onu çok seviyordum ve bu olay asla birlikte olamayacağımızı kesinleştirmişti.

Eğer Biz Olsaydık

Bir el sırtıma dokundu. “Stella.” Jack’in derin sesi küçük alanda yankılandı.

Hıçkırıklarım sıklaştığında beni kollarına çekti. Bunun bana son sarılışı olacağını bilerek ona tutundum. Elimden kayıp giden her şeyi ya da hayatımın geri kalanına bu şekilde nasıl devam edeceğimi düşünmemeye çalıştım.

Hiç bebeğim olmamış gibi davranacaktım.

Jack’i sevmiyormuşum gibi davranacaktım.

Bomboş hissederken her şey yolundaymış gibi davranacaktım.

Jack, ben ondan ayrılmaya çalışırken beni kendine yakın tutarak sırtımı okşadı. Bu odadan çıktığımda bir daha asla eskisi gibi olmayacaktım çünkü artık bir kalbim yoktu.

STELLA

On İki Yıl Sonra

Winnie raftan aldığı bir kumaş parçasını kaldırırken, “Bu elbiseyi almalısın,” dedi.

“O bir elbise mi?”

Etiketi kontrol etti. “Öyle olduğuna eminim.”

“Artık yirmi bir yaşında değilim,” diye hatırlattım ona.

“Hayır ama ölü de değilsin. Ayrıca ikimiz de evli değiliz ya da ciddi bir ilişkimiz yok. En azından dışarı çıkarken seksi görünmeliyiz.”

“Dışarıdaki seçenekler heyecan verici olduğu için mi?”

Winnie tek kaşını kaldırdı. “Etrafına bakmıyorsun bile, değil mi? En son ne zaman biriyle randevuya çıktın?”

“Hatırlamıyorum.”

Başını salladı, konuştuğunda sesi memnuniyetsizlikle doluydu. “Asıl sorun da bu zaten. Cidden, herhangi bir ilişkinin içinde bulunmayı reddeden muhteşem bir vâris gibisin. Basit bir randevuya bile yanaşmıyorsun.”

Eğer Biz Olsaydık

Birileriyle çıkıyordum. Yani sayılır.

Winnie'yi beş yaşından beri tanıyordum ve normalde bunun hakkında konuşmamaya ikna olmuş olsa da konu açıldığında acımasız oluyordu.

“Çünkü ben bir vâris ve kadını, bu yüzden kimseyle çıkmıyorum.” Tamamen doğru değildi ama gerçeğe yeterince yakındı. Grayson ve ben burada, Willow Creek Vadisi'ndeki merkez oteli işletiyorduk ve kardeşlerimiz çeşitli yerlere dağılmış durumlardlardı ama dizginler hâlâ babamızın elindeydi. Sadece soyadım bile para peşinde koşan pek çok erkeği cezbediyordu.

“Biraz daha nazik olabilirsin. Belki bu sana bir erkek arkadaş kazandırır.”

Gözlerimi devirdim. “O adamların hiçbirisi için değmez ve ben de zamanımı boşa harcamak istemiyorum.”

Çünkü sevdiğim tek erkek, birlikte bir çocuğumuz olmasına rağmen, en yakın arkadaşının küçük kız kardeşi olmaktan öte yokmuşum gibi davranıyordu.

“Sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Kıyafetleri rafa koyarken iç çektim. “Aynı şey senin için de geçerli, Win.”

“Aramızdaki fark şu ki, ben biriyle çıkmaya hevesliyim, sen değilsin.”

İşin üzücü yanı, denemiştim. İyi olduğunu düşündüğüm erkekler bulmuştum ama hiçbirinin Jack'in karşısında bir şansı yoktu.

Bu dünyadaki en zavallıca şeydi. Neden Jack O'Donnell'ı atlatamadığımı asla anlayamayacaktım.

Beni yerle bir etmesi için o adamla tek bir muhteşem gece geçirmem yeterli olmuştu. Başka bir adamla olabilme şansımı tamamen elimden almıştı. Çünkü bir erkek ne kadar harika olursa

olsun, ne yaparsa yapsın ya da ne düşünürse düşünsün asla Jack kadar harika olamazdı.

“O zaman ikimiz de yalnız öleceğiz.” Bir kıyafet alıp göğsüme tuttum. “Ne düşünüyorsun?”

“Jess’in psikiyatristine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum.”

Sırıttım. “Bunda haklı olabilirsin.”

Jessica, Winnie’nin ablasıydı ve çok şey atlatmıştı. Kısa bir süre önce Willow Creek Vadisi’ne geri dönmüştü ve iyileşmek için yardım alıyordu. Jess’i her zaman sevmiştim ve Grayson ile aralarında her ne halt varsa düzeltmelerini umuyordum. İkisinin de kaderinde birlikte olmak vardı, sadece bu kadar inatçı olmayı bırakmaları gerekiyordu.

Winnie başını eğip kıyafete baktı ve burnunu kıvırdı. Pekâlâ, bu *hayır* demekti.

“En azından ben birini bulduğumda benimle çifte randevuya çıkar mısın?”

Homurdanıp giysiyi aldığım yere geri bıraktım. “Neden bana bunu yapıyorsun? Ben mutluyum, Winnie. İşimi seviyorum. Harika bir evim var. Rezil ebeveynlerimi saymazsak çılgın ama şahane bir ailem var. Sen, Delia ve artık kasabaya döndüğüne göre Jess var. Hayatım gayet *iyi*. Neden biriyle çıkmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve birbirimizde sevdiğimiz şeylerden biri de birbirimize çektirdiğimiz eziyet, değil mi?”

Tam bir arızaydı. “Tamam ama adama, arkadaşına benim tam bir baş belası olduğumu iletmesini söyle.”

“Ah merak etme, burada senin adını duyup da ürkmeyen bir adam yoktur.”

Eğer Biz Olseydik

“Mufasa’ gibiyim.”

Filmdeki titremeyi yapınca ikimiz de gülmeye başladık.

“Seni seviyorum, Win.”

“Ben de seni seviyorum. Sana sadece gerçeği bildiğim için yükleniyorum.”

“Neymiş o?”

Altdudağını ısırdıktan sonra yumuşak bir şekilde cevap verdi. “Grayson ve Jess’in *umarım ki* sahip olacakları şeyi istiyorsun. Evlilik, çocuk ve aşk.”

Hızla, “Onlar da buna sahip değiller,” dedim.

“Ben sadece *umarım* dedim. Ama onlar bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. İkimiz de kardeşlerimizin en sonunda bunu çözeceğini biliyoruz.”

Başımı salladım. “Umarım çözerler. Grayson hayatı boyunca onu sevdi.”

“Jess de onu seviyor ama şu an onlardan bahsetmiyoruz. Senden ve senin ne istediğinden bahsediyoruz. Çocukken kurduğün hayalleri hatırlıyorum, Stell. Aramızda sırların olmadığını unutuyorsun.”

Göğsüm sıkıştı çünkü benim bir sırrım vardı. Hem de çok büyük bir tane.

“Umursadığın için minnettarım ve kim bilir, belki bir gün prensimle tanışırım.”

Yüzü aydınlandı. “Belki de bu adam odur.”

“Evet, belki de.”

Muhtemelen değildi.

* Aslan Kral filminden bir kurgusal karakter.

Bu gece Graysonların evinde pizza gecesi idi, normalde gitmemeyi tercih ederdim çünkü Jack'in yanında olmaya ancak belirli bir süre katlanabiliyordum. Ama şu anda o, vahşi doğada bir tür bağ kurma rehberiymiş gibi davrandığı için Amelia ile biraz zaman geçirebilecektim.

İş kıyafetlerimi değiştirip tayt ve bol bir kapüşonlu giydikten sonra posta kutusunu kontrol ettim.

Üzerinde Georgia pulu olan mektubu görünce gülümseyip hemen açtım.

Sergili Stella,

Umarım iyisindir. Bugün gerçekten çok heyecanlı bir gün geçirdik. Kinsley yaz için başvurduğu matematik programına kabul edildi ve bunun "aşırı havalı" olduğunu söylüyor. Bir insan nasıl olur da matematiğin eğlenceli olduğunu düşünebilir aklım almıyor. Yemin ederim, iki santim daha uzadı, bu kıza birkaç haftadan sonra kıyafet dayanmıyor. Ayrıca futbol takımını da denemek istediğini söyledi. Gerçi bu girişimin ne kadar süreceğinden emin değilim. Hatırlıyorsan geçen yıl da futbolu denemişti ve koştuktan gerçekten nefret ettiğini fark etmişti. Ancak babası ve ben, onun istediği hiçbir şeyi reddedemiyoruz.

Samuel çalıştığı şirkette yeni bir pozisyona geçti. Çalışma saatleri eskisinden uzun olsa da maaşı daha iyi. Şimdilik, birkaç yıl içinde şahane bir emeklilik maaşı ve tedavilerime de destek olacak bir sağlık sigortasıyla emekli olacak olmasına odaklanıyoruz. En azından kendimize tekrar ettiğimiz şey bu. Her şey yolunda. İlk kez kansere yakalanmak, bu seferkinden çok daha kötüydü. Doktorlarım hastalığın seyri hakkında çok umutlu.

Eğer Biz Olseydik

Jack nasıl? Hâlâ ormanda MacGyver'lik' mı yapıyor? (Senin sözlerin, benim değil). İkkinizin de iyi olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Ona tekrar yazmayı düşünüyordum. Cevap vermeyeceğini biliyorum, aslında mektupları açıp açmadığını bile bilmiyorum ama ne bileyim, belki de yeniden hasta olmak ve zamanın ne kadar değerli olduğunu görmek denemek istememe neden oluyor.

Her neyse, Kinsley'nin birkaç fotoğrafını ekliyorum. Sana ve Jack'e o kadar çok benziyor ki... Bebekken sana daha çok benziyordu ama büyüdükçe onda Jack'i daha fazla görüyorum.

Mektup çok kısa olduğu için özür dilerim ama son zamanlarda çok yorgunum ve anlatacak pek bir şey de yok. Bir sonraki mektubunu bekliyorum ve her zaman olduğu gibi, onun ebeveynleri olmamıza izin verdiğiniz için size çok teşekkür ederiz. Jack ve seni tanımak isteyeceği gün geldiğinde, ona ikkinizin de ne kadar özel olduğunuzu anlatabileceğimi bilmek kalbimi ısıtıyor.

Sergilerle,

Misty

Tezgâhta oturup Kinsley'nin fotoğraflarına baktım. Saçları uzun ve benimkilerle aynı tonda koyu kahverengiydi ama gözlerini tamamen Jack'ten almıştı. Yeşil benekler ela rengine karışmıştı ve irisinin etrafında kalın bir siyah halka vardı. Büyüleyici bir kızdı. Daha on iki yaşında olmasına rağmen ileride ne kadar güzel bir genç kız olacağı belliydi.

Ve zekiydi ki bu daha da iyiydi.

Sayılara olan sevgisini kesinlikle benden almamıştı. Jack vahşi doğa rehberi olmadan önce muhasebeciydi.

* MacGyver dizisinin baş rolü olan gizli süper ajan.

Hâlâ peşimi bırakmayan suçluluk duygusuyla derin bir iç çektim. Kinsley büyüüp gelişirken, ben yaşlanmış ve daha da cansız birine dönüşmüştüm.

O büyüyor ve benim asla tanıyamayacağım biri haline geliyordu. Elbette Misty ve Samuel isteklerimiz konusunda her zaman açık olmuşlardı ama bu tamamen onları seçerken şanslı olmamızdan kaynaklanıyordu. Altmış günlük süre dolduğunda Kinsley üzerindeki tüm haklarımızı kaybetmiştik. Şanslıydık çünkü kalplerinde en ufak bir kötülük olmayan ve aslında yapmak zorunda olmadıkları bir anlaşmayı onurlandırarak minnettarlıklarını gösteren iki insanı seçmiştik. Kinsley hakkımızda daha fazla şey öğrenmek isterse böyle bir seçeneğimiz vardı ama o zamana kadar fotoğraflar ve mektuplarla yetinecektim.

Asla daha fazlasını istememiştim ve Jack yüzünden de isteyecek değildim. Hiç temas kurmamayı tercih etmişti ve kararını anlıyordum. Bu tarafta olmak inanılmaz zordu. Onu fotoğraflarda görmek ama asla sesini duymamak ya da gülümsemesini görmemek çok zordu.

Telefonum Grayson'dan gelen mesaj sesi ile çınladı.

Grayson: Geliyor musun? Pizza geldi.

Ben: Tabii ki.

Ancak bu gece yapabileceğim tek seçim ne kadar pizza yiyeceğimdi.

Çantamı alıp evden çıktım. Grayson'ın evine arabayla gitmek yaklaşık beş dakika sürüyordu. Kendi evimi ararken abilerime yakın olmak istediğimi biliyordum. Nedenini anlayamasam da Grayson abilerim arasında favorimdi.

En çok da tüm kalbimle sevdiğim Amelia'ya, benim için çok değerli o küçük kıza sahip olduğu içindi.

Eğer Biz Olseydik

“Hala!” Arabadan indiğim sırada Amelia bağıırıp bana doğru koştu.

Kendi kızımı kucağıma alıp sevmeyecek olsam da Amelia’ya sahiptim. Jack’ten başka hiç kimse Amelia’nın hayatıma girmesinin beni nasıl kurtardığını anlayamazdı ve ben de abime yardımcı olabilmek için elimden geleni yapıyordum.

Önümde durduğunda, “Şuna da bakın,” dedim. “Büyümüşsün.”

“Hayır, aynı boydayım.”

“Daha büyük görünüyorsun.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “O zaman belki de büyümüşümdür.”

Grayson elinde Amelia’nın bebeğiyle bitkin bir halde evden çıktı.

“Selam.”

“Sana da selam. Berbat görünüyorsun,” dedim.

“Vay canına, teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Gözlerini devirdi. “Pizza geldi ve açlıktan ölüyorum.”

“Ahh, demek beni beklediniz,” diye takıldım ona.

Amelia elimi çekiştirdi. “Ben beklettim.”

“İşte, bu yüzden benim favori Parkerson’ım sensin.”

“Ben herkesin favorisiyim,” dedi bilgece.

Grayson onu kucağına alıp başının üstüne kaldırdı. “Sen bir canavarsın. Tam bir canavar.”

İkisinin paylaştığı bu sevginin doğallığı karşısında gülümse dim. Abimin Melia ile işi hiç kolay olmamıştı. Yvonne ile planları vardı. Evlenip kızlarını büyüteceklerdi ve kardeşim muhtemelen acınacak hale düşmüş olacaktı. Ancak Amelia iki haftalıkken Yvonne onu ve tüm eşyalarını Grayson’a bırakıp gitmişti.

Onun gibi biri olduğum fikriyle savaşıyordum ama en azından ben önemsiyordum. Yvonne çocuk değildi. Yetişkin bir kadındı ve arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.

Onları takip ederken evin içinden gelen gürültülü bir kahkaha duydum.

Vücudum anında gerildi. Bunun kimin kahkahası olduğunu bildiğim için sinir uçlarımin her birinin karıncalanarak aydınlandığını hissettim.

Genellikle kendimi kontrol edebiliyordum. On iki yılı aşkın süredir azalmamış hislerimi bir kenara itebiliyordum. Bu konuda ustalaştığım sanılabilirdi. Artık gerçek olamayacağı için çocukluk aşkımin üstesinden geldiğimi düşünebilirdiniz ama işte buradaydım ve içim titriyordu.

Grayson ve Amelia önümdeki oturma odasına girerken, “Sen canavar mısın, yoksa yemek mi?” diye sordu Jack.

Amelia güldü. “Ben yemeğim. Canavar olan babam.”

Düşünme. Asla gerçekleşmeyecek bir hayatı hayal etmene izin verme.

Jack onlara yaklaştı. “Kurtarılmaya ihtiyacın var mı, kıymetlim?”

“Kurtar beni, Jack amca!”

Öne gelip onu Grayson’ın elinden çekip aldı ve göğsüne bastırdı.

Bense çok farklı bir kızla çok farklı bir sahne hayal ettim. Onun tarafından sevilen ve korunan bir kız. Ela gözlü ve koyu kahverengi saçlı küçük bir kız.

Kahkahalar azalırken Jack’in gözleri benimkilerle buluştu. Dudakları rahat bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce gözlerinden pişmanlığa benzer bir şey geçti.

“Selam, Stella.”

Eğer Biz Olseydik

“Selam, Jack. Ormanda kaybolduğunu düşünmüştüm.” Boğazımı temizleyerek hayalimin getirdiği duyguyu yutmaya çalıştım.

“Tanrıya şükür gezi erken bitti.”

“Liderlik etmek için çok beceriksiz olduğunu mu fark ettiler?” dedim alaycı bir tavırla.

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Esas adam zehirli sarmaşıklarla kaplandı.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Yani beceriksiz olduğun da doğru sayılır.”

Grayson yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Stella, Jack’in her konuda beceriksiz olduğunu unutma. Flört etmek, itfaiyecilik, futbol...”

“Olması gereken yerlerde yetenekliyim.”

Grayson meydan okurcasına, “Nereleymiş oralar?” diye sordu.

“Daha önce hiçbir kadın yatak odasındaki becerilerimden şikâyetçi olmadı.”

Gray gözlerini devirirken ben de irkilmemek için kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Ne Stella ne de ben bunu kanıtlamayacağımıza göre bence saçmalıyorsun.”

Gülerek abimin kolunun altından çıktım. Bunu kanıtlayabildim ama kesinlikle yapmayacaktım. “Hadi iştahım kaçmadan önce pizza yiyelim ve filmi izleyelim,” diye önerdim.

Yemek sırasında Jack’in ormana götürdüğü son grup hakkında konuşup güldük. Gezinin tüm amacı ekip kurmak ve hayatta kalma becerilerini geliştirmek üzerineydi ama çoğu zaman herkesin ne kadar acınası bir halde olduğunu dinliyorduk. Jack’in Kuzey Carolina’nın en büyük şirketlerinden birinde muhasebeci olarak çalıştığı rahat bir işi vardı. Uzaktan çalışabiliyordu ve oldukça fazla para kazanıyordu.

Sonra bir gün hayatının bu bölümü sona erdi. Şirketten ayrıldı ve bu girişimi başlattı.

İyi iş çıkarmıştı ama bana hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Film devam ederken Amelia yanıma kıvrılmıştı. Yumuşak horultusunu duyduğumda sarı saçlarını yüzünden iterken gülümsedim.

Gray'e, "Uyudu," dedim.

Kızına bakınca otomatik olarak gülümsedi. "Film izlerken hep uyuyakalıyor."

Başının üstünü öptüm. "Ve bunu genellikle ben ona sarılırken yapmasına bayılıyorum."

Amelia için her zaman bir tür anne figürü olmuş olsam da kendimi halasından daha fazlası olarak görmemek için son derece dikkatli davranmıştım. Onu çok seviyordum ama onu terk ettiğim kızımın yerine koymak ikimize de büyük bir haksızlık olurdu. Amelia bana ait değildi. O, Grayson'ındı ve ben sadece onun yanında olabildiğim için şanslıydım.

Ayağa kalkarken Amelia'yı göğsüne yasladı. "Yatağına yatıracam."

Böylece Jack ile beni yalnız bıraktı.

Benim sorunum neydi böyle? Cidden. Birlikte olduğumuz o geceden beri aramızda hiç romantik bir şey geçmemişti. Onu milyonlarca kez görmüştüm, konuşmuştuk ve takılmıştık ama tüm bunlara rağmen hâlâ böyle hissediyordum. Çok zavallıcaydı. Başka şekilde ifade edemezdim.

Ben onu asla sevmeyecek bir adamı seven o üzgün, aptal kızdım.

"İş nasıl gidiyor?" diye sordu bir dakika sonra.

"İyi. Yoğun ama iyi."

Başını salladı. "Jessica nasıl? Geçen hafta başladı, değil mi?"

Eğer Biz Olseydik

Koltuğa yaslandım. “Jessica harika. Her şeyi çabucak kavradı ve şimdiden resepsiyonu yönetme biçimimizde bazı harika değişiklikler yaptı. Grayson’ın ona hâlâ çok âşık olduğu gerçeği de işleri biraz daha eğlenceli hale getiriyor.”

Jack alçak sesle güldü. “Onları sahil evinde görmeliydin.”

“Onlar ve o lanet evleri.”

“Cidden, ikisi için de büyümlü bir yer,” diye onayladı.

Abimin kalbinin Jess’e ait olduğunu her zaman biliyordum. O gittiğinde bunu arlatması zamanını almıştı. Bir süre içine kapanmış ve sonra acısının Yvonne’ın saçmalıklarını görmesini engellemesine izin vermişti. Birbirlerine göre olduklarını hiç düşünmemiştim ama Grayson’a duymak istemediği bir şeyi söylemeye çalışmak duvarla konuşmak gibiydi. Denememem gerektiğini bile öğrenmiştim.

Aramızda garip bir sessizlik oldu ve ben durduramadan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

“Bugün Misty’den bir mektup geldi.” *Kahretsin*. Bunu söylememeliydim.

Gözleri irileşti. “Stella...”

Başımı hızla salladım. “Biliyorum. Ben... özür dilerim. Söylediğimi unut. Lütfen.”

Jack ensesini ovuşturdu. “Öğrenmek istemediğimden değil-”

“Jack, tamam. Bu konudaki tavrını biliyorum ve aptallık ettim. Lütfen, bu konuyu kapatalım.”

Kinsley’yi teslim ettikten ve ben kollarında ağlamayı nihayet bitirdikten sonra birbirimize söz vermiştik. İkimiz de kararlarımızı almıştık, Jack hayatına devam etmek istiyordu. Bu olanları geride bırakıp hayatına devam etmeye ihtiyacı vardı. Eğer Kinsley ile bir ilişkisi olursa, Grayson’ın gözlerinin içine bakarak ona her gün yalan söyleyemeyeceğini söylemişti.

Ben ise Misty'nin beni yarı yarıya hayatlarına dahil etmesini seçmiştim. Misty ile altı ayda bir konuşuyordum. Bazen bir mektupla haberleşiyor, bazen de telefonlaşıyorduk ama bu konuyu Jack'e bir kez bile açmamıştım. Neden şimdi bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Etrafımıza garip ve acı verici bir sessizlik çöktü; Grayson'ın bunu hissedeceğini biliyordum. İkimizin de cevaplamak istemediği sorulardan kaçınmak için elimden geleni yaparak ona gülümседim. Hem zaten ikimizin de en iyi olduğu tek şey rol yapmaktı.

En azından ben öyleydim.

Aramızdaki gerginliği dağıtmak için, "Bu haftaki dernek yemeğine geliyor musun?" diye sordum.

"Emin değilim."

Başımı salladım. "Annem bu sefer çok uğraştı."

"Her zaman öyle yapmıyor mu?" diye sordu klasik Jack gülümsemesiyle.

"Eh, evet."

Jack bana döndüğünde dirseklerini dizlerine dayamış ellerini sıkıyordu. Onu en son ne zaman bu kadar gergin gördüğümü hatırlamıyordum. "Stella... Benim bir şey-"

Grayson içeri girerek Jack'in söyleyeceği şeyi yarıda kesti. Bir yastık alıp abime fırlatarak onu kovma isteğime karşı koydum. *O ve lanet olası berbat zamanlaması.*

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Gülümseyip kanepeye yaslandım. "Hayır," dedim alaycı bir tavırla.

Dikkatle bize baktı. "Ciddi görünüyorsunuz."

Jack konuştuğunda sesi kontrollü ve pürüzsüzdü. "Sen ve Jessica hakkında konuşuyorduk. İkinizin de birbirinize âşık olduğunuz ve bunu kabul etmediğiniz gerçeğinden."

Eğer Biz Olseydik

Ah, cümlesindeki ironi gerçekten komikti.

Grayson biraz dağılmış görünerek kanepeye oturdu. “Keşke inkâr edebilseydim ama edemiyorum. Onu seviyorum, onu istiyorum ama yine de ona sahip olamayacağımı biliyorum.”

Jack ile birbirimize bakınca kalbim sızladı. Sonra onun sesi kalbimin hâlâ yaşayan çok küçük bir parçasını da kırdı. “Bu duyguyu biliyorum ama en iyisi kendine umutlanma iznini vermemek.”

Üs

JACK

Stella Parkerson benim için yasak bölgeydi. Bunu kendime yüz milyonuncu kez söylüyordum. O bana göre değildi. Asla olmamıştı ve olmayacaktı da. Onun ışığında yürüyebileceğimi düşünecek kadar aptal olduğum tek zaman seviştığımız geceydi.

Benim ait olduğum yer, karanlıktı.

Kinsley doğalı on iki yıl olmuştu ve ben, o hiç var olmamış gibi davranmakta oldukça iyi bir iş çıkarmıştım. Arada sırada onu düşünüyordum ama merak etmeye başlamadan önce hemen aklımdan uzaklaştırıyordum.

Ama şimdi Stella kızımızın adını bugünün bulanık sularına fısıldamış ve benim o suda boğulmama neden olmuştu.

Barmen Danny önüme bir bira koyarken, “Vay be, sen ben-den bile daha kötü görünüyorsun,” dedi.

“İyiyim.”

Güldü. “Eminim öyledir, ikna oldum.”

Eğer Biz Olseydik

Şişeyi kaldırıp uzun bir yudum alınca sıvı boğazımdan aşağıya akı. Neden yine buradaydım? İyiydim. Stella'nın yürüyüşüne, sesine, nefes alışının bana uzun zaman önceki bir geceyi hatırlatmasına aldırmazken gayet iyiydim. Her şey... yolundaydı.

Ama şimdi hiçbir şey yolunda değildi.

“Biraları getirmeye devam et,” dedim Danny'ye.

Başıyla onaylayıp başka biriyle ilgilenmeye gitti.

Cebime uzanıp Kinsley doğduktan iki hafta sonra gelen açılmamış mektuba dokundum.

Şimdiye kadar mektubu açmayı hiç düşünmemiştim.

Hayır. Okumayacaktım.

Bir anlamı yoktu. Ne mektubu okumak ne de Misty ve Samuel ile konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kinsley'nin ailesi onlardı, biz değildik.

Yanıma biri oturdu ama kim olduğunu anlamak için bakma gerek yoktu.

“Burada ne yapıyorsun?” Jessica'nın en iyi arkadaşı ve aynı zamanda benim de arkadaşım olan Delia'ya döndüm.

“Ben de sana aynısını soracaktım.”

Hafifçe başımı çevirdim. “Kötü bir gün.”

Delia, Danny'ye elini sallayınca ona bir *Crantini** getirdi. Bana dönüp bardağını kaldırdı. “Kötü günlere.”

“Kadehimizi buna kaldırmamız gerektiğine emin misin?”

Delia omuz silkti. “Neden olmasın? Nasıl olsa o günleri de yaşıyoruz.”

“Evet, doğru.”

İkimiz de birer yudum aldıktan sonra sandalyesini bana doğru çevirdi.

“Seni iki kasaba öteye bira içmeye getiren ne?”

* Kızılçık şurubu ve votka ile yapılan alkollü içecek.

Çünkü Willow Creek Vadisi'nin herhangi bir yerinde içki içmek Stella'yla karşılaşabileceğim anlamına geliyordu ve Stella ile karşılaşmak ihtiyacım olan son şeydi.

“Ortam değişikliğine ihtiyacım vardı.”

“Anladım.”

“Öyle mi?”

Bir yudum aldıktan sonra üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “O bakışı bilirim.”

Soğuk bir şekilde, “Ne bakışı?” diye sordum.

“Bunun ortamla hiç alakası olmadığını söyleyen ve umursamamaya çalıştığın ama bir türlü umursamaktan vazgeçemediğin biriyle ilgili olan bakış.”

Delia, Stella ile aramızda bir şeyler olduğunu düşündüğünü ima eden tek kişiydi. Buna rağmen onun da anlaması yıllar sürmüştü. Bir keresinde, Grayson ve Jessica'ya biraz yalnız kalıp sorunlarını halletmeleri için zaman vererek yürüyorduk ve ben gökyüzünün renginin Stella'nın gözlerine benzediğini söylemiştim.

Böyle bir şeyi aptal gibi ağızımdan kaçırmıştım ve görünüşe göre Delia beni yakalamıştı.

“Josh'tan mı bahsediyorsun?”

“Lütfen ama. O adama olan aşkım sır değil. Sadece sevmiyormuş gibi davranmakta ustalaştım. Kendimi tam bir aptal gibi hissetmememe yardımcı oluyor.” Omzuyla benimkini dürttü. “Merak ettiğim şey ise ne zamandır başka birine karşı bir şeyler hissettiğin.”

Başımı iki yana sallayarak birama baktım. “Kimseye karşı bir şey hissetmiyorum. Bunu biliyorsun.”

Her kelimeyi ölçüp tarttığını ve yalanımı ortaya çıkarıp çıkarmamakta kararsız kaldığını hissedebiliyordum. Gerçi asla kabul etmeyecektim. Bu yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Hâlâ nefes alabiliyor olmamın tek sebebi Grayson'ın Stella'ya o gözle baktığımdan haberi olmamasıydı.

O benim en yakın arkadaşımдан çok kardeşim gibiydi ve ona çoktan bir kez ihanet etmiştim. Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

En yakın arkadaşının kız kardeşinin becerilmeyeceğimi herkes bildiği için değil, yaptıklarımız Stella ile beni kırdığı ve Grayson'ın bizi daha fazla kırmasına ihtiyacımız olmadığı için yapmayacaktım.

Delia derin bir iç çekti. "Sanırım yanılmışım."

Bu ruh halim sona ermeliydi. Bu kafayla Willow Creek'te dolaşamazdım. Eski halime geri dönüp eğlenceli adam olmalıydım. Gülüp eğlenen, hiçbir şeyin canını sıkmasına izin vermeden ve her şeyi sineye çeken türden bir arkadaş olmalıydım. Ben insanların gülmek için geldiği kişiydim.

Konuyu değiştirerek, "Sen neden buradasın?" diye sordum.

"Ekildim."

"Ah?"

Güldü. "Bu itiraf etmek istediğimden daha sık oluyor."

"Seni asla ekmezdim," dedim dürüstçe. Delia çok güzeldi. Akıllıydı, harika bir mizah anlayışına sahipti ve sevdikleri için her şeyi yapardı.

"Ah, şimdi kalbim yerinden oynayacak. Ancak ikimiz de çiş ve bira kokan bu barda oturup içki içiyoruz."

"Bunun çiş olduğundan emin değilim, bence sadece çok fazla dökülmüş bira var."

Delia burnunu kıvırdı. "Her iki durumda da iğrenç."

"Öyle."

Delia ile her zaman kolay bir arkadaşlığımız olmuştu. Dostluktan daha fazlasını istemeyen bir kızla arkadaş olmak güzeldi.

Beni hiçbir zaman arzulamamıştı ve inanılmaz derecede çekici olmasına rağmen aramızdaki hisler hiçbir zaman daha fazlasına dönüşmemişti. Sırlarımızı, yani bazı sırlarımızı, paylaşabilmiştik ve asla endişelenmemize gerek olmamıştı. Beni bu kadar dibe çeken şeyi ona anlatabilirdim. En azından bir kısmını anlatabilirdim.

Ama anlatmayacaktım.

Bir sır sadece sana aitse gizli kalırdı.

Stella'ya karşı olan hislerimi kimse bilmiyordu.

Bir daha asla dokunmamam gereken bu kızı arzuladığımı, hayalini kurduğumu ya da istediğimi bilen tek bir kişi bile yoktu.

Ve bu, böyle kalmalıydı.

“Bu geceki randevum sen olabilirsin,” diye teklif ettim.

Sırıttı. “Her zaman tam bir centilmendin.”

“Hakkımda öyle mi söylüyorlar?”

“Hayır, senin bir aptal olduğunu söylüyorlar.”

Üç gündür ilk kez gerçek bir kahkaha atarak güldüm. “Haksız değiller.”

“Jack...”

“Evet?”

Düşünceleriyle boğuşurken duyguları yüzüne yansıdı. “Senin... sana sormakta neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum ama işte... Winnie ile aranızda bir şey mi var?”

Afallamadan edemedim. “Winnie mi? Jess’in kız kardeşi mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Başka bir Winnie tanıyor musun?”

Koltuğumda kıpırdandım. “Hayır ve soruna cevap vermek gerekirse ona da hayır. Winnie'ye karşı bir şey hissetmiyorum. O...”

“O çok güzel.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Eh o bekâr, sen de bekârsın.”

Bekle, bana Winnie Walker’ı mı ayarlamaya çalışıyordu?

“Deals, sen ciddi misin?”

Delia gözlerini irileştirerek başını eğdi. “Yaşın ilerliyor, Jack. Yuva kurmanın zamanı geldi ve Winnie tam anlamıyla bir hazine.”

“Otuz dört yaşındayım. O, bu yıl otuz olacak.”

“Ben de otuz iki yaşındayım. Hepimizin yaşlarımızın farkında olmasına sevindim. Demek istediğim o genç, güzel ve harika bir işi var. Senin *berbat* şakalarına gülüyor. Ayrıca genç olması iyi değil mi? Yaşlı ve yürüyemez bir halde olduğunda bezini değiştirecek biri olacak.”

“Bezimi sen değiştirebilirsin.”

Güldü. “Bu sonsuza kadar bekâr kalacağım anlamına geliyor.”

“Çünkü Josh’ı bırakmak istemiyorsun.”

Delia inkâr etmedi. Dürüst olmak gerekirse onu yargılamalıydım. Benim durumum da aynı şekilde baktandı. Bir cuma gecesinde, Stella bana yaşanan her şeyi hatırlattığı için cebimde cayır cayır yanan bir mektupla barda oturuyordum.

Söyledikleri doğrudu, ben gerçekten de aptalın tekiydim.

Dört

STELLA

Parkerson olmak, felaketlere göğüs germek ve başkalarının yaptığı pislikleri temizlemek anlamına gelirdi. Çoğunlukla da babamın pislliğini temizlemek ile aynı anlamdaydı.

Grayson eşyalarını bir çantaya doldururken, “Gitmem gerekiyor,” dedi.

“Anlıyorum ama neden bunu yapıyorsun? Neden babama cehennemin dibine git demiyorsun?”

İç çekti. “Çünkü Oliver gelmemi istedi, o yüzden diyemiyorum.”

“Ah, yani babam bir kez daha her şeyi bok etti ve biz de hasar kontrolü yapmak zorundayız.”

Görünüşe göre daha tamamen faaliyete bile geçmemiş olan Wyoming'deki otelimizde bir sorun vardı. Babam kimseye sormadan orayı satın almış ve Oliver'ı oraya zorla gönderip Parkerson adına yakışır bir hale sokmasını söylemişti.

Kardeşimin işini yapmasına izin vermek yerine, babam orada çok zaman geçirip... tadilatı *izlemişti*. Bu da yeni sevgilisiyle

vakit geçirdiği anlamına geliyordu. Gray'in orada ne yapması gerektiğini anlayamıyordum.

“Ya Ollie'yi yarı yolda bırakacağım ya da yardımına gideceğim. Sen olsan hangisini tercih ederdin?”

“Hiçbirimizin onun kötü kararlarının sonuçlarını sırtlanmamasını tercih ederdim.”

“Evet ama böyle bir seçenek yok, Stella. O yüzden...”

Elimizdeki seçeneklerle yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz, bunu anlıyordum. “Biliyorum. Melia bende kalsın. Eğlenceli bir hafta sonu olacak ve hep kızlara göre şeyler yapacağız.”

Yanağımı öptü. “Teşekkür ederim.”

“Sen de Jessica konusunda kafan hâlâ karışık değilmiş gibi rol yapmaya devam ediyorsun. Bu yüzden çocuğu ya da herhangi bir sorumluluğu olmayan Josh ya da Alex'in bu işi halletmesine izin vermek yerine gitmeye gönüllü oldun.” Son kısmı, iyi anladığından emin olmak için bekledim. Grayson gitmesine sebep olarak babamı bahane ediyor olabilirdi ama ben de aptal değildim.

“O yüzden gitmiyorum,” diye inkâr etti.

“Öyle mi?”

Bana sadece abilerin yapabileceği şekilde ters ters baktı. “Olmadığını söylüyorum.”

Ellerimi kaldırdım. “Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum.”

“Kesinlikle.”

İmalı bir tavırla, “Sana hiç aşırı derecede sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordu Gray.

“Sadece dört *aptal* abim.”

Gülerek çantayı omzuna attı. “Evet, ona âşığıım. Evet, onun da bana âşık olduğuna eminim ama biz birlikte olamayız, Stell.

İkimiz de farklı şeyler isteyen insanlarız. Amelia'yı düşünmek zorundayım."

"Onu deliler gibi seven Amelia'yı," diye belirttim.

"Evet, öyle. Jess'i seviyor ve her gün soruyor ama zaten bu yüzden mesafemi korumam gerekiyor."

Yanağına dokunup dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gray, aptalın tekisin. Sen ve Jessica birbirinizden ancak iki mıknaatıs kadar uzak kalabilirsiniz. Ama çabanı takdir ediyorum. Gidip ikizimin kıcını tekmele ve onu özlediğimi söyle."

Bakışlarını uzaklaştırdı. "Melia'nın akşam yemeğinde *KitKat* yemesine izin verme."

Oyuncu bir tavırla omuz silktim. "Burada olmayacağına göre bizi durduramazsın."

Homurdanıp kapıya yöneldi.

Melia'nın eşyalarını toplarken iki gece yetecek kadar kıyafet aldığımdan emin olduktan sonra çantayı evime getirdim. Onu haftada bir gittiği kreşten daha sonra alacaktım çünkü Melia'nın kreşten erken alınmaması gerektiğini çok iyi öğrenmişim.

Arkadaşlarını, yemeği ve uyku saatinden sonra resim yapmayı çok seviyordu.

Düşünüldüğünde, ben onun öncelik listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyordum.

İşe gittiğimde ön taraftan geçerken herkese gülümsedim.

Park Inn, sadece iki yıldızlık bir kasabada beş yıldızlı bir oteldi. Burayı devraldığımdayken zaten harikaydı ama Grayson ve ben oteli bir elmasa dönüştürmüştük. İç mekânda otelin cazibesini koruyan ve zenginliği artıran küçük tadilatlar yapılmıştı ancak asıl gösterişli olan dış kısımdı.

Manzarayı çarpıcı hale getirmek için durmaksızın çalışmıştık.

Yaptığımız en büyük iyileştirme personel kadrosunda olmuştu. Şefimiz çok ünlüydü, bu da oteli bir randevu veya kurumsal bir etkinlik için mükemmel bir seçenek haline getiriyordu. Burayı görkemli bir yer haline getiren yeni bir bahçıvan işe almıştık ve ailelere daha fazla hitap etmemizi sağlayan bir aktivite koordinatörü getirtmiştik.

Ofisim tesisin arka tarafına, dağın ve ağaçların birleştiği orman manzarasına bakıyordu. Sonraki altı saati evrak işlerini yaparak, şikâyetleri inceleyerek ve bazı faturalandırmalar yaparak geçirdim. Jessica sayesinde pek sorunun olmadığı güzel bir gündü.

Onu işe almam belki Grayson'ı çıldırtmıştı ama burası için yaptığımız en iyi şey olabilirdi. Akıllıydı ve üzerimden çok fazla yük almıştı. Ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzatarak esnedim ve büyük dağın arkasına doğru ilerlemeye başlayan güneşi izledim. Telefonumun titreşim sesini duydum ve arayanın kardeşim olduğunu görünce gülümsedim.

“Selam, Köfte,” dedi Alex hattın diğer tarafından kalın sesiyle.

“Bir gün bana böyle seslenmeyi bırakacaksın.”

Alçak sesle güldü. “Mümkün değil. Çocukken tam bir köfteye benziyordun.”

“Artık çocuk değilim.”

“Her zaman bizim köftemiz olarak kalacaksın.”

Gözlerimi devirdim. Abilerimden nefret ediyordum. “Beni arayarak onurlandırmanı neye borçluyum?”

Alex yöneticisi olduğu mülkle ilgili endişelerini anlatmaya başladı. İşler iyi gidiyordu ama rezervasyonlarda sürekli bir düşüş vardı. Savannah çok güzeldi ancak babamın oteli konumlandırdığı yerden dolayı, özellikle de kasabadan tesise giden ana yol bir yıl önce sular altında kaldığından beri konuklar sadece yolu düşünüyorlardı.

Manzara muhteşem olsa da yol tam bir kâbustu ve bu durum beraberinde pek çok şikâyet getirmişti. Ayrıca internetteki yorumlar da hiç olumlu değildi.

“Belediye başkanıyla tekrar konuştun mu?” diye sordum.

Alex yolun onarılması için çok uğraşmıştı. Hiçbirimiz belediye başkanının buna neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorduk ama hiçbir zaman yatırım fonlarının kullanımına izin vermemişti.

“Evet, kasabanın sadece tek bir mülk sahibine fayda sağlayacak bir yoldan daha acil ihtiyaçları olduğunu söyledi.”

“Haksız sayılmaz.”

Homurdandı. “Haklı da sayılmaz. Gelirin neden düştüğünü dinlemek zorunda kalan benim kışım olacak.”

“Oraya gelmemi mi istiyorsun? Sormaya çalıştığın şey bu mu?”

Abilerim harikaydı ama yardım isteme yetenekleri feci derecede vasattı.

“Hayır, bunu düzeltmene ihtiyacım yok. Sadece *nasıl* düzelteceğimi söylemene ihtiyacım var.”

O görmese de gözlerimi devirdim. “Tabii ki. Önce şunu anlamalısın-” Bu durumu düzeltmek için denemesi gereken yolları anlatmaya başlayacaktım ki telefonum çaldı. “Bekle.”

Numaraya bakınca kalbim durdu. Arayan Misty’ydi. Normalde hiç aramazdı.

“Alex, seni geri arayacağım,” dedim çabucak.

“Bekle, şeye ihtiyacım var-”

Kapatmakta tereddüt etmedim.

“Misty?”

En başta telefonun ucundan ne olduğunu tam çözemediğim bir ses yükseldi, sonra Samuel’in sesini duydum. “Stella, ben... ben mektubunu şimdi aldığımız için aramak istedim.”

Eğer Biz Olsaydık

Sesi kulağa kötü geliyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır, onu... birkaç gün önce kaybettik.”

Kalbim durdu. Kelimeler beynimde yuvarlanırken kaskatı kesildim. “Kimi kaybettiniz?”

Her nefesimde sanki biri göğsümden jiletler çıkarıp beni içten dışa doğru kesiyor gibi hissediyordum. Bir. İki. Üç. Bekledim, Kinsley’den bahsetmediğini söylemesini istedim. Yapamazdım... onun en azından orada bir yerlerde olmadığı bir dünyada yaşayamazdım.

Tanrıya onun adını söylemesine izin vermemesi için yalvardım.

Ve sonra Samuel hıçkırıklarının arasından, “Misty’i,” dedi.

Rahatlamamalıydım.

Böyle hissetmemeliydim ama engel olamamıştım.

“Ne demek istiyorsun?” diye soludum huzursuzca.

“Halsiz olduğu ve başı ağrıdığı için hastaneye gitti. Öyle değildi... o... o gitti.”

Bir yanım kızımın iyi olduğuna şükretse de Misty’nin ölümü beni şok içinde bırakıp kalbimi kırdı. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. Mektubunda iyi olduğundan bahsetmişti. Neden bana bir şey söylememişti?

Aramızda bir bağ vardı. Birini, her şeyi bir kenara bırakacak kadar çok seven iki kadın arasında olabilecek türden bir bağımız vardı. Kinsley’yi doğurmamış olsa da o, onun annesiydi. Ben ise onu büyütmemiştim ama yine de annesiydim.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten çok üzgünüm.”

Birkaç kez burnunu çekti, tekrar konuştuğunda sesi kırılgan çıkıyordu. “Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Otuz altı yıldır birlikteydik. O benim dünyamdı.”

“Samuel, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Ben de öyle. Durumu iyiye gidiyordu. Tedavi işe yarıyordu ama işte buradayım, onsuzum ve artık Kinsley’ye tek başıma bakacağım.”

Artık Kinsley’ye tek başına bakacaktı. Bu düşünce beni kendime getirdi. Şimdi tüm dünyaları değişmişti.

“Kinsley nasıl?” Hem çekiniyor hem de bunu sormadan edemiyordum.

Samuel boğazını temizledi. “Pek iyi değil. Benim Misty’ye ne kadar ihtiyacım olsa da Kinsley’nin ona daha çok ihtiyacı var. Gerçi bu bir yalan, şu anda sadece inkâr ediyorum.”

“Keşke seni daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebilsem.”

“Keşke ama sana hemen söylemek istedim.”

“Ben-” Duraksadım. “Gelip veda etmek isterim. Ama rahatsız etmek ya da işleri daha da zorlaştırmak istemiyorum, bu yüzden gelmemi istemezsen...”

“Hayır, lütfen gel. Misty burada olmanı isterdi.”

“Sadece Kinsley’nin orada olmayacağı zamanı bana haber ver. Kimsenin kafasını karıştırmak istemiyorum.”

“Tabii ki. Yarın ilk tören var. Kinsley sabahki törende var ama akşamkinde olmayacak.”

“Bu gece yola çıkacağım, yetişebilirim,” dedim hemen.

“Seni seviyordu, biliyorsun.”

Biliyordum. Hiç ziyarete gitmemiş olsam da Misty harika bir arkadaştı. Yıllar içinde hakkında çok şey öğrenmiştim ve benim için kızımın üvey annesinden çok daha fazlası olmuştu. Jack, annem, babam ve büyükbabam dışında hayatımda Kinsley’nin varlığından haberdar olan tek kişiydi. Misty’ye her şeyi anlatabiliyordum, onunla konuşabiliyordum, uzaktan da olsa Kinsley’nin hayatına dahil olmama izin veriyordu.

Kalbim kırılıyordu çünkü arkadaşımı özleyecektim.

Eğer Biz Olsaydık

Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldüğünde onu hızla sildim.

“Ben de onu seviyordum.”

“Ben de öyle. Şimdi ise,” derken Samuel’in sesi titredi. “Onsuz yaşamayı öğrenmek zorundayım ve nasıl yapacağımı bildiğimden de emin değilim.”

“Acı çektiğini biliyorum ama sana destek olacak bir ailen ve arkadaşların var. Zayıf hissettiğinde onlara yaslan. Ayrıca her zaman benimle konuşabileceğini bilmelisin. Yakın olmadığımızı biliyorum ama benim için çok önemlisin, Samuel. Ben her zaman burada olacağım.”

“Teşekkür ederim, Stella.”

“Rica ederim, yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatınca olduğum yerde oturup bana yabancı gelen ufka baktım. İyiydi. Doktorların hastalığın seyrinden memnun olduğunu söylemişti. Misty’nin planları ve bir hayatı vardı, bunların elinden alınması hiç adil değildi.

Dehşet ve başka bir şeyin karışımı içimde kök salmaya başladı. O gecedan beri ilk kez Georgia’ya gidecektim. İki sevgi dolu insanın kızım aldığı ve onu sanki kendi canlarıymış gibi sevdiği kasabayı görecektim.

Bunu nasıl kaldıracaktım?

Telefonum Alex’ten gelen bir mesajla çınladı.

Alex: Yüzüme kapattığın için teşekkürler, Köfte.

Amelia’yı uyuttuktan sonra ara beni konuşalım.

Amelia.

Lanet olsun. Birkaç günlüğüne Amelia’ya bakacaktım.

Ofisimde volta atarak ne yapacağımı düşündüm. Oraya makul bir zamanda yetişebilmem için bir saat içinde yola çıkmam gerekiyordu. Annem şehir dışındaydı, o yüzden ona

bırakamazdım. Jack'in yarın başka bir vahşi doğa turu vardı, bu sebeple o da elenmişti.

Geriye tek bir kişi kalıyordu ve o da bana borçluydu.

Winnie'ye mesaj attım.

**Ben: Bu gece benim için Amelia'ya
bakabilir misin? Acil durum.**

**Winnie: Keşke yapabilsem ama erteleyemeyeceğim
müşteriler ile iki toplantım var. Her şey yolunda mı?**

**Ben: İyiyim. Sadece Amelia'ya bakacak
birine ihtiyacım var. Şehir dışına
çıkamam gerekiyor ve çok önemli.**

**Winnie: Listeyi çoktan gözden geçirdiğini
varsayıyorum. Jessica'ya sorabilirsin. Amelia'yı seviyor.**

Tabii ki. Jess mükemmeldi. Amelia ona tapıyordu ve Grayson da ona güveniyordu. Aralarında ne yaşanıyor olursa olsun, onun kızını incitecek bir şey yapmayacağını biliyordu. Yine de ona sormak zorunda kalmanın suçluluğu içimi kemiriyordu.

Grayson'ı bu çıkmaza sokmak istemiyordum ama normal bir durum içinde değildik. Kızıma annelik yapmış olan kadının cenazesiydi. Ne kadar rahatsız hissedersen hissedeyim gitmem gerekiyordu.

**Ben: Melia'ya bakacağımı söyledim, biliyorum
ama bir arkadaşım ile ilgili bir durum oldu. Bu gece
şehir dışına çıkamam gerekiyor. Acil bir durum olmasaydı
sormazdım. Jessica'dan bu gece benim evimde
Amelia'ya bakmasını istesem sorun olur mu?**

Cevabı gecikmedi.

Eğer Biz Olsaydık

Grayson: Milyonlarca sorum var ama gerçekten önemli olmasaydı sormayacağımı biliyorum. Peki tamam, benim için bir sorun yok.

Abimi gerçekten seviyordum. Geçmişte ne söylemiş olursam olayım, o harika bir adamdı ve ailemin bir parçası olduğu için çok şanslıydım.

Ben: Seni seviyorum. Teşekkür ederim.

Grayson: Döndüğümde konuşacağız.

Konuşacağımıza emindim. Fikrimi değiştirip saklanmamak için olabildiğince hızlı bir şekilde şehri terk etme ihtiyacıyla aceleyle odadan çıktım.

Jessica'nın ofisine girdim. "Ah, güzel! Gelmişsin. Tanrıya şükür."

Bana irileşmiş gözlerle bakarken, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bana yardım etmen gerek."

Ayağa kalktı. "Elbette, ne oldu?"

Çok şey olmuştu ama ona hiçbirini anlatamazdım. Mantıklı ve reddedemeyeceği bir sebep bulmam gerekiyordu. "Bu hafta sonu Amelia'ya bakmam gerekiyordu ama... eski bir arkadaşım ile ilgili acil bir işim çıktı. Amelia'nın bu akşam dansı var ve kaçırılmaz."

"Tamam..."

"Yemin ederim başka bir yolu olsaydı senden bunu istemezdim. Gerçekten başka bir seçeneğim olsaydı bunu yapmazdım, Jess. Ama çaresizim ve hemen gitmem gerek. Çok şey istediğimi biliyorum ama lütfen onu benim için alır mısınız?"

Sessiz birkaç saniyenin ardından tereddütlü bakışları benimkileri buldu. "Grayson nerede?"

"Wyoming'de. Oliver'ın mülküyle ilgili büyük bir sorun çıktı ve bu sabah ilk uçakla oraya gitti."

"Ah."

Onu rahatlatacak başka bir yol ararken kalbim hızla çarpıyordu. “Bak, bunun büyük bir rica olduğunu biliyorum. Çoktan Grayson ile konuşmamış olsaydım ve o da başka seçeneğim yoksa bunun sorun olmayacağını söylememiş olsaydı, senden böyle bir şey istemezdim.”

“Peki ya Winnie?”

“Winnie işlerinin çok yoğun olduğunu söyledi.”

Lütfen Jessica. Lütfen, sana ihtiyacım var.

“Gerçekten bunu isteyebileceğin başka kimse yok mu?” diye sordu.

“Eğer olsaydı sormazdım. Bir saat içinde gitmem gerekmeseydi bunun konusunu asla açmazdım, yemin ederim.”

“Araba kullanamıyorum,” derken sesindeki yenilgi içimde ağlama isteği uyandırdı.

Yapacaktı. Yardım edecekti.

“Biliyorum. Sorun değil. Seni kendi evime bırakırım ve Melia’yla orada takılırsınız. Evim dans stüdyosundan birkaç blok ileride. Onun kendi yatak odası var. Ayrıca kalabileceğin bir de misafir odası var, yani tamamen rahat edeceksin. *Lütfen.*” Ellerimi göğsümün önünde kavuşturarak yalvardım ve sonra onu etkileyebileceğim tek şeyi yaptım. “Hayır dersin onu da götürmek zorunda kalırım ve bu onu mahveder.”

“Tamam ama hâlâ kâbus görüyorum ve onu korkutmak istemem.”

Zafer. Jessica tamamdı ve ben de kimse neler olduğunu anlamadan Willow Creek’ten çıkabilecektim.

“Korkutmayacaksın. Söz veriyorum. Odasında koca bir ordu yürürken bile uyumaya devam edebilir.”

“Pekâlâ. Grayson için sorun olmayacağına yemin ettiğin sürece sorun yok.”

Beş

STELLA

Misty'nin öldüğünü sindirdikçe göğsümde daha da büyüyen bir boşluk vardı. Eve gidip bir çanta hazırladım ve tüm mektupların kasada olduğundan emin oldum. Sonuncusunu da koyarken gözyaşlarım durmadan akmaya devam ediyordu.

Bu ondan aldığım son mektuptu.

Onu çok özleyecektim.

Şimdi ise beni anlayabilecek tek kişiye, Jack'e dönmüş kapısının önünde duruyordum. Bu kasabada gelebileceğim tek kişiye gelmiştim ve beni geri çevirmemesi için dua ediyordum.

Birkaç saniye sonra cesaretimi toplayıp kapıyı çaldım.

"Bir saniye." Kalın sesi kapının diğer tarafından yükseldi. Yüksek sesle küfretmeden önce biraz itiş kakış ve çarpma sesi geldi.

Sonra kapı açıldı ve bir anlığına nefes alamadığımı hissettim.

Muhteşemdi. Duştan dolayı ıslak saçları, çıplak göğsü ve kalçalarında asılı duran basketbol şortuyla önümde dururken insanlar arasına karışmış bir Tanrı gibiydi.

Temkinli bir ifadeyle, “Stella?” dedi.

“Ben...” Sadece aklımı bulandırdığı için değil, aynı zamanda burada olma nedenim ortaya çıkacağı için de kelimeleri toparlamadım. “Misty, o... o öldü.”

Gözleri irileşirken kapıyı daha geniş araladı. İçeri girdim ve kapı kapandığı anda Jack beni kollarına aldı.

Kucağına gömüldüm, başımı göğsünün ortasına yaslayarak kulağımın altında atan kalp atışlarını dinledim. İçimi yakıp yıkan sayısız duyguyu anlayabilecek tek kişinin o olduğunu bile rek ona tutundum.

“O öldü ve ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Onun temiz sabun ve baharatı andıran kokusunu içime çekerken elleri sırtımı okşadı. Tanrım, o kadar güzel kokuyor, o kadar mükemmel hissettiriyordu ki *sonsuz*a kadar burada kalmak istiyordum.

Kelime kalbimin etrafında yankılandı ama onu bastırdım.

Jack sonsuza kadar benim olmayacaktı.

O yalnızca bir defalığına benim olmuştu.

“Nasıl? Ne zaman?” diye sordu.

“Geçen gün ama Samuel beni birkaç saat önce aradı.”

Jack beni bırakırken vücudunun sıcaklığını da yanında götürdü ve ben eskisinden daha soğuk hissettim.

Pencereye doğru ilerlerken parmaklarını kalın kahverengi saçlarından geçirdi. Bana döndüğünde gözleri binlerce soru ve tereddütle doluydu. “Sen iyi misin?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Sen iyi misin?”

Dudaklarından neşesiz bir gülüş yükseldi. “Hayır. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Oraya gideceğim.”

Eğer Biz Olseydik

“Nereye?” diye sordu.

“Georgia’ya. Veda etmem gerek.”

Bana bakarken Jack’in aldığı nefesler daha sesli bir hal aldı.
“Peki ya o ne olacak?”

Bunca zamandan sonra bile hâlâ onun adını söylemekte zorlanıyordum. Kinsley’yi verdiğimizde, onun hakkındaki her şeyden vazgeçmek zorunda kalmıştı. O günden sonra bana ondan hiç bahsetmemişti. Bir yanımda sırf bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Onun da benim gibi, kızımızı başkasına vermenin acısıyla yaşamasını istemiştim. Her yıl Kinsley’nin doğum günü gelip geçiyordu. Ben ise her yıl o günü ağlayarak ve onun nasıl biri olduğunu düşünerek yalnız geçiriyordum. Hayatımın kıyısında duran ama asla tam anlamıyla bir parçası olmayan, fotoğraflardaki o güzel yüzüne bakıyordum.

Bir yanımda da Jack’i kıskanıyordum. Sanki onu hiç kucağıma almamışız, o kısacık anlarda onu sevmemişiz ve sonra onu kaybetmenin acısıyla baş ederken birbirimize sarılmamışız gibi davranarak hayatına devam edebilmesini kıskanıyordum. İkimiz de bu konu hakkında bir daha konuşmamaya karar vermiştik. Sadece babamın tehditlerinden endişelendiğimiz için değil, aynı zamanda konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyeceği içindi.

Hayatımızdaki insanları yalan söylediğimiz için, kendimizi ise kızımıza asla sahip olamadığımız için incitmekten başka bir şeye sebep olmazdık.

“Onu görmeyeceğim. Samuel ile çoktan konuştum ve şimdi yola çıkacağım.”

Başını salladı. “Hata yapıyorsun, Stella.”

“Ne?”

“Oraya giderek risk alıyorsun. Ya seni görürse?”

“Misty benim arkadaşımdı, Jack. Ben...”

“Oraya kendin için gideceksin.”

Sanki bana tokat atmış gibi hızla yüzüne baktım. “Ne?”

Gözlerini kapatıp utanarak başka tarafa baktı. “Böyle söylememeliydim. Yaptığımız her şey parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Onu vermenin doğru olduğuna kendimizi ikna etmemiz yıllar aldı ve şimdi sen, onun yaşadığı yere mi gidiyorsun?”

“Siktir git, Jack. Eğer amacım bu olsaydı Misty’ye istediğim zaman Kinsley ile görüşüp görüşemeyeceğimi geçen on iki yılda sorardım. Doğru olan bu olduğu için ondan uzak durdum ama gidip *kızımızı* yetiştiren kadına veda etmek istememin yanlış bir tarafı yok.”

Bu dünyada hiçbir şey bilmiyorsam bile en azından bundan emindim. Eğer Kinsley’yi on iki yıl önce yaşadığımız hayatta büyütme kararı verseydik hiçbir şey bu şekilde olmazdı. Ona hiçbir şey veremezdim. Babam, onu büyütürsem hiçbir destek alamayacağımı açıkça belirtmişti. Ailemin benimle ilişkisini kestiğinden emin olacaktı ve genç, bekâr bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmiş olacaktım. Fabrikada çalışıp ay sonunu zar zor getiriyor olacaktım. Jack üniversiteden mezun olduktan sonra asla böyle bir işe giremeyecekti ya da şirketteki konumu bu kadar hızlı yükselmeyecekti.

Kinsley yoksulluğu ve açlığı öğrenmiş olacaktı, ben de kendimden nefret edecektim.

“Biliyorum.”

“O zaman beni anlamış olman gerek,” dedim. “Misty benim için kızımın üvey annesinden çok daha fazlasıydı, Jack. Sen hayatına devam edip unuttun ama ben unutmadım.”

O muhteşem ela gözleri öfkeyle parladı. “Unuttuğumu mu sanıyorsun?”

“Unutmadın mı?”

“Bir lanet saniye için bile unutmadım.”

Eğer Biz Olsaydık

Bu ifade beni yoldan çıkarmakla tehdit ediyordu. “O-” Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak durdum. “O benim arkadaşımdı ve ben üzgünüm. Bana bir hediye veren kadına veda etmek istiyorum.”

“Ve bunda bir sorun yok ama giderek onun uğruna yaptığımız her şeyi yok etme riskini alıyorsun.”

Dediğine inanamayarak bir nefes verdim. “Kahrolası hiçbir şey yaptığım yok. Sana onu görmeyeceğimi zaten söyledim, neden bu kadar endişeleniyorsun?”

“Onun için her şeyi feda ettiğimiz gerçeğine ne dersin? On iki yıldır boktan bir haldeyiz. En son ne zaman biriyle randevuya çıktın? Ben en son ne zaman...”

Kalbim hızla atmaya başladı ve durdurmak istesem de soru ağzımdan çıktı. “En son ne?”

“Hiçbir şey.”

Ona doğru bir adım attım. Elim hafifçe havaya kalktı ama hemen geri çektim. Ona böyle, istediğim şekilde dokunamazdım. Eğer ona her yaklaştığımda vücudumun arzularına teslim olursam bir daha asla kendimi engelleyemezdim. Sevdiğim, ihtiyaç duyduğum ve her şeyden çok arzuladığım bu adamın etrafında yaşamayı öğrenmiştim. Onun da böyle hissettiğine dair en ufak bir umut kırıntısına bile yenik düşmeyi reddetmiştim ama şimdi kafam karmakarışıktı.

Onun etrafında olmak, gülümsemesini izlemek ve dudaklarının dudaklarıma değdiğinde nasıl hissettirdiğini bilmiyormuş gibi davranmak imkânsızdan sadece bir adım uzaktaydı. Doğum günümde sevişirken gözlerinin nasıl baktığını unutmaya çalışmaktan çok yorulmuştum.

Jack burun kemiğini sıkıp soruyu geçiştirdi. “Bence hata yapıyorsun. Ya Kinsley’yi görürsen? Ya o seni görürse?”

“Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Samuel, Kinsley’nin akşam törenine gelmeyeceğini söyledi, ben de tam o zaman gideceğim.”

“Ve diyelim ki seni gördü?”

“O zaman son on iki yıldır yaptığım şeyi yapar ve yalan söylerim.”

Yalan söylediğim tek kişi kendimdim.

Cenaze evinin otoparkı ağzına kadar doluydu ve arabaların yanında bir grup insan birbirine sarılmış, gözlerini mendille siliyordu.

Onu görmemem gerektiğinin farkındaydım. Ama etrafıma bakınırken kahverengi uzun saçları ve babasınıninkine benzeyen gözleri olan küçük bir kız görmeyi umuyordum.

Ne kadar da aptaldım.

Arabamdan çıkıp elbisemi düzelttim ve sakinleşmek için bir nefes aldım.

Bunu yapabilirdim. O burada değildi ve eğer öyleyse bile normal davranmam gerekiyordu.

Kapıya doğru yürürken bakışlarımı aşağıda tuttum. Misty, Kinsley’yi büyütmek için işi bırakmadan önce öğretmendi. Biri kim olduğumu sorarsa bunu öne sürecektim.

Odaya girdiğimde etrafta neredeyse yüz kişi vardı. Bazıları gözlerini siliyor, bazıları gülümsüyordu. Misty ile ilgili güzel anılarını hatırladıklarını hayal etmek istiyordum.

Sıraya girip tabuta yaklaşırken başımı öne eğmeye devam ettim. Ön sıradaki kalın kadife sandalyelerin birinde bir adam oturmuş tabuta bakıyordu. Samuel’in kederi o kadar derindi ki, bunu ruhumun ta derinliklerinde hissedebiliyordum.

Eğer Biz Olseydik

Oraya ulaştığımda dizlerimi pufun üzerine koyup benim için çok önemli olan kadına baktım.

Kimsenin beni duymayacağından emin olarak, “Ah, Misty,” diye fısıldadım. “Çok üzgünüm. Keşke seni ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi daha fazla söyleseydim. Yaptığın her şey için sana daha çok teşekkür etmeliydim. Sana söyleyebileceğim hiçbir şey asla yeterli olmaz.” Elimi dudaklarıma götürüp sonra tabutun kenarına bastırdım. “Hoşça kal, dostum. Lütfen hepimizi koruyup kolla.”

Ayağa kalkıp Samuel’e doğru ilerledim. Beni görünce ayağa kalktı. “Stella.”

Gözlerim yaşlarla dolarken ona hüzünlü bir şekilde gülümse dim. “Çok üzgünüm.”

Başını sallayınca onun da gözyaşları aktı. “Onsuz bir dünyada yaşayamam.”

Sesindeki acı dayanılamayacak kadar fazlaydı. “Seni çok sevdi.”

“Şanslı bir adamdım.”

Misty, sık sık Kinsley’den önce işlerin ne kadar zor olduğundan bahsederdi. Yıllarca bebek sahibi olmayı denemişlerdi. Bu da onları hem parasız hem de üzgün bırakmıştı. Altı kez düşük yapmıştı ve her biri ikisinin de umudunu biraz daha çalmıştı. Samuel her kaybı sanki kendisi suçluymuş gibi sırtlanınca, Misty buna daha fazla dayanamamıştı. Üç defa başka hamile anneler tarafından reddedilmişlerdi, bu yüzden aralarında mesafe oluşmuştu. Yine de sevgileri bunu atlatacak kadar güçlüydü ve çocuksuz da yaşayabileceklerini düşündükleri zaman, onlarla tanışmak istediğimi söylediğim bir telefon almışlardı.

“Bence ikiniz de bu konuda şanslıdınız.”

“Görünüşe göre benim şansım tükenmiş.” Bakışları Misty’nin bedenine döndü.

Yanıliyordu, hâlâ sevebileceği değerli birine sahipti.

Bana bakarken kendini gülümsemeye zorladı. “Yalnız mı geldin?”

Asıl soruyu duyabiliyordum. *Jack burada mı?*

“Evet, bu gece dönmek zorundayım.”

“Anlıyorum. Gelmen iyi oldu. Misty burada olmanı isterdi.”

Elimi omzuna koyup yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Bu kadar değer verdiğim bir kadına veda etmekten beni alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu.”

“Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.” Bir süre sonra yorgunca iç çekti. “Artık hayatımız nasıl olacak bilmiyorum. Kinsley... o... zorlanıyor ve ben ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.”

Göğsümdeki sızı konuşmamı engelledi. Zorlandığını biliyordum ama burada olmak, Kinsley’yi düşünmek çok fazlaydı. “Sen harika bir babasın. Ona ihtiyacı olanı vereceğinden eminim.”

Başını salladı. “Annesine ihtiyacı var.”

Buradayım.

Hayır.

Hayır. Hayır. Ben onun annesi değildim. Kinsley için hiç kimseden farkım yoktu. Ben kızı üzerindeki tüm haklarından vazgeçmiş bir yabancıydım.

Kendimi koruma içgüdüm devreye girdiğinde, “Gitmeliyim,” dedim. Buraya ait değildim ve ne kadar erken gidersem herkes için o kadar iyi olacaktı.

Ona taziyelerini sunmak için bekleyen bir sonraki kişi gelmeden önce bana hızlıca sarıldı. Kapıya yürümeye başladığımda dönüp son bir kez Misty’ye baktım.

Kalbim sancıyordu. Bu çok yanıştı. O en iyimizdi ve ona ihtiyacı olan iki kişiyi terk ediyordu.

Eğer Biz Olsaydık

Hayatıma geri dönmek için önüme döndüğümde *onu* gördüm.

Küçük bir kız.

On iki yaşında.

Kahverengi saçları, ela gözleri ve uzun, koyu kirpikleri vardı. Bana, beni tanıyormuş gibi bakıyordu.

Jack haklıydı. Buraya gelmek bir hataydı.

Sanki onun kim olduğunu bilmiyormuşum, sanki o kalbimden ve ruhumdan bir parça değilmiş gibi kendimi gülümsemeye zorladım. Sonra da yürümeye başladım. Dudaklarımı birbirine bastırıp onunla konuşmayı reddettim çünkü konuşursam ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kim olduğumu biliyor muydu?

Annesi olduğumdan şüphelenmiş miydi?

Bu akşam benim gelip gelmeyeceğimi merak ederek mi gelmişti?

Willow Creek'te kalmalıydım.

Dikkat çekmeyecek kadar hızlı hareket ederek cenaze evinden çıktım, arabama binerken sığ nefesler alıyordum.

Bakışlarımı aşağıda tutarak arabayı çalıştırdım. Tam yola çıkarken onun orada durup beni izlediğini gördüm ve kendimden daha da nefret ederek onu bir kez daha terk ettim.

JACK

Ormanda olmak genellikle beni fazla düşünmekten alıko-yardı ama bu seyahatin cehennemden bir farkı yoktu. Orada geçirdiğim on iki gün kafamdaki kaosu yatıştırmakta hiçbir işe yaramamıştı.

Endişelendim, onu merak ettim, aramak istedim ama hiçbirini yapamazdım. İnsanları götürdüğüm yerlerde telefon çek-miyordu. Eğer birine ulaşabilselerdi, öğrettiğim hayatta kalma yolculuğunun bir anlamı kalmazdı.

Bu yüzden ben de kendi mücadeleme katlanmak zorunda kaldım.

Duştan önce Stella'yı görmeye gitmeli miydim diye düşü-nürken, bir yandan da cildime işlemiş gibi duran kiri yıkayıp temizlenmeye çalıştım.

Temizlendikten sonra onun çatı katı dairesine doğru yola çıktım, bir saniye daha kaybetmek istemeyerek basamakları iki-şer ikişer tırmandım.

Eğer Biz Olseydik

Kapıyı açtığında gözleri şaşkınlıkla doluydu. “Burada ne yapıyorsun?”

“İçeri girebilir miyim?”

Stella derin bir iç çekip kapıyı aralarken bir adım geri çekildi. Stella’nın evi hep sıcaktı. Zaten Stella denince akla gelen ilk kelime de buydu. Vanilya kokusu, kurabiyeler ve kamp ateşleriydi. Her şey karmakarışık olduğunda bile o, insanları rahatlatırdı. Ne yazık ki, ben o insanlardan biri değildim.

“Ne oldu?” Sesindeki mesafeden acı çektiği belli oluyordu.

“Hiçbir şey. Sadece seni kontrol etmek istedim.”

O gece gittiğinden beri başka bir şey düşünememiştim. Gitmesinin onu üzüp üzmeyeceğini merak etmiştim. *Kızımızı* görüp görmediğini. Tüm bunlar kafamın içinde dönüp dururken orada olmasından nefret etmiştim. Onu görebileceği, ona sarılabileceği, onunla konuşabileceği fikrinden nefret etmiştim. Sadece düşüncesi bile yumruklarımı sıkmama neden oluyordu ama içimde biriken duyguları kontrol etmek zorundaydım çünkü kıskanmaya hakkım yoktu. Nefes almaya devam edebilmek için Kinsley’yi aklımdan silmeyi seçmiştim.

Yutkunup bana sırtını döndü. “İyiyim.”

“Değilsin.”

Arkasını döndüğünde gözleri alev alev yanıyordu. “Tabii ki değilim. Sen yoktun! Yine yoktun. Ve ben...”

“Sen ne?”

Dudağı titreyince lanet olası kalbim kırıldı. “Stella?”

“Az önce Samuel aradı.”

“Ne dedi?”

“Zorlanıyor. Öz ailesinin kim olduğunu öğrenmek isteyen küçük bir kızla yapayalnız kaldı.”

Tek kelime etmedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Daha önce nasıl halletmişler?”

“Misty hiç söylemedi ama beni gördü, Jack. Gözlerimin içine baktı ve... Tanrım, beni gördü ve ben kaçtım.”

Gözlerindeki utancı ondan çekip alabilmeyi diliyordum. “Özür dilerim, Stella. Her şey için özür dilerim.”

O gece ona asla dokunmamalıydım. Defalarca kez özür dilemiştim ama yine de yeterli gelmiyordu. Stella o gecenin sonuçlarına katlanmak zorunda kalmamalıydı. Ailesiyle tüm o konuşmaları yapmamalıydı. Üniversitede sıkışıp kaldığım ve onun yanında olamayıp kaçırdığım her randevuya tahammül etmemeliydi. Sonrasında doğum yapana kadar büyükannesiyile yaşamaya gönderilmekle baş etmek zorunda kalmamalıydı.

Ben onun yaşadığı sıkıntıların çeyreğini bile çekmemiştim. Ve lanet olsun, bunun için gerçekten çok üzgündüm.

Yüzünü ovuşturarak geriye doğru bir adım attı. “O çok güzel.”

“Öyle olacağını biliyordum.” Ne de olsa, Stella’nın kızıydı.

O güzel kahverengi gözleri yaşlarla doldu. Çok acı çekiyordu ve ben ona yardım edemeyecek kadar çaresizdim. “Sana benziyor.”

Gözlerimi kapatıp Stella ve benim bir versiyonumuzun hayalini kurdum. Bu görüntüden anında nefret ettim. “Samuel ne dedi?” Odaklanabileceğim bir konuya geçme ihtiyacı hissediyordum.

“Sarhoştı. Ne söylediğini bildiğinden bile emin değilim. Acı çekiyordu ve kendinde değildi.”

Stella bu dünyadan göçüp gitse nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Kalbimi göğsümden söküp atmak isterdim çünkü o olmadan hiçbir şeyin bir anlamı kalmazdı. Otuz yılımı onun yanında geçirmemiş olmama rağmen o çukurda onun yanında olmak isterdim. Oysa onu sadece uzaktan sevmiştim.

Eğer Biz Olsaydık

Bizi tanıyan herkes birbirimize karşı ilgisiz olduğumuzu söyleyebilirdi. Onu en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğu için seviyordum, daha fazlası yoktu.

Üstelik o da kesinlikle bana karşı bir şey hissetmiyordu. Ondan bir şey almıştım ve beni asla affetmeyecekti. Zaten bunu ondan istemezdim de.

Yine de buraya gelmiş, huzur içinde bırakmam gereken tek kişiden uzak duramamıştım. Ona olan aşkım çok güçlü olduğu için beni zayıf düşüren kadının yanındaydım.

“Biraz zaman geçtikten sonra alışacaktır.”

Stella omuz silkti. “Umarım.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Buraya gerçekten neden geldin, Jack?”

“Sana söyledim.”

Çünkü acı çekmenden nefret ediyorum.

“Onun hakkında konuşmak istemiyorsun.”

“Konuşamam.”

“Neden?”

Kahverengi gözlerine bakarken daha iyi bir adam olmayı istedim. Daha güçlü bir adam olmayı. Herkesi ve her şeyi siktir edip onun için kalbini ortaya koyabilecek biri olmayı istedim. Ancak Stella yaptığımız hatayı fark ettiğinde uzun zaman önce bizim hakkımızda kararını vermişti. Sonra Kinsley’den vazgeçtiğimiz gün ise kaderimizi belirlemiştik. Kinsley’yi düşünmek Stella’yı ne kadar çok sevdiğimi hatırlamama neden oluyordu ve Tanrı biliyordu ki, bunu unutmam gerekiyordu.

“Hayatımızın en kötü günüydü, Stella. O günü tekrar mı yaşamak istiyorsun?”

Sanki tüm dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi kanepeye oturdu. “Bazı günler yaşanılanlar bir rüya ya da belki de bir kâbusmuş gibi hissediyorum. Her iki durumda da gerçek değilmiş gibi geliyor. Çocuğumuz yokmuş gibi davranarak hayatıma

devam etmek kolay geliyor. Ama sonra-” Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken duraksadı. “Melia ile seni görüyorum. Onu havaya kaldırışını, yanaklarından öpüşünü ve onu sevişini izliyorum. Ben...”

“Biliyorum.” Devamını duymak istemeyerek onu dururdum. “Ama Amelia bizim kızımız değil.”

“Hayır, değil.”

“Bizim için işler hayal ettiğimiz gibi olmayacaktı,” diyerek ona bunu neden yaptığımızı hatırlattım.

Başını sallayıp başka tarafa baktı. “Muhtemelen olmazdı.”

“Asla olmazdı, Stella. Baban seni her şeyini elinden almakla tehdit etti. Tamamen kendi başımıza kalacaktık. Abin beni asla affetmezdi. Biz sadece...”

“Biz sadece ne?”

Birbirimizi severdik.

Eğer mükemmel bir dünyada yaşasaydık, birlikte olabilirdik. Grayson’ı, aslında kendi ailem gibi gördüğüm Stella’nın ailesini ve okulu bir kenara bıraktırdım. Onunla evlenip ona elimden geldiğince iyi bir hayat sunardım ve birlikte olurduk. Ama mükemmel bir dünyada yaşamıyorduk. Trajik bir şekilde kusurlu olan bu dünyada yaşıyorduk.

“Biz sadece çok zorlanırdık,” diye bitirdim.

“Birbirimize sahip olurduk.”

“Gerçekten olabilir miydik, Stell? Gerçekten her şeyi yakıp yıkmadan birbirimize sahip olabilir miydik? Bunu ister miydin? O zamanlar çocuktuk ve lanet olsun, hiçbir şey bilmiyorduk.”

“Bazı anları isterdim,” diye itiraf etti. “Sahip olabileceğimiz her anı isterdim.” Stella ayağa kalkıp kollarını karnına doladı. “O anları yaşamayı istedim. O zaman savaşmak için çok gençtim ama o anlar Jack... önemli olan onlardı.”

Eğer Biz Olsaydık

Ve sonra kapıyı açarak açıkça gitmemi istedi.

Gittim. Son on iki yılımı onu ardımda bırakarak geçirmiştim ve giderken kalbimden bir parça daha çalmasına izin verdim.

Ama dışarı çıktığımda durup ona döndüm. “Bizim anımız ne olurdu?”

Başını kapıya yasladığında dudaklarında hüznü, özlem dolu bir gülümseme vardı. “Bilmiyorum. Sanırım biz kendi anımızı yaşadık, değil mi? Birbirimizi bir kez sevdik. Bir gece. O an, elimizde kalan tek şey. Yorgunum ve biraz uyumam gerek. İyi geceler, Jack.”

Onu kollarıma çekip kendime yakın tutmayı, ikimiz de nefes alamayana kadar öpmeyi çok istedim ama yapmadım. Bu kadar kolay olmasından nefret ederek gülümsemesine karşılık verdim. “İyi geceler, Stella.”

Ben uçlarını daha sert silerken, “Bence botların temizlendi,” dedi Grayson.

“Her zaman daha temiz olabilirler.”

“Yangına geri dönmek için mi?”

Omuz silktim, en azından uğraşacak bir şeyim vardı. Geçen hafta yaptığım konuşmayı kafamda tekrarlamaktan kendimi alıkoymak bir şey.

Tam bir aptaldım. Çok fazla şey söylemişim ve anlardan bahsederken Misty’i kastettiğimi sanıyordu ama işin aslı öyle değildi.

Onunla geçirebileceğim anları istiyordum.

Stella ile geçirebileceğim.

Bu geceki yangın benden çok şey götürmüştü. İçimdeki bu enerjiyi atmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Bir de Stella'nın bugün yine ortadan kaybolduğu gerçeği vardı. İçimdeki bir his, onun yine Georgia'da olduğunu ve bu yüzden kimseye nereye gittiğini söylemediğini fısıldıyordu.

Grayson elini omzuma yerleştirdi. "Dinle, geçen gece hakkında..."

Siktir, biliyordu. Gece Stella'nın evinde olduğumu biliyordu ya da Delia ve Jess'ten bir şeyler duymuştu.

"Ben..."

"Hayır dinle, şansını denemek ve her şeyin sonunu düşünmek yerine anı yaşamak hakkında söylediklerin senden duyduğum en bilge düşüncelerdi." Güldüğünde başımı salladım. "Ama haklıydın. Jessica gideceği için o kadar endişeliydim ki, şu anda burada olduğu gerçeğine odaklanmayı unuttum."

Düşündüğüm şeyden bahsetmemesi içimi rahatlattı. Bu idare edebileceğim bir konuydu. Eğer ikimizden biri mutlu olacaksa, bu Grayson olmalıydı.

"Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

Başını salladı. "Bu çağrıya gelmek için arabaya binmeden önce beni sevdiğini söyledi."

Şaşırmış gibi görünmesine güldüm. İkisi de ergenlik yıllarından beri birbirlerine âşıktı. "Ve?"

"Ve... bilmiyorum, belki de gitmez. Belki de ben bir aptalımdır."

"Âşık olmak hakkında söylenen de bu değil mi zaten? Bizi aptallaştırdığı?"

Grayson homurdandı. "Bu lanet olası bir gerçek."

"Demek istediğim, böyle hissettiğini uzun zamandır biliyorduk zaten."

"Benden ve aşktan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sende durumlar nasıl? Bu aralar mesafelisin ve birkaç pizza gecesini kaçırdın."

Eğer Biz Olsaydık

Öyleydim. Her zamanki her şeyi boş veren tavrımı özlüyordum. Son birkaç hafta öyle davranmama pek izin vermemişti.

“İyiyim. İş ve bazı düşünceler beni çok yordu.”

İtiraf etmeye en çok bu kadar yaklaşabilirdim.

Derin bir iç çekti. “Anlıyorum. Bazen sinsice üzerimize geliyorlar.”

“Kesinlikle.”

“Bu aralar Yvonne’ı düşünüyorum,” diye itiraf etti Grayson.

Hızla başımı kaldırdım, Grayson ondan asla bahsetmezdi. “Ne?”

“Amelia büyüyor, karakteri giderek daha da fazla oturuyor. Bilmiyorum.” Parmaklarını saçlarında gezdirdi, üzerinden gergin bir enerji yayılıyordu. “Acaba bunu beceremiyor muyum? Ben erkeğim. Kız çocuğu yetiştirmekten ne anlarım ki?”

“Annesinin daha iyi bir iş çıkaracağını mı düşünüyorsun?”

Bakışlarını başka bir yöne çevirdi. “Hayır düşünmüyorum, beş yıl önce gittiğinde bunu kanıtladı. Nasıl onu bırakıp gidebilir? Bir kadın nasıl hiç umursamadan kızından vazgeçebilir? Aklım almıyor.”

Sesimi düz tutmak için çok çabaladım. “Belki de doğru şeyi yaptığına inanıyordu?”

Neşesiz bir şekilde güldü. “Evet, kendisi için doğru olanı. Amelia için değil. Kızımın kahrolası annesine ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı ama Yvonne çekip gitti. Pisliğin teki olabilir ama yine de onun annesi.”

Eski sevgilisi ile Stella arasında kurduğu paralelliğin farkında olmaması, öfkelenmeme ve Yvonne’ı savunmama neden oluyordu. Sadece işi için Grayson ve Amelia’yı terk eden Yvonne ile kızı için doğru olanı yapmaya çalışan bir genç kız olan Stella’nın aynı olduğunu düşünmesem de öfkeme engel olamıyordum.

Ayrıca daha önce Yvonne'ı bir kez bile savunmamıştım, o yüzden şimdi de savunmaya başlayamazdım.

“Yvonne bencildi. Amelia'yı hak etmiyor.”

“Hayır ama... çocuğunu terk eden kimsenin hakkettiğini düşünmüyorum.”

“Peki ya evlatlık verenler? Sence bunun için geçerli bir sebebi yok mudur?”

Grayson şaşırmış duruyordu. “Elbette vardır. Yvonne kızını evlatlık vermedi. Amelia'yı istediği kariyere uymadığı için terk etti.”

Fırçayı botun ucuna biraz daha sert sürttüm. “En sonunda onun çekip gitmesinin senin ve Amelia'nın başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyorum.”

Elini omzuma vurdu. “Bence de çünkü eğer böyle olmasaydı Jess de olmazdı ve onları sahil evine götüremezdim.”

Gülümsediğinde ona baktım. “Üçünüz mü gidiyorsunuz?”

Başını salladı. “Eğer burada kalırsa Jessica'ya işlerin nasıl olacağını göstermek istiyorum.”

“Kalacak,” diye karşılık verdim.

“Umarım. Eğer kalmazsa, gitmesine izin vereceğim ve geri dönmesini bekleyeceğim.”

“Elimizden gelen tek şey bu, değil mi?”

“Evet. Sanırım öyle.”

Son on iki yıldır yaptığım tek şey buydu, Stella'nın gitmesine izin verip bir gün onun için yeterince iyi olacağımı ummaktı.

Yedi

STELLA

Samuel?” Sızdığı bar taburesinden düşürecek kadar sert itmemeye dikkat ederek onu sarstım. “Samuel, uyan.”

İnlemesiyle barmen bana baktı. “Birinin geleceğini söyleyip durdu,” diye açıkladı.

“Ne zamandır böyle?” diye sordum.

“Haftalardır. Karısı öldüğü günden beri buraya geliyor. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha fazla ağlayıp gözyaşları durana kadar içiyor.”

Tanrım.

“Peki normalde eve nasıl gidiyordu?”

Barmen bana bir kâğıt uzattı. “Bu onun acil durum kartı gibi bir şey. İlk numara Arizona’da yaşayan kardeşinin. Genelde kardeşi ona taksi çağırırdı. Bugün telefonu açmayınca ben de listedeki diğer numarayı, yani seninkini aradım.”

Derin bir nefes alıp Samuel’e baktım. Berbat bir haldeydi ve ne yapacağımı bilmiyordum. Yardıma ihtiyacı olduğu ortadaydı.

“Samuel,” diye tekrarladım biraz daha sert bir şekilde.

Gözleri açıldı. Konuştuğunda nefesinden beni sarhoş etmeye yetecek kadar alkol kokusu geliyordu. “Stella. Gelmişsin.”

“Evet ama neler oluyor?”

“O öldü.”

“Evet, Misty öldü ama sen bir perşembe günü saat beşte sarhoşsun. Ne yapıyorsun?”

Gözlerini kapatıp başını yumruğuna yasladı. “Unutuyorum.”

“Unutuyor musun?” Bunu daha çok kendimi ikna etmek için tekrarladım.

Başı yumruğundan kayarak öne doğru düşüp sert bara çarpınca tekrar dik durmak zorunda kaldı. “Onu alabilirsin.”

Korkuyla karışık bir endişeyle, “Onu alabilir miyim?” diye sordum.

“Evet, Kinsley senin olabilir.”

“Samuel, dur. Kinsley nerede?”

“Akşam yemeği için bir arkadaşına gitti. Önemli değil. Bunu yapamam. Benden bu kadar.”

“Evet, burada işin bitti. Seni temizlememiz ve ayıltmamız gerekiyor.”

Samuel omuz silkip barmene baktı. “Mickey, Stella’ya temizlemesi için bir şeyler getirebilir misin?”

Mickey’nin gözleri sempati ile doldu. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Lütfen. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama o...”

Başıyla onayladı. “Kızı mısın?”

“Hayır.” Açıklamakta zorlandım çünkü Mickey’nin bana bakışından başka bir şeyi olduğumu düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Karısıyla yakın olan bir arkadaşayım.”

Eğer Biz Olsaydık

Mickey, “Yargılamıyorum,” derken sesinden inanmadığı belli-ydi.

“Öyle değil. Yemin ederim, durum biraz karışık ama karısı iyi bir arkadaşımды ve... her neyse. Sana kendimi açıklamak zorunda değilim.”

Georgia’daki tanımadığım bir barmenin Samuel’in metresi olduğumu düşünmesinden daha büyük sorunlarım vardı. Yüz on üç kiloluk bir adamı, kızım -kızı- beni tanımadan evine geri götürebilmek gibi.

Neyse ki saat daha beşti, yani Kinsley’nin eve dönmesi birkaç saati bulurdu.

Mickey, Samuel’i tabureden kaldırmama yardım etmeye çalışırken, “Dediğim gibi yargılamıyorum,” dedi.

Onu yukarı kaldırmaya çalışırken, “Samuel, biraz yardımına ihtiyacımız var,” dedim.

Tökezlediği sırada inledi.

“Onu bindirdikten sonra arabadan çıkarabileceğinden şüpheliyim,” dedi Mickey.

“Beş yüz dolar kazanmak ister misin?” Tek seçeneğimin bu olduğunu biliyordum. Kinsley gelmeden önce onu evine götürmek, duş aldırarak ve yatağına yatırabilmek için yardıma ihtiyacım vardı.

“Ne?” diye sordu.

Planımı anlatınca bana deliymişim gibi baktı. Öyle olabilir-dim ama çaresizdim ve Samuel ile Misty benim için çok önem-liydi. Eğer Misty hayatta olsaydı tüm bunlar yaşanmazdı ama o ölmüştü ve bunu ona borçluydum.

En azından Samuel’i ayıltmak için elimden geleni yapabili-rdim.

“Ciddi olamazsın.”

Bunun ne kadar kötü bir fikir olabileceğine dair düşüncele-
rim kuvvetlenirken, “Bin dolar,” dedim. Onun yardımına ihti-
yacım vardı ve bedeli ne kadarsa ödemeye hazırdım.

“Anlaştık, tatlım.” Diğer barmeni çağırıp bana yardım etmesi
gerektiğini anlatınca adam onun yerine bakmayı kabul etti.

Bunu hallettikten sonra Mickey ile ben, Samuel’i arabaya
bindirebilmek için hızlıca çalışmaya başladık. En sonunda sıra,
anahtarlığında evin anahtarı olmadığı için içeri nasıl gireceğimi-
zi bulmaya geldi.

Bu kısmı hiç düşünmemiştim.

Ben anahtar bulmak için etrafı ararken Mickey arabanın ka-
pısından bana bakıyordu. “Adamın evine giremiyor musun?”

İç çektim. “Gördüğün gibi giremiyorum.”

“Çok kötü bir metressin.”

Parmaklarımı kapının üstünde gezdirirken, “Metres olmadı-
ğım için olabilir,” diye cevap verdim.

Misty pratik bir insandı, bir yerlerde yedek anahtarı olaca-
ğından emindim.

“Garaj kodunu ya da ön kapının kodunu biliyor musun?”

Dönüp ona ters bir bakış attım. “Bilseydim kapıyı çoktan
açardım.” Tabii ki de Samuel şu süslü anahtarsız girişlerden bi-
rine sahipti.

Ancak çoğu şifre genelde doğum günü tarihi olurdu ve be-
nim de bildiğim onlar için önemli olan tek bir doğum günü var-
dı. Denemeye değerdi. O tarafa gidip giriş sisteminin kapağını
kaldırdım. “Lütfen işe yara,” diye fısıldadım.

Düşündüğüm gibi motorun uğultusu yükseldi ve kapı kalktı.

Mickey yanıma yaklaştı. “Etkileyici.”

Gözlerimi devirdim. “Sana yardım etmen için para ödüyö-
rum, yorum yapman için değil.”

Eğer Biz Olsaydık

Tanrıya şükür evin kapısı kilitli değildi. Uzun çabalarımızdan sonra Samuel'i eve sokabildik ama içeri girdiğimizde bacakları tutmadı.

"Stella, o öldü," dedi yığıldığı yerden. "Sana ihtiyacım var... ona... ihtiyacım var."

Mickey ile ona baktık, kendini beğenmiş barmen bana dönerken yüzünde bir sırıtiş vardı.

"Ne düşünürsen düşün." Omuz silktim. "Kendinden geçip sızmadan önce duş alması ve yemek yemesi gerekiyor."

Mickey, abim ve Jack'in milyonlarca kez yaptığını gördüğüm bir şekilde Samuel'i omzunun üzerine attı. "Banyo nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

İşte o an fark ettim. Onların evindeydim. Misty ve Samuel'in Kinsley'yi yetiştirdikleri yerdeydim. Onun hayatını hayal ettiğim onca yıl boyunca bir kez bile buraya adım atacağımı düşünmemiştim.

Oturma odaları hem ilginç hem de şirindi. Film izlerken ya da Noel hediyelerini açıp sarılırken oturdukları belli olan eski, çok kullanılmış bir kanepe vardı.

Mutfak bu odanın hemen bitişiğindeydi. Eskimişti ama yine de rahat bir havası vardı. Meşe dolapların değiştirilmesi gerekiyordu ve tezgâhın bu döneme ait olmadığı belliydi. Kurabiyele rin bu tezgâhlarda yapıldığını ve Şükran Günü yemeklerinin bu fırında pişirildiğini hayal edebiliyordum.

Misty her yerdeydi. Onun dokunuşu, sıcaklığı ve cesur karakteri etrafımızı sarıp sarmalamıştı.

"Arka tarafı deneyelim," diye önerdim.

Burası mütevazı bir çiftlik eviydi ve içeri girdiğimiz yerden ilerleyebileceğimiz tek, düz bir yol vardı, bu yüzden oraya yöneldik.

Evin içinde yürüyor, kapıları açıp ana yatak odası olmadığını anladığımızda kapatıyorduk. Hem dikiş hem de el işi odası olarak kullanılan boş bir oda vardı. Başka bir boş yatak odası ve koridorda bir banyo daha gördükten sonra evin sağa doğru kıvrılıp iki kapının olduğu kısa bir koridora çıktığı yere geldik. Sağdaki kapıyı açarken oranın ebeveyn odası olduğunu düşünmüştüm.

Kinsley'nin odasıydı.

Açık gri duvarlar çoğunu tanımadığım futbolculara ait posterlerle kaplıydı ve duvarda çeşitli el ilanlarının raptiyelerle tutturulduğu bir pano vardı. Ayrıca köşede üzerinde kitaplarla dolup taşan beyaz bir masa ve adaçayı renginde bir yorganın örtüldüğü tam boy bir yatak vardı.

“Stella?” Mickey adımı söyleyerek beni odadan çekip aldı.

“Evet?”

“Samuel çok ağır.”

Başımı sallayıp odadan çıkarken kapıyı kapattım ve kendimi tekrar görevime dönmeye zorladım. “Sadece bir kapı kaldı.”

Kapıyı açtığımızda en sonunda odasını bulmuştuk. Yatak odası darmadağınktı; giysiler yere saçılmış, yastıklar yataktan fırlatılmıştı. Bu eve daha önce hiç gelmemiş olsam da odanın normalde böyle görünmediğini tahmin edebiliyordum.

İç çekerek, “Ah, Samuel,” dedim.

Acı çekiyordu. Öyle büyük bir acıydı ki, kendini alkole boğmak dışında bir seçeneği kalmamıştı. Kaybının acısını görmezden gelmek istemesini kısmen de olsa anlıyordum. Acısı çok derindi ve onu içine çekiyordu ama neden bunu yapamayacağım hatırlaması gerekiyordu.

Kendini toparlamalı ve bu durumun üstesinden gelmeliydi.

Kinsley için bunu yapmalıydı.

Eğer Biz Olsaydık

Mickey ile ana banyoya girdik. Soğuk suyu açtığımda Mickey, Samuel'i bankın üzerine bırakmak konusunda hiç tereddüt etmedi. Samuel hemen uyanıp suyun altından uzaklaşmaya çalıştı.

Ona engel olarak suyun altında oturmaya zorladık. "Sarhoşsun ve kızın eve gelmeden önce kendini toparlaman gerekiyor," dedim.

Gözleri bir an için bana odaklandı. "Stella?"

"Ever?"

Göğsünden bir hıçkırık koptu. "O öldü ve ben bunu yapamıyorum."

"Bunu çoktan söyledin ve şimdi sana bunu yapmak *zorunda* olduğunu söylüyorum." Başka bir seçeneği yoktu. "Kendini toparlamalısın."

Daha önce de sarhoş adamlarla uğraşmıştım. Birçok kez ayıltığım dört abiye sahiptim ve Samuel'in de aynı muameleye ihtiyacı vardı.

"Benden bu kadar."

En azından artık yarı ayık olduğu için suyu ısıcağa çevirdim. "Önce duş al, sonra konuşuruz. Yirmi dakikaya döneceğim, sen de çıkardığım kıyafetleri giy."

Mickey ile banyodan çıkınca duvara yaslandım. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi bu odayı temizlemem, ona bir şeyler yedirip içirmem ve kızı eve gelmeden önce buradan gitmem gerekiyor."

Evin geri kalanı çok kötü görünmediği için yatak odasından başladım. Birkaç giysiyi kaldırdım, çarşafı değiştirdim ve Samuel'in tarafı gibi duran kısmı açık bırakarak yatağı yaptım. Mickey mutfakta Samuel'in vücudundaki alkolü atmaya yardımcı olacak bir şeyler arıyordu.

Suyun kapandığını duymadan önce yirmi dakika geçti ve kapıyı çaldım. "Samuel?"

Homurdandı.

Oraya girmeyi gerçekten istemiyordum. Mickey biraz ekmek, su ve *Tylenol* ile geri geldi. "Bu biraz yardım eder."

"Eh, bu da bir şeydir. Dışarı çıkmıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Sence ona bunları ben mi götürmeliyim?"

"Evet. Onu çıplak görmek istemiyorum."

"Ben istiyorum, öyle mi?"

Omuz silktim. "Ben göreceğime sen gör."

Biz daha fazla tartışmadan Samuel kapıyı açtı. Hâlâ berbat durumdaydı ama en azından alkolle dolu bir çöplük gibi kokmuyordu. Onu yatağa götürürken sözümü dinlediği için minnettardım.

"Al, bunları ye." Tabağı eline tutuşturdum.

"Özür dilerim, Stella." Samuel'in sesi kırıgın çıkıyordu. "Keşke daha güçlü olsaydım."

"Zaten güçlüsün," diye hatırlattım. "Misty seni sevdi. Sana her zaman inandı. İçmeyi bırakmalı ve işlerini yoluna koymaya başlamalısın."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayatımızı düzene sokan oydu. O benim her şeyimdi ve şimdi öldü. Devam edemiyorum."

Bunu söyleyip duruyordu ama neden kendini toparlamaktan başka çaresi olmadığını unutuyordu. "Kinsley'nin bunu yapma ihtiyacı var, Samuel."

Samuel yemeği komodine bıraktı, yatağa gömülüp yastığa sarılırken gözleri kapandı. "Ben... sadece..."

"Şşşt," diye mırıldandım. Yeni bir telkin edindiği sözleri tekrarlamasını istemiyordum. Yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordum. Sadece ayılması ve tekrar denemesi gerekiyordu.

* Ağrı kesici hap.

Restoranda otururken Samuel'e "İyi olacaksın," dedim.

Kinsley okula gittikten sonra geri dönüp Samuel'i almıştım ve onu Misty'nin ölümünden önceki Samuel'e geri döndürme görevine başlamıştık.

Samuel, iki yıl önce karısını kaybetmiş olan patronunu aramıştı. Neyse ki Samuel'e kendini toparlaması için biraz zaman vermişti. İş zaten bir izin sorunu nedeniyle durdurulmuştu, bu yüzden sıkıntı yoktu. Sadece iyileşmeye ve tuttuğu yası atlatmaya ihtiyacı vardı.

Ardından ilk ay haftada iki kez, sonrasında ise haftada bir kez gelecek bir temizlik şirketi tutmuştum. Yeni Georgialı en yakın arkadaşım Mickey, Samuel tekrar bara gelirse beni arayıp onu eve götürmeyi ve ayıltmayı kabul etmişti. Tabii karşılığında oldukça güzel bir ücret istediğini de unutmamak gerekirdi.

Başka birinden Samuel'e göz kulak olmasını isteme fikrinden her ne kadar nefret etsem de beş saat uzaklıktan yapabileceğim başka bir şey yoktu.

En kötüsü de yalnız olmasıydı. Yakınlarda ailesi ya da iş haricinde hiç arkadaşı yoktu. Samuel'in sahip olduğu her şey Misty'nin eseri idi. Misty herkesin adını, doğum gününü ve yıldönümünü bilirdi. Evlerini o çekip çeviriyor, her zaman hayatlarıyla ilgileniyordu. Ve şimdi, Samuel onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

Bir de erkeklerin kadınlardan daha güçlü olduğunu söylerlerdi.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Eskisi gibi değilim."

"Kimse hayatının aşkını kaybettikten sonra eskisi gibi olamaz."

Bunu en iyi ben bilirdim. Çocuğumdan vazgeçtiğim gün para ve peri masallarının mümkün olduğuna inanan o kız ölmüştü.

En sonunda sahip olduğum hiçbir şeyin bir değeri olmadığını öğrenmiştim. Babam beni başka seçeneğim olmadığına inandırıp beni mecbur bırakmıştı ve bunu yaparken beni tamamen değiştirmişti.

“Sadece hissizleşmek istiyorum,” diye itiraf etti Samuel.

“Bu sen değilsin. Misty’nin bahsettiği adam bu değil. Sen her şey için çalışan ve her zaman onun yanında olan adamsın. Şimdi kızının sana ihtiyacı var.”

Başını iki yana salladı. “Senin kızının.”

Ne demek istediğinden emin olmayarak gözlerimi kırptım çünkü Kinsley onun kızıydı. “Ben... benim değil...”

“Hayır, senin. Onun bir anneye ihtiyacı var. Ona bakacak birine ihtiyacı var. Mutfağı kimin temizlediğini sanıyorsun? Banyoyu? Geçen hafta kahvaltıyı kimin hazırladığını biliyor musun? Bir baba buna izin vermemeli. Bunu... yapamam.”

Koltuğumda kıpırdandım. Bu konuşma düşündüğüm gibi gitmiyordu. “Sen onun bildiği tek babasın. Buraya yardım etmek için geldim ama onu sana verdim ve *sen* onun babasısın.”

Cevap verirken bakışları çok uzaklardaydı. “Biliyorum.”

İçimi bir rahatlama kapladı çünkü her ne kadar başkasına verdiğim kızı hayatımda geri istesem de bunun onun için en iyisi olmadığını biliyordum. Hayatında sürekli olan adamın bunu yapmaya devam etmesine ihtiyacı vardı.

“O zaman yardım alacak mısın? Bunu atlatmak için biriyle konuşacak mısın?” diye sordum.

Samuel elini uzatıp benimkini sıktı. “Deneyeceğim.”

Bunun yeterli olması için sadece dua edebilirdim.

Sekiz

STELLA

Bu randevu tam bir felaketti.

Beni bu saçmalığa dahil ettiği için Winnie de delinin tekiydi. Bu adamın elli yaşından büyük olduğuna emindim ve sürekli benim yaşlarımda olan çocuğundan bahsediyordu.

Üstelik çok yorgundum ve tüm hafta uyumaya hazırdım. Birkaç gün önce Georgia'dan eve dönmüştüm ama Mickey'nin beni aramasını beklediğim için hiç uyuyamamıştım. Şimdiye kadar ortalık sessizdi ki, bu da beni umutlandırıyordu.

"Ve çocuğuma üniversite masraflarını karşılamayacağımı söyledim. Sizin neslin çoğunun hayatın kolay olması gerektiğini düşündüğünü fark ettim. Ama öyle değil."

Başımı sallayarak içkimden bir yudum aldım. "Hayır, değil."

"Peki senin üniversite masraflarını ailen mi karşıladı?"

Bunun onu kızdıracağını bilerek sııttım. "Evet. Beş çocuklarının da okula gitmesi için para ödediler."

Babamın en ısrarcı olduğu konu buydu. Eğer okul parasını o öderse, başka bir tutkumuz olsa dahi onun için çalışmayı

ona borçlu olacağımızı düşünüyordu. Kural şuydu; eğer eğitim masraflarımızı o karşılırsa mezun olduktan sonra en az yedi yıl *Parkerson Enterprises* için çalışacaktık ya da her kuruşunu geri ödeyecektik.

İşin üzücü tarafı, hepimiz bu zorunluluğu çoktan aşmıştık ve hâlâ onun için çalışıyorduk. Aldığımız maaşları düşününce bırakıp gitmek çok zordu.

Ama keşke bırakabilseydik.

Yüzü düştü. “Sen de mi onlardansın?”

“Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, Tripp.”

“Bilirsin, çalışmayan tiplerden işte. Muhtemelen benim parazit çocuğum gibi hâlâ ailenle yaşıyorsundur.”

“Bir otelin genel müdürü olduğumu düşünürsek, sanırım çok çalışıyorum. Ayrıca kendi evimi satın aldım.”

Bu onu biraz yatıştırmışa benziyordu. “Ah, aferin sana.”

Çalıştığım otelin aileme ait olduğundan bahsetmedim çünkü bunun bir önemi yoktu. Hâlâ kıcımlı yırtarak kazandığım her kuruşu hak ettiğimden emin oluyordum. Evin peşinatını kendim ödeyebilmek için harcamalarımın kısılarak para biriktirmiştim. Ailemden hiç yardım almamıştım, kenara para koymam ve savurgan olmamam sayesinde şu anda güzel bir birikime sahiptim. Beni bir daha babama borçlu çıkaracak herhangi bir şeyi kabul etmeyi reddediyordum.

“Kesinlikle, aferin bana.”

Winnie ve Tripp’in oğlu olduğundan şüphelenmeye başladığım flörtü geri döndüğünde Winnie gülerek elini onun göğsüne koydu. “Stella, Easton da bana gittiği bir konseri anlatıyordu.”

Easton’ın sırtışı kurnazdı. “Grupla tanışabilmek için arka taraftan gizlice girdik.”

“Ve sonra onları ekiple karıştırmışlar,” diye ekledi Winnie.

Eğer Biz Olseydik

Meraklı görünmeye çalışarak, “Öyle mi?” diye sordum. Aslında numara yapmıyor da olabilirdim çünkü Easton’ın ağzından çıkacak herhangi bir şey, Tripp’in söyleyeceği her şeyden daha iyi gelecekti; buna emindim.

“Evet, hatta yardım etmek zorunda kaldık ama sonra biralarını içip kimse anlamadan bütün gece orada takıldık. Bilet bile almadan bedava bira içip grubu dinledik. Güzel bir geceydi.”

En yakın arkadaşımı tanıyorsam bu hikâyeyi eğlenceli bulmuyordu. Winnie benden çok daha çalışkandı ve insanların bir şeyler çalmasından kesinlikle nefret ederdi.

“Yani bedavaya konsere katıldın ve sonra biralarını içip yalan mı söyledin?”

Easton’ın yüzü buruştu. “Öyle değil.”

Winnie bana, “*Kapa çeneni pislik,*” diye bağırarak bir bakış attı. Çok yalnız olmalıydı. O gözlerini devirirken ben de ona gülümsedim.

Ayağa kalkarken, “Bira alacağım,” diye açıkladım.

Tripp elindekini kaldırarak bana baktı. Dalga mı geçiyordu? “Zahmet olmazsa?”

Uzaklaşırken, “Hayır. Parazitleri severim,” dedim.

Göt herif.

Burada oturup çocuklarının onun parasını harcadığından bahsedip duruyordu ve benden içkisini ödememi bekliyordu. Ne randevuydu ama.

Bara gidip siparişimi verdim.

“Mutlu görünüyorsun,” dedi Jack yanımdan.

Sesi sıçramama neden oldu. “Tanrım, ödümü kopardın.”

Birasını yudumlarırken güldü. “Beni gördüğünü sanmıştım.”

“Bütün gece biriyle konuşmak zorunda kaldım, senin şehirde olduğunu bile bilmiyordum.”

“Kayıp olan ben değildim. Grayson yine gittiğini söyledi.”

Bu sefer Jack'e yolculuğumdan bahsetmemiştim. Söylememe gerek yoktu çünkü ne derse desin gidecektim.

"Gittim."

"Neredeydin?"

Dönüp bakışlarımı ona çevirdim. "Neden umursuyorsun ki?"

"Umursamıyorum."

Söylediği şeye karşılık sıırıttım. "Tabii ki umursamıyorsun." Eli önümdeki barın üzerinde, parmaklarını uzatsa bana dokunabileceği kadar yakındaydı. Keşke dokunsaydı. Karşı koyamayarak öne doğru eğildim. "Umursamasaydın sormazdın."

"Randevun nasıl geçiyor?"

Korkunç, demeliydim. Dürüst olup ona berbat durumda olduğumu ve herifin suratına yumruk atmak istediğimi söylemeliydim ama yalan söyledim.

"Bilmiyorum, testi geçip geçemeyeceğini göreceğiz."

Jack'in gözleri Tripp'in olduğu yere kaydı. "Ne testi?"

Sesim kısıktı. "Benimle eve gelip gelmeyeceğini göreceğim test."

İçkimi alıp masaya geri dönerken kendimi önüme bakmaya zorladım. Jack beni istemeyebilirdi. Hâlâ dokunulmaz küçük bir kız olduğumu düşünüyor olabilirdi ama bu, onu öfkeliendirmek istediğim gerçeğini değıştirmiyordu.

Yerime geri dönünce Tripp kolunu sandalyemin arkasına attı. Ona bira almayı unuttuğum ve Jack'in yanına kesinlikle geri dönmeyeceğim için kendi biramı ona verdim.

Ama onu hissedebiliyordum. Bu küçücük barda Jack, çok büyük ve yakın hissettiriyordu. Varlığı, havayı kendine çekip etrafında topluyor, onu şekillendirmeye zorluyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki bulunduğu yerde oksijen eksiliyordu. Her nefes alışımında başım dönüyordu ve sırf bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Eğer Biz Olseydik

Neden? Neden böyle hissediyordum?

Tüm bu haksızlık karşısında içimden çığlık atmak geliyordu. Bundan daha iyisini *biliyordum*. Aptal değildim. Bu işin nasıl yürüyeceğini biliyordum.

Tripp ve Easton kalkıp bir içki daha almak ya da kim bilir, nasıl sevişeceklerini konuşmak için bara gittiğinde Winnie bana doğru uzandı. “Sana borçluyum.”

“Borçlusun demek az kalır, güzel dostum.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

“Easton’dan mı? Gerçekten mi?”

“Biliyorum, biraz salak ama tatlı biri. Ayrıca biriyle sevişmeye çok uzun zaman oldu.”

Güldüm çünkü ne kadar uzun zaman geçmiş olursa olsun, benim kadar uzun olamazdı. Teklif almadığım ya da arada sırada erkeklerle takılmadığım için değildi ama hiçbir zaman bundan öteye gitmiyordu. Yalan söyleyip sürekli sevişiyormuşum gibi davranmadığım için de değildi. Mesele kendimi o noktaya getiremiyor olmamdı. Tekrar hamile kalmaktan korkuyordum. İlk seferki gibi hissetmeyeceğimden ise daha da çok korkuyordum.

Beni önemseyen bir adam tarafından istendiğimi, güvende olduğumu ve sevildiğimi hissetmemekten korkuyordum.

Jack gibi hissettirmemesinden.

Bizden daha büyük bir güç tarafından birbirine çekilen gezenlermişiz gibi gözlerimiz buluştu.

Aklımdan milyonlarca şey geçti. Hepsi ona söyleyebilmeyi dilediğim şeylerdi.

Seni seviyorum.

Sana ihtiyacım var.

Her şey için özür dilerim. Lütfen, deneyelim... sadece deneyelim. Sev beni, bak buradayım.

Ama bunların hiçbirisi asla dile getirilmeyecekti çünkü Jack beni sevmiyordu. Beni istemiyordu ya da bana ihtiyacı yoktu.

Winnie bana baktı. “Şey, Stell?”

“Evet?”

Altdudağını dişlerken Easton’a bakıyordu. “Sanırım ben bir razdan gideceğim ama arabayı sen sürebilir misin?”

“Evet, neden?”

“Sanırım... benim arabaya ihtiyacım olmayacak.”

“Dikkatli ol,” dedim.

“Olurum.”

“Yarın beni ara ki seni baltayla öldürüp ormanda bir yere gömmediğini bileyim.”

Winnie güldü. “Umarım beni başka bir şekilde öldürür.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen, eğer öyle yeteneklere sahip olsaydı senin onunla hiç şansın olmazdı. Senden önceki kız bu gece onun yatağında ölüyor olurdu.”

Winnie ayağa kalkarken sırıttı. “Sana haber vereceğimden emin olabilirsin.”

Haber vermeyeceğine emindim.

O Easton’a doğru gidince ben de bu anı lavaboya gidip yüzümü yıkamak için kullandım, Tripp’e defolup eve gitmesini söyleyebileceğim için minnettardım. Evde bir kutu dondurma ve e-okuyucumda beni bekleyen bir kitap vardı. Bu hafta en sevdiğim yazarın kitabı çıkmıştı ve kadın karakterin son kitaptaki adamı affedip affetmediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Aynada kendime baktığımda neredeyse inleyecektim. Gözlerim şişmişti ve gözlerimin altının mavi tonu görünüşüme hiç yardımcı olmuyordu. Bok gibi görünüyordum. Cidden, bu gece evde kalmalıydım.

Ve artık tam da bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Eğer Biz Olseydik

Lavabodan çıkarken birine çarptım. Sendeleyerek geri çekilirken hızlıca, “Özür dilerim!” dedim ama bir çift kol etrafıma dolandı.

Tanıdığım kollar.

Asla unutamayacağım kollar.

Ve sonra o koku. Sıcak, temiz, hafif baharatlı... *Jack*.

Beni her zaman güvende hissettiren ela gözlerine baktım.

Bakışlarında beni bir kasımı bile oynatmaktan alıkoyan bir şey vardı.

Sırtımı duvara dayamadan hemen önce, “*Sikerler*,” dedi. Sıcak vücudunu bana bastırıp beni yerimde tuttu. Ben daha nefes alamadan ya da düşünmeden Jack’in dudakları dudaklarımdaydı.

Öpücüğü o kadar sert ve arzu doluydu ki, cennete doğru süzülüyor gibi hissediyordum. Ellerim göğsüne sıkıştığı için bana ondan başka tutunacak hiçbir şey bırakmıyordu. Ağzına doğru inleyip dilindeki viski, meşe ve vanilyanın tadını çıkardım.

Avucumun altında atan kalbinin sabit ritmi bana onun gerçek olduğunu gösteren tek şeydi. Rüya görmüyordum çünkü rüyalarımındaki Jack bu kadar iyi hissettirmiyordu.

Ve bu çok iyi hissettiriyordu. Çok fazlaydı.

Bu öpücüğün hiç bitmemesini istiyordum. Barın koridorunda, herkesin bizi görebileceği bir yerde olmamız umurumda değildi. Onu istiyordum. Vücudumdaki her bir kas bunun doğru ve mükemmel olduğunu haykırıyordu.

Jack’in dili tekrar benimkine sürtünerek ağzımın içinde daha derinlere daldı. Eli yan tarafımdan aşağı inerken ardında bir sıcaklık bırakıyordu. Sonra elini uyluğumun altından geçirip kotla kaplı bacağımı yukarı kaldırdı ve kalçasının etrafından sararak sertliğini hissetmeme izin verdi.

Evet. Kelime kafamın içinde çığlık çığlığaydı.

Beni istiyordu ve Tanrım, ben de onu çok istiyordum.

Dudakları boynumda gezinirken konuşmamak için kendimi zor tuttum. Eğer elde edebileceğim tek şey buysa, bu anı bozmamak için elimden geleni yapacaktım. Ancak ellerimi serbest bırakınca onları göğsünde ve yanaklarının üzerinde gezdirip saçlarına doladım.

“Stella.” Jack’in sesi hırçındı. “Tanrım, bana ne yapıyorsun?”

Tenimi öpmeye devam ederken boynuma daha iyi erişebilmesi için sırtımı eğdim. “Söyle bana,” derken bir risk aldığımı biliyordum ama umursamadım.

“Senden hoşlanmamam gerekiyor.”

Gerekıyor. Kelime orada asılı kaldı ve ben de ona tutundum.

“Sana dokunmamalıyım ama...”

“Ama ne?” O kadar sessizdim ki duyduğundan emin olamıyordum.

Yukarı doğru çıkararak beni öpmeye devam etti. “Tadın günah gibi. Sana dokunmak beni bir şeytan yapıyor ama duramıyorum.”

“Durma,” diye yalvardım.

Ağzı tekrar benimkine yapıştığında elleri sırtımı kavradı ve sertliğini kadınlığıma doğru bastırdı.

“Senden hoşlanmak bile istemiyorum,” dedi tekrar, bu sefer sıcak nefesi kulağımın dibindeydi. “Seni unutmak istiyorum. Ben... siktir... ben-” Jack sanki aniden bir rüyadan uyanmış gibi geri adım attı.

Sıcaklığını kaybetmek nefesimi kesti. Birbirimize bakarken düşüncelerim karmakarışık. Ona çok şey söylemek, sadece bu geceye mahsus geri dönmesi ve beni sevmesi için yalvarmak istiyordum. Ama sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Bu. Sen ve ben.” Sırtını dönüp elini duvara vurmadan önce dudakları gerildi. “*Siktir!*”

Eğer Biz Olseydik

Ona doğru bir adım atıp elimi sırtına koydum. İrkildi. “Hep böyle mi olacak?” Artık kafam karışık değildi. Sadece öfkeli hissediyordum.

“Ne?”

“Bu dansı yapmaya devam edeceğiz. Rol yapacağız, numara yapacağız, birbirimizden hoşlanmıyormuşuz gibi davranacağız ve yine de...”

Başını salladı. “Yine de ne?”

Sadece, “Korkak,” dedim tükürürcesine.

“Hayır, korkmuyorum. Tam tersine, daha fazlasına sahip olmak için risk almanın nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi biliyorum.”

Güldüm. “Elbette biliyorsun. Söyle bana, beni şu anda istiyor musun?”

Jack ne söylerse söylesin gözleri vücudumda gezinirken bakışlarındaki sıcaklık gerçeği gösteriyordu. “Her erkek seni ister.”

Winnie’nin de her zaman dediği gibi sarhoş bir adamın sözleri ayık bir adamın düşünceleriydi. Alkol sadece kelimeleri özgür bırakıyordu.

“Herhangi bir erkeğe sormuyorum. Sana soruyorum. Beni istiyor musun?”

“Soluduğum lanet hava kadar.”

O zaman bundan sonuna kadar faydalanacaktım. “Ne kadar süre için?”

Gözleri irileşirken duvara yaslandı. Bu hareket onda bir şeyleri değiştirmiş gibi görünüyordu. Artık kontrolden çıkmış bir halde değildi. Aksine, bir ayağını arkasındaki duvara yaslariken kararlı ve kendinden emindi. “Eve git, Stella. Bu gecelik hata yapma hakkımız bitti.”

“Senin için buyum, öyle mi? Bir hata?”

Omuz silkti. “Sen değilsin ama bu? Biz? Yaptığımız her şey bir hatadan ibaret.”

JACK

Lanet olası güneş ışığı bile çok gürültülüydü.
Bu düşüncenin mantıklı olmadığını biliyordum ama öyleydi.

Bedenimin çarşafının üzerinde hareket etmesinden, arka plandaki televizyonun donuk sesine kadar her şey gürültülüydü. Bir dakika. Hangi cehennemdeydim ben?

Yavaşça gözlerimi açtığımda Grayson'ın misafir odasının aşina olduğum manzarasını gördüm.

Harika.

Hatırladığım tek şey, dün gece attığım okun tam da istediğim yere saplanmasından dolayı Stella'nın sırtı dik bir şekilde benden uzaklaşmasıydı. Ona söylediğim sözler onu o kadar incitmişti ki kendimden nefret ediyordum.

Sonra bara geri dönüp ben o sözleri söyledikten sonra bana olan bakışını unutana kadar içmiştim.

Olduğum yerde yatıp kolumu gözlerime siper ederek buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Birinin bana taksi çağırdığı ya da beni buraya bıraktığı belliydi. Delia mıydı?

Eğer Biz Olseydik

Hayır. Onu aradığımı sanmıyordum. Aramamış olmayı umuyordum çünkü bu durumda aptalca şeyler söylemiş olabileceğim insan sayısı azalmış olurdu.

Gray'e neler söylediğimi ancak Tanrı bilirdi.

Kapı hızla açılınca Amelia yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odaya daldı.

"Jack amca, uyandın mı?" diye sordu usulca ama yine de sesi kulağıma çığlık atıyormuş gibi geliyordu.

"Hayır."

Güldü. "Az önce bana cevap verdin."

"Uykumda konuşuyorum."

Yatağa tırmandı. "Berbat kokuyorsun!"

Ağızındaki tat kokunun bir belirtisiyse haklı olabilirdi.

Grayson kapı aralığından, "Jack amcana kendini temizlemesi için biraz zaman vermeye ne dersin?" diye seslendi. "İhtiyacımız olan tüm cevapları o bu kadar kokuşmuş değilken alabiliriz."

Grayson ne düşündüğünü saklamakta her zaman çok iyiydi. Yedi yaşındayken onu dayak yemekten kurtarmış olmamın ya da on yaşındayken onu, iki futbol fanının pusuya düşüreceği konusunda uyarmış olmamın da önemi yoktu. Onun kıcını milyon kere, muhtemelen daha da fazla kez kurtarmış olsam da bana asla ne düşündüğünü göstermezdi.

Bu konuda ustalaşmıştı.

Konu kız kardeşiyle yatmak istemem olduğunda bu taklit etmeye çalıştığım bir numaraydı.

Ya da kız kardeşiyle *yattığım* zaman demeliydim.

Eh, aslında pek yattığımız söylenemezdi.

O yüzden dün gece neler söylediğimden emin değildim. Ona kız kardeşini barda duvara yasladığımı, aletimi ona sürttüğümü ve dilimi ağzına soktuğumu söyleyip söylemediğimden emin

değildim. Oraya nasıl başka bir şey sokmak istediğimi düşündüğümü söyleyip söylemediğimden de emin değildim. Hem de hiç. Amelia'nın çıkmasını bekledikten sonra kapıyı kapatarak beni sorularıyla baş başa bıraktı.

Pislik.

Ondan ne kadar nefret etmek istesem de komodinin üzerindeki ilaç ve *Gatorade** şişesi güzel bir jestti. Eğer bunlardan birini bile söylemiş olsaydım Grayson çoktan beni öldürmüş olurdu. Görünüşe göre hâlâ biraz umut vardı.

Hapları alıp aşırı ihtiyacım olan elektrolitleri içtim ve yataktan çıktım.

Duş alırken, giyinirken ya da mutfağa yürürken başımın zonklaması hiç dinmedi.

Gray ekmek poşetini alırken, “Zor bir gece miydi?” diye sordu.

“Öyle de denebilir.”

“İyi misin?”

İşte bu iki kelime, Stella hakkında konuşmadığımın kanıtıydı.

Bu dünyada hiç kimse kız kardeşine karşı Parkerson kardeşler kadar korumacı davranamazdı. Tüm hayatlarını kimsenin ona zarar vermediğinden emin olarak geçirmişlerdi. Benim ona zarar verdiğimi, hatta daha fazlasını yaptığımı bilmiyorlardı.

Onu kırmıştım.

Ve dün gece, bunu tekrar yapmıştım.

Canım pek bir şey yemek istemediği için ekmeği ittim.

“Seni doğduğum günden beri tanıyorum.” Sırtını tezgâha dayayıp gözlerini üzerime dikti. “Seni hiç bu kadar berbat bir halde görmemiştim. Demek istediğim, üniversiteden beri görmedim.”

* Sporcular için üretilmiş bir enerji içeceği.

Eğer Biz Olseydik

Stella'nın hamile olduğunu öğrendiğimde aklımı kaybettiğim gecedен bahsediyordu.

“Kesinlikle,” diye şahane bir cevap verdim.

Grayson güldü. “Aptal ve yalancısın. *Ondan hoşlanmak bile istemiyorum* gibi şeyler saçmalayıp durdun.”

Başımı kaşıyıp iç çektim. “Hoşlanmıyorum.”

“Kimden hoşlanmıyorsun?”

Kız kardeşinden.

“Hiç kimseden. Fark etmez zaten çünkü sarhoştum ve pek bir şey hatırlamıyorum. Barda biriyle tanışmışımdır.”

Fark etmezdi çünkü dün gece bizim bir hata olduğumuzu söyleyerek tabuta son çiviği çakmıştım.

Stella bunu unutmayacaktı. Bundan sonra bana asla aynı gözle bakmayacaktı.

Bu iyiydi.

Tüm bunların bitmesini istiyordum. Eğer benden nefret ederse, aramızdaki her ne ise bitirmemiz yüz kat daha kolay olurdu. Bana baktığında görmek istemeyeceğim şeyleri görmek zorunda kalmazdım.

“Sen mi? Sen asla barda biriyle tanışıp sonra da bu kadar sarhoş olmazsın.”

Zonklamayı durdurmak için başımı kollarımın üzerine koydum.

“Belli ki berbat durumdaydım.”

“Misty yüzünden mi?” diye sordu.

Grayson Misty'yi tanısaydı bunu sormazdı. Uzun zaman önce onunla ilgili bir şey söylemiş olmalıydım ki ismi aklında kalmıştı. İnandırıcı olması için devam ettirdim. Bu konuda söylediğim yalanlar etrafıma yığılmıştı. Pek çok açıdan Misty, Stella'ydı. Grayson, ben üzgün ve yalnız olduğumda bunun Misty yüzünden olduğunu varsayıyordu ki aslında onun kız kardeşiydi.

Bazı günler ona her şeyi anlatabilmeyi diliyordum.

Çok daha kolay olurdu ama Stella'nın babasıyla yaptığımız anlaşmaya göre bunu kimse bilmemeliydi. Sırrı saklayacaktık, yoksa beni mahvedecekti. Bunu çok kolay bir şekilde yapabilirdi.

Kazancım azalırdı. Arkadaşlarım, özellikle de Parkersonlar hayatımdan çıkardı ve bu da beni bitirirdi.

"Hayır, Misty değil. O değil... onunla ilgili bir şey değil."

"Dün gece de öyle demiştin."

Ona ters bir bakış attım. "Hep böyle sinir bozucu muydun?"

"Büyük ölçüde."

"Kişiliğinin bu kısmını bloke etmiş olmalıyım."

Sırıttı. "Akşamdan kalma olduğunda tam bir pislik oluyorsun."

"Akşamdan kalma olduğumda sen de bir pislik oluyorsun."

"En azından tutarlıyız."

Ona ortaparmağımı gösterdim. "Ben eve gidiyorum."

Amelia koşarak mutfağa geldi. "Jack amca, bebeklerle oynayabilir miyiz? Jessica bana saçlarını yumuşak yapmanın yeni bir yolunu gösterdi. Geçen sefer doğru taramamışız."

Yardım için babasına baktım ama kahvesini içerken suratında o aptal sırıttışı vardı.

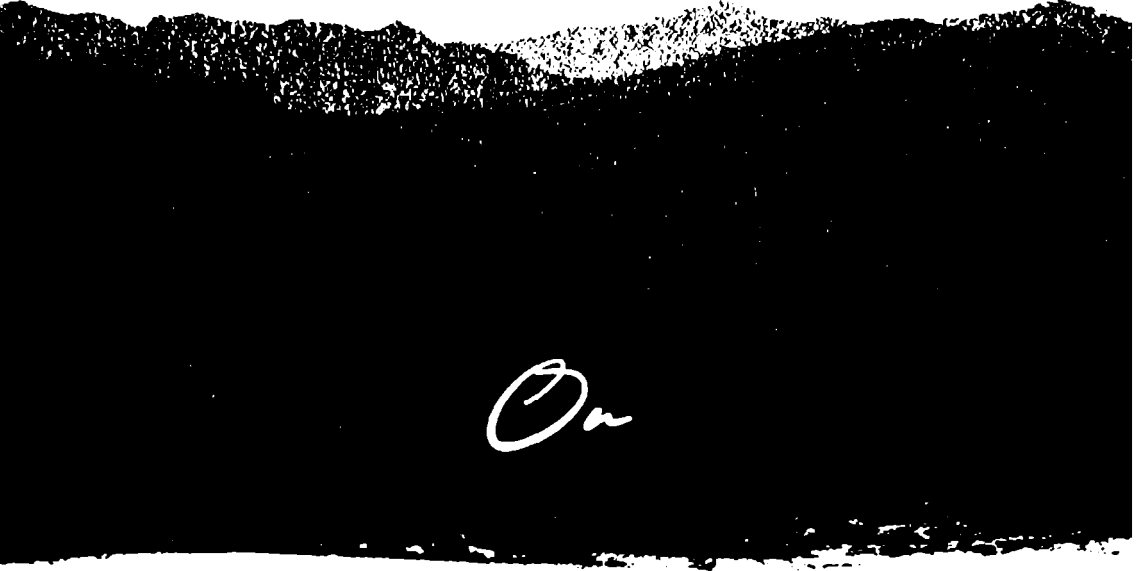
Başını eğip uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Lütfen, Jack amca? Seni *çok* seviyorum."

"Kadınlar bunu çok genç yaşta öğreniyor," dedim yüksek sesle.

"Neyi?"

Onu havaya kaldırıncaya sevinç çığlığı attı. "Erkeklerle istediklerini nasıl yaptıracaklarını."

Kıkırdayıp kollarımda kıvrandı ve sonraki bir saati bebeklerle oynayarak geçirdim çünkü en azından bir kızı mutlu edebilirdim.

On

STELLA

Son iki buçuk hafta ilginç geçmişti.

Öpücükten beri berbat haldeydim. Sanki az önce yaşanmış gibi dudaklarını hâlâ benimkilerin üzerinde hissedebiliyordum. Tadı hâlâ dilimdeydi, parfümünün kokusu ise burnumdaydı. Aynı anda hem ondan nefret ediyor hem de onu seviyordum.

Ama lanet olsun, artık berbat bir halde olmaktan bıkmıştım. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

İki gün önce Mickey, Samuel'in bu hafta bara geldiğini söylemek için beni aramıştı. Kötü durumda olmadığını ama o yöne gitmeye meyilli olduğunu belirtmişti. Kontrolün ellerinde olduğunu düşünerek gelen ama olmadığını fark eden adamları okuyabiliyordu. Bu bir kısır döngüydü ve Samuel bunun içinde sıkışıp kalmıştı. Üstelik, Samuel'in benim ya da erkek kardeşinin telefonlarını açmaması da duruma yardımcı olmuyordu.

O telefonlarını açmadıkça bizim yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Tüm bunlar benim yorulmama ve bitkin düşmeme neden olmuştu. Hayatımın ilerlemesini istiyordum ama sanki olduğum yerde sayıyormuşum gibi hissediyordum.

“Hala?” Amelia’nın sesi dikkatimi dağıttı.

“Evet, Maymun?”

“Babam Jessica ile evlenecek mi?”

O konuya hiç girmeyecektim. “Bilmiyorum, neden?”

“Çünkü onu seviyorum.” Dondurmasından bir kaşık dolusu alıp ağzına tıktırdı.

En azından abim mutluydu, en azından buna sevinebilirdim. “Ben de onu seviyorum.”

“Babam da seviyor.”

“Bence de.”

Sadece tatlı ve sevgi dolu yeğenim beni bu karanlık ruh halimden çekip çıkarabilirdi.

“Sence annem beni seviyor mu?” diye sorunca irkildim.

Amelia bana daha önce hiç Yvonne ile ilgili bir şey sormamıştı ve abimin kızına o kadın hakkında ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Dürüst davranarak, “Annemi çok fazla tanı mıyordum,” dedim.

Hiçbirimizin tanıdığını sanmıyordum. Grayson’ın ilişkilerini yürütebileceklerine inanmak istediğini biliyordum ama Yvonne asla tatmin olmamıştı. Hiçbir zaman para ya da zaman yeterli gelmemişti. Hep daha fazlasını istemişti ve hamile kaldığında sanki biri ondan her şeyini çalmış gibi davranmıştı.

En kötüsü de Amelia’dan bu kadar kolay vazgeçmesiydi. Bu imkânsız seçimi yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum ama o, bu seçimi yaptığı için mutluymuş gibi görünüyordu. Çocuk sahibi olmayı bir yük olarak mı görmüştü bilmiyordum ama Amelia bir yük değildi. Asla olamazdı.

Eğer Biz Olsaydık

“Babama Jessica’nın annem olup olamayacağını sordum.”

Gülümsedim, bunun Grayson için ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyordum. “Peki o ne dedi?”

Omuz silkti. “Hatırlamıyorum.”

Cevap vermediği için hatırlamadığına emindim.

Kâseyi yalamaya başladığında, “Bitirdin mi?” diye sordum.

Amelia yüzünde çok tatlı bir ifadeyle kafasını kaldırdı.

“Biraz daha alabilir miyim?”

“Hayatta olmaz.”

“O zaman bitti.”

Onu yüksek tabureden kaldırırken yanağını öptüm. “Gidip yatmak için hazırlan.”

Artık kendi odası da sayılan misafir odasına koştuktan bir saniye sonra kapı çaldı. Kimseyi beklemiyordum ama annemlerin evindeki yemek tahmin ettiğim gibi geçtiyse Grayson Amelia’yı almaya gelmiş olabilirdi.

Kapıyı açtığımda sinirli kardeşimi bulacağımı düşünüyordum ama gelen o değildi.

Kendimi pek de nazik hissetmeyerek, “Selam, Jack,” dedim. “Senin için ne yapabilirim?”

Jack sanki ben yokmuşum ve o öpücük hiç yaşanmamış gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Ben ise yapamamıştım.

Hayır, hiç olmamış gibi davranmak yerine o sahneyi tekrar tekrar yaşıyordum. Hem de aynı sahnede takılıp kalmış lanet bir film gibi.

“Sana bir özür borçluyum.”

Yanlış şeyi söylemişti. “Hayır, bana bir açıklama borçlusun.”

Bu onu şaşırtmışa benziyordu. *Güzel*. “Ne borçluyum?”

“Bir açıklama. Bilirsin, neden böyle bir pislik olduğunu açıklarsan iyi olur.”

“Kızgın olduğunu biliyorum.”

“Evet, kızgıyım.” İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. “Ama kızmaktan daha çok incindim. Bunu bana sen yaptın, biliyor musun? Artık canımın yanmadığı bir noktaya geliyorum ama sonra tekrar bir şey oluyor ve yine on sekiz yaşındaki o kıza dönüyorum.”

“Benim için de farklı değil.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen, beni hiç önemsemiyorsun bile. Her neyse, sen devam et, bu kadar umurunda olmamasının senin için nasıl bu kadar kolay olduğunu açıklamayı bekliyorum. Sırrını öğrenmek istiyorum ki kendim de uygulayabileyim.” Beklerken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Tamam, sanırım senin etrafında olmak aklımı kaybetmeme neden oluyor. Seni görünce seni istiyorum ve sana sahip olabileceğim bir dünyanın var olmadığını da biliyorum. Seni kendimden uzaklaştırıyorum çünkü bunu yapmazsam asla sahip olamayacağım bir şeyi beklemekten delireceğim. Bunu neden yaptığımı bilmek istiyor musun? Çünkü hiçbir şeyi seni istediğim kadar çok istemedim. Özür dilemek için buradayım çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun.”

“Daha iyisini mi? Neyden daha iyisini?”

“Benden!”

Başımı iki yana salladım. “Daha iyisinin olduğunu sana düşündüren ne? İsteddiğim sensin. Hep seni istedim. Daha iyisi deyip duruyorsun ama benim için en iyisinin sen olduğunu görmüyorsun.”

Jack tekrar gözlerimin içine bakmadan önce ellerini saçlarında gezdirip döndü. “Ciddi misin, Stell? On sekiz yaşındaydın ve ben senin tüm hayatını mahvettim. O gece senden faydalandım ve sonra bir çocuğumuz oldu. Vazgeçmek zorunda kaldığımız bir çocuk.”

Eğer Biz Olseydik

“Evet, bir çocuğumuz oldu ama hatalı olan tek sen değildin. O gece ikimiz de oradaydık.”

“Daha iyi bir adam olmalıydım.”

Bu daha da öfkelenmeme neden oldu. “O zaman şimdi daha iyi bir adam ol, Jack. Bana gerçekten ne istediğini söyle.” Öne doğru bir adım attım. “Bana nasıl hissettiğini söyle.”

Jack gözlerini kapatınca bunu yapmayacağını anladım. “Senin için ejderhaları öldürecek bir adamı hak ediyorsun, Stella. Ejderhanın kendisini değil.”

Herhangi bir şey söyleyebilmek için ağzımı açtım ama tek yapabildiğim derin bir nefes almak oldu. Kalbim hızla çarpıyordu ve onu tutup ejderhalarımı öldüren kişinin kendisi olduğunu anlayana kadar öpmek istiyordum.

“Jack amca?” Amelia’nın sesi yumuşaktı ve ona döndüğümde kollarını açmış dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi koşuyordu.

Ona yer açmak için geri çekildim.

Onun ağzından duymak istediğim her şeyi söylemişti ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Daha fazlasını istediğini biliyordum ama asıl soru şuydu; onu bunu yapmaya ikna edebilir miydim?

Jack onu yakalayıp yanağını öptü. “Burada ne yapıyorsun?”

Gülümsedi. “Yatıya kalıyorum. Sen de kalmalısın. Parti verebiliriz.”

“Halanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Çocuksuz ve kıyafetsiz bir pijama partisi yapmayı çok isterdim.

“Sen ister misin?” diye sordu Amelia.

Lütfen cevap verme.

“Yatıya kalma konusunda emin değilim ama biraz oturmak isterim.”

Amelia ellerini birbirine kenetleyip bana döndüğünde heyecandan gözleri irileşmişti. “Gelebilir mi?”

Kahretsin.

Onu bu gece içeri almam onu affettiğim anlamına gelirdi. Her ne kadar onu zorlayıp bize yaptığı gibi cezalandırmak istesem de bunu yapmayacaktım. Ona kızgın kalmayı hiçbir zaman becerememiştim.

“Tabii. Gelip film izleyebilir.”

Amelia, Jack onu bırakana kadar kıpırdandı ve sonra ayakları hızla kanepeye doğru ilerledi.

Jack kapının dışında durdu. “Sorun olmadığına emin misin?”

Başımı salladım. “Eminim.”

Bana doğru geldi ve dudakları yanağıma değince gerildim. Çok güzel kokuyordu. Taze kokusu burnuma dolunca hareketsiz kalıp onu içime çektim.

“Teşekkürler, Köfte.”

Bu aptal takma isimden dolayı inledim. Sadece kardeşlerimden duymak zorunda olduğum için değil, aynı zamanda Jack’in beni nasıl gördüğünü vurguladığı için. Hâlâ o çocuktum. Sinir bozucu ve her fırsatta peşlerine takılmayı seven küçük kızdım. Bunu ondan duymaya dayanamıyordum.

Bir adım gerileyerek, “Hayır,” dedim. “Sen yapamazsın.”

“Neyi yapamazmışım?”

“Bana küçük kız kardeşinmişim gibi davranamazsın. Beni o kız yapamazsın. Ben hiçbir zaman o kız olmadım, Jack. Bu gece de olmayacağım.”

Eğer Biz Olaydık

Bir süre bekledikten sonra bana baktı. Neredeyse zihnindeki düşüncelerin ayaklandığını hissedebiliyordum. “Hayır, değilsin.”

Daha fazlasını söylemek istiyordum ama Amelia bekliyordu. Tek umudum o uyuduktan sonra tüm olan biten hakkında konuşabilmektir.

Filmin sadece bir saati geçmişti ama Amelia uyuyakalıp Jack ve beni, izlemeye doyamadığı prenses filmine katlanmak zorunda bırakmıştı. Genç olmak ve prenslerin var olduğuna inanmak ne kadar da güzeldi.

Jack battaniyeyi Amelia’nın üstüne biraz daha çekti. “Uyurken çok tatlı oluyor.”

“Her zaman çok tatlı.”

Gülümsedi. “Öyle.”

Aptal kalbim onun Amelia ile ilgilenmesini izlerken göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Sessizce, “Jack, konuşmamız gerekiyor,” dedim.

“Eğer geçen geceyle ilgiliyse-”

“Hayır değil. Samuel ile ilgili.”

Başını kaldırarak, “Samuel mi?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Önce onu yatağına götürelim.”

Jack Amelia’yı odasına taşıdı ve birlikte onu yatağına yatırdık. Jack ile film izledikten sonra küçük bir kızı yatağına yatırmamız o kadar evcimen, o kadar doğal hissettirmişti ki...

Bu biz olabilirdik. Biz de böyle olmalıydık. Ama olamamıştık ve bunu kendime hatırlatmak en iyisiydi.

Kapıyı kapatıp döndüğümde onu çoktan oturma odasında volta atarken buldum. “Samuel’e ne olmuş?”

Yanına gittiğim son seferi anlattım. Konuşurken oturdu ve sessizce beni dinledi. Aklımda çok fazla şey vardı, elimden geldiğince olanlarla başa çıkmaya çalışıyordum ancak tüm bu stresi birinin üzerine boşaltırken sanki her kelimeyle üstümden küçük bir ağırlık kalkıyordu.

Biraz bekledikten sonra uzun bir nefes verip kafasını salladı. “Orada başka kimsesi yok mu?”

“Hayır, ben konuştuğumda patronu çok iyi birine benziyordu ama neler olduğunu ya da çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Telefonlarımı açmıyor. Bir şeyler yapmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

“Biz onun ebeveynleri değiliz, Stella. Oraya gidip talepte bulunamayız ya da bir şey yapamayız. Tam olarak ne beklediğinden emin değilim.”

“Bir şeyler yapmak zorundayız.”

“Hayır, hayır değiliz,” deyip ayağa kalktı. “O küçük kızı onların kollarına bıraktığım günden beri görmedim. Yaşadım, merak ettim ve sanki bu hiç yaşanmamış gibi davrandım. Böyle davrandım çünkü yapmamız gerekeni yaptığımızı biliyordum.”

“Peki ya şimdi? Şimdi bize ihtiyacı var!” diye bağırdım. “Birine ihtiyacı var çünkü annesi öldü ve babası da parçalanıyor.”

Jack’in bakışları bana döndü. “Peki sen ne yapacaksın? Araya kaynayıp ihtiyacı olan anne mi olacaksın? Ne dediğinin farkında mısın, Stella? Seni tanımıyor.”

Gözyaşlarıma karşı koyup öfkeme tutundum. “Hayır ama biz öyle insanlar değiliz. Korktuğumuz için başkalarının acı çekmesine izin veremeyiz.”

Gülerek, “Korkmak,” dedi. “Korkmayı çoktan geçtim. Dehşete düşmüş bir haldeyim. Ne yaptığımızı anlıyor musun? Gerçekten. Tüm bunların nasıl gözüktüğünü? Grayson’ın kız

Eğer Biz Olseydik

kardeşiyle on sekizinci yaş gününde yatmakla kalmayıp onu bir de hamile bıraktığımı anlıyor musun?”

“Unuttuysan diye söylüyorum, ben de oradaydım. Her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorum.”

O gece bana nasıl baktığını hatırlıyordum. Sanki küçük bir kız değil de bir kadınmışım gibi bakıyordu. Ona doğru yürüyüp elimi göğsüne koyduğumda ve beni öpmesini istediğimde orada durup beni nasıl izlediğini hiç unutmamıştım.

O gecenin hatırlamadığım tek bir anı bile yoktu. İkimiz de oteldeydik, katılmak istemediğim partiden kaçıyoruz.

Ama Jack oradaydı ve ben de onun olduğu her yere giderdim.

Beni öpmek için elbisemin askılarını aşağı doğru indirirken ellerinin tenimde bıraktığı hissi asla unutamazdım.

Jack, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu ve nefesim kesildiği için elimi boğazıma götürdüm.

“Jack, beni korkuttun.”

Gülümsedi. “Senin doğum günü partin ve sen saklanıyorsun?”

Kendimi üzgün ve yalnız hissederek tekrar ağaçlara baktım. “Burası sessiz ve annemin arkadaşlarıyla dolu bir partide olmak istemiyorum.”

Arkadaşlarımla bir gece geçirmek istemiştım. Dans edebileceğimiz, gülebileceğimiz ve Oliver ile on sekiz yaşına girmemizin tadını çıkarabileceğimiz bir gece istemiştım. Annemin başka fikirleri vardı ve benim için sosyeteye takdim partisi ya da her ne diyorsa onun gibi bir şey ayarlamıştı.

Arkadaşlarımla yerine, çok parası olan ve çok fazla parfüm sıkmış yüksek sosyetededen insanlar gelmişti.

Oliver, abilerimle birlikte, Parkerson erkeklerinin bir çeşit doğum günü geleneği olarak ormana gitmişti ve ne yaptıklarını Tanrı bilirdi. Beni geride bıraktıkları için onlardan nefret ediyordum.

"Sana katılabilir miyim?"

Yutkunup kayıtsız görünebilmek için edindiğim tüm numaraları kullanarak, "Eğer istersen," dedim.

Jack yanımdaki banka oturup bana şarap kadehini uzattı. "İster misin?"

"Şu haline bak, en yakın arkadaşının küçük kız kardeşini yoldan çıkarıyorsun."

"O eşiği çoktan geçtiğimizi düşünüyorum."

Gülerek bir yudum aldım.

Dudaklarım Jack'in dudaklarının değdiği yere dokunduğunda...

Ölebilirdim.

Sakin ol Stella, kendini toparla, artık bir yetişkinsin ve yakında üniversiteye başlayacaksın. Panik yapma.

"Peki üniversite nasıl?"

"İyi. Yüksek lisansa başlamaya hazırım."

Başımı salladım. "Evet, Gray Charlotte'ta kalacağını söyledi."

Sanki Jack çoktan bunu bilmiyormuş gibi...

Alçak sesle güldü. "Sanırım buraya dönmekten hoşlanmıyor."

"Burası ona Jess'i hatırlatıyor."

Derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle. Peki ya sen? Bu ay mezun oluyorsun, sonra nereye gideceksin?"

"Güney Carolina'ya."

"Üniversiteye gidiyor olmana inanamıyorum."

"Neden?"

Jack omuz silkti. "Bilmiyorum. Benim için hep çocuk kalacaksın, Köfte."

Ona ters bir bakış attım. "Cidden, bana o aptal lakabı taktığı için Josh'tan nefret ediyorum."

"O kadar da kötü değil." Şakacı bir tavırla omzuyla benimkini dürttü. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Eğer Biz Olseydik

“Bundan hiç şüphem yok.”

Jack bir kolunu bana dolayıp dişlerim takırdarken beni kendine çekti. “Donuyorsun.”

Jack’in kolunun etrafımda kalacağı anlamına geliyorsa buzlu dondurma olmaya razıydım. “Hava hızlı soğudu.”

Ellerini kollarımda yukarı aşağı ovuşturarak beni ısıtmaya çalıştı. Hep bunun, Jack’in beni istediğini farkına varmasının hayalini kurmuştum. Beni her zaman istediğini itiraf etmeden önce kolları beni saracaktı ve sonra dudaklarımız birleşecekti.

Tabii ki böyle bir şey yaşanmadı ama hayal kurmak güzeldi.

Göğsüne yaslanıp sıcaklığından faydalandım. Kısık sesle gülererek, “Daha iyi mi?” diye sordu.

“Çok daha iyi,” dedim ve daha fazlasını söylememek için dilimi ısırđım. Baharat, viski ve cennet gibi koktuğunu.

Bu biraz fazla kaçardı.

Arkamızda müzik çalmaya devam ediyordu, yıldızlar ve tesisin etrafındaki ışıklar gökyüzünde parıldıyordu. İstediğim bu olmasa da burası güzel ve büyülyüdü.

“İyi. Doğum günün için ne aldın?”

“Bu aptal partiyi, erkek kardeşlerimin erkekliklerini yapmaya gitmesini ve ekilmeyi.”

“İhanete uğramışsın gibi duruyor.”

Güldüm. “Sanırım bunun olması gerekiyordu diyebiliriz.”

“O da ne demek?”

Erkek arkadaşımdan iki hafta önce ayrılmıştım. Ayrılmadan önce doğum günümün bizim için o gece olmasına karar vermiştik. Sonunda kendimizi birbirimize vereceğimiz gece olacaktı. Mükemmel olacaktı çünkü abilerim olarak bilinen aptallar gidecekti. Ev boştu ve yakalanma şansımız çok az olacaktı. Yine de nedenini bilmediğim bir şekilde tarih yaklaştıkça bunun gerçekleşmesini daha

az istemeye başlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bunun onunla olmasını istemiyordum.

Jack ile olmasını istiyordum.

Her zaman Jack'i istemiştım.

Doğrulup ona hüznünlü bir şekilde gülümsedim. "Planlarım vardı ve şimdi hepsi iptal oldu."

Jack elini kaldırıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ne gibi planlar?" diye sorarken sesi kısıktı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, ela gözleri benim kahverengi gözlerime bakıyordu. O anda merak etmeden edemedim... o da hissediyor muydu? Jack kalbimin atışını duyabiliyor muydu ya da soğuktan değil de bana dokunmasına duyduğum ihtiyaçtan dolayı nasıl titrediğimi görebiliyor muydu?

Beklentiden dolayı kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

Nefeslerimiz birbirine karıştı. Eğer bu bir rüyaysa hiç uyanmak istemiyordum. "Benim ilkim olacaktı."

Bu onu biraz şaşırtmış gibiydi. "Seni hak etmiyordu."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Zaten istediğim kişi o değildi," diye itiraf ettim ve sorarsa ona gerçeği söyleyecek cesarete bir kez olsun sahip olabilmek için dua ettim.

Ama Jack sormadı. Sadece beni izleyip güçlü ellerini bileğimden yukarı kaydırıldı ve kolumun arkasını tuttu.

Sessizliği bozana dek konuşmadık. "Stella?"

"Evet?"

"Eğer doğum günün için herhangi bir şey alabilecek olsaydın, bu ne olurdu?"

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey kalbimi hızlandırdı. Vücudumda olan tüm cesareti toplayarak dudaklarımı kalbimden geçenleri söylemeye zorladım.

"Beni öpmeni isterdim."

Eğer Biz Olseydik

Ve sonra bir film sahnesi gibi Jack'in dudakları benimkilere doğru yaklaştı ve beni öptü. Sadece öpüşmekle kalmadık...

Sesimi sabit tutarak ona doğru yürüdüm. “Unutmadım. Keşke unutabilseydim. Tanrım, unutabilseydim her şey ne kadar kolay olurdu.”

“Ben denedim! O geceyi, öpücüğünü, o gece adımı söyleyişini unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. O kadar mükemmel ve bir o kadar yanılttı ki... Orada durduğunu hatırlıyorum.” Jack aramızdaki mesafeyi kapattı. “Saçlarının aşağı dökülüşünü ve parmaklarımın arasındaki hissini. Seni unutmak istiyorum, Stella ama daima aklımda olacaksın.”

Kalbim göğsümü sıkıştırırken nefes almakta zorlanıyordum.

Ona yaklaştım, aramızda sadece bir nefeslik mesafe bırakarak durdum ama kendime ona dokunma izni vermedim. “Bunu neden yapıyoruz?” diye sordum. “Neden buna karşı savaşıyoruz?”

“Çünkü asla biz olamayız. Bu, sana yaptıklarım için hayatımın sonuna kadar ödemek zorunda olduğum bir kefarettir. Seni ne kadar istediğimin bir önemi yok. Eğer yaparsam hayatımın ne kadar daha iyi olacağını bilsem de...”

“Neyi yaparsan?” Gözlerini kapatınca elimi göğsüne koydum.

Birkaç saniye sonra Jack'in sıcak avucu yanağıma yerleşti. “Her zaman çok tatlıydın. Çok masum ve mükemmel.”

“Hayır değilim.”

“Evet, öylesin. Her zaman öyleydin.”

“Ben senin için mükemmelim, Jack. Sadece senin için.”

Lütfen beni istediğini söyle. Lütfen yanlış savaşı verdiğimizizi görmek için kendine izin ver.

Kapının çalınması, daha çok birinin kapıyı yumruklaması, ikimizin de sıçramasına neden oldu.

İkimiz de konuşmadık, sonra kapı tekrar çaldı. “Stella. Lütfen.”

Jessica'nın sesi kelimeleri söylerken çatlıyordu ve Jack elini indirip geri çekildi. Onun sıcaklığını kaybetmek neredeyse acı vericiydi.

"Stella! Sana ihtiyacım var." Jessica'nın sesi çıldırmış gibiydi.

"Git," dedi Jack.

Hızla yürüyüp kapıyı açtım. "Jess, sorun ne?"

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi?"

Delia arkasındaydı ve eliyle sırtını ovuyordu. "Anahtarlara ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyor. Jack?"

"Selam, Deals."

Öne çıkarak Jess'i kollarıma aldım. "İyi misin?"

Yüzünü silip başını salladı. "Sadece sahile gitmem gerek. Lütfen. Anahtarları alabilir miyim?"

Delia'ya baktığımda omuz silktili. Demek ki bu akşam yemekte her ne olduysa kötü geçmişti ve abim şerefsizlik yapıyordu.

"Belki de bu gece burada kalmalısın," diye teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, gidip düşünmem gerekiyor. Yapamam..."

"Sorun anneler mi?"

"Sorun her şey."

Bazen sadece uzaklaşmak gerektiğini herkesten iyi bilirdim. Havanın, okyanusun tuzlu suyunun kokusuyla dolu olduğu ve bana burayı hatırlatmadığı için sahil evine çekildiğim birçok zaman olmuştu.

Çekmeceye doğru yürüyüp sahil evinin anahtarlarını aldım.

"Al."

Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var ve..."

“Açıklamak zorunda değilsin. Sadece gitmeye ihtiyacın olduğunu anlıyorum.”

Tekrar, “Teşekkür ederim,” diyerek sarılmak için beni kendine çekti.

Jess ve Delia gittiğinde arkamı döndüm, Jack kapıda bekliyordu. Bir an için gözlerini kapattı ve sonra nefes verdi. “Georgia’da her ne yapıyorsan buna dahil olamam.”

“Anlıyorum.”

“Yanlış yaptığımı düşündüğünü biliyorum ama Kinsley’yi verdiğimizde ondan vazgeçtik. Şimdi onun hayatına karışmak hepimiz için haksızlık olur.”

“Tamam.”

Onu anlamıyordum ve aslında her ne kadar ondan beklediğim bu olsa da küçük bir parçam farklı bir şey duymayı ummuştum.

Jack açıklamaya devam etti. “Samuel’in bize ihtiyacı olursa bize söyler.”

“Tabii.”

“Bunu sana bir daha yapmayacağım, Stella.”

“Neyi?”

Yaklaştı, çenemi tutarak başımı yukarı kaldırdı. “Seni bir daha incitmeyeceğim.”

Ona yakın olduğum her an acı çektiğimi bilmiyordu. Nerede olursak olalım ya da kimin yanında olursak olalım kalbimin onun için ağladığını bilmiyordu. Beni incitiyordu çünkü ikimiz de birbirimizin her şeyi olmak istememize rağmen asla olamayacaktık.

“Çok geç.” Tek diyebildiğim buydu.

“Böyle söyleme.”

“Neyi? Gerçeği mi söylemeyeyim? Uzun zamandır bunun etrafında dönüp duruyoruz, neden bir kez olsun dürüst oluyoruz ki?”

“Peki gerçek ne?”

Üç adım geri çekilip aramıza mesafe koymak için kendimi zorladım çünkü bana dokunmasına dayanamıyordum. Bana hissettirdikleriyle sözlerinin içimde açtığı derin yaralar arasındaki tezatlık, nefesimi kesecek kadar acıtıyordu. “Asla bundan daha fazlası olamayacak olmamız beni incitiyor, birbirini isteyen ama biri çabalamaktan korktuğu için asla birlikte olamayacak iki insan.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Anlamış olmasını umuyordum çünkü korkak olan ben değildim.

Başını bir kez sallayıp gitti. Kapı kapandığında yere çöküp ağladım çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

Düzenleme
Ny.ozlem

On Bir

JACK

Grayson Jessica'yı yerleştirip odasından çıktığında, "Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Hiçbir şey, sadece... şimdiye kadar yaptığın her şey için minnettarım."

Sanki bu dünyada onun için yapmayacağım bir şey varmış gibi. Bu adam için kelimenin tam anlamıyla ateşin içine daldardım ki bunu daha önce birkaç kez yapmıştım. Önceki hafta o ve Jessica için cehennem gibi geçmişti. Biz de bu yüzden bir araya gelip ihtiyaç duydukları her şeyi yapmıştık. Jessica'nın başına gelenler bir trajediydi ve hepimiz onun gerçekten iyi olup olmayacağını öğrenmek için bekliyor olsak da olanlara odaklanmak, dikkatimi dağıtıp Stella'yı incitmiş olmanın acısından uzaklaşmamı sağlamıştı.

"Sen de benim için aynısını yapardın."

Grayson kanepeye uzandı. "Elbette."

"O iyi mi?"

“İyi görünüyor ama gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorum. Sen de bunu yaşadın, sonrasında iyi miydin?”

Evimdeki yangını, alevleri ve annemi çağırmak için nasıl durmadan bağırdığımı düşündüm. Onun tek yaptığı ise bağlamak ve pencereden dışarı çıkmamı söylemek olmuştu. Babam çıldırmış gibi ikimize de ulaşmaya çalışmıştı. Ulaşamamıştı. Annem babamdan benim yanıma gelmesini ve bana yardım etmesini istemişti. Ben yaşayabileyim diye annem ölmüştü. Olay yaşandığında on beş yaşındaydım ve bunca yıl sonra bile dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Jessica aynı senaryoyu yaşamış olmasa da bu anı onu asla bırakmayacaktı.

“Hayır ama sen onun yanındasın. Tıpkı benim yanımda olan insanlar gibi. Birilerine sahip olmak yardımcı oluyor.”

Grayson her gün yanımdaydı. Bir çocuğun isteyebileceği en iyi arkadaştı. Beni konuşmaya zorlamamıştı. Sadece yanımda olmuştu. Ne zaman yalnız hissetsem Grayson oradaydı ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Babam ortadan kaybolmaya başladığında da yalnız değildim.

O yanımdaydı.

Hepsi yanımdaydı.

Josh, Alex, Oliver ve Stella. *Tanrım, Stella*. Hep gülümseyip beni neşelendirecek bir şeyler getirirdi. Bana kartlar yapar, resimler çizerdi. O zamanlar on bir yaşındaydı ve tatlı küçük bir çocuktan o muhteşem kıza nasıl dönüştüğünü asla unutmayacaktım. Sonra ben son sınıftayken ve o da birinci sınıfa başladığında, o muhteşem kızı koridorlarda sanki lisenin yeni kraliçesiymiş gibi yürürken görmüştüm. Eh, zaten öyleydi. Önünde dizlerimin üzerine çökmek istemiştin.

Yaşadığım en kafa karıştırıcı duyguydu.

O Stella'ydı. *Stella. Grayson'ın küçük kız kardeşi.*

Eğer Biz Olseydik

Utangaç ve çekingen olmak yerine bana doğru yürüyüp gülümsemiş, yanımdan geçip gitmişti.

Bir daha hiç eskisi gibi olmadığını biliyordum.

Grayson'ın başı geriye düştü. "Ailem. Onlar... babam."

"Onlar hep böyleydi. Seni ve kardeşlerini manipüle etmekten başka bir şey yapmadılar."

Güldü. "Yarısını bile bilmiyorsun."

O da bilmiyordu. Grayson'ın babası, annem öldükten sonra çekip giden babamı bile yılın en iyi babası gibi gösterirdi. Stella'ya ve bana yaptıkları, çocuğumuzu büyütmeyi seçersek bize yapmakla tehdit ettiği şeyler çok acımasızdı. Stella on sekiz yaşındaydı, korkuyordu ve ben de yardım alabileceğim bir ailem olmadığı için beş parasızdım.

Onun merhametine kaldığımızı ve değerli aile adını mahvetmek gibi bir şansımız olmadığını anlamamızı sağlamıştı.

Ayağa kalkıp dolaptan ikimize de bir şişe bira aldım.

Birayı ona uzattım. "Neler oldu?"

Grayson bana yemekte olanları anlatınca dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Onu bu kadar iyi tanımasam yüzüne karşı yalancı olduğumu söylerdim çünkü anlattıkları iğrenç ve akılalmaz şeylerdi. Babası her zaman kötü biri olmuştu ama Grayson'm eski sevgilisiyle yatmak onun için bile biraz fazlaydı. Yine de kızına verdiği ültimatomdan sonra neden şaşırdığımı bilmiyordum.

"Vay canına."

"Evet." Şişeyi bana doğru kaldırdı. "Buna ne dersin?"

"Sonra Jess ile kavga mı ettiniz?"

Başıyla onayladı. "Sinirliydim ve hıncımı ondan çıkardım."

"Bu da onun kaçmasına neden oldu."

"Ve neredeyse ölüyordu," diye ekledi Grayson. Sadece bu üç kelimedede bile acısını ve korkusunu duyabiliyordum.

“O burada. Hayatta.”

“Onunla evleneceğim.”

Sırıttım. “Evlenmelisin.”

“Çok yakında.”

“Tahmin etmiştim. Genelde kararını verdikten sonra bekleyen biri olmanla tanınmıyorsun.”

“Biz hep böyleydik. İkimiz de çok uzun süre pervasız dolaştık ve çok hata yaptık ama çok da eğleniyorduk.”

Öne doğru eğilip kollarımı dizlerime dayadım. “Ben de kesinlikle kendi payıma düşen hatalar yaptım.”

Grayson birasını yere bıraktı. “Sağdıcım olmanı istiyorum.”

Gözlerim irileşti. “Ne? Üç erkek kardeşin daha var.”

“Biliyorum ama sen hep bana herkesten daha fazla aile oldun. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve onunla evlendiğimde yanımda durmanı istiyorum. Bunu yapar mısın?”

İçimde daha önce hiç tatmadığım bir suçluluk duygusu yükseldi ve boğuluyormuşum gibi hissedene kadar içimi doldurdu. Başımı sallayıp ona Stella’dan bahsetmeyeceğimden emin olana kadar konuşamadım.

“Yanımda olacak mısın?” diye sordu.

“Evet,” diye mırıldanıp biramı kafama diktim, içimdeki ihanet duygusu başa çıkamayacağım kadar fazlaydı.

On İki

STELLA

Oliver ayaklarını masama uzatırken, “Yani birlikte yeni bir iş kuracağız,” dedi.

“Zaten hep birlikte iş yapıyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Evet ama şimdi hayatımız boyunca biriktirdiğimiz tüm parayı buna yatıracamız. Gray dışında hiçbirimizin bir ilişkisi ya da çocuğı olmaması iyi.”

Doğru. Başka kimsenin çocuğı yoktu.

Oliver benim ikizimdi. Bazen beni kendimden bile daha iyi tanırdı. Ama hiçbir zaman neden büyükannemde kalmaya gittiğimi açıkça sormamıştı.

Neden Güney Carolina’ya gitmek yerine Georgia’ya gittiğimi yüzüme vurmasını beklemiştim. Çünkü Ollie her ne kadar harika biri olsa da ki, Parkerson kardeşler arasında gerçekten de en nazik ve en harika olanıydı, benimle konuşurken kelimelerini pek dikkatli seçmezdi.

“Dinle, eğer benimle yaşayacaksan bunu yapmamalısın.” Ayaklarını işaret ettim.

“Bir ay bile dolmadan birbirimizi öldüreceğimizi biliyorsun, değil mi?”

“Eğer hafta bitene kadar seni öldürmezsem.”

Sırıttı. “Deneyebilirsin.”

İç çekip yanına oturdum ve çocukken yaptığımız gibi ona sokuldum. “Ollie, benim sorunum ne?”

Derin kahkahası benim de gülümsememe sebep oldu. “Çok şey var, Köfte.”

“Ciddiyim. Neden bir kocam ve bir ailem yok?”

Oliver kıpırdanınca doğruldum. “Bu soru da nereden çıktı?”

“Hiç.”

“Yalancı.” Bu soruyu geçiştirmeme izin vermeyeceğini bilmiydim. “Yoksa biri... kimseye bahsetmediğin biri mi var?”

Bu şimdiye kadar dillendirdiği en detaylı soruydu. “Hayır. Evet. Bilmiyorum. Her zaman biri vardı.”

Oliver’ın gözleri hafifçe kısıldı. “Stella, olmayacağını biliyorsun.”

Ve işte, Oliver bir şeyler biliyordu.

“Neyin olmayacağını?”

Burnundan derin bir nefes aldı. “O Grayson’ın en iyi arkadaşı ve yakında bizimle yeni bir iş kuracak.”

“Demek biliyorsun.”

“Jack’ten hoşlandığını mı? Evet, biliyorum.”

Başka şeyleri de biliyor musun? Kızım olduğunu biliyor musun?

Soru zihnimde geziniyordu ama onu bastırdım. “Bunun bir önemi yok.”

“Bundan şüpheliyim ama bir bakıma da haklısın. Önemi yok çünkü Grayson aklını kaçırır.”

“Neden ama? Grayson’ın ne istediği neden umurumda olsun ki? Otuz yaşındayım. Aptal küçük bir kız değilim.”

Eğer Biz Olseydik

“Biliyorum ama bir de onun tarafından bakmalısın. Jack onun en yakın arkadaşı ve aranızda bir şeyler ters giderse ne olacak? Çocukluğundan beri tanıdığı arkadaşını kaybedecek.”

Hayal kırıklığı içinde, “Neden kaybetsin ki?” diye sordum.

“Çünkü sen bizim kardeşimizsin. Ne olursa olsun, her zaman senin tarafında olacağız.”

Gözlerimi devirdim. “Taraf tutmak zorunda değilsiniz.”

“Stella, pislik gibi davranmaya çalışmıyorum ama her zaman bir taraf vardır. Devney ve bana bak, ilişkimizi bitirdiğimizden beri Sugarloaf’tan biriyle konuştuğumu mu sanıyorsun? Sydney benim de arkadaşımdı ama o tabii ki yakın arkadaşının tarafını tuttu. Bu işler böyle yürür. Winnie ile birlikte olduğumu ve işlerin kötüye gittiğini hayal et. Arkadaşın aşağılık herifin teki olduğumu anladığında ve beni terk edip kalbimi kırdığında sen bu durumu nasıl idare edecektin?”

“Zaten aşağılık herifin tekisin.”

“Konuyla alakasız ama iyi denemeydi.”

Haklı olmasından nefret ediyordum. Muhtemelen pek sık olmadığı içindi.

Arkama yaslandığımda tekrar ağlamak istedim. “Uzun zamandır böyle hissediyorum, Ollie.”

Omzuyla benimkini dürttü. “Biliyorum. Bence Grayson da biliyor ama görmezden geliyor. Aslında emin değilim, belki de anlamamıştır çünkü bu duruma kayıtsız kalacağını düşünmüyorum.”

Başımı çevirip benimkilerin kopyası olan kahverengi gözlerine baktım. “Sen de bir şey söylemedin.”

“Çünkü seninle erkekler hakkında konuşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Yumuşak bir şekilde güldüm. “Bir kez konuşmuştuk.”

“Ve bu beni hayatım boyunca korkutmaya yetti. Kim kız kardeşinin sikler ve ne işe yaradıkları hakkındaki sorularını cevaplamak ister ki?” Tüylerinin ürperdiğini görebiliyordum.

“Sen sana sormamı söylemiştin!”

“*Yalan* söylemiştim!”

“Dört erkek kardeş arasında tabii ki de en kötüsü ikizim olacaktı.”

Oliver omuz silkti. “Götün teki olabilirim ama en azından abimizin en yakın arkadaşına âşık değilim.”

Dahası da var Ollie, sadece sor gitsin.

Gözlerinin içine bakarak bana sırrımı dökebileceğim birini vermesi için yalvardım. Eğer birine anlatacaksam bu kişi o olabilirdi. Oliver sırrımı saklardı. Bir sırrım olduğunu bilmeliydi. On iki yıl önce yaşadığım acıyı hissetmeliydi.

“Oliver...”

Oliver bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Yapma, Stella. Kapatamayacağın bir kutuyu açma.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Benden, onu da yalan söylemek zorunda bırakmamamı istediği çok açıktı.

Eğer bilmezse abilerimize ihanet etmek zorunda kalmazdı.

Oliver için bu yükü tek başıma taşıyıp, hüznün ve üzüntü denizinde boğulmaya devam edecektim.

Eğilip yanağını öptüm. “Yapmayacağım. Sen iyi sayılabilecek bir kardeşsin.”

Göğsüm acıyla doldu. Bu sırrı hâlâ saklamak zorunda olmaktan nefret ediyordum ama aynı zamanda nedenini de anlıyordum.

“Sayılır kısmı olmadan da idare edebilirdim.”

“Ben de pek çok şey olmadan idare edebilirdim.”

Eğer Biz Olseydik

Omzuma vurdu. “Birlikte yaşarken ne kadar eğleneceğimizi düşünsene.”

İnleyip başımı omzuna yasladım. “*Eğlenmek*. İddialı bir kelime.”

Ayrıca kesinlikle benim kullanacağım bir kelime değildi ve zaten uzun zamandır hiçbir şey eğlenceli olmamıştı.

“Heyecanlı mısın?” Gelinliklerin olduğu askılara bakarken Jessica’ya döndüm.

“Tabii ki heyecanlıyım. Abini seviyorum.”

Gülümsedim. “Ben de seviyorum. Sadece bir hafta içinde evleneceğinize inanamıyorum.”

Eli neredeyse içgüdüsel olarak karnına gitti. “Bunun Amelia için olabildiğince kolay olmasını istiyorum. Eğer önce evlenirsek bebek doğmadan yerleşmek için biraz zamanımız olur diye düşündüm. Beklemenin de bir anlamı yok, yeterince bekledik.”

“Evet, mutlu olmayı hak ediyorsunuz.”

Jess bir elbiseyi iterken bana baktı. “Peki ya sen, Stella?”

“Bana ne olmuş?”

“Sen de mutlu olmayı hak etmiyor musun?”

Beni mutlu etmeyen şeyleri kesinlikle düşünmek istemeyecek gözlerimi kaçırdım. “Bir gün doğru adamla tanışacağıma eminim.”

Elbiselerin sonuna geldiğimizde saklanacak yerim de kalmamıştı. “Bak, Winnie ve abilerinin yanında olduğunu biliyorum ama haddimi aşmayarak sadece şunu söylemek istiyorum; ben de her zaman yanındayım. Eğer konuşmak istersen sırlarını asla kimseyle, Grayson’la bile paylaşmam.”

Hep bir kız kardeşim olmasını dilemiştim. Dört erkek kardeşim de oyun arkadaşı olarak berbatlardı ve bundan daha da kötü

sırdaşlardı. Aşırı derecede korumacıydılar ve kızsâl konularda konuşmakta berbattılar.

Hayatımda kız kardeşim olmaya en yakın kişi Winnie'ydi ama o da Jessica'ya sahipti.

“Çocukken hep senin ablam olmanı istemiştim. Winnie senin ne kadar havalı olduğundan ve eşyalarını hep nasıl paylaştığınızdan bahsederdi.”

Gölerek, “Winnie benden nefret ediyordu,” dedi. “Saçını çekiyordum, ona defolmasını söylüyordum ve bir kez -tamam iki kez- onu dolaba kilitlemeye çalışmışım.”

Sessizce güldüm. “Bundan bahsetmişti.”

“Winnie'nin en yakın arkadaşın olduğunu biliyorum ama sen benim de arkadaşımsın. Grayson ve buraya geri dönmem konusunda bana çok yardımcı oldun. Annenlerden bahsetmiyorum bile. Ve şimdi hepimiz birlikte yeni bir iş kuracağız.”

“Aynen öyle.”

“Ve kız kardeşler olacağız.”

Gölümsedim. “Bunun için çok mutluyum. Etrafım bana bir ömür boyu yetecek kadar erkek dolu.”

Elimi tutarak, “Benim için de öyle,” dedi Jess.

“Sana bir şey söylesem ve sen de Gray'e söylemesen olur mu?”

“Elbette.”

Kalp atışlarım hızlanınca bunun benim için o an olacağını biliyordum. Bir daha asla kapatılamayacak olan o kutuyu şimdi açacaktım.

“Jack'e âşığım.”

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bence Jack de sana âşık.”

Başımı salladım. “Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.”

Eğer Biz Olsaydık

“Ama buna rağmen birlikte değilsiniz. Sanırım Grayson da bunun bir parçası?”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Evet, öyle.”

“Başka bir parçası daha mı var?” diye sordu.

İşte şimdi birine Kinsley’den bahsetme şansım vardı. Jessica bu sırrı saklamamı istemiyordu. Bana anlamını asla tam olarak bilemeyeceği bir hediye sunuyordu. Kız kardeşliği ve anlayışı armağan ediyordu. En azından öyle olmasını umuyordum çünkü bu çok yanlış da gidebilirdi.

“Var.”

Hafifçe başını eğdi. “Bana güvenebilirsin.”

“Sadece bunu daha önce hiç kimseye söylemedim.”

“Winnie’ye bile mi?”

Yakında olmadığından emin olmak için en yakın arkadaşıma bakındım. “Hayır, Winnie’ye bile. Bilen toplam yedi, yani artık altı kişi var.”

Jessica birkaç kez gözlerini kırpı. “Eğer bana söylemek istemiyorsan-”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “İstiyorum. Ama söylemekten korkuyorum.”

Jessica bir adım daha yaklaştı. “Sana zarar mı verdi?”

Ona delirmiş gibi baktım. Jack öyle bir adam değildi. Beni incitmişti ama o şekilde değildi.

“Bizim bir kızımız var.”

Böylece kutu açıldı ve gerçek ortaya çıktı.

On Üs

JACK

Vahşi doğada çok az yiyecek, ıslak bir uyku tulumu ve kırık bir kolla günlerce hayatta kalmıştım. Kendimi güçlü bir adam olarak tanıtmak isterdim ama bugün öyle değildim. Ben kız kardeşine bakarken bu dünyadaki en yakın arkadaşım karısıyla dans ediyordu.

Hayatım lanet olası bir şaka gibiydi.

Josh arkamdan gelip omzumu tuttu. “Ne kadar da aptaldı.”

“Kim?”

Güldü. “Jessica kasabaya geri döndüğünde Grayson ona karşı koyabileceğini sanıyordu. Bazı kadınları sevince asla unutamayız, değil mi?”

Boğazımı temizledim. “Bilemem.”

“Öyle mi? Gray’in bir kadından bahsettiğini hatırlıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Kimse yok.”

“Hımm, peki benim bir tane var.”

Gözleri Delia’nın, Winnie ve Stella ile birlikte durup mutlu çifti izlerken gözyaşlarını sildikleri yere gitti.

Eğer Biz Olseydik

“Delia mı?”

Joshua omuz silkti. “Karışık bir durum.”

“Nasıl?”

“Benim ona asla veremeyeceğim şeyleri istiyor. Böylesi daha iyi.”

Delia gerçek bir hazineydi. Josh’ın sorununun ne olduğundan tam olarak emin değildim çünkü Delia’dan daha sadık ve nazik birini asla bulamazdı. Yine de bunu düşünmek için bile kendine izin vermiyordu.

“Onun seninle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum.”

Josh ensesini ovuşturdu. “İkimiz de saçma şeyler yaşadık.”

“Ne gibi?”

“Hayat insanlara her zaman nazik davranmıyor. Âşık oluyoruz. Kaybediyoruz. Her şeyi berbat ediyoruz ve bunu kabullenmek zorunda olan yine biz oluyoruz. Bununla yaşamaya devam ediyoruz ama mutluluğun hemen ardından başka bir darbenin geleceğini de biliyoruz.”

Ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerim kısıldı. “Yani Delia’dan uzak durmanın onun için daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Kesinlikle. Kafasını gerçekleştirmeyecek bir geleceğe ait saçmalıklarla doldurmayacağım.”

“Neden gerçekleşmesin ki?”

“Çünkü ben hiçbir zaman ciddi bir ilişki içinde olmayacağım. Kalbinin kırılmasını önlemek için ondan uzak duruyorum.”

Yemin ederim tüm bu saçmalıkları daha önce kendi kafamın içinde duymuştum. Stella’ya âşık olmayacaktım. Onu öpmeyecektim. Ondan uzak duracaktım. Şimdi ise burada, onu izliyor ve kalbimin göğsümden söküldüğünü hissediyordum. Bunu daha fazla sürdürebileceğime dair en ufak bir ihtimal bile yoktu.

“Sen öyle diyorsan.”

Derin bir nefes verdi. “Yeni işimiz için hazır mısın?”

“Evet, beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Stella’nın fikriydi.”

Bunun üzerine gözlerim Josh’a kaydı. “Öyle mi?”

“Evet, başlangıçta vahşi doğa eğitimi gibi bir şey önermenin bizim için avantajlı olacağını söyledi. Biz sana yeni müşteriler gelmesi için yardım edeceğiz ve müşterilerin de seninle olan garip vahşi doğa işlerini bitirdikten sonra gelip otelde kalacaklar. Her iki taraf için de harika bir senaryo. Ayrıca sen bizim kardeşimiz gibisin, bu yüzden çok da mantıklı.”

Eh, doğruydı. “Anladım, teşekkür ederim.”

“Elbette.” Tekrar kardeşine baktı. “Kuzey Carolina’ya geri taşınacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Uzun zamandır yoktun.”

Josh fırsatını bulur bulmaz New Orleans’taki otelin başına geçmiş ve o zamandan beri de burada pek vakit geçirmemişti. Şimdi ise bu durum değişecekti.

Yakında hepsi aynı anda işlerinden ayrılıp babalarını hiç de hazırlıklı olmadığı bir duruma sokacaklardı. O adam, çocuklarının onun gözüne girme ihtiyacına tutunuyordu ve başına gelecekleri göremeyecek kadar kibirliydi. Artık çocuk olmadıkları gerçeği suratına bir tokat gibi çarpacaktı.

Dürüst olmak gerekirse rahatsızlığının her bir saniyesinin keyfini çıkaracaktım.

Kenarda duran annesine baktı. “Onun için üzülüyorum.”

“Her şeyin yarısına sahip olacak.”

Josh bir kahkaha attı. “Ama hiçbir şeyin yarısı yine hiçbir şeydir.”

“Babanın para konusunda aptalca davrandığını sanmıyorum.”

Eğer Biz Olseydik

Omuz silkti. “Belki davranmamıştır ama hepimizin hissesini satın alabilmek için çok paraya ihtiyacı olacak.”

Şarkı bitince herkes alkışladı ve Josh şampanya bardağını masaya bıraktı. “İzninle. Gelinle dans edeceğim.”

Sanki evren beni öldürmeye çalışıyormuş gibi Jess Alex’le dans ediyordu, Delia ve Oliver birleşmişti ve Winnie ile Grayson ise sıra bekliyordu. Bu da Stella’yı bir kenarda bana bakarken bırakıyordu.

O kadar büyüleyiciydi ki nefes almakta zorlanıyordum.

Gülümsediğinde başımı dans pistine doğru eğdim ve o da elbisesinin eteğini kaldırarak bana doğru yürüdü.

Aile ve arkadaşlarla dolu bir düğündeydik, saklanamazdık. Hiç mahremiyetimiz yoktu ama yine de baş başaymışız gibi hissediyordum.

Biz, bir gemiyi batıracak kadar yükü olan iki insandık ve yine de birbirimize doğru ilerliyorduk.

Elimi uzatınca parmaklarını avucuma koydu. Diğer elini omzuma yerleştirdiğinde onu kendime çektim.

Hiç konuşmadık çünkü bir bütün olarak hareket ederken gereken her şeyi söylüyorduk.

Müzik yavaştı ve şarkı boyunca gözlerimiz birbirlerinden ayrılmadı. Bu bizim dansımızdı. Geçmiş ya da gelecek yoktu, sadece şu an vardı.

Onu kollarımda tutuyordum ve kimse bunun hakkında iki kere düşünmeyecekti. Bu şarkının bitmesini hiç istemediğimi bilmiyorlardı. Bu melodinin beni bir daha asla terk etmeyeceğini anlamıyorlardı. Stella’nın vücudunun benimkine yaslandığı her saniyenin hem en acı veren ve hem de en mükemmel duygu olduğunu göremiyorlardı.

Onu, herhangi bir erkeğin herhangi bir kadını sevebileceğinden daha fazla sevdiğimi bilmiyorlardı.

Ama yine de ona sahip olamıyordum.

Müzik durunca dans pistinde sadece bir saniye kadar oyalandık. “Dans için teşekkür ederim.”

Stella’nın kirpikleri titreyirken bakışlarını aşağı çevirdi. “Rica ederim.”

Ayrıldık ve Tanrım, bu beni öldürüyordu.

Çalışırken her gün onun yanında olacaktım ve nasıl sağ kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onun yanında olmanın getirdiği daimi kalp ağrısına nasıl dayanabilirdim ki?

Grayson’ın annesi elini koluma koyunca onunla dans etmeye başladım. Bayan Parkerson hiçbir zaman en sevdiğim insan olmamıştı ama bana karşı hep nazikti. Stella ile olanlar sırasında bile acımasız olmaktan çok üzgündü.

Küçük kızı hamileydi ve bunu yapan sorumsuz pislik de bendim.

“Sen ve Stella çok güzel bir çift olabilirdiniz,” dedi sessizce. “Eğer her şey biraz... farklı gelişseydi.”

Bunun beni yaralamasına izin vermemeye çalıştım ama canımın acımasını engelleyemiyordum. “Evet.”

“Bana inanmadığını biliyorum ama Mitchell’in itirazlarıyla aynı fikirde değildim. Sadece ikinizin de hayatta bir şansınızın olmasını istedim.”

Onu dans eden diğer oğullarından biraz uzağa çevirdim. “Olan oldu. Stella ve ben seçimler yapıp sonuçlarıyla yaşamayı öğrendik.”

Kızına bakıp iç geçirdi. “Hepimiz yaptık. Otuz sekiz yılımı sevmediğim bir adamla evli kalarak geçirdim. Çocuklarımızı piyon olarak kullanmasını, kendi çıkarları için onların umutlarını yok etmesini izledim ve yaşadığı sayısız ilişkiye sesimi bile çıkarmadım. Peki ya ne için? Hepimiz seçimlerimizin sonuçlarıyla yaşarız, Jack.”

Eğer Biz Olseydik

“Ve benim yanlış seçim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

Şarkı bitince bir adım geri çekildi.

Gülümseyerek, “Sen akıllı bir adamsın,” dedi. “Bunu çözeceğine eminim.”

Hemen ardından beni dengesiz ve sersem bir halde bırakarak uzaklaştı. Bu ne anlama geliyordu? Stella’nın annesi birdenbire kızıyla birlikte olmam gerektiğini mi düşünmeye başlamıştı? Düğünler ve cenazeler insanların içindeki deliliği ortaya çıkarıyordu.

Bara doğru yürüyüp hayatımın son üç dakikasını unutmak için elimden geleni yaparak bir içki aldım. Stella ile aramızda olanları hallediyordum. Aşkın bana göre olmadığını öğrenmiştim. Hikâyenin sonunda kıza sahip olamayacaktım, o bana ait değildi.

O aşk, mutluluk ve bir aile için yaratılmıştı.

Barmenin önüme koyduğu içkiyi kafama diktim. Sonra kader ağlarını ördü ve yanımda varlığını hissettim.

Bir kadeh şarap alırken, “Düğünlerin eğlenceli olması gerektiğini sanıyordum,” dedi Stella.

“Öyleler.”

Güldü. “İkimiz de pek eğleniyor gibi görünmüyoruz.”

“İkimiz de bu konudaki gerçeği biliyoruz.” Dirseğimi bara yaslayarak ona döndüm.

“Neymiş o gerçek?”

“Aşk ve mutluluk bir arada işlemez.”

Stella başını iki yana salladı. “Ben de hayattan bıkmış olanın ben olduğumu sanıyordum.” Bardağı dudaklarına götürüp uzun bir yudum aldı. “Ama yanılıyorsun. Âşık oldukları için mutlular.”

“Peki ya âşık olan ama mutsuz olan insanlar?”

Bardağını bitirip tezgâha koydu. “Beni takip edersen öğrenebilirsin.”

Gitmeden önce hiç duraksamadı ve çadırdan çıktı.

Birilerinin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bakındım ama kimse Stella ve benimle ilgilenmiyordu; herkes içiyor, gülüyor, dans ediyor ve eğleniyordu.

Ben de kemiğin peşinden giden bir köpek gibi onu takip ettim. Zihnim bunun mantıklı olup olmadığına karar vermeden ayaklarım hareket etti. Onun gittiği yolu takip ederek ağaçlığa geldiğimde usulca adımı söyledi.

Ormanın içine doğru ilerlerken Stella’yı, güneşin yaprakların arasından süzülüp onu bir melek gibi gösterdiği küçük bir açıklıkta buldum.

“Neden buraya geldik?”

Başını kaldırdığında bir ışık huzmesi koyu kahverengi saçlarının arasına karışıp parıldamasına sebep oldu. “Nefes alıyoruz, Jack.”

Ona yaklaştım. “Zaten her dakika yaptığımız bu değil mi?”

Bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu.

Gözleri benimkilerle buluşunca gülümsedi. “Hayır, ikimizin de yaptığını sanmıyorum. Bence onunla savaşıyoruz.” Bana doğru geldi. “Eğer savaşmazsak ve gerçekten nefes alırsak canımızın yandığını fark ederiz.”

“Canını yakmak istemiyorum,” dedim.

“Biliyorum.”

“Yaptığım her şey bundan kaçınmak için.”

Stella biraz daha yaklaştı. Elini yavaşça kaldırıp yanağıma koydu. “Bunu da biliyorum ama benden kaçman, Jack, işte bu canımı acıtıyor. Sana âşığım... Tanrım, sana tam on beş yıldır âşığım.”

Eğer Biz Olsaydık

Kendimi ona sarılmamak için tutarken kullandığım güç kollarımın titremesine neden oldu. Eğer hareket edersem her şeyi mahvederdim. Onu kollarıma alacaktım ve aldığı tek nefes benimki olana kadar öpecektim. Öpecektim... hayır. Yapamazdım. Onu öpemezdim.

“İşte bu yüzden aşk ve mutluluk bir arada var olamaz,” diye karşılık verdim.

“Hayır bu yüzden değil, korktuğun için. Beni şu an istemediğini söyle. Sana dokunduğumda, hiç bitmemesini dilemediğini söyle.” Yaklaşınca göğsü göğsüme değdi ve yemin ederim ki oracıkta öleceğimi sandım. “Beni, benim seni sevdiğim gibi sevmediğini söyle.”

Yalan söylemek zorundaydım, gerçeği söylersem başladığımız yere geri dönecektik. Ona gerçeği söylesem bile bu içinde olduğumuz durumu değiştirmeyecekti.

Bileğini tutup avucunu yüzümden uzaklaştırdım. “Senin gibi hissetmiyorum.”

Kahverengi gözleri öfkeyle alevlendi. Beni çok iyi tanıyordu. “Yani rol yapacaksın? Hiçbir anlamı... yokmuş gibi?”

“Böylesi daha iyi.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Elini bırakmaya çalıştığım da ceketimin yakalarını tuttu. “Bununla başa çıkmak zorundayız. Artık... artık rol yapamayız. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun, biliyorum!”

Evet, hissediyordum. Ona, ondan uzak duracak kadar âşıktım çünkü aramızdaki şey asla yürümeyecekti.

Bunu ona söylemek yerine yalanımı daha da derinleştirdim. “Hissetmiyorum.”

Kafasını salladı, gözleri yaşlarla doluydu. “Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı. “Bir kez olsun bana doğruyu söyle.”

“Söylüyorum... söyleyemem.”

Neden anlamıyordu? Eğer kendime onu sevmek için izin verirsem, bunun bir daha asla geri dönüşü olmazdı. Herkese gerçeği söylemek zorunda kalacaktık. Yıllar boyunca söylediğimiz yalanların sayısı ortaya çıkacaktı ve bu, her şeyi mahvedecekti.

“Benimleyken rol yapamazsın, Jack.” Elleri yakalarımından düştüğü anda çok büyük bir hata yaptım.

Ona uzandım. Anında bana gelip ellerini göğsüme yerleştirdi, ben de onu yakınımda tutarak son bir kez daha denedim. Ona, yapmayacağımı söylediğim her şeyi yapmadan önce neyden bahsettiğimi anlaması için bir şans verdim. “Yapamayız. Tanrım, Stella, yapamayız.”

Kirpikleri titreştikten sonra dudakları aralandı. Ve sonra her zaman olduğum o pislik gibi davranarak savaştırmayı bıraktım ve onu öptüm.

Ta ki Grayson arkamızdan, “Çek ellerini kız kardeşimin üzerinden,” diyene kadar.

On Dört

STELLA

Okadar lanet kişi arasından bizi tabii ki de abim yakalayacaktı. Ona doğru ilerlerken, “Grayson...” diye araya girdim.

Ama abim bana bakmıyordu. Hayır, öfkesi Jack’in üzerindeydi. “Nasıl yapabilirsin?” dedi öfkeyle.

Olayı yatıştırmayı umarak, “Düşündüğün gibi değil,” diye araya girdim.

Grayson, Jack’e bakarken yumruklarını sıkıp açıyordu.

Jessica’ya baktığımda o da omuz silkti. Harika, sonunda bir kız kardeşim olmuştu ve bana hiçbir yardımı dokunmuyordu.

Jack, Grayson’a doğru bir adım attı. “Kızgın olduğunu biliyorum ve anlıyorum da ama şunu bilmen gerek-”

Gray sözünü bitirmesine izin vermedi. O elini kaldırıncı Jess kolunu kavradı. “Hadi, aşkım. Dans etmeye gidelim. Onlar da konuşsunlar.”

“Konuşmak mı? Ne olduğunu gördün mü? Onu *öperken* pek de konuşuyor gibi görünmüyorlardı.”

Jessica bana bakarken özür dilercesine gülümsedi ve sonra bakışlarını tekrar gözü dönmüş kocasına çevirdi. Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. “Evet ve bu bizi ilgilendirmez. Kız kardeşin bunu halledebilir.”

Bu kıza bayılıyordum. Evet, kız kardeşi halledebilirdi. Teşekkürler. En sonunda biri on dört yaşında olmadığımı hatırlamıştı. “Karıyla git, Gray. Yarın konuşuruz.”

Jessica’nın onu çekip götürmesine izin vermeden önce Jack’e öfkeli bir bakış attı.

Grayson gözden kaybolur kaybolmaz Jack ellerini saçlarında gezdirdi ve neredeyse, “İşte bu yüzden!” diye hırladı.

“Neden, ne yüzünden?”

Bana kesinlikle sevgi dolu olmayan bir bakış attı. “İşte bu yüzden bir hataydı.”

“Evet, Grayson öpüştüğümüzü gördüğü için gökyüzü düşecek ve yeryüzü parçalanacak.” Gözlerimi devirdim.

“Hiç komik değil.”

Ona döndüm. “Hayır, değil. Üzücü. Grayson, Jessica ile çıkmak için senden izin istedi mi? Peki ya Yvonne için? Kimin kiminle ne zaman çıkacağını da konuştunuz mu? Hayır. Konuşmadınız.”

“Yvonne da Jessica da benim küçük kız kardeşim değil.”

“İşte kahrolası sorun da bu!” Yüzüne doğru bağırdım. “Ben *küçük* değilim, Jack. Biriyle birlikte olmak için abisinin iznine ihtiyaç duymayan yetişkin bir kadıyım. Senin de ihtiyacın yok. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu delilik! Anlamıyor musun? Grayson artık biliyor. Saklayacak bir şey kalmadı. Ortaya çıktık.”

Başını sürekli sallayarak yürümeye başladı. “Bizi sadece bir kez öpüşürken gördü.”

Eğer Biz Olsaydık

“Evet ve üzülecek ama onu bundan daha çok ne kızdırır biliyor musun? Kalbimi kırman. O yüzden sana yardımcı olarak kalbimi kırmaman gerektiğini söyleyebilirim. Gitmeme bir kez daha izin verdiğin için bu bahçeden gözyaşları içinde çıkmama sebep olma.”

Jack gözlerini üzerime çevirerek duraksadı. “Gitmene izin verdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Yapmadın mı? Beni öpmemeyi, sevmemeyi, sarılmamayı ve bana lanet gerçeği söylememeyi seçtiğin her seferinde beni terk ettin.”

Aramızdaki mesafeyi kapatırken adımları sabit ve kendinden emindi. Birkaç saniye içinde beni göğsüne çekti ve bana bakarken kollarım aramızda sıkıştı. “Gitmene hiç izin vermedim.”

“Kanıtla.”

Beni öptü. Dudakları yumuşak ama bir o kadar da kararlıydı. Gözlerimi kapatıp dokunuşunda kayboldum. Sanki her şey yolundaymış, kuşlar cıvılcıvıltı otuyormuş, güneş her zaman var olan gerçeği aydınlatarak etrafımızı ısıtıyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki birbirimize ait gibiydik.

Jack kalbimin diğer yarısıydı ve ben uzun zamandır ona hasrettim. Buna ihtiyacım vardı, bize ihtiyacım vardı.

Öpüşmemiz bitince beni bırakmadı. “Bundan emin misin, Stella?”

“Nasıl hissettiğim konusunda eminim.”

“Ben de eminim. Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum. Bu abilerinin hoşuna gitmeyecek. Yıllardır yalan söylüyoruz.”

Her ne kadar bu konuyu bir kenara bırakmaya çalışsam da haklıydı. Bizim yeni bir şey olmadığımızı öğrendiklerinde kızacaklardı ve ihanete uğradıklarını hissedeceklerdi.

“Ağırdan alalım,” diye öneride bulundum.

“Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

“Aceleye getirmeyelim. Grayson’a ve diğer aptallara alışmaları için biraz zaman verelim.”

Hafifçe geri çekildi. “Onlara geçmişimizden bahsetmek istemiyor musun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Sen istiyor musun?”

“Hayır ama yalan söylemeye devam etmek de istemiyorum.”

Kollarından sıyrılıp ona daha iyi bakabilmek için geri çekildim. “Hiçbirine Kinsley’den bahsetmek istemiyorum. O bizim kızımız değil. O Samuel’in kızı ve bu gerçeği onlardan ne kadar uzun zamandır sakladığımızı fark ederlerse daha çok incinirler. Grayson senin en yakın arkadaşın ve ben buna zarar vermek istemiyorum.”

“Yani yalan söylemeye devam edeceğiz, öyle mi?”

“Hayır ama bombayı patlatmadan önce herkesin bize alışmasına izin verelim. Önce birbirimize ne kadar değer verdiğimizi görmelerini sağlayabiliriz. Herkesin otel için planları, şirketten ayrılmak ve taşınmak gibi bir sürü derdi var. Ayrıca bu onların bilmesi gereken bir şey değil, dolayısıyla eğer *anlatmamaya* karar verirsek onlara söylemek zorunda da değiliz.”

Jack’in başparmağı bileğimi okşadı. “Aynı fikirde olduğumdan emin değilim ama onu bu olayın dışında tutmak istiyorsan tutabiliriz.”

“Bizimle ilgili olan soruları yanıtlamak bile yeterince zor olacak, bir de bunların üstüne başka bir kısım daha eklenirse yapamam. Grayson için Amelia’yı büyütmenin ne kadar zor olduğunu bilirken yüzlerine bakamam. Onun hayal kırıklığına tanık olamam.”

Ben onun kadar güçlü değildim ve Grayson’ın bana Yvonne’a baktığı gibi bakacağını düşünmek bile beni çok zorluyordu.

Henüz buna hazır değildim.

“Seni yargılayacağını mı düşünüyorsun?”

Eğer Biz Olaysaydık

Başımı salladım. “Elbette yargılayacak. Gray Amelia’yı büyüttü.”

“Bu durum farklı. Sen on sekiz yaşındaydın.”

Bunun üzerine düşünmek istemeyerek bir adım geri çekildim. “Sadece... bekleyelim. Kinsley bizim sırrımız ve dürüst olmak gerekirse bunu onlarla paylaşmamız için herhangi bir neden yok.”

Kolları beni arkamdan sarınca gözlerimi kapattım. Hayatımın böyle olmasını o kadar çok dilemişim ki... Jack’in bana sarılırken dudaklarını boynuma değdirmesi o kadar tatlı bir hareketti ki ağlayabilirdim.

Başımı arkaya çevirdim. “Sanırım düğünler o kadar da kötü değil.”

Alçak sesle güldü. “Bakalım ailenle yüzleşmek zorunda kaldığımızda böyle düşünmeye devam edecek misin?”

Kollarımı omuzlarına dolayarak döndüm. “Şimdilik onlar yokmuş gibi davranalım ve kaybettiğimiz zamanı telafi edelim.”

Dans pistine doğru yürürken Jack’in eli belimdeydi.

Beni kollarının arasına alınca kardeşlerimi görmezden gelecek sadece Jack’e odaklandım. O etrafa bakınırken, “Sana dik dik bakan biri var mı?” diye sordum.

“Sadece Grayson.”

“Alışacak.”

Jack güldü. “Evet, yüzüme yumruk attıktan hemen sonra.”

Yanılmıyordu. “Dövüşmekte hiçbir zaman iyi değildi. Eminim ki onu alt edebilirsin.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Joshua ise...”

“Onun aklında başka şeyler var.”

“Gerçekten mi?” En büyük abimin neye odaklandığını görmek için arkama döndüm. Ah. Evet, Delia. “Sanırım bu erkeklere özgü bir şey.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Neymiş o?”

“Aptal olmak ve sevdiğin kadının senin ardından özlem duymasına izin vermek.”

“Bazen bunun için sebepler vardır.”

“Hiçbir sebep yeterince iyi olamaz.”

“Hayat seninle ilginç geçecek, değil mi?” diye sordu ama cevabı çoktan biliyormuş gibiydi.

“Her zaman.”

“Güzel.”

Gülümseyip parmaklarımı ensesindeki saçların arasında gezdirdim. “Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Bizi. O kadar uzun zamandır bunu çözebileceğimizi umarak bekliyordum ki.”

Gözlerinde hafif bir tereddüt vardı, Grayson’ın tepkisinin onun üzerinde baskı yarattığını biliyordum. Jack’in, onu kelimenin tam anlamıyla evlat edinen Parkerson kardeşler dışında bir ailesi yoktu ve benimle birlikte olmanın onun için bir risk olduğunu biliyordum.

“Jack,” diyerek dikkatini tekrar üzerime çektim. “Söz veriyorum ki eğer Grayson ya da içlerinden herhangi biri... eğer istemezlerse...” Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona bir çıkış yolu sunacaktım çünkü Jack’e sahip olamamaktan daha kötü olan tek şey onu incitmekti. “Eğer bizi desteklemezlerse bunun arkadaşlığınızı yok etmesine izin vermeyeceğim. Çekip gideceğim.”

“Hayır,” dedi kararlı bir sesle.

“Ciddiyim.”

Eğer Biz Olsaydık

“Ben de öyle. Yanlış bir şey yapmadığımızı söylediğinde haklıydın, Stella. Grayson buna alıştığı zaman her şey yoluna girecek. İyi olacağız. On iki yıl ayrı kaldık ama daha fazla böyle yaşayamayacağım. *Tanrım*. Zorunda olsam bile yapabileceğimden emin değilim.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve onu burada, herkesin önünde öpmek istedim. Ama bu seçimi benim yapmama gerek kalmadan Jack beni öptü. Tüm ailem bizi izlerken beni hızlı ve yumuşak bir şekilde öptü.

Oliver’ın sesini diğerlerinin içinde ayırt etmek pek de zor olmamıştı. “Ve işte başlıyoruz.”

On Beş

STELLA

Jack ve ben artık kelimenin tam anlamıyla birlikteydik. Hâlâ neler olduğunu kavramakta zorlanıyordum ama artık geri dönüş yoktu.

Öpüşmemiz biter bitmez kardeşlerimin bakışlarını hissetmeye başladım. Doğduğum günden beri onların aşırı korumacı saçmalıklarıyla uğraşıyordum ve her ne kadar ne düşündüklerini umursadığıma inanmak isteseler de umursamıyordum.

Kollarımı Jack'in beline dolayıp başımı göğsüne yasladım ve birlikte Oliver'ın dans pistinin kenarında durduğu yere doğru yürüdük. Ne düşündükleri umurumda olmayabilirdi ama Oliver'ın pislik gibi davranmayacağına güveniyordum.

Yanına yaklaştığım sırada güldü. "Seni korkak şey."

"En güvenli seçeneğe geldim."

"Sadece onlara karşı durmamı istiyorsun."

Bunun doğruluk payı vardı. "Ki bunu yapacaksın çünkü en çok beni seviyorsun."

Oliver bunu inkâr edemezdi.

Eğer Biz Olsaydık

“Jack, itiraf etmeliyim ki oldukça cesur bir adamsın.”

Bana bakarak, “Her şeyi tek seferde halledebileceğimizi düşündüm,” dedi.

Sadece ne istediğinin farkında olmasını umuyordum. Biz başka bir şey söyleyemedi Joshua ve Alex yanımıza geldi.

Josh kollarını göğsünde birleştirdi. “Gördüğümü sandığım şeyi mi gördüm?”

İlk konuşan ben oldum. “Eğer Jack ve benim artık birlikte olduğumuzu kastediyorsan, o zaman evet.”

“Ve sen de Stella’yı öptün?” Sırada Alex vardı.

Erkek kardeşi olan insanların bu saçmalıklara nasıl katlandığını bilmiyordum. İnanılmaz derecede aptallardı ve her konuda araya girip müdahale ediyorlardı.

Jack elini kalçama yerleştirerek boğazını temizledi. “Bunun şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama Stella ile birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz ve birlikte olmaya karar verdik.”

Oliver diğer tarafıma geçti. “Bunun olacağını önceden tahmin etmemişiz gibi davranmayalım.”

Kesinlikle en sevdiğim erkek kardeşimdi.

Josh’ın gözleri bana döndü. “Gray biliyor mu?”

“Evet ve ona da söylediğim gibi sizin izninize ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim.”

“Hayır ama birlikte çalışacağız,” diye hatırlattı Alex.

“Sorun olmayacak. Aptal değiliz ve tüm bunların ne anlama geldiğinin farkındayız,” diye karşılık verdim.

Josh’ın dudakları düz bir çizgi haline geldi. “Umarım öyledir.” Omuz silkmeden önce bir an duraksadı. “Şaşırmadım. Bir süredir aranızda bir şeyler olduğunu düşünüyordum ama bunu ileriye taşıyacağınızı asla tahmin etmemiştim.”

“Denedik,” dedi Jack. “Pek önermem.”

Josh gözlerini kocaman açarak ona bakıp arkasını döndü. Oliver ise Jack'e elini uzattı. "Ona iyi davran."

Jack elini sıkıp başını salladı. "Bundan şüphen olmasın."

Ben Alex'e dönünce o da derin bir iç çekip aynı hareketi yaptı. "Stella aramızda en iyisi."

Başımı salladım. "Tanrı aşkına, beni uzaklara kaçırmıyor. Sadece sevgili olacağız."

Joshua burun kemerini sıktı. "Eğer böyle düşünüyorsan, Köfte, çok safsın."

Ne derlerse desinler umutlanmayacaktım. Eğer ilişkimiz ilerlerse harika olurdu. İlerlemezse de kendime şaşırma izni vermemekteyim.

Gözlerim kenarda oturan Gray ile buluşunca kafamı kaldırıp Jack'e baktım. Elini belimden çekmeden önce kafasını salladı. Abimi seviyordum. Haklı ya da haksız olması fark etmezdi, onunla çok yakındık. Bu durumun bizi ayırdığını görmek istemiyordum.

Ona doğru yürüyüp temkinli bir şekilde gülümsedim. "Kız kardeşinle dans etmek ister misin?"

Tüm kalbimle sevdiğim diğer dört erkeğe baktıktan sonra elini bana uzattı. "Gel."

Şarkının ilk bölümünde hiç konuşmadık. Düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibi görünüyordu ama sonra bana baktı. "Ne zamandır arkamdan iş çeviriyorsunuz?"

"Gray, öyle değil."

"Sizi gördüm, Stell."

"Uzun zamandır buna karşı koymaya çalışıyoruz ama yemin ederim ki bahçede gördüğün şey dönüm noktamızdı. Hiçbir zaman gizli kaçamaklar yapmadık. Gördüğün şey artık rol yapamaz hale gelmemizden dolayıldı."

Eğer Biz Olsaydık

“Ve onu seviyor musun?”

“Seviyorum.”

Göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. “Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak.”

Hafifçe gülümsedim. “Bunu tahmin etmiştim.”

“Atlatacağıma eminim.”

Omzundaki bir parça tüyü temizlerken, “Umarım benim için mutlu olmanın bir yolunu bulursun,” dedim.

“Bana kendimi bir pislik gibi hissettiriyorsun.”

“Tamam, bok gibi hissetmeye ne dersin?” diye karşılık verdim.

Zoraki bir şekilde gülümsedi. “Tanrım, Jack mi? Gerçekten mi?”

“Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ve eğer gerçekten onunla birlikte olmamı istemiyorsan, olmam. Bu kalbimi kırabilir ama bunu senin için yaparım, Gray.”

“Yapma,” derken ses tonu yenilgiyle doluydu. “Sadece birkaç güne ihtiyacım var, tamam mı?”

“Tamam.”

“Josh ve Alex ne dedi? Eminim şok olmuşlardır.”

“Kimse şaşırmış gibi görünmüyor.”

Sesi yükseldi. “Ne?”

“Gerçekten de hiç fark etmedin mi? Birbirimizden nasıl kaçındığımızı görmedin mi? Onun yanında olmanın benim için ne kadar zor olduğunu ve ondan uzak durmak için uydurduğum bahaneleri hiç anlamadın mı? Hadi ama Grayson, sen bile bu kadar dikkatsiz olamazsın.”

“Belki de öyleyimdir.”

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Ya da belki de öyle olmak istedin.”

“Eğer işler kötü giderse...”

“Bir seçim yapmak zorunda kalmayacaksın.”

Ona sözünü verebileceğim bir şey varsa o da buydu. Grayson’ı ikimizden birini seçmek zorunda bırakmayacaktım. Oliver orta yolu bulmanın en zor kısım olacağını söylemişti, bu yüzden seçim yapma şansını elinden alıyordum. Ne olursa olsun, Jack’in de Grayson’ı bir seçim yapmak zorunda bırakmayacağını biliyordum.

İkisinin de bu yükü sırtlanmak zorunda kalmaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

“Başka bir seçenek yok. Sen benim kız kardeşimsin.”

“O da senin kardeşin gibi.” Gray kaşlarını çatarak Jack’e bakınca alçak sesle güldüm. “Aptalca davranıyorsun.”

Şarkı bitince yanağıma bir öpücük kondurdu. “Öyle olmadığını söylediğini biliyorum ama Jack bana yalan söyledi. Bana gerçekleri anlatma fırsatı vardı ama anlatmadı. Bunun için ter dökmeyi hak ediyor.”

Erkekler. “Ne zamana kadar?”

“Onun kafasını koparmak istemeyeceğim zamana kadar.”

Oliver benim evimde kaldığı için Jack ile arabasında oturuyorduk.

“İyi misin?” diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Neden olmayayım ki?”

“Abinle ne konuştuğunuzu söylemedin.”

Sırıttım. “Grayson alışacak. Sadece sana işkence etmek istiyor.”

“Tam onluk bir hareket.” Jack duraksadı ve gözlerimiz buluştuğunda başını yana eğerek, “Pekâlâ,” dedi.

“Pekâlâ.”

Eğer Biz Olseydik

Boğazını temizleyip elimi tuttu. “Yalan söyleyemem, tüm bunların nasıl ilerleyeceğinden pek emin değilim. Çok uzun zamandır sadece rüyalarımnda birlikte olabileceğimize inanıyordum.”

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Olanlar korkutucuydu. Jack ile bu şekilde, herkesin gözü önünde birbirimizi gerçekten sevebilme ihtimalimizin olması asla gerçekleşebileceğini düşündüğüm bir şey değildi.

Garip, şaşırtıcı ve bir o kadar da korkutucuydu.

“Ben de emin değilim.”

Gülümsedi. “Yani ikimiz de şüpheli miyiz?”

“Öyle görünüyor.”

“Emin olduğum tek bir şey var,” dedi alçak sesle.

Yumuşak bir tonda, “Neymiş o?” diye sordum.

“Seni öpmek istediğim.”

Dudaklarım yukarı kıvrılırken eğildim. “Seni durduran hiçbir şey yok.”

Parmakları yanağımı okşarken ardında bir sıcaklık bırakıyordu. Eli başımın arkasını kavrarken iç çekme isteğimle savaştım. “Hayır, yok.”

Dudakları benimkileri bulmadan önce nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim. Konsolun üzerinden atlamadan kendimi öne iterek elimden geldiğince aramızdaki boşluğu kapattım. Dillerimiz birbirine değerken dudaklarından kısık bir inleme yükseldi. Jack’i bu şekilde öpmek farklıydı. Öpüşmememiz için hiçbir neden yokken ya da öpüşürsek ne olacağından korkmazken onunla olmak farklıydı.

Bu bizi özgür kılıyordu ve bitmesini asla istemiyordum.

Takım elbisesinin ceketini omuzlarından itip avuçlarımı göğsüne bastırdım. Jack yüzümü kendine daha da yaklaştırdı, başımı eğerek beni derin bir şekilde öptü.

“Seni o kadar çok istiyorum ki...”

“Hiçbir fikrin yok,” dedim öpücüklerin arasında.

Dudaklarıma hükmederken sanki bu bir oyunmuş gibi bir ileri doğru hareket ediyor bir geri çekiliyordu. Bana saatler gibi gelen bir süreden sonra durup alnını benimkine yasladı.

“Ama bir çift olarak ilk sevişmemiz bu arabada, kardeşin de senin evindeyken olmayacak.”

Kafamı kaldırıp daireme bakınca bunun neden kötü bir fikir olduğunu vurgularcasına perde çekildi.

Oliver’ı camda görünce homurdandım.

“Harika,” diye mırıldandım.

Jack de eğildi ve gördüğüm şeyi görünce güldü. “Kardeşler arasındaki en akıllı olan kesinlikle o.”

Benim salak ikizim ise orada öylece durup arabaya bakarken parmağını bileğine vuruyordu. “Camı tıklatmadığına şaşırdım.”

“Ben de.”

Koltuğuma geri yaslanıp iç çektim. “Seni içeri davet etmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?”

Sırıttı. “Benim bu daveti kabul etmeyi istediğim kadar olamaz.”

“Bunun üzerine bahse girmezdim.”

Başparmağını altdudağıma sürttü. “Zamanımız var. Hiçbir yere gitmiyorum ve azıcık daha beklemek zorunda olduğum için şikâyet edemeyecek kadar uzun süre bekledim.”

“Çok fazla zaman kaybetmişiz gibi hissediyorum.”

“Kaybettik ama önümüzde daha çok zaman var. Bunu daha önce yapsaydık kim bilir neler olurdu? Bilmiyorum.”

Eğer Biz Olsaydık

İç çektim. “Ben de ama şu an sahip olduğumuz zamanı boşa harcamak istemiyorum.”

“Hiçbir şeyi boşa harcamıyoruz. Belki de yavaş ilerlemek zorunda olmamız iyi bir şeydir? Böylece aceleye getirip bir şeyleri berbat etmediğimizden emin olmak için zamanımız olur.”

“Bunun neresi aceleci?”

Jack, Oliver’ın az önce görüldüğü pencereye baktı. “Aceleci olmayabiliriz ama bizi yavaşlatan şeyler ya da insanlar, belki de iyi bir amaca hizmet ediyordur. Bu işi batırmak istemiyorum. Eğer işler ters giderse kaybedecek çok şeyim var.”

“Tek değilsin ama senin için her şeyi riske atmaya hazır olduğumu biliyorum, Jack.” Sessiz kaldı. Ön camdan dışarı bakarken düşüncelerini toparlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ona birkaç dakika verdim ve Oliver pencereden çekilmiş gibi durduğu için elimden geldiğince sakin kaldım. Geçmiş tecrübelerime dayanarak Jack’in kaçmaya hazırlanırken böyle davrandığını biliyordum.

Sonunda bana döndü. “Bütün kartlar senin elinde, Stella. Ailem dağıldığında beni bir arada tutan kardeşlerindi. Aramızda işler kötüye giderse sadece seni kaybetmekle başa çıkmak zorunda kalmayacağım, ki eminim ki bunun beni mahvedeceğine eminim, aynı zamanda kardeşlerini de kaybedeceğim. Sonuç olarak tamamen yalnız kalacağım.”

“Jack...”

Ona durumun böyle olmayacağına dair güvence vermek istiyordum. Kardeşlerimin onu dışlamasına izin vermeyecektim. Yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kinsley’yi terk ettikten sonra yanımda kimse yoktu. Jack ile konuşamıyordum. Ailemle konuşamıyordum. Korkunçtu ve acı o kadar şiddetliydi ki, o zamanlar ölmek istemiştim.

“Senden bir şey söylemeni beklemiyorum. Aldığım riskleri biliyorum ve söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bu durumu veya fikrimi değiştiremez. Sen bu riski almaya değersin, Stella. Sen her şeyi kaybetmeye değersin ama bizim gerçeğimiz de bu. Emin olmamızı istiyorum. Seninle sevişmeyi sonraki nefesimden bile daha çok istiyorum ama önce Grayson ile konuşmam gerek. Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce aramızdakileri çözmeliyiz. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Bir parçam, çok inatçı ve asi olan bir parçam, ona bunun saçma olduğunu söylemek istiyordu. Arabayı garaj yolundan çıkarıp beni kulübesine götürmesini ve beni mümkün olan her şekilde becermesini çok isterdim. Ama bunu benim söylemem yanlış olurdu çünkü her şeyini riske atan kişi Jack’ti.

Onun hiçbir şey kaybetmeyeceğinden emin olmalıyım.

“Anlıyorum. Bu arabadan inip yukarıya, Oliver’in muhtemelen beni kızdıracak bir şey yaptığı evime gitmek bana ne kadar acı verse de yapılması gerekenin bu olduğunu biliyorum.” Ona doğru eğildiğimde sesim yumuşak ve derindi. “Grayson ile konuşup aramızdakileri çözdükten sonra... çok ama çok uzun ve orgazm dolu bir gece istiyorum.”

“Buna güvenebilirsin,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Güzel.”

Elleri direksiyonu kavradı. “Şimdi fikrimi değiştirmeden git.”

“Yarın konuşun,” diye fısıldadım ve ona küçük bir öpücük verdim. “Yoksa dizginleri kendi ellerime almak zorunda kalacağım.”

İnlediğini duyunca gülümseyerek arabadan indim.

On Altı

JACK

Evinin kapısının önünde dururken, “Demek sen ve Stella?” dedi Grayson.

“İçeri gelebilir miyim?”

Jessica onun yanında belirip kapıyı araladı. “Elbette gelebilirsin.”

Grayson homurdandı. Düğününün üzerinden iki gün geçmişti ve bunun sakinleşmesi için yeterli bir zaman olmasını umuyordum.

“Teşekkürler, Bayan Parkerson.”

Jessica sırtıttı. “Her zaman benim favorimdin, Jack O’Donnell.”

“Görünüşe göre bu kasabadaki birçok kadının favorisi.”

Söyleyeceği daha fazla şey olduğunu bildiğimden, “Dök içini,” dedim.

“Benim kız kardeşim?”

Jess inledi. “Bu kadarı yeter.”

“Ah, o hep böyleydi,” dedim. “Neyin olması ve neyin olmaması gerektiğini çok iyi bildiğini sanıyor, o yüzden bırak da saçmalıklarını söylesin ve biz de bundan kurtulalım.”

Grayson mutfağa doğru yürüdü. “Evime sarhoş bir halde gelip ondan hoşlanmadığını söyledin. Bir kızdan bahsedip durdun ve o kız Stella mıydı?”

“Her zaman Stella’ydı.” Artık bunu saklamanın bir anlamı yoktu.

Birkaç kez gözlerini kırptı. “Peki ya Misty?”

“Misty ile hiçbir zaman bir ilişkim olmadı.”

Misty tamamen başka bir şeyi ifade eden kadındı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Özlem duyduğun Misty adında bir kadın yok mu?”

“Karmaşık bir durum ama sevdiğim tek kadın Stella ve sana olan saygımdan dolayı...” Ona hiç duygularımla hareket etmediğimi söyleyemezdim ve bu konu üzerine daha fazla yalan söylemeyi de reddediyordum. “Ondan uzak durmak için elimden geleni yaptım. İkimiz de denedik ve bununla savaştık ama ona uzun zamandır âşığım.”

Grayson tezgâha yaslandığında parmakları graniti kavradı. En azından o eller boğazıma sarılı değillerdi.

“Yıllardır mı?”

Başımı salladım.

“Ve sen...”

Boğazım kurudu, ona seviştiğimizi söylersem kendini kaybedeceğini biliyordum. Eğer yalan söylersem de yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim her şeyi yapmış olacaktım. “Gerçekten detayları bilmek istiyor musun, yoksa sadece ona karşı ne hissettiğimi mi bilmek istiyorsun?”

Eğer Biz Olseydik

Jessica yanına gidip Grayson'ın elini tuttu. "Kız kardeşin hayatını istediği gibi yaşamaya hakkı olan yetişkin bir kadın ve Jack de senin en yakın arkadaşın. Gerçekten onu incitecek bir şey yapacağını düşünüyor musun?"

Grayson bana bakıp kafasını salladı. "Hayır ama ikiniz de bana yalan söylediniz."

"İkimizin de yapmak istediği bir şey değildi."

"Bana söyleyebilirdin, Jack. Beni karşına alıp Stella'ya âşık olduğunu ve onunla birlikte olmak istediğini söyleyebilirdin."

"Böyle yapmalıydım ama hazır değildim."

"Neye hazır değildin?"

Geçmişin getirdiği suçluluk duygusunu ardımda bırakmaya. Bazı açılardan hâlâ hazır değildim. Bir kızımız vardı ve ben ben-cil bir pislik olmasaydım asla dünyaya gelmeyecekti. O partiye Grayson istediği için gitmiştim. Stella'ya göz kulak olmak, arkadaşlık etmek için gitmiş ve ondan faydalanmışım.

"Onun için."

Derin bir iç çekti. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana *siktir git* demeye çok hazırdım ama saçmalıyorum. Mesele sadece Stella olması da değil. Birlikte benim bilmediğim büyük bir sırrı paylaşıyor olmanız. Sana asla engel olmazdım. Heyecanlı olmayabilirdim ama seni durdurmazdım."

"Bunun için özür dilerim. Bu şekilde hissetmemek için gerçekten uğraştım, denedim ama sonra düğünde tartışmaya başladık ve artık ondan uzak duracak kadar güçlü olmadığımı fark ettim."

Gray, Jess'e bakınca gözlerini devirerek güldü. "O kısmı anlayabiliyorum."

"Evet anlıyorsun," dedi Jess zafer dolu bir tonda.

Grayson bakışlarını bana çevirdi. "Daha fazla yalan yok."

Çatlak bir buzun üzerinde kayıyormuşum gibi hissediyordum. Kinsley'yi ondan saklamak için bir gerekçe uydurmuş olabilirdim ama bir yanımda onun bunu hâlâ bir yalan olarak göreceğini biliyordu.

Ama Kinsley Samuel'e aitti, bunu Grayson'a ve ailesine söylemenin hiçbir faydası olmazdı. Onu bizden daha fazla tanıyamayacaklardı. Peki buna nasıl cevap verecektim?

Jessica bana bakarak kolunu Grayson'ın koluna doladı. "Hepimiz yetişkinler gibi davranacağımız konusunda anlaştık, tamam mı? Onu ve Stella'yı tanıyorsun, ayrıca tüm detayları bilmek istediğini de sanmıyorum. Değil mi?"

Grayson'ın yüzü öyle bir hal aldı ki gülmemek için nefesimi tuttum. Birkaç saniye sonra derin bir iç çekti. "Tamam, ona yumruk atmayacağım."

Sırıttım. "Lütfen, sen kız gibi vuruyorsun."

Jessica şakacı bir şekilde göğsüme vurdu. "Alınıyorum. Aletine yumruk atarsam bir kızın nasıl vurduğunu görmüş oluruz."

Grayson kolunu uzattı. "Ne pahasına olursa olsun bunu destekliyorum."

Bir anda gerginlik dağıldı ve içimizde tuttuğumuz düşmanlık eriyip gitti. "Sözümü geri alıyorum."

Jess güldü. "Güzel çünkü yapardım."

"Buna hiç şüphem yok."

"Şimdi bir şeyler içelim ve aşkın şerefine kadeh kaldıralım." Grayson'a bakıp elini kaldırdı. "Sakin ol, ben elma suyu içeceğim."

İkimize de birer bira verdikten sonra kendi bardağını gazlı meyve suyuyla doldurdu. İlk konuşan Gray oldu. "Kız kardeşimin kalbini asla kırmayacağına ve böylece senin yüzünü dağıtmak zorunda kalmayacağıma."

Jess homurdandı. "Arkadaşların ve ailenin şerefine."

“Seni geri adım atmaya razı edecek kadını bulmana.”

Grayson sırtıp şişelerimizi tokuşturdu. “Kesinlikle.”

Gray’in evinden çıktıktan sonra doğrudan Stella’nınkine gittim. Ona konuşmanın nasıl gittiğini haber vereceğime dair söz vermiştim. Kapıyı çaldığımda gördüğüm onun güzel yüzü değil, Oliver’in çirkin suratıydı.

Sırıtarak, “Kız kardeşimle yatmaya mı geldin?” diye sordu.

“Çoğunlukla benim kulübemde takılacağımıza dair bir his var içimde,” diye ekledim.

“Yani onu yatağa atmak için geldin?”

“Ollie? Ne oluyor?” Diğer odadan Stella’nın sesi yükseldi. “Kapıda biri mi var?”

Döndüğünde Stella’nın bize doğru geldiğini gördü. “Sadece istenmeyen bir ziyaretçimiz var.”

Stella iç çekti. “Şimdiden buraya kız mı getirdin? Sana takıldığın kızları evime getirmeni istemediğimi söylediğimi sanıyordum. Bekâr olman ve hâlâ Devney’den kalan kırık kalbini onarıyor olman da umurumda değil.”

Güldüm ve Oliver kapıyı açtı. “Buraya kesinlikle Oliver için gelmedim, bebeğim.”

Gülümsemesi büyürken gözleri genişledi. “Jack.”

Sadece adımı onun dudaklarından duymak bile tüm taşların yerine oturmasına sebep oldu. Bana bakışı, sanki tüm dünyası sonunda dengelenmiş gibi çıkan ses tonu, bunlar hak etmediğim şeylerdi. Bu kadını neredeyse on beş yıldır seviyordum ve bırakın onun ışığında durmayı, bir kez bile gölgesinde duracak kadar kendimi yeterli hissetmemiştim.

Bana doğru koşup kollarıma atladı. “Bu ne kadar muhteşem bir karşılaşma.”

“İki gün oldu.”

Onu içeri taşıırken, “Çok uzunmuş gibi gelen iki gündü,” dedim.

“Bu çekilmez olacak.” Oliver’ın sesi yanımdan geldi. “Eğer siz ikiniz böyle iç çekip Tanrı bilir başka neler yaparsanız burada kalmayacağım.”

Stella sırtarak ona döndü. “Git başkasıyla kal, hiç umurumda değil. Ben sevgilimle öpüşeceğim.”

Ürpermiş gibi bir hareket yaparak yanımdan ayrıldı. Stella ise dudaklarını benimkilerle yapıştırıp bacaklarını belime dolayarak üzerime tırmandı.

Onu evin içine doğru, masanın olduğu yere götürüp kalçasını masanın üzerine yerleştirdim. Ellerim sırtına kayarak vücudunu benimkine doğru bastırdı. Onun bana ait olduğunu bildiğim ama yine de ona sahip olamadığım iki gün cehennem gibi geçmişti.

Geri çekildi. “Grayson ile konuştun mu?”

“Evet.”

“Ve?”

Onu tekrar öperek verebileceğim en iyi cevabı verdim. Parmakları saçlarıma dolandı ve dudaklarıma karşı gülümsedi.

“Bu cevabı sevdim,” derken gözleri arzuyla doluydu.

“Ben de.”

Endişeli bir tonda, “O iyi mi?” diye sordu.

“İyi.”

“Peki şimdi ne olacak?”

Eğer şimdi yalnız olsaydık, üzerindeki her bir giysiyi çıkartıp ona çıgıllıklar attırırdım. Ama yalnız değildik, bu yüzden sabırlı olmam gerekiyordu. Sabırlı olmaktan kastım ise onu bunu yapabileceğim evime geri götürmekti.

“Ayakkabılarını giyeceksin.”

On Yedi

JACK

Kulübem Stella'nın evinden tam on bir dakika yirmi dokuz saniye uzaklıktaydı.

Birbirimize gülümseyerek arabaya bindik. Yıllardır bu anı bekliyordum. Nasıl olacağına dair milyonlarca lanet rüya görmüştüm. Şimdi buradaydı ve gerçektir.

Arabayı çalıştırdım ve ana yola döndükten sonra Stella elini bacağıma koyup eğildi. "Biliyor musun, bu anı pek çok kez merak ettim," deyip düşüncelerimi dile getirdi. "Hep tam da bunu yapmanı umuyordum."

Koltuğumda hareket edip kendimi utandırmamak için tüm dikkatimi kullandım. "Stella..." dedim uyarırcasına.

Elini yukarı doğru hareket ettirirken sırtıyordu. "Evime gelip bana artık dayanamayacağını söylediğini hayal ediyordum."

"Dayanamıyorum."

"Duygularına o kadar yenik düşmüş olacaktın ki, beni omzuna atıp içeri taşıyacak ve beni saatlerce becerecektin."

Beni öldürmeye çalışıyordu.

“Söz veriyorum ki tam olarak dediğin gibi olacak.”

Kasabada tek bir trafik ışığı vardı. Ve lanet olası ışık tabii ki de kırmızı yanıyordu. Ayağımı frene planladığımdan daha sert basarak tüm kontrolümle freni ve direksiyonu tuttum.

Yedi dakika kalmıştı. Uzun, düz bir yol ve iki dönüş vardı. Geriye kalan tek engel bunlardı. Bunu yapabiliirdim. Ona bakmayacaktım ya da elinin nasıl biraz daha yukarı hareket ettiğini düşünmeyecektim. Koyu renk saçlarının yastığımda nasıl görüneceğini ya da vücudunun her santimini öperken parfümünün nasıl tatlı kokacağını hayal etmeyecektim.

Kendime, benim için önümde bir tanrıça gibi uzandığını hayal etme izni vermeyecektim.

Bunu kesinlikle yapmayacaktım.

Stella daha da yaklaştığında dudakları kulağıma değdi. “Seni çok istiyorum, Jack.” Gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. “Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, artık sevmediğim tek bir anı bile hatırlamıyorum.”

Yeşil ışık yanınca gaza asıldım. Eğer Jeremy devriye geziyorsa beni eve kadar takip etmesi ve orada ceza yazması gerekecekti. Hiçbir şey beni durduramazdı.

Üç dakika kalmıştı.

Daha önce eve gitmek için hiç bu kadar acele etmemiştim. Arabayı normalde sürdüğümünden daha hızlı kullanarak kulübe me doğru olan yokuşu çıkmaya başladım.

Bir dönüş kalmıştı.

Parmakları daha da yukarı çıkınca elini sıkarak bana dokunmasını engellemeye çalıştım.

Yumuşak bir şekilde güldü. “Gergin misin?”

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, bebeğim.”

Sinsi bir şekilde gülümsedi. “Oynamayı seviyorum.”

Eğer Biz Olseydik

“Ama ben her zaman kazanırım.”

“Sanırım bu oyunda ikimiz de galip geleceğiz.”

Haklı olabilirdi.

Evime tam sekiz dakikada vardım ve arabayı garaj yoluna çekip park ettim. O daha emniyet kemerini çıkaramadan arabadan inip kapısını açmıştı bile.

Arabadan iner inmez yüzünü kavradım ve onu arabaya yaslayarak dudaklarına yapıştım.

Stella aynı hevesle karşılık vermekten çekinmedi. Dili benimkiyle buluştuğu an sanki beni sahipleniyormuşçasına ağzımın içine doğru ilerledi. Asla başkasına ait olmamıştım. Çocukluğumdan beri Stella kalbimin sahibiydi.

Bu komik ve tatlı kız her zaman istediğim kişiydi.

Daha önce bana ait değilken ona sahip olmuştum. Bu sefer ise beni tutan hiçbir şey yoktu.

“Seni içeride istiyorum,” diyerek onu kaldırıp omzuma attım.

Ben onu eve doğru taşıırken kıkırdadı.

Kapıya vardığımızda kıcıma bir şaplak atmadan önce, “Ben de seni içimde istiyorum,” diye karşılık verdi.

“Beni öldüreceksin, kadın.”

“Umarım öldürmem. En azından işimiz bitene kadar.”

İşte onu bu yüzden seviyordum. Her zaman yaramaz ve gülümsemeyle dolu, eğlenceli ve neşeli bir yanı vardı.

Kapıyı açtım ve merdivenlerden yukarı, yatak odama çıktım. Onu yatağın üzerine attığım için hafifçe zıplarken güldü.

Bir an için durup etrafına bakındı. “Buraya hiç gelmemiştim.”

“Gelmedin.”

Buna asla dayanamazdım. Eğer Stella yatak odama adım atsaydı sonumuz tam olarak böyle biterdi ve daha önce bunun olma ihtimali yoktu.

Gözleri etrafta gezinirken altdudağını dişlerinin arasına aldı. Kulübe küçük ama güzeldi. Elimden geldiğince modern bir hale getirebilmek için çalışmıştım. Zamanımı vahşi doğada geçirsem de sürekli o şekilde yaşamak istemiyordum. Kulübe alt katı büyük bir stüdyo ve üst katta yatak odası olan büyük bir loft daireydi. Buradan bakınca alt katın tamamı görünüyordu. Yeterli büyüklükte bir mutfak ve güney duvarında kocaman bir şöminesi vardı. Televizyon dağlara bakan büyük pencerelerin yan tarafındaydı.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Tam sana göre.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sorduktan sonra aniden bunun cevabını bilmek istemediğim bir soru olduğu hissine kapıldım.

Stella elini kaldırıp yavaşça yüzüme dokundu. “Güçlü, maskülen ve gizli olduğunu düşündüğü bir yere saklanmış ama ben onu görebiliyorum.”

Sözleri içime işlerken kalbim sarsıldı. “Peki ne görüyorsun?”

“Mükemmel olduğunu.”

Hareket edip yatağa tırmandım ve ona doğru emekledim. Geriye doğru yatağa düştüğünde kahverengi gözlerinde arzuyla bana bakıyordu. “Mükemmel olan sensin.”

Başını iki yana salladı. “Bundan çok uzağım.”

“Sana ne kadar yanıldığını göstermeme izin ver,” dedim. Yanağına düşmüş bir tutam saç geriye itip parmağımı çenesinde gezdirdim. “Birincisi, kelimelere dökemeyeceğim kadar güzelsin. Sana baktığımda sana dokunmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Ellerimin teninin her bir santiminde nasıl gezineceğini hayal ediyorum.”

Göğsü biraz daha hızlı inip kalkmaya başladı. “Ben de bunun hayalini kuruyorum.”

“Şu anda hayal kurmak zorunda değiliz.” Tişörtünün eteğini tutup başının üzerine çektim. Tanrım, o kadar muhteşemdi ki.

Eğer Biz Olsaydık

“Ayrıca, hayal gücüm yanılmış. Sen hayal edebileceğimden çok daha güzelsin.”

Gülümsedi. “Peki ya benim hayal gücüm?”

“Ne olmuş ona?”

“Ben de senin hayal ettiğim gibi olup olmadığını göremeyecek miyim?”

Onu davet eder gibi, “Elbette,” dedim.

Stella gömleğimi çekiştirerek çıkardı. Parmakları göğsümden aşağı inerken her bir kasımda gezindi. Bana baktığında uzun kirpikleri yukarı kalktı. “Görünüşe göre ikimizin de hayal gücü yanılmış.”

Tekrar üzerine çıkıp onu yatağa yatırdım ve öptüm.

Çünkü öpebilirdim.

Çünkü bunu ve yıllarca kaçırdığım fırsatları telafi etmeyi çok istiyordum.

Çünkü Stella artık buradaydı ve bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

Elleri saçlarıma gömülürken dillerimiz birbirlerine sürtündü. Beni bir dayanak noktasıymışım gibi tutmasını ve bana ihtiyacı olduğunu hissettirmesini seviyordum, tıpkı benim de ona ihtiyaç duyduğum gibi.

Dudaklarım onunkilerden ayrılıp boynundan aşağıya indi. Stella kendini biraz yukarı itip sutyeninin kopçasını açtı ama üstünden çıkarmadı. Sanki bu konuda ne yapacağımı soruyormuşçasına bir kaşını yukarı kaldırdı.

Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum.

Sutyeni çıkarıp onu bakışlarıma karşı savunmasız bıraktım. “Çok güzel.”

“Dokun bana, Jack. Lütfen.”

Lütfen demesi bardağı taşıran son damlaydı. Benden istediği hiçbir şeyi asla reddedemezdim. Eğilip dilimi meme ucunun

etrafında gezdirdim. Derin bir nefes aldığımda meme ucunu ağzıma alıp emdim. Ağzım ileri geri hareket ederken onları yoğuruyordum.

Stella kesik soluk alırken dikkatimi o seslere veriyor, yeniden inlemesi için aynı hareketleri tekrarlamaya çalışıyordum.

“Jack,” diye soludu. “Sakın durma.”

Bu zaten mümkün değildi.

İkimiz de hareket edemeyecek hale gelene kadar bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Çığlık atmasını, haykırmasını ve durmam için bana yalvarmasını istiyordum.

Bu gecenin, yarın gün bitene kadar sürmesini planlıyordum. On iki yıllık aşkıma, arzumu ve ihtiyacımı şu an sahip olduğum zamana sığdıracaktım.

En son dokunduğumda yuvarlak olan ama şimdi düz karnının üzerinden aşağıya doğru öperek indim. Eli başımın arkasına doğru gitti. “Jack.”

Sanki o da benimle aynı anı yaşıyordu. Başımı kaldırıncı gözlerinden taşan duyguları gördüm. “O zaman da seni seviyordum.”

“Ben de seni seviyordum.”

“Özür dilerim, Stella.”

Özür dileyeceğim o kadar çok şey vardı ki... Katlandığımız tüm acılar, sırlarla ve yalnızlıkla geçen yıllar. Daha güçlü olmalıydım. Onun için savaşmalıydım, böylece yaptığımız seçimler yüzünden acı çekmek zorunda kalmazdık.

Eli yanağıma giderek çenemi kavradı. “Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Bu gece geçmişle ilgili değil.”

“Seni incitmiş olmaktan nefret ediyorum.”

“Ben de seni incittim.” Stella’nın sesi kırıldı. “İkimiz de suçluyuz ama geleceği geçmişin pişmanlıkları üzerine inşa edemeyiz.”

Eğer Biz Olaydık

Karnını tekrar öperken, “Sana bir gelecek vereceğim,” diye yemin ettim.

“Seninle bir gelecek.”

“Beni istediğin sürece.”

“Sonsuza kadar.”

On Sekiz

STELLA

Kelimeler ben daha düşünmeden ağızımdan kaçıp gitti. Gülümseyerek karşılık verdiğinde rahat bir nefes aldım. Onu korkutmamak için kelimelerimi kontrol altına almam gerekecekti.

Hemen ardından pantolonumu çıkarıp bacaklarımı ayırarak aralarına yerleşti.

“Bakalım tadının nasıl olduğunu hatırlıyor muyum?”

Kendimi gülünç bir duruma düşürmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Jack bana bunu yapan ilk erkekti. Yaptığında hissettiğim utancı hatırlıyordum. Winnie bana erkek arkadaşının ona bunu yaptığını anlatmıştı ama benimki daha önce hiç yapmamıştı.

Jack o gece ısrarcıydı. Bunu yapmak zorunda olduğunu, yoksa beni tatmadığı için kendini asla affetmeyeceğini söylemişti.

Kıpkırmızı olmuşum ve olayın şokunu atlattıktan sonra ölebileceğimi düşünmüştüm.

Eğer Biz Olseydik

Şimdiyse onun ağzını tekrar hissetmekten başka hiçbir şey istemiyordum.

Dili klitorisimin üzerinde gezinince sırtım yataktan havalandı. Vücudumdaki her bir damardan zevk akıyordu.

“Hatırladığımdan daha da iyi,” dedikten sonra dili yine üzerimde gezindi.

Jack yalıyor, baskıyı değiştiriyor ve tüm bunları yaparken beni çıldırtıyordu. Diliyle daireler çizdikten sonra küçük dokuşlarla benimle oynuyordu ve ben orgazmıma her zamankinden daha hızlı tırmanırken beni daha sert emmeye başladı. Beni nefes nefese bırakan ve adını haykırmama neden olan yeni bir ritim yakalamıştı.

Bir iki kelime dışında ne söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yüzümde bir ter tabakası oluşurken kaslarımın gerildiğini hissedebiliyordum.

“Çok yakınım. Çok yakınım. Ah, Tanrım,” diye soludum.

Yaptıklarını tekrarlayıp klitorisimdeki baskıyı arttırdı ve sanki müziğin sonuna gelmişiz gibi parçalandım. Ben haykırırken o bacaklarımı ayırıp beni yalamaya ve emmeye devam ettikçe başım iki yana sallanıyordu. Orgazm beni dalgalar halinde içine çekiyordu.

Ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken Jack dizlerinin üzerine çöküp pantolonunu indirdi. Büyülenmiş bir şekilde aletinin serbest kalışını izlediğimi görünce bana sırıttı.

Evet, hafızam beni tamamen yanıltmıştı. Hatırladığımdan çok ama çok daha büyüktü. Vücudu daha farklı, daha biçimliydi. Tam doğru yerlerden yontulmuş bir Tanrı gibiydi ve en çok arzuladığım yeri ise taş gibi sertti.

Keşfetme ihtiyacıyla onu yastıklarına doğru iterken, “Sana dokunmak istiyorum,” dedim.

Jack ellerini başının arkasına koydu. “Tamamen seninim.”

Sırıtarak, “Evet,” dedim. “Benimsin.”

Boynunu, omzunu ve göğsünü öpüp dudaklarımın dört yıl önce gittiği bir yangından kalan yara izinin üzerinde oyalanmasına izin verdim. Yarayı tekrar öptüm. “Bu geceyi hatırlıyorum.” Ciddi şekilde yaralanıp yaralanmadığını bilmemekten kaynaklanan korkunun her saniyesi aklımdaydı. Grayson’ın söylediği tek şey, Jack’in olay yerinde geçirdiği bir kazadan dolayı tedaviye ihtiyacı olduğuydu. İyi olduğu haberini duymayı beklerken dehşet içindeydim.

“Yangını mı?”

Başımı salladım. “Ne oldu?”

Jack birazcık hareketlendi. “Yeni çocuklardan biri evin zayıf bir noktasındaydı. Tavanın çökmeye başladığını görünce peşinden içeri daldım.”

“Ve yaralandın.”

“İkimizin arasındaki bir şey beni kesti. Önemli bir şey yoktu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Benim için önemliydi. Çok endişelendiğimi hatırlıyorum. Gray riskleri alan kişinin her zaman sen olduğunu söylemişti. Seni kaybetmek istemiyorum, Jack.”

Doğrulup yüzümü ellerinin arasına aldı. “O zamanlar sana sahip değildim.”

“Öyleydin. Sadece bunu bilmiyordun.”

Jack’in alnını benimkine yaslandığında gözleri kapalıydı. “Bilmiyordum. Hem de hiç.”

Dudaklarını öperken tüm korkumu ve sevgimi ona aktardım. Biz anlasak da anlamasak da ben onundum. Her zaman onundum.

Eğer bunu daha önce anlamadıysa bile bu gecedен sonra anladığından emin olacaktım.

Eğer Biz Olsaydık

Onu tekrar yatağa itince rahat pozisyonuna geri döndü. Doğrusu ne kadar süre böyle rahat kalabileceğini merak ediyordum.

Dudaklarım onu en son öptüğüm yere geri dönüp vücudunda aşağı doğru ilerledi. Onu bekletmek ya da baştan çıkarmak istemiyordum. Aksine, aklını kaçırmasını istiyordum. Ağzımın derinliklerine almadan önce dilimi aletin başının etrafında gezdirdim.

“Siktir.” Jack homurdanıp elleriyle yorganı kavradı.

Bacak kaslarının gerilmesini izlerken kafam aşağı yukarı hareket ediyordu.

“Stella.” Durmam için yalvarırcasına adımı söyledi ama onu dinlemedim.

Onu daha derine alırken deliye döneceğini bildiğim bir hızla hareket ediyordum. Aklını kaçırmasını istiyordum. Onun benim için yaptığını ben de onun için yapmak istiyordum. O gece karşılığını vermeme izin vermemişti ve ben onu birçok kez ağzıma almayı hayal etmiştim.

Bu fanteziyi şimdi yaşayacaktım.

Bir elim hayalarını kavrarken diğeri ağzımla aynı anda aşağı yukarı hareket ediyordu. Jack’in parmakları saçlarıma dolanırken bir eli hâlâ yatağın üzerindeydi.

Tam şu anda, bu adam üzerinde sahip olduğum güce âşık olmuşum.

“Durman gerekiyor.” Jack’in nefesi artık daha hızlıydı. “Stella, lanet olsun. Dur, bebeğim.”

Doğrulduğumda Jack ben daha gözümü bile kırpamadan beni sırtüstü yatırdı. Komodine uzanıp bir prezervatif aldı.

En azından bu sefer bende de spiral takılıydı ve prezervatifi unutmak konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Prezervatifi takıp kolundan destek alarak üstümde durdu.

Gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Beni sadece istediğini değil, aynı zamanda beni sevdiğini de. Bu anın aramızda yaşanmasına izin verirken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Parmağımı güçlü çenesinde gezdirdim. "Seviş benimle, Jack."

Kalçasını hareket ettirdiğinde aletin başını girişimde hissettim. "Seni asla bırakamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Hızla başımı salladım. "Biliyorum ve buna güveniyorum."

Daha derine kaydım ve bu neredeyse çok fazla geldi. Boş kalmış bütün parçalarım yeniden bir bütün oldu. Her itişiyse boşluklarımı dolduruyordu. Sevişirken birbirimize verdiğimiz tutku ve sevgi o kadar baskındı ki neredeyse katlanılmazdı.

Bacaklarımla kalçasına sarılıp ellerimle sırtını kavrarırken göz yaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Jack tekrar tekrar daha derine girdi.

"Stella," diye mırıldandı. "Stella, Tanrım, bebeğim."

Bulanık görüşümün ardından yukarı bakarken gözümde düşen bir damla yaş sildi. "Ağlama."

Yaşlar akmaya devam ederken, "Çok fazla geliyor," diye açıkladım. "Seni çok seviyorum."

Eğilip dudaklarını tatlı tatlı benimkilere dokundurdu. "Kendimi tutamıyorum," diye kabullendi. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun."

Ne demek istediğini anlıyordum. Hissettiğimiz şey yarının vaadiyle bir araya gelen zamanın doruk noktasıydı. Artık kendimizi tutmak zorunda eğildik. Birbirimizi sevebilir ve en sonunda duygularımızın gelişmesine izin verebilirdik.

"Tutma," diye ısrar ettim.

Bir saniye sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi. Kendini içime öncekinden daha sert, daha hızlı ve daha derine itti.

Eğer Biz Olseydik

Ben tekrar zirveye ulaştıktan saniyeler sonra Jack beni takip ettiğinde bir daha hiçbir şeyin buna yaklaşamayacağını biliyordum.

Akşam olmuştu ve ben Jack'in kollarında kanepede uzanıyordum. Televizyonda ikimizin de izlemediği bir film oynuyordu. Akşam yemeği ise... yaratıcıydı. Jack'in kesinlikle biraz yiyecek alışverişine ihtiyacı vardı.

Evdeki kraker, salam ve peynir çubuklarıyla bir tür atıştırmalık tabağı hazırlayabilmişim. Şık değildi ama bizim için mükemmeldi.

Biraz yerine yerleşip beni kendine doğru çekti. Battaniyelerin altında çırlıçıplaktık, birbirimiz ve ateş dışında bizi ısıtan hiçbir şey yoktu.

"Ne izliyorduk?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Hiçbir fikrim yok."

"Sen seçtin."

Omuz silktim. "Bu kanalda filmler var."

Dikkatle televizyona bakmaya devam etti. "Hayır, bu kanalda kadın filmleri var."

Suratındaki ifadeye güldüm. "Hepsi aşkla ilgili."

"Bu kanalı nereden buldun ki? Sadece spor kanalları var sanıyordum."

"Tabii Jack, senin televizyonunda sadece spor kanalları var."

"Bu zamana kadar izlenen tek şey onlardı."

Başımı salladım. "Bak, birlikte kar yağıdırıyorlar."

"Neredeyse yaz geldi, neden bunu izlemek isteyelim ki?"

"Kız kasabadaki çiftçinin kızı ve adam da yolda kalmış huy-suz bir iş adamı. Elli dolarına bahse girerim ki birbirlerine âşık olacaklar ve adam kasabada kalmak isteyecek çünkü kızla yaşayacağı basit hayatın şirketten daha değerli olduğunu düşünecek."

Jack derin bir nefes verdi. “Bunun bir şekilde bizimle ilgili olduğunu mu ima ediyorsun?”

Sırıtip ona biraz daha sokuldum. “Beni seviyorsun ve huysuzsun.”

“Huysuzdum. Bugün kesinlikle değilim.”

“Nedenmiş o?”

“Koyu saçlı bir güzel ona çok pis şeyler yapmama izin verdi.”

Yanaklarım ısınırken güldüm. “Elinden kaçırmaman gereken biri gibi duruyor.”

“Aynı fikirdeyim.”

Kirpiklerimin altından ona bakıp birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Sence bir şirketten daha değerli mi?”

“O her şeyden daha değerli.”

Göğsüm biraz daha sıkıştı. “Korkuyor,” diye itiraf ettim.

“Neyden korkuyor?”

“Yarın uyanmaktan ve huysuz adamını kaybetmekten.”

Jack çenemi kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. “Bunun için endişelenmesine gerek yok.”

“Söylemesi kolay.”

“Biliyorum ve bunun doğru olduğunu görmek zaman alacak.”

Başımı omzuna yaslamadan önce bana kısa bir öpücük verdi. Bu doğru hissettiriyordu. İkimiz birlikte oturmuş kanepede film izliyorduk. Kolay ve zahmetsizdi.

Jack adamın ne kadar komik olduğu hakkında yorum yaparken film devam etti. Gözlerimi devirmemeye çalıştım ama gülmeden edemiyordum.

“Cidden, eğer bir seçim bile yapamıyorsa bir şirketi nasıl yönetiyor?”

“Bilmiyorum, sen nasıl yapıyorsun?”

Eğer Biz Olsaydık

Jack yüzünü buruşturdu. “Hey, ben önünde hiçbir engel olmayan bir milyoner değilim.”

“Evet, doğru.”

“Ayrıca,” derken kaşlarını oynattı. “Ben kızı aldım. Bu herif daha bir öpücük bile alamadı.”

Başımı salladım. “Delisin sen.”

“Hayır, şanslıyım. Dünyanın en güzel kadını kanepemde ve battaniyelerimin altında çıplak duruyor, o yüzden bunu yapabiliyorum.” Eli yukarı çıkıp göğsümün yan tarafını okşadı.

Parmak uçları meme ucumda gezinirken içime bir sıcaklık yayıldı. “Zaten üç kez seviştik, tekrar istemen mümkün değil.”

Jack beni sırtüstü yatırdı. “İstemiyormuşum gibi mi duruyor?” Kalçalarını öne doğru itince battaniyenin üzerinden ereksiyonunu hissettim.

“Daha yakından bakmam gerekebilir.”

Aramızdaki battaniyeyi çekip alınca ne istediğine dair hiçbir soru kalmadı. “Şimdi ne düşünüyorsun?”

Aletini kavradım. “Bence bana göstermelisin.”

Ve böylece bana tekrar gösterdi.

On Dakık

STELLA

En yakın arkadaşına sarılırken, “Teşekkür ederim, Winnie,” dedim.

Çünkü kıcıımı kurtarıyordu.

Bu gece Jack ile bir randevuya çıkacaktık. Gerçek bir randevuydu ama gönderdiği talimatlar beni biraz kaygılandırmıştı.

“Buna neden ihtiyacın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Winnie bana sırt çantasını ve yağmurluğunu uzattı.

“Benim de.”

Güldü. “Böyle eşyaları genellikle dağ yürüyüşüne çıkarken yanına alırsın.”

Bunu çoktan düşünmüştüm ama Jack o kadar aptal olamazdı, değil mi?

“Beni bir yere götürdüğünden ve kirlenebileceğimi düşündüğü için önlem aldığından eminim,” dedikten sonra dün Jack söylediği için aldığım yürüyüş botlarının kutusunu açtım.

Winnie kapının pervazına yaslanıp sırttı. “Eh, üzerine çamur bulaşmasından endişe etmek tam da Jack’e göre bir hareket.

Eğer Biz Olsaydık

Sana yürüyüş botlarını getirmeni söyledi ki senin gidip yeni bir çift satın alman gerekti.” Kutuya baktı. “Botlar topuklu mu?”

“Şirinler, değil mi?”

Botların tekini çıkarıp hayranlıkla baktım. Ellerindeki tek şık bot buydu. Astarı kürklüydü ve baldıra kadar uzanan kalın bağcıkları vardı ama topuklu olduğu için yürüyüş ayakkabısından çok normal bir bot gibi duruyordu.

Winnie bir kahkaha patlattı. “Stella, topuklu ayakkabı almışsın! Dağ yürüyüşü yapmak için!”

İnledim. “Beni yürüyüş yapmaya zorlayacağını düşünmüyorsun, değil mi? Tatlı görüldüğümünden emin olmak istedim.”

“Bence seni ormana götürmek istediği çok açık.”

Lanet olsun. “Belki bana sürpriz yapar.”

Winnie gülerek, “Ah kesinlikle sana sürpriz yapacak, emin ol.” dedi. “Yürüyüşe götürerek.”

“Sorun değil. Dağ yürüyüşüne bayılıyorum.”

“Yalancının tekisin.” Omuz silkti. “Ama zaten sevgilin bir vahşi doğa rehberi, randevuya çıkmak istediğinde fikrinin ne olduğunu düşünüyordun ki?”

Olayın gerçekliğini kavramaya başladığımda kafamı sallayıp dehşet içinde ona baktım. “Aman Tanrım, sence beni kamp yapmaya mı götürecek?”

Winnie neredeyse gülmekten nefes alamaz hale gelmişti. “Yüzünün halini görmem gerekiyordu! Stella, tepkin paha biçilmez. Ben olsam bu fikri göz ardı etmezdim. Jack açık havada olmayı seviyor ve eminim ki bu tutkusunu seninle de paylaşmak istiyordur.”

Böceklerin ya da hayvanların olmadığı bir tutkuyu tercih ederdim.

“Bundan nefret edeceğim.”

“Muhtemelen. Ama Jack’i seviyorsun, bu yüzden bu konuda uzlaşmanız gerekiyor.”

Gözlerimi devirdim. “O kadar da değil.”

“Yalancı.”

Pekâlâ, haklıydı. Jack’i seviyordum ama o da beni tanıyordu. Dışarıda hiçbir şey yapmadığımı ve kampa kesinlikle karşı olduğumu biliyordu.

“Onun için bile olsa dışarıda uyumam imkânsız.”

Tam o sırada Oliver, misafir odasından çıkmaya karar verdi. Odayı yeniden boyatmasına izin vermemiştim çünkü Amelia kendi istediği pembe tonunu seçmişti. “Winnie!”

“Selam, Ollie.”

Kardeşim sıkıca sarılmak için onu kendine çekti.

Botları görünce, “Yürüyüşe mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Ben değil, Stella gidiyor.”

Boğazından bir kahkaha yükseldi. “Stella mı?”

“Jack ile gidiyorlar.”

“Yürüyüşe gitmiyoruz!” dedim.

Oliver’ın kahkahası şiddetlendi. “Sanki bu ilişkinin daha başlamadan bitmesini istiyor.”

“Kesinlikle!” Winnie de aynı fikirdeydi.

“Belki de hep birlikte ormana gittiğimizde neler olduğunu bilmiyordur.”

Winnie’ye ters bir bakış attım. “Gerçekten mi?”

“Ne? Berbat bir haldeydin.”

Oliver, “Neredeyse bir orman yangını başlatıyordun,” dedi.

Onlara ortaparmağımı gösterdim. Neredeyse şişedeki tüm çıkmak gazını odunların üzerine dökmüşken taşlardan bir halka yapmam gerektiğini nereden bilebilirdim ki? Kimse bana büyük

bir ateş yakmam gerektiği haricinde bir şey söylememiştii, o yüzden ben de öyle yapmıştım.

“Hatıralar geçidinde bir yolculuğa çıktığımıza çok sevindim,” dedim alaycı bir tonda.

“Tamam, ona bir mesaj atıp ormana götürmeye alışkın olduğu şehir insanlarından daha tehlikeli biriyle olabileceği konusunda uyaracağım.”

Etrafım berbat insanlarla doluydu.

“Her ne kadar sizi dinlemek istesem de hazırlanmam gereken bir randevum var ve senin de işe gitmen gerekiyor.” Winnie’yi gösterdim.

Oliver dirseğiyle beni dürttü. “Öyle mi? Peki benden nasıl kurtulacaksın?”

“Jack yarın gece burada kalacak.”

Yüzü asıldığında kıkırdadım. “Ve artık buradan çıkıyorum,” dedi Winnie.

“Tekrar teşekkür ederim.” Ona sarılıp sırt çantasını kaldırdım.

Omzunun üzerinden, “Kamptan döndüğünde beni ara!” diye seslendi Winnie.

Ben mutfağa doğru ilerlerken Oliver, “Gerçekten burada mı kalacak?” diye sordu.

“Evet, burası benim evim. Onun burada kaldığı geceler boyunca bir sürü gürültülü ve yatak başlığına vurmali seks yapacağız.”

Oliver alnını ovuşturdu. “Alex’i arayacağım.”

“Neden?”

“Taşınmam gerekiyor.”

Arabayı Melia Gölü’ndeki tatil köyünün olacağı yola çektim. Jack hâlâ aynı yerdeydi, dakikalar önce beklediğini ve geç

kaldığımı söylemek için bana gönderdiği fotoğrafı çektiği yerde duruyordu.

Yanına yaklaşırken gülümsedi.

“Merhaba.”

“Merhaba, güzelim.” Ayağa kalkıp kollarını bana doladı ve beni tadı bir şekilde öptü.

İşte bu. Bu basit, kolay selamlaşma her şey demektir. Bu küçük anlar kalbimi hafifletiyordu. Her zaman böyle anlarımız olsun diye dua ediyordum.

Uzanıp bir öpücük daha istedim. “Pekâlâ. Ne yapıyoruz?”

Sırıttı. “Eğleneceğiz, yapacağımız şey bu.”

“Nasıl?”

“Önce yürüyüşe çıkacağız.”

Tanrım, Winnie haklıydı.

Eh, buna zaten hazırlıklıydım. Yapmak istediğim şey bu olmasa da ilişkiler fedakârlık gerektirirdi, değil mi? Jack de bir gün alışverişe gitmek istemeyebilirdi ama ben etrafta dolaşmaktan ve kollarını poşetlerle doldurmaktan başka bir şey yapmayacağım bir plan yaptığımda buna katlanacaktı. Ben de aynısını yapmalıydım.

Ya da onu öldürebilirdim.

Birinci seçeneği tercih ediyordum.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. “Kulağa harika geliyor.”

Jack beni kollarının arasına çekmeden önce bir kahkaha patlattı, omuzları sarsılırken vücudu ileri geri sallanıyordu. “Bebeğim, bu neredeyse paha biçilemezdi.”

“Ne neydi?” Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Yüzün. Gerçekten denedin.”

Göğsüne vurdum. “Pislik.”

Eğer Biz Olsaydık

“Stella, seni gerçekten çok uzun zamandır tanıyorum ve bir kez bile yürüyüşe çıkmadın, değil mi?”

“Hayır.”

“Şimdi başlaman için seni zorlayacak değilim.”

Şimdi ise keşke yürüyüşe çıksaydık da kendimi kanıtlayabilseydim diyordum. “Yürüyüş yapabilirim.”

“Eğer ölüyorsan ve zorunda kalmışsan.”

Başımı salladım. “Eğlence için demek istedim. Sen de yapıyorsun.”

“Ben açık havayı, doğayı ve toprağı seviyorum.”

“Ben de sevebilirim,” diye karşı çıktım.

O sırada şansına yanımdan uçan bir şey geçti ve geçerken yüzümün dibine girdi. Yere düştüm ve düşerken çok yüksek sesli bir çığlık attım.

Jack yere çömelirken kahkaha atmaya devam etti. “Bu...”

“Kapa çeneneni.”

Bir diğer kahkahayı daha öksürerek bastırmaya çalıştı.

“Jack eğer bir daha memelerimi ya da başka bir yerimi görmek istiyorsan, boğazına başka bir şey kaçmadan önce kahkahalarını boğmanı tavsiye ederim.”

Ağzını kapatıp kafasını salladı. “Tamam, memeler için duracağım. Ve şu... botlarına ne diyorsak artık.”

Gözlerimi devirdim. “Yürüyüş yapmadığınızı sanıyordum.”

“Yapmıyoruz.”

Jack ayağa kalkıp elini uzatarak beni yukarı çekti. “Peki yürüyüş yapmıyorsak ne yapıyoruz?”

“Ben yürüyüş *yapmayacağım* demedim.”

“Eğer bu bir bilmeceyse cidden bu konuda berbatsın.”

Parmakları yanağımı okşadı. “Yürüyüş yapan tek kişi ben olacağım.”

Panikleyerek, “Beni burada mı bırakacaksın?” diye sordum.

Cevap vermek yerine eğilerek beni omzunun üzerine attı. “Asla birini arkamda bırakmam.”

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni taşıyıp ormanda ilerlerken kıkırdadım. Birkaç kayanın üzerinden geçtik ama temposunu hiç bozmadı. Bir derenin üzerinden geçtikten sonra durup beni yere indirdi.

“Sırtıma tırman,” dedi. “Biraz yolumuz var.”

“Yürüyeblirim.”

Bana dönüp gözlerini yüzümde gezdirdi. “Vücudunu benimkinde hissetmek istiyorum, Stella. Seni taşımama izin ver.”

Bunu geri çevirebileceğimi sanmıyordum.

Parmaklarımın ucuna kalkıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Çok tatlı bir adamsın.”

“Bunu unutma.”

“Neden?”

Göz kırptı. “Sadece unutma.”

Temkinli bir sesle, “Pekâlâ,” dedim.

Jack çömelince kollarımı ve bacaklarımı etrafına doladım. Sırtına tırmanmak ne kadar saçma gelse de aslında oldukça eğlenceliydi. Ormanda kolayca ilerledik. O yürürken ben de dalları kenara ittim. En yakın arkadaşımın randevumuz hakkındaki varsayımlarından kısaca bahsederken gülerik ve konuşarak zaman geçirdik.

Jack bizi devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlatırken, “Winnie pek de haksız sayılmaz,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kamp yapıyoruz.”

Gözlerimi kapatıp inledim. “Jack!”

“Bunu seveceksin.”

Eğer Biz Olsaydık

“Sevmeyeceğimden eminim.”

Çadırın içinde akan su ve banyo olmadığı sürece olmazdı.

Belki de öyleydi. Belki de abilerimden karavanı almıştı. Öyleyse kalabilirdim. *Glamping** benim de sevebileceğim bir şeydi.

Ben başka bir soru daha soramadan bir açıklığa çıktık ama orada da lanet olası bir karavan yoktu.

Onun yerine, kapısının önünde bir palet olan büyük beyaz bir çadır vardı. Kamp alanı çoktan kurulmuştu; bir tarafta bir yığın odun, diğer tarafta bir ızgara, soğutucular ve ortada bir ateş çukuruyla sandalyeler yer alıyordu.

Sırtından inerken etrafa bakındım. Her ne kadar benim tercih edeceğim tarzda olmasa da bunun için çok emek verdiğinin farkındaydım.

Jack’in eli benimkine dolandı. “Seninle paylaşmak istiyorum, Stella. Eğer işler farklı gelişseydi yapabileceğimiz şeylerin bir kısmını sana göstermek istiyorum.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Eğer yıllar önce seni sevebilseydim, seni ormana götürürdüm ve yıldızların altında bir gece geçirirdik. Dışarıda ateş parlarken, çadırda seninle sevişme izin vermen için yalvarırdım.” Bizi birbirimize bakacak şekilde çevirdi ve ellerini kalçalarımın yerleştirdi. “Yanında sayısız gece geçirir, sana açık havanın da avantajları olduğunu gösterirdim.”

“Ne gibi?”

Daha yakına eğildi. “Etrafımızda hiç kimsenin olmaması gibi. Ben seni öperken yukarıdaki yıldızların parıldaması gibi. Havanın temiz olması ve senin parfümünle karışan vahşi doğanın kokusunu içime çekebilmem gibi.” Jack’in dudakları kulağıma doğru ilerledi. “Bu dünyadaki tek kişiler bizmişiz gibi hissetmek istiyorum. Yarın birbirimizin kollarında uyandığımızda

* Lüks bir kamp yapma deneyimi.

güneşin sadece ikimiz için doğduğunu görebilmek için seni bu gece sahip olduğumuz tek geceymiş gibi sevmek istiyorum.”

Kalın gömleğimi omuzlarımdan aşağı itip boynumu öptü.

“Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?” Aslında bunun nasıl ilerleyeceğini çoktan biliyordum.

Sırtışı tenimde hissedebiliyordum. “Sen ne istersen onu.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine baktım. “Bana yatağı göstermeni istiyorum.”

Burada telefon çekmiyordu. Beni delirtmeye başlayan ilk şey de bu oldu. İkinci şey ise ormanın mutlak sessizliği.

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hava zifiri karanlıktı ve ateş kor halindeydi. Yani en azından artık ateşi göremediğim için söndüğünü tahmin ediyordum. Ateş olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jack ile uyku tulumunun içinde birbirimize sokulmuştuk, güçlü kolları etrafıma dolanmıştı. Her ne kadar kamp yapmaya gelmek istemesem de eğlenceliydi.

Eh, *sayılırdı*.

Düşündüğüm kadar berbat değildi, bu da eğlenceli olabileceğini düşünmenin ilk adımıydı.

Ancak işlemem gerekiyordu ve bu kısım o kadar da eğlenceli durmuyordu.

Feneri açmak için telefonuma uzanınca Jack’in etrafımdaki tutuşu sıkılaştı. Harika, şimdi de uyku tulumuna işeyecektim.

Ben tekrar deneyince bu sefer de dönüp sırtüstü uzandı. Onun ısısının kaybını hemen fark ettim ve titremeye başladım ama hareket etmem gerekiyordu.

Gömleğimi üzerime geçirip botlarımı giydim ve dışarı fırladım.

Eğer Biz Olsaydık

Jack çadırın solunda, çömeldiğimde beni hiçbir şeyin dürtmemesi için temizlediği yeri göstermişti.

Cidden, bunun bedelini ödeyecekti.

El fenerimi kullanarak yeri buldum ve içten içe inledim.

Bunu yapabilirdim. Ben akıllı, başarılı ve büyük işler başarmış bir kadındım. Dışarıda işlemek... kolay olmalıydı.

Kendimi bile kandıramıyordum.

Ormanın derinliklerinde bir yerde bir baykuş ötünce, her tarafımın doğa ile çevrili olduğu gerçeğini görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

Yere çömeldikten sonra sesi duydum.

Bir dal kırıldı.

Hızla ayağa kalkıp el fenerini kavradım.

Hareket etmedim.

Sessizlik.

Muhtemelen bir şey yoktu. Tekrar çömelmeye başladım ama sonra ses biraz daha yüksek geldi.

Yapraklar kıpırdadı ve başka bir dal daha çatırdadı.

Bu kadardı. Ölmek üzereydim.

Ben korku filmlerindeki hiçbir sorun olmadığını düşünen ve katilin beklediği yere giden o kızdım.

Ancak bu sefer bekleyen şey bir seri katil değil, bir ayı ya da aslandı. Burada aslan olduğunu düşünmüyordum ama eğer varsa onun akşam yemeği olmak üzereydim.

Bacaklarım titrerken lanet olası bir çalının arkası yerine kendi üzerime işlemeye tehlikeli bir şekilde yakındım.

Kısıp sesle, "Jack," diye bağırdım. "Jack!"

Bir şeyin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Lütfen beni yeme," dedim muhtemelen dudaklarını yalayan yaratığa. "Ben çok kemikliyim ve Jack daha etli, onu yemeyi tercih edersin."

Onu kurban edeceğim için kendimi kötü hissetmiyordum. Beni kampa getiren *oydu*. Önce *o* ölmeliydi.

Yine de onun yenmesini izlemek istediğimden emin değildim. Onu özlerdim.

“Tamam, sözümü geri alıyorum ben de iyi bir aperiatif olabilirim,” dedim ormanda gizlenen vahşi canavara.

“Jack!” Bu sefer daha yüksek sesle bağırdım. “Jack, bir şey beni öldürecek.”

Çadıra ve Jack’in bana orada olduğunu söylediğine emin olduğum av tüfeğine doğru geri geri yürümeye başladım.

Muhtemelen neden burada silah taşımaya gerek duyduğunu daha fazla sorgulamalıydım ama cesur görünmeye çalışmıştım.

Aptalca bir hareketti.

Arkamdaki sesleri de dinleyerek bir adım geri gittim. “*Jaaack!*” Tekrar bağırdım.

En sonunda çadırın fermuarının açıldığını duydum ve Jack elinde bir fenerle çadırdan çıktı. “Stella?”

“Jack, ormanda bir şey var.” Ona doğru koştum.

Beni göğsüne çekti. “Nerede?”

“Ormanda! Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Onu gördün mü?”

Başımı salladım. “Çok büyüktü. Büyük olmalı çünkü yürürken ağaçları parçalıyordu.”

“Ağaçları mı?”

Öyle duyulmuştu. “Belki küçük olanları.”

Etrafına bakarken ağaçları parçalayan bir ayı-aslan tarafından yenmek üzere olmasaydık seksi olabilecek bir dikkatle bölgeyi tarıyordu. Beni arkasına alıp başını bana çevirdi. “Pantolon giyiyor musun?”

Eğer Biz Olseydik

“Yogi orada bir yerde kendi insan dolu piknik sepetini yemek isterken bunu ciddi ciddi soruyor musun?”

“Stella, yüzlerce kamp gezisine çıktım ve sadece bir kere ayı gördüm.”

“Ne?” diye çığlık attım. “Ayılar olmasına rağmen beni buraya mı getirdin?”

“Sen çadıra gir. Ben etrafa bakacağım.”

Bu harika olurdu ama gerçekten işemem gerekiyordu. “Jack, benim... tuvalete gitmem gerek.”

O güldükten sonra ormandaki şeyin sesi tekrar duyuldu. Jack bir an bile düşünmeden beni arkasına çekti ve çadıra doğru geri geri yürümeye başladı. Işık mürekkep gibi olan karanlığı yararlan kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

Işık yansıyınca omzuna dokundum. “İşte!” İki göz bize doğru parlıyordu. “Seni seviyorum. İşemem gerektiği için özür dilerim,” dedim son sözlerimi söyleyerek.

O şey bize doğru yaklaştı. Bir ayı ya da kurt ya da aslan ya da belki de üçünün mutasyona uğramış bir versiyonuydu. Her şey buraya kadardı. İlk doğa deneyimimde ölecektim.

Hayvan her adımda bizi biraz daha geriye iterek yaklaşıyordu.

Sonra neredeyse aynı anda üç şey oldu.

Katil ortaya çıktı.

Ben çığlık attım.

Ve katilimin bir geyik olduğunu anladığımda Jack kahkahayı patlattı.

Doğadan gerçekten nefret ediyordum.

Yirmi

STELLA

Dört kardeşimle birlikte babamın çalışma odasında oturuyorduk.

Bugün, o gündü. Hepimiz işimizi, mirasımızı bırakacak ve onun hayatından çekip gidecektik.

Alex'in bacağı sürekli sallanıyordu. Josh sakın, Grayson öfkeli, Oliver ise umursamaz duruyordu. Odadaki gerilim bile beni hasta etmeye yeterken onun bu kadar umursamaz olabilmesi saçmalıktı.

Babam içeri girip kocaman maun masasının arkasındaki koltuğuna oturmadan önce bize baktı. "Görüyorum ki bu bir aile toplantısı. Bunun annenizle ilgili olduğuna eminim."

İlk konuşan Josh oldu. "Hayır değil. Seninle ilgili."

"Ah evet, kötü adam benim. Hadi, anlatın bakalım." Babam arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Annemle arası en iyi olan Alex güldü. "İnanılmazsın. Yıllarca onu aldattın. Hepimizin hayatıyla oynadın ve sadece konuşmaya geldiğimizi mi düşünüyorsun? Beşimizin gerçekten de tüm

Eğer Biz Olseydik

bunlar senin yanına kâr kalsın diye mi bir araya geldiğini sanıyorsun? Hadi ama baba, sen bundan daha zekisin. Ya da belki de değildir.”

Babam gözlerini kısıp oturduğu yerde dikleşti. “O zaman ne istiyorsunuz?”

“İyi bir baba demek isterdim ama onun olmayacağı belli,” dedim.

“Evet, çok zor zamanlar geçirdin, Stella. Lüks içinde yaşadın, daha arkadaşların üniversiteyi bitirmeden senin bir evin oldu, ücretsiz bir eğitim aldın ve çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği, hayatını geçindirebileceğin bir işin var. Ben korkunç bir babayım.”

“Bunun bana neye mal olduğunu biliyorsun,” diyerek ona Kinsley’yi hatırlattım. Başka kimse bilmiyor olsa da gözlerine yansıyan duygu parıltısı iğnemin doğru yere saplandığını anlamamı sağladı.

Güzel.

“Her şeyin bir bedeli vardır.”

Grayson sandalyesinde arkasına yaslanıp bacağını diğerinin üzerine attı. “Peki senin bedelin ne baba?”

“Ne yani intikam mı alacaksınız?”

Abimin dudaklarında oluşan gülümseme tüyler ürperticiydi. “Öyle duruyor.”

“Sana tehditler hakkında ne öğretmiştim, Grayson?” diye sordu babam.

“Ah, merak etme baba. Verdiğim sözleri bugün yerine getireceğim.”

Odaya girdiğinden beri ilk kez kendine güveni ve rahat tavır kayboldu. Bizi incelerken korkacak bir şey bulmasını umuyordum. Gerektiğinde işimizde acımasız olmamız için bizi o eğitmişti, bunu bize o yapmıştı. Hiçbirimiz hayatının diğer

alanlarında onun ayak izlerini takip etmemiş olsak da iş bu kısma geldiğinde hırsımızı kanıtlayacaktık.

Üstelik bu sert ve hızlı olacaktı.

Joshua masasına bir dosya bıraktı. “Hepimiz sözlerimizi tutmayı planlıyoruz.”

Babam, “Bu ne?” diye sordu öfkeyle.

Gülümsedim. “Bize öğrettiğin şey.”

Alex yavaşça başını salladı. “Ailelerin yaptığı şey.”

“Yani gerçek bir ailenin yapacağı bir şey, onun değil. Hayır bizim babamızın yapacağı bir şey değil, o annemi aşağılıyor ve Grayson’ın eski sevgilisiyle yatıyor, ki zaten o da torununun annesi oluyor,” diye ekledi Oliver, sesinin sertliği dış görünüşüyle tam bir tezat oluşturunuyordu. “Ama mesele şu ki, biz senin gibi değiliz.”

Babam göstermemek için elinden geleni yaptı ama etkilen-diği belliydi. Gözünün seğirmesi ve sandalyesinde sürekli kıpır-danması onu ele veriyordu. Gerçekçi olmak gerekirse daha iyi rol yapmasını beklerdim. “O zaman zayıfsınız.”

Bu sefer güldüm. “Tek başımıza zayıf olabiliriz ama birliktey-ken senden daha güçlüyüz.”

Josh sırtıttı. “Bir hata yaptın.” Babam konuşmayıp dosyayı açarken Josh devam etti. “Yirmi beş yaşındayken her birimize şirketten kısmi mülkiyeti verildi. Hisselerimiz ve yönetim kuru-lunda sandalyemiz var.”

Babam derin bir nefes alıp etrafına bakındı. “Planınız bu mu? Beni kovmak mı?”

Grayson sırtıttı. “Hayır. Bir yere gitmeni istemiyoruz.”

“O zaman ne?” Babam sonunda dayanamayıp ayağa kalktı.

O sırada Alex elindeki dosyayı masaya bırakıp Josh’a doğru yürüdü. “Hiçbir şey.”

“Sen de mi?”

Oliver ve Grayson da aynısını yapıp ellerindeki evrakları verdiler. Dört erkek kardeşim önümde taştan oluşmuş bir duvar gibi duruyordu. Bu konu hakkında konuştuğumuzda, son darbeyi vuracak kişinin ben olmam gerektiği konusunda nettiler. Onu, bunu yapan kişinin küçük kızı olmasından daha fazla incitecek bir şey yoktu. Bu konuda pek hevesli değildim ama haklıydılar. Ben onun tek kızıydim, onu her zaman herkesten daha çok seveceğini düşündüğüm tek kişiydim. Ve bir süreliğine de olsa bu doğrudu.

Onun mucizeler yarattığını düşünürdüm. Ona inanıyordum çünkü o benim babamdı. Her zaman, ne olursa olsun, güvenilebileceğim tek adamdı. Sonra böyle bir şey olmadığını öğrendim. O da bir insandı. Bencil olduğu kadar zalim olan kusurlu bir adamdı.

Kendi şöhretine uymadığı için beni çocuğumdan vazgeçmeye mecbur bırakmıştı. Ben ve Jack’in üzerinde gücü, aileyi, tehditleri ve parayı kullanmıştı.

Lanet olası kalbimi kırmıştı. Şimdi ben de aynısını yapacaktım.

Ellerimi sandalyenin kollarına koyup kendimi yavaşça yukarı ittim. İki adım atarak kardeşlerimin yanına gittim. “Bunu sana ödeteceğiz baba.” O ağır bir şekilde yutkunurken dudaklarıma sinsi bir gülümseme yerleştirdim. “Ya tüm hisselerimizi geri alırsın ya da diğer alıcımıza satarız. Anlayacağın üzere beşimiz de artık *Parkerson Enterprises* ile çalışmak istemiyoruz. Hepimizin hisselerini satın alacak parayı bulmak için bir ayın var, yoksa... bunu yapacak başka birini buluruz ve o zaman değerli şirketin parçalara ayrılır.”

Odadan çıkınca kardeşlerim de peşimden geldi ve hiçbirimiz dönüp arkamıza bakmadık.

Yirmi Bir

JACK

Yanımdaki küçük grubu yönlendirerek, “Burada durup dereden biraz su alalım,” dedim.

Bugün, iki gece süren kaynaşma deneyimimizin son günüydü. Patron bunun ofisteki gerginliği azaltmak için harika bir yol olacağını düşünmüştü.

Görünüşe göre patronun kafası karışmıştı.

Bu insanların tek yaptıkları şikâyet etmek ya da birbirlerini eleştirmektir.

Resepsiyonist Denise, “Ne kadar kaldı?” diye sordu.

“Sadece birkaç metre daha.”

Başını salladı. “Peki nasıldık?”

Sırıttım. “Beklediğim gibi.”

“Yani berbat mıydık?”

“Hayır, siz bir ekip olarak çalışmıyorsunuz ve bunu düzeltmek için iki günün yeterli olacağını sanmıyorum,” diye açıkladım.

Eğer Biz Olsaydık

Aslında beş günlük bir keşif gezisi yapmak istiyorlardı ama patronlarıyla konuştuğundan sonra onları sadece iki güne ikna etmiştim. Beş gün çok fazlaydı ve birbirlerinden bariz bir şekilde nefret etmeyen bir grup için daha uygundu. Stella ve abilerinin dün babalarıyla yaptıkları konuşmadan bahsetmiyordum bile. Onun yanında olabilmek için konuşmaları sırasında ormanda olmak istememiştim ama Stella'yı beklemeye ikna edememiştim ve ben de geziyi iptal edemezdim.

Gezinin kısaltılması vicdanımı rahatlatmıştı.

Bana her şeyin iyi olacağına dair güvence vermeye devam etse de rahatlayamamıştım ve onun iyi olduğunu öğrenene kadar da rahatlayamayacaktım.

Patron alnını silerek yanıma geldi. "Denedim."

"Denedin ama sizin ihtiyacınız olan şey birbirinize güvenmeniz için bir sebep bulmak."

"Bu gezinin *o sebep* olmasını umuyordum."

Onların iyiliğini düşündüğü çok açıktı. "O zaman bir şeyin etrafında toplanın. Tüm grubun önemseyebileceği ortak bir hedef olsun. Yola çıktığımızda bir hedefimiz vardı ama ekip üyeleri gruptan ayrılınca planımız yattı."

Mike iç geçirip bahsettiğim iki kişiye baktı. "Terfi alacağını sanıyordu."

"O yüzden bir ayrım yaratmaya çalışıyor."

Başını salladı. "Benim aksime o yıllardır bu şirkette çalışıyor."

"Belli ki patronun bunu senin hak ettiğini düşünüyordu."

"Evet, Jim boş boş gezerken ben çok çalışıyordum."

"İki gecelik bir kamp gezisi hepsinin aklını başına getirmez ama kendilerini dışlamayan beş kişiyle anlamlı ilişkiler kurmak iyi bir başlangıç olabilir."

"Teşekkürler," dedi Mike içtenlikle.

“Sorun değil.” Boğazımı temizleyip gruba seslendim. “Kampa varana kadar yaklaşık üç kilometre yolumuz var. Eğer acele edersek bir saat içinde geri dönmüş oluruz. Tekrar yola çıkmadan önce şunu söylemek istiyorum. Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve buraya gelip de pek bir şey öğrenmeden geri dönen çok şirket oldu. Siz bir takımsınız ve bir ekip olarak çalışırsanız bölündüğünüz zamandan daha fazlasını başarabilirsiniz. Çantalarınızı alın ve gidelim.”

Bu son bir denemeydi.

Herkes eşyalarını almak için hareketlendi ve kadınlardan biri çantasını taşımakta zorlanınca, ben ona yardım etmek için yanına gidemedim Mike çantasını aldı. Kendi çantası da sırtında olduğu için kadınınkini göğsüne koyup onun için taşıdı.

Tam o an belki bir yolunu bulabilirler, diye düşündüm.

Alana döndüğümüzde herkes dağılmaya başladı ve arabalarına binmeden önce birbirlerine sarıldı. Çok yorgundum ama Stella’yı görmeye gitmeden önce temizlenmek istiyordum.

Ofisim olarak da kullandığım kulübeye girince mesajları kontrol edip kimi arayacağıma dair birkaç not aldım ve Stella’ya mesaj attım.

Ben: Selam, bebeğim. Döndüm ve duşumu aldıktan sonra sana geleceğim. İyi misin?

Stella: İyiyim. Geldiğinde olanları anlatırım.

Ben: Tamam. Yakında görüşürüz.

Telefonumu yatağın üzerine atıp duşa girdim. İki gün boyunca duş almamak ve genelde yüzdüğümüz gölde yıkanmak o kadar da keyifli değildi. Sıcak su üzerime yağıyordu. Başımı serin fayansa yaslayıp buharın kaslarımdaki gerginliği azaltmasına izin verdim.

Eğer Biz Olseydik

Seyahatlerimin bu şekilde hissettirmesine alışık değildim. Genelde kasabaya geri dönmek içimden gelmezdi. Vahşi doğayı ve onunla birlikte gelen sakinliği seviyordum. Bu sefer huzursuzdum. Tek istediğim Stella'nın yanında olmaktı. Her lanet dakika onu düşünüyordum. Bu kadın içime işlemiştii ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım.

Gözlerimi kapatıp iç çektikten sonra sırtımda bir el hissettim.

Sıçradım ve *savaş ya da kaç* duygum adrenalinimi yükseltirken arkamı döndüm.

“Stella.”

Elini göğsümde gezdirerek, “Seni özledim,” dedi usulca. “Sana ihtiyacım var.”

“Tanrım, bebeğim.” İnleyip onu kendime çektim. “Benim sana her zaman ihtiyacım var.”

Su etrafımızdan akıyor, Stella büyüleyici güzelliği ile bana bakıyordu. Nefes alamıyordum. Nefesimi çalıyordu ve bana hayat verebilecek tek şey oydu.

Çıplak, ıslak bedenini kendime doğru çekip çıkardığı sesleri yutarken dudaklarım onunkilerin üzerindeydi. Parmakları göğsümden yukarı saçlarıma doğru ilerleyip tutamları kavradı ve beni istediği yerde tuttu.

Bir tür kontrol savaşına girmişken ona meydan okudum. Acısını, incindiğini hissedebiliyordum ve içimde ilkel bir dürtüyle hepsini ondan çekip almak istiyordum. Stella her zaman çok güçlüydü ama benimleyken kontrolü bırakabilirdi.

Ağzımı boynunda gezdirirken, “Bebeğim,” diye soludum. “Söyle bana. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Ellerim sırtından aşağı inip kıcını kavrarken derin bir iç çekti. “Sen, sana ihtiyacım var.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Tüm bunları uzaklaştır.”

Bu üç kelime kalbimi kırdı. “Her zaman. Hepsini alacağım. Hepsini bana ver, Stella. Senin için bu yükü taşıyama izin ver.”

Dilim göğüs uçlarında gezinirken başı geriye düştü. Onu duvara doğru itip kollarımla hapsettim. Nefeslerimiz kesik kesik çıkıyor olsa da şu anda kontrolün bende olduğunu görmesini istiyordum.

“Kollarını kaldır.” Dediğimi yapmak için bir saniye bile beklemedi. Tek elimle kollarını tutup başının üstünde sabitledim. “Muhteşemsin. Çok güçlü ve güzelsin,” diye fısıldadım. “Her santimini öpeceğim ve sonra benden başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar seninle sevişeceğim.”

Boynunu ısırırken usulca inledi. “Jack.” Kolları tutuşumun altında seğiriyordu ama onu sabit tutup diğer elimi klitorisine doğru kaydardım.

Onu yavaşça okşarken hareketlerim yavaş ve ölçülüydü. “Bugün geri dönerken sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Son iki gündür aklımda olan tek şey sendin. Yemek, su, uyku ya da etrafımdaki huzur değildi.” Vücudumu onunkine doğru iterken aletim sıcaklığına doğru kaydı.

İçine gömülmek istiyordum. Adımı haykırana kadar ona defalarca sahip olmayı ama önce onu da kendim kadar çıldırtmayı istiyordum.

“Ben de seni istedim.”

“Güzel.” Baskıyı arttırarak onu ödüllendirdim. “Kollarını yukarıda tut, Stella. Eğer onları hareket ettirirsen duracağım. Anladın mı?”

“Evet.”

Dilinin dilimde bıraktığı hissi arzulararak onu öptüm çünkü bu hak etmediğim bir hediyeydi. Stella benim için yaratılmıştı.

Vücudunda aşağı doğru hareket ederken iki meme ucunu da emdim ve sonra daha da aşağı indim. Kollarını yukarıda tutmuş

Eğer Biz Olsaydık

bana bakarken bacağına kaldırıp yana doğru çektim. Pozisyonum daha önce hiç bu kadar uygun olmamıştı. Tapınmayı planladığım bir kadının önünde dizlerimin üzerindeydim.

Dilimi kadınlığından yukarı, klitorisinin etrafına doğru kaydurdum. Kalçaları hareketlendi ama kollarını sabit tutmaya devam etti. "Jack, yapamam."

Dilimi klitorisine bastırmadan önce, "Yapmak zorundasın," dedim.

Bacaklarını açık tutarken onu yiyip bitirdim. Her bir çığlığı, haykırışı ve yalvarışı beni daha da sertleştiriyordu. Aldığı zevkin yoğunluğundan kendinden geçip kollarımın arasına yığılmasını istiyordum.

"Tanrım, çok yakını," dedi tekrar tekrar. "Jack, lütfen!"

Ben klitorisini daha hızlı, daha sert bir şekilde emerken o da ihtiyacı olan ritimde kalçalarını oynatıp duruyordu. Ellerini saçlarıma geçirip beni tuttuğunu hissettiğimde umursamadım. Stella yüzüme sürtünüyordu ve bu cennetin ta kendisiydi.

Bacakları güçsüzleştğinde çığlık attı ama onu yakalayıp kaldırdım. Sırtını duvara yasladım, sıcak su üzerimize dökülürken ve Stella orgazmının son darbeleriyle mücadele ederken kendimi tek hamlede içine iterek onu doldurdum.

"Evet!" Ben daha sert bir ritim yakalamışken Stella'nın çığlıkları banyoda yankılandı.

Konuşma kısmını çoktan geçmiştik. İstedğim tek şey oydu. Onun içinde parçalanmaya ve ona her şeyimi verirken yeniden doruğa ulaşmaya ihtiyacım vardı.

Yüzümü ellerinin arasına alıp ağzım benimkine bastırdı. Ona tekrar tekrar sahip olurken onu öpmeye devam ettim.

"Yaklaştım," diye uyardım.

"Ben de."

Birlikte doruğa ulaşırken kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Benden önce ya da benimle birlikte boşalmasını isteyerek kendimi tuttum.

“Jack. Evet. Jack.”

“Yapamam. Çıkmam gerek...” Konuşmaya çalıştım ama bacaklarını etrafımda daha da sıkılaştırdı. “Stella, içeri.” Söyleyebildiğim tek şey buydu ve anlaması için dua ettim. “Zaman yok. Şimdi.”

Gözleri benimkilere kenetlendi. “Sorun değil. Sorun yok. İçime boşalmanı istiyorum.”

Bir saniyem daha kalmamıştı. Kendimi bir kez daha itin-ce göğsümden bir inilti yükseldi ve birlikte yere çöktük. “Seni seviyorum.”

İç çekti. “Seni seviyorum. Beni asla bırakma.”

Alnını öptüm. “Asla.” Kıkırdadığında ona baktım. “Ne?”

“Hiç. Sadece bu hafta sonu için olan planlarımızı duyduktan sonra bunu söylediğine pişman olabilirsin.”

“Planlar mı?”

“Kesinlikle. Biliyorsun ki o kamp saçmalığı için bana borçlusun.”

İçimde bunun bedelini çok ağır ödeyeceğime dair bir his vardı. “Tam olarak ne planlıyorsun?”

Parmağıyla dudağıma dokundu. “Kötü bir şey değil. Müteahhitlerle görüşmeden önce otel planları için bir şeyleri kontrol etmem gerekiyor.”

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Sonra Stella’nın yaramazlık yaparken nasıl ele avuca sığmaz biri olabildiğini hatırladım.

Hafifçe gözlerimi kısıtım. “Neden buna güvenemiyorum?”

Sırıttı. “Çünkü sen akıllı bir adamsın, Jack O’Donnell. Hem de çok akıllı.”

Yirani İki

STELLA

Son beş günümüz bir kasırga gibi gelip geçmişti. Her türlü tasarımcı, müteahhit ve toplantı yapmam gereken ama varlığından bile haberdar olmadığım insanlarla görüşmüştüm.

Babamın otelleri kurup işler halde tutmak için bu kadar uğraşmak zorunda olması deliceydi. Şimdi sıra bizdeydi, yani çoğunlukla bendeydi çünkü erkek kardeşlerim olur da babam para bulamazsa diye olası alıcılarla konuşmak gibi diğer işlerle ilgileniyorlardı. Jacob Arrowood ihtiyacımız olursa yatırım yapmayı kabul etmişti ama biz onun son çaremiz olmasına karar vermiştik.

Bugünüm kısmen araştırma ve kısmen de Jack'in beni kampa sürüklemesinin intikamını almakla geçecekti.

Jack arabasını evimin garaj yoluna çektiğinde onu kapıda karşılayabilmek için eşyalarımı topladım. Eğer içeri girerse çıplak kalıp randevuyu kaçıрма ihtimalimiz vardı.

Arabaya binip onu öpmek için eğildiğimde gözleri merakla parlıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Söyleyebilirdim ama meraklanma sırası ondaydı. Telefonunu alıp adresi girdim. “GPS’i takip et.”

“Gerçekten içimde bu konuya dair tek iyi bir his yok.”

Sırıtarak başımı arkaya yasladım. “Bana güven.”

“Ah, güveniyorum... ama başımın büyük derde gireceğine.”

“Bebek gibi davranıyorsun.”

Başını eğip bakışlarıyla beni uyardı. “Bebek gibi mi?”

“Ben de randevumuzda nereye gideceğimizi bilmiyordum ama bunun için ağlamadım. Kahrolası yürüyüşü bile yaptım! Tanrı aşkına, lanet olası ormanda uyudum.”

Jack kısık sesle homurdanıp arabayı geri vitese aldı.

Yol çok uzun sürmemiştii; son birkaç gün ve onun tarafında Ateşböceği Tatil Köyü’nde neler olup bittiği hakkında konuştuk. Hepimiz tesisin tüm kollarında aynı müteahhitlerle çalışmanın en iyisi olduğuna karar vermiştik, bu yüzden Jack kendi alanı için gelen talepler üzerinde çalışıyordu. Joshua daha büyük bir fiyat teklifinin müteahhitleri işi zamanında bitirmeye teşvik edeceğine inanıyordu ve ben de ona hak veriyordum.

Navigasyon sağa dönmesi gerektiğini söylediğinde sevincimi gizleyebilmek için çok çabalamam gerekti.

Meraktan ölecektim.

“Burası da neresi böyle?”

“*Spa*.”

“*Spa* mı?”

“Evet.”

Jack yüzünde bariz bir dehşetle bana baktı. “Beni *spaya* mı götürüyorsun? Sence benim *spaya* gider gibi bir halim mi var?”

Eğer Biz Olseydik

Soruyu düşünüyormuş gibi yaparak ona baktım. “Gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Bu kaşlarının hali ne? Normalde iki tane olmalılar.”

Parmakları direksiyonu sıkıca kavrarırken sııttım. “Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum.”

Gözlerimi devirdim. “Bana bir ayı saldırısı ile ölebileceğim bir yerde tuvaletimi yaptırdın. Ne zaman *spa* hakkında sızlanmak istersen bunu hatırlayalım, olur mu?”

Jack nefesinin altından kadınlar ve aşkla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Bunu bir zafer olarak kabul edip arabadan indim. Ön tarafta buluştuğumuzda ellerini tuttum. “Seni seviyorum ve bu eğlenceli olacak. Kendimizi şımartıp temizleneceğiz. Ayrıca, bu bir araştırma.”

İç çekti. “Neyin araştırması? Erkeklik kartımı nasıl kaybedeceğimin mi?”

“Kartın var mı? Görebilir miyim?”

“Stella.” Jack ismimi homurdanırken çok sevimliydi.

“Pislik yapmayı bırak. Beni topuklularla yürüyüşe çıkardığında bile bu kadar şikâyet etmemiştim.”

Başı geriye düştü. “Seni taşıdım, yani çok fazla yürümedin. Ayrıca, yürüyüş için topuklu bot alan da sendin. Böyle bir saçmalığı ürettiklerini bile bilmiyordum!”

“Bir kadın her zaman güzel gözükmeli,” diye karşılık verdim.

“Öyle mi? Adam o kadını çuval giyse umurunda olmayacak kadar çok istese bile mi?”

Ona bir adım daha yaklaşp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ne kadar da tatlı bir adamdı. “Ya hiçbir şey giymeseydim?”

“O zaman kesinlikle umurumda olmazdı.”

Gömleğinin yakasıyla oynadım. “Masaj yaptırırken çırılçıplak olduğumuzu biliyor muydun?”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Ve biz de yaptıracağız... birlikte.”

Sırtıp kaşlarını oynattı. “O halde soyunalım.”

Keşke öncesinde ona ne kadar acı çektirmeyi planladığımı bir bilseydi.

Yirmi Üs

JACK

Stella'dan ayrı bir odadaydım, ayağıma uymayan parmak arası terlikler ve hayal gücüne çok az yer bırakan bir bornoz giyiyordum.

Patron? Eleman? *Spa* görevlisi? Ya da ismi her neyse beni buraya yönlendirmişti ve ilk hizmetimi beklerken elime bir kadeh şampanya tutuşturmuştu.

Biraz korktuğumu itiraf etmem gerekiyordu çünkü tam olarak kaç hizmet alacağımı sorduğumda sırtıp bana oturmamı söylemişti.

Oda güzeldi, bana göre biraz soğuktu ama bornozun altında bir şey giymiyordum çünkü soyunup birbirimizi okşayacağımızı düşünmüştüm.

Kulağa kaliteli zaman geçirecekmişiz gibi geliyordu.

Derinliği fazla olan şu garip sandalyede otururken bacaklarım havada kalmış gibi hissediyordum ve çıplak kığım resmen dışarı sarkarken rahat etmem imkânsızdı. İki kapı vardı, birinde *Erkekler* diğerindeyse *Kadınlar* yazıyordu. Kapıya bakmaya

devam edip kadınının ortaya çıkmasını ve salatalıklı suyun insanlara neden çekici geldiğini açıklamasını bekliyordum.

Stella göğsünü ve kışını tamamen kapatan bornozunu giymiş bir halde dudaklarında bir gülümsemeyle kapıdan çıktı.

“Merhaba, tatlım. Rahat görünüyorsun.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hiç de değilim.”

Sırıttı. “Topuklu ayakkabıyla yürüyüş yaptıktan sonra çadırda uyumanın nasıl bir şey olduğunu hayal etsene.”

Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıştım. “O halde bu bir ödeşme mi?”

Stella’nın gözleri büyürken sesli bir nefes aldı. “Asla. Bu bir araştırma.”

“Ve bana ihtiyacın vardı... çünkü?”

“*Spada* hangi hizmetleri sunmamız gerektiğine dair bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım vardı. Her açıdan ele almamız önemli.”

“Ve otelin de sahibi olan erkek kardeşlerin yardım etmeye gönüllü olmadılar mı?”

Stella bana doğru yürürken gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldı. “Mükemmel sevgilimin muhteşem bir iş çıkaracağını biliyordum.”

“Anladım.”

Güldü. “Ah, Jack, dur. Söz veriyorum harika olacak ve bittiğinde hâlâ testosteronla dolup taşıyor olacaksın.”

Onu belinden tutup kucığıma çektim. Elim bacağına gidip yukarı doğru kayd. “Ve çıplak?”

“Eğer uslu durursan.” Cümleyi bitirirken sesi onu ele verdi. O da en az benim kadar beni, bizi istiyordu. Elim daha yukarı çıkarken, “Jack,” diye uyarıda bulundu.

“Hımm?”

Eğer Biz Olsaydık

“Yapma... yapmamalısın... burası gerçek bir *spa* ve kovulmak istemiyorum. Bekle, şu an çıplak mısın?”

Gülüp ona asıl dokunmak istediğim yere doğru tırmanışımı durdurdum. “Evet. Masaj için çıplak olmamı söylemiştin.”

“Ah, ama...”

“Ama ne?”

Altdudağını ısırdı. “Hiç.”

“Hı-hı. Ama bu bittikten sonra ödeşiyoruz. Bu konuda netiz, değil mi?”

Dudakları hafifçe benimkilere dokundu. “Tamam. Sen öyle diyorsan.”

Stella odayı incelerken biraz daha bu şekilde oturduk. Bir şeye dikkatlice bakarken başını eğdi.

“Ne oldu?”

“Ah? Hiçbir şey. Sadece bu odayı neden bu şekilde dizayn ettiklerini merak ettim. Eğer burası bizim olsaydı pencerenin olduğu duvarın odak noktası olmasını isterdim, böylece sandalyeleri burası yerine şuraya koyardım.”

Dönüp baktım çünkü o sırada sırtım öbür tarafa dönük şekilde oturuyordum ki o anda zaten oda bana iyi görünüyordu çünkü manzara umurumda değildi. Stella’ya bakmak istiyordum. Ayrıca asla sırtım kapıya dönük oturmazdım ama çoğu kadın bunu umursamazdı.

“Belki insanlar sohbet etmek istiyordur?”

“Belki de. Sadece aklıma takıldı. Ayrıca kullandıkları renk paletini beğendim ama bence bu yeşilden daha rahatlatıcı bir renk vardır. Dağlarda bolca yeşillik var, kontrastın biraz daha keskin olmasını isterdim.”

“Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Bana döndüğünde kahverengi gözleri parlıyordu ve bu işi yapmayı ne kadar çok sevdiğini gördüm. “Peki ya sen? Bu odayı beğendin mi?”

“Güzel. Eğer bir kadınsan tabii.”

“Evet, bu harika bir onay. Otelimizdeki tüm misafirlerimizi dikkate almamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer düğünlere uygun bir lokasyon olacaksak, erkeklerin beklerken rahatlayabilecekleri ya da kendi işlerini halledebilecekleri bir alanımız da olmalı.”

“Tatlım, bunun kışımı bir *spaya* getirdiğin ilk ve tek sefer olacağına yemin edebilirim.”

Kıpırdanıp beni dürttü. “Bunun üzerine bahse girmek ister misin?”

Kıkırdayıp onu kucağımda daha fazla oynattım. “Belki de bu açıklamayı işimiz bittikten sonra yapmalıydım.”

Stella’nın gülümsemesi güneş kadar aydınlıktı. “Belki de dışarıdaki kir ve ter yerine bu şımarık hayatı sevebilirsin.”

“Bir zamanlar rahat bir ofis hayatım olduğunu hatırla.”

“Ve sen bir ayı tarafından yenmek için her şeyden vazgeçtin. Dinle, seni seviyorum ama belki de seni uyarmalıyım...”

“Beni ne hakkında uyarmalısın?”

“Gidip bornozun altına bir şeyler giymelisin.”

Ben bir şey daha söyleyemeden *spa* görevlisi içeri girdi.

“Merhabalar, ben Kami. Bugün sizinle ilgilenecek tırnak uzmanıyım.”

Kalkmasına yardım ederken Stella’ya baktım. “İyi eğlenceler. Bizim zamanımız gelene kadar burada bekleyeceğim.”

Kız arkadaşım hiç tereddüt etmedi. “Hayır aşkım, o *senin* uzmanın.”

Gülümsemem soldu. “Benim mi?”

Kami sanki bu konuşmaya ilk kez şahit olmuyormuş gibi bizi izliyordu. “Size manikür ve pedikür yapacağım. Bu taraftan, Bay O’Donnell.”

Stella kahkahalarını tutmaya çalışıyordu. “Uyarın bunun için miydi?”

Sırıtırken hiçbir şey söylemedi.

“Bana borçlanacaksın, tatlım. Hem de çok.”

“Sabırsızlanıyorum.”

“Ben de.” Ona doğru eğilirken vücudunu kendime doğru çekip onu tutkuyla öptüm. Öpücüğüme karşılık verirken parmakları saçlarımı kavradı. Kami boğazını temizleyince geri çekildim. Stella’nın gözleri vahşi, nefesi kesikti. “Kesinlikle sabırsızlanıyorum.”

“Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Asla.” Dehşete düşmüştüm.

Kami’nin de benden farklı bir yanı yoktu.

Sanırım o benden çok daha fazla yaralanmıştı.

Stella sırtarak, “Lütfen bana ne olduğunu anlat,” dedi.

“Ne olduğunu biliyorsun. Şu yüzüne bir bak! Kendinden geçmişsin.”

Güldü. “Yani ben sadece oradan geçerken söylenenleri duydum. Pedikürden önce gidip *boxerını* giydiğini düşünmüştüm.”

O sandalyenin ucuna otururken ona döndüm. “Bunun gerekli olduğunu vurgulamayı atladın, *Stella*. *Boxerımı* giymek yerine çıplaktım.”

Bir sandalyeye yönlendirilene kadar pedikürün ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Oturmak zorunda olduğum için borzumun kemerini biraz daha sıkarken zavallı Kami ile göz göze gelmiştik.

“Sadece masaj için soyunuyoruz.”

“Bütün günün böyle geçeceğini sanıyordum!”

Stella artık kendini kontrol edemiyordu. O kadar derin ve gürültülü bir kahkaha attı ki içimde yankılandığını hissettim. Karnını tuttu. “Ona gerçekten frikik mi verdin?”

“Ayağıma dokundu!”

“Sen de ona aletini mi gösterdin?”

Başımı geriye atarak inledim. “Bilerek yapmadım!”

“Utanmana gerek yok, çok güzel bir aletin var.”

Eğer bu durum daha az küçük düşürücü olsaydı böyle düşündüğü için mutlu olurdu. Ama zavallı Kami istemedi beni dikizledikten sonra bir daha bana bakamamıştı.

“Artık gidebilir miyiz? Bence intikamını aldın.”

Stella homurdandı. “Hayatta olmaz. Yapmamız gereken daha çok araştırma var.”

“Sen araştırabilirsin, ben arabada bekleyeceğim.”

Ayağa kalkmaya çalışırken önüme geçti. “Jack, bekle. Özür dilerim. Gülmek istememiştim. İşlemleri hangi sırayla yapacaklarını bilmiyordum, yoksa seni daha net bir şekilde uyarırdım. Sadece düşün,” dedi yumuşak bir tonda. “Muhtemelen bu sürprizle onun gününü güzelleştirdin.”

Stella’nın kolları omuzlarımdayken parmakları ensemdeki saçlarla oynuyordu. “Kami’nin mosmor olduğundan oldukça eminim.”

Bir kez daha kahkahasını tutmaya çalıştığı için garip bir şekilde gülümsedi. “Bunun bizim için eğlenceli olmasını gerçekten istedim. *Spaya* gelmeyi seviyorum ve birlikte rahatlayıp gerçeklikten kopalım istedim. Lütfen gitme. Çift masajımızı yaptırmadan gidemezsin. Yemin ederim, korkunç sürprizler olmayacak, harika olacak ve rahatlayacağız.”

Eğer Biz Olaydık

Derin bir nefes aldım. Bu kadın beni şimdiden parmağında oynatıyordu. Ona *hayır* diyemiyordum ve demek de istemiyordum. Yıllarca bunun gerçek olmasını hayal ettikten sonra onu böyle görmek elimi kolumu bağıyordu. Onun için yapacaktım.

Onun için her şeyi yapardım.

Eğer benden kızgın kömürlerin üzerinde yürümemi isteseydi, yürürdüm. Şu an yapmamı istediği hiçbir şeydi.

Her ne kadar Kami istemediği bir frikik şovuna maruz kalmış olsa da.

“Sadece masaj,” diye uyardım.

Hızla, “Tamam,” diye onayladı.

“Ben ciddiylim.”

“Biliyorum. Ağda randevusunu iptal edeceğim.”

“Ne?” Geri kaçmaya çalıştım ama bana daha sıkı sarıldı.

“Şaka yapıyorum. Sayılır. Yani... hayalarına ağda falan yaparız diye düşünmüştüm ama bunun kötü bir fikir olduğunu şimdi fark ettim.”

Kafayı mı yemişti?

Konuşmadım, ağzımdan çıkacakların uygun ya da nazik olacağından emin değildim.

Stella hareketlenince memelerinin üst kısmı bornozundan dışarı taştı. “Bunu sana yaptırmazdım. Sadece sana işkence etmenin eğlenceli bir yoluydu.”

“Bu bir işkence. Seninle bir odada yalnız ve neredeyse çıplakken sana dokunamamak tam bir işkence.”

“Kıyafetlerimin altında hep çıplağım.”

Güldüm. “İnan bana, aşkım. Biliyorum.”

Onu her gördüğümde kıyafetlerini yırtıp adımı haykırtmak için kendimi zor tutuyordum.

Sanki bir baraj yıkılmıştı da su onun adını fısıldayarak bana doğru akıyor gibiydi.

Düşüncelerimi tüketiyordu ve ben ona karşı koyacak kadar güçlü değildim.

İki farklı *spa* çalışanı içeri girdi. “Ben Jodi ve bu da Amy, bugünkü masaj terapistleriniziz. Ben seninle çalışacağım, Jack,” dedi Jodi.

Görünüşe göre Kami beni terk etmişti.

“Ben de senin terapistin olacağım.” Amy, Stella’ya gülümse-di. “İkiniz de içeri girmeye hazır mısınız?”

Stella’nın kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. “Masajı benimle yaptıracak mısın?”

Teslim olarak iç çektim. “Evet. Masajı yaptıracam.”

Geri geri yürüyüp kapıya doğru ilerlerken beni de kendisiyle birlikte çekti.

Odaya girdiğimizde ortada iki masa ve etrafta mumlar vardı. Arka planda enstrümantal bir müzik çalıyordu. Stella derin bir iç çekti.

“İkiniz de soyunup çarşafın altındaki masaya yüzüstü uzana-bilirsiniz. Biz birazdan başlamak için geri döneceğiz.”

Bunu beklemiyordum.

Kapı kapandığında bizi loş alanda baş başa bıraktılar. “Bu-nun rahatlatıcı mı olması gerekiyor? Bana masajı senin yapaca-ğını sanıyordum.”

“Bu benim için nasıl rahatlatıcı olabilir ki?”

Sevgili olmanın bazı kuralları vardı. Seks müziği ve tütsülerle dolu bir odada başka bir kadının beni yağla ovmasının hoş oldu-ğunu düşünmüyordum ama bunu ayarlayan da Stella’ydı.

“Bilmiyorum ama daha sonra bunun için başım belaya gir-meyecek, değil mi?”

Eğer Biz Olsaydık

Gözlerini kısarak başını salladı. “Neden başın belaya girsin ki?”

“Yağlanmak üzereyim.”

Stella usulca gülüp bana doğru yürüdü. Elleri göğsümün üzerinde dururken uzun kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve mum ışığı onu akıl almayacak kadar çekici gösteriyordu. “Sana cinsel anlamda dokunmuyorlar. Muhtemelen sonrasında canının yanacağına eminim çünkü vücudundaki tüm gerginliği alacaklar.”

Bir de bunun rahatlatıcı olması gerektiğini söylemişti...

“Bildiğim iyi oldu. Bugünün anıları hep aklımda olacak.”

Stella derin bir iç çekip bir adım geri gitti. Eli bornozuna gitti ve kemerini çözerek havlu kumaşın açılmasına izin verdi. “*Tanrım.*”

“Şimdi ya gidersin ya da bornozunu çıkarıp masaya uzanır-sın. Eğer kalırsan eve gittiğimizde üzerimdeki tüm yağı yıkama-na izin veririm. Kulağa nasıl geliyor?”

Dediğini yapıp bornozumu çıkardım ve Stella’nın gözlerinin beni tamamen yiyip bitirmesinin keyfini çıkardım. “Manzara hoşuna gitti mi?”

Sırıttı. “Kesinlikle buna değer. Sence de öyle değil mi?”

“Evet, değer. Sen her şeye değersin.”

Yirmi Dört

STELLA

Grayson'ın evinin önünde dururken Jack'e döndüm. "Sorun olmayacak."

"Garip olacağına eminim."

"Evet ama sorun çıkmayacak. Gray bizi zorlayacak ama onu görmezden geleceğiz ve sonra benim evime geri döneceğiz."

Jack bana yandan bir bakış attı. "Oliver'ın olduğu yere mi?"

İç çektim. "Benim evimde seviştiğimiz ilk geceden sonra taşınacak. Bu yara bandını söküp atmanın zamanı geldi. Bu şekilde bundan da kurtulabiliriz."

Jack ile bir tür mutluluk bulutunun içinde yaşıyorduk. O *spadan*, ben ise kamptan sağ çıkmıştım. Neredeyse her akşam birlikte yemek yiyorduk, birkaç iş planı üzerinde çalışmıştık ve saatlerimizi sevişerek geçirmiştik. Hep hayal ettiğim gibi Jack'e kendimi açabilmişim.

O benim ortağımdı, arkadaşımdı ve müthiş bir sevgiliydi.

Jack elimi biraz sıktıktan sonra kollarını salladı. "Hayır vazgeçmek yok. Eğer sen kamp yapmayı denediysen ve ben de *spa*

gününden sonra seni öldürmediysem abinle bir akşam yemeğini de atlatabiliriz.”

Kapıyı çaldığında sanki yeğenim bizi kapıda bekliyormuş gibi şüpheli bir hızla açıldı. “Hala!” Amelia bağırıp kendini bana doğru attı. Onu zar zor yakalayabildim.

“Selam, Maymun!”

“Seni çok özledim. Yıllardır beni görmeye gelmiyordun.”

Grayson artık evli olduğu için ona pek göz kulak olmama gerek kalmamıştı ama bu bir sebep değildi. “O zaman seni kaçırmam gerekiyor.”

“Bu gece mi?”

Gülümseyip burnuna dokundum. “Bu gece değil ama yakında.”

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Peki.”

Jack çömelip belini tuttu. “Hey, peki ya ben? Bana merhaba yok mu?”

Amelia’nın gözleri parlardı. “Elbette var.” Küçük kollarını boynuna dolayınca Jack ona sıkıca sarılıp ayağa kalktı ve onu içeri taşıdı.

Grayson’ı oturma odasında kanepede otururken bulduk. “Uslu durmam gerektiği söylendi.”

“Tarihte bir ilk,” diye karşılık verdim.

“Yoksa pek hevesli olmadığım bir işkenceye katlanmak zorunda kalırım.”

Jessica’nın onu neyle tehdit ettiğini hayal edince sırtıttım. “Karını gerçekten seviyorum.”

“Görünüşe göre o da seni seviyor.”

Sırıtip yanağını öptüm. “Merhaba abi.”

“Merhaba kardeşim.”

Jack alçak sesle gülerek boynundan bir kolye gibi sallanan Amelia ile arkamdan geldi. "Gray."

Homurdandı. "Jack... eşeği."

Ben onu azarlayamadan mutfaktan Jessica'nın sesi yükseldi. "Duydum seni!"

"Biz eşeğe böyle deriz," diye bağırdı Gray omzunun üzerinden. "Artık hayvanları lakap olarak kullanmama izin yok mu?"

"İyi denemeydi. Bu sana bir uyarı olsun."

Homurdanıp elini Jack'e uzattı. "Senden hâlâ *hoşlandığımdan* emin olmasam da seni tekrar görmek güzel."

Jack, Amelia'yı kaldırıp alnına bir öpücük kondurduktan sonra Grayson'ın elini tuttu. "Senden hoşlandığımdan uzun zamandır emin değildim."

"İkiniz de birbirinize âşık dostlar gibisiniz."

Jessica tekrar bağırdı. "Kesinlikle katılıyorum. Şimdi öpüşüp barışın da huzur içinde yemek yiyelim."

Grayson gülerek, "İyi ki hayatımızda bize ne düşündüğümüzü söyleyecek kadınlar var," dedi.

"İçimde bize bundan çok daha fazlasını söyleyeceklerine dair bir his var."

Mutfağa doğru ilerlerken, "Gray?" diye seslendim.

"Evet?"

"Jack'e mutlaka pedikürün ne kadar eğlenceli olduğunu sor. Gösteriş yapmayı gerçekten çok seviyor."

Jack bir küfür savurdu ama Jessica'yı ararken devamını duymadan Jack'i abimin merhametine bırakarak uzaklaştım.

Sıkıca sarılmak için beni kendine çekti. "Mutlu musun?"

Başımı salladım. "Hem de çok."

* *Ass* kelimesi burada argo anlamda kullanılmıştır ancak karakterin ismi ile birleşip *Jackass* olarak kullanıldığında *eşek* anlamına da gelmektedir. Yazar kelime oyunu yapmıştır.

Eğer Biz Olsaydık

“Güzel.”

Öyleydi. Hayat şu an güzeldi. Jack ile işleri yoluna koyuyorduk ve Jess de Grayson’ın aptal gibi davranmasını önlüyordu. Sonuç olarak her şey tam da her zaman olmasını umduğum gibi ilerliyordu.

Geriye kalan tek büyük engel ise babamdı. Hepimizin hisselerini satın alacak parayı toplayabilmesi için zamanı azalıyordu. Eğer başaramazsa, Jessica’nın arkadaşı ve aynı zamanda en sevdiğim aktör olan Jacob Arrowood, hisselerimizi satın almak istiyordu. Her şeyi devraldıktan sonra ya mülkleri satacak ya da belki de yeni bir iş koluna atılacaktı ve babamı da şirketi bırakmaya zorlayacaktı. Her iki durumda da hepimiz Ateşböceği Tatil Köyü’nü açmak için ihtiyacımız olan sermayeye sahip olmuş olacaktık.

“Bu akşam gelebilmenize sevindim.”

Jess’e gülümsedim. “Olmak isteyeceğimiz başka bir yer yok.”

Jessica hafifçe güldü. “Ah, eminim vardır.”

Bir kahkaha atıp yanaklarımı ısıtan kızarıklığı gizlemeye çalıştım.

“O bakışı biliyorum.” Sesi fısıltıya döndü. “Her şey umduğun gibi mi?”

Başımı salladım. “Daha da fazlası.”

“Güzel. Çünkü daha fazlasını hak ediyorsun.”

Grayson mutfağa girdiğinde gözleri kısıktı.

“Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?”

Jessica ben cevap veremedi atladı. “Seks.”

Yüz ifadesi paha biçilemezdi. Döndü ve girdiği hızla geri çıktı.

“Jess,” diye tısladım.

“Lütfen. Konu sen ve Jack olduğunda daha fazla yalan duymak istemediğini söyleyen oydu. Ben sadece ona, bazen başkalarını korumak için bazı şeyleri görmezden geldiğimizi hatırlıyorum. Sen ve en yakın arkadaşı hakkında hiçbir şey duymak istemiyor. Eh, zaten her şey de onu ilgilendirmiyor.”

Jessica'nın bahsettiği *her şey* Kinsley değildi. Bunu ona söylemek bir riskti. Grayson'a söylemeyeceğine dair ona güvenmiştim ve şu ana kadar da söylememişti.

Aslında ilk defa söylediklerinden daha fazlasını kastetmiş olabileceğini ima etmişti. Ondan bahsetmemişti ya da soru sormamıştı. Sadece nasıl istersem öyle anlatmama izin vermişti.

Sırf bu yüzden bile benim için uğruna her şeyi yapabileceğim bir arkadaş olmuştu.

“Seni kocana yalan söylemeye mecbur bırakmak istemiyorum.”

“Öyle bir şey yapmıyorsun.”

Bir noktada yapıyordum. Ahşap tezgâhtaki desenlerin izlerini takip ederken, “Ama o böyle düşünmeyecektir,” dedim.

Jessica sebzeleri doğramayı bırakıp elini benimkinin üzerine yerleştirdi. “Onun sırlarını gizlemeye hakkı olduğu gibi senin de var. Hepimizin var.”

Kendimi gülümsemeye zorlayarak duygularımı bastırdım. Her zaman hissettiğim suçluluk duygusunun yanında aynı zamanda utanç da vardı çünkü abim asla benim yaptığımı yapmazdı.

“Daha fazla bunun hakkında düşünmek yok. Sen ve bebek hakkında konuşalım. Nasıl hissediyorsun?”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirirken dudakları iki yana kıvrıldı. “İyiyim. Midem bulanmıyor ve düzenli kontrollere gitmek endişelenmemi önlüyor.”

Eğer Biz Olseydik

Jessica yangında mahsur kaldığında hamileliğinin daha başlarındaydı. Şanslıydı ve Grayson hamileliğinin bir doktor ekibi tarafından takip edilmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Son ultrason bebeğin sağlıklı ve her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini göstermişti.

Düğünden hemen önce bu büyük bir rahatlama olmuştu.

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.”

“Sanırım Grayson’ın sen ve Jack için o kadar çıldırmasının sebebi de buydu. Siz endişelenmesi gereken bir başka konu daha anlamına geliyordunuz.”

“Ayrıca kandırılmış gibi hissetti.”

Omuz silkti. “O da doğru.”

Jack mutfağa girince arkama geçip kollarını bana sardı. “İyi misin?”

Başımı sallarken gülümsemem zahmetsizdi.

“Bir kadeh şarap ister misin?”

Yüzünü görebilmek için başımı çevirdim. “Çok isterim.”

“Hemen geliyor.”

Diğer odaya geçtiğinde tekrar Jess’e döndüm ve bir aptal gibi sırtıttığını fark ettim. “Çok tatlısınız.”

“Kes şunu.”

Güldü. “Ciddiyim. Mükemmelsiniz ve sonunda kafanızı kışkırlarınızdan çıkarıp birlikte olduğunuz için çok mutluyum.”

“Garip, değil mi?”

“Hayır. Doğrusu nasıl oldu da hiçbirimiz göremedik bilmiyorum.”

“Hepinizin başka endişeleri vardı ki biz de buna güveniyorduk.”

Eğer herkes Jack ve benim birbirimize âşık olduğumuzu ve zorlandığımızı anlasaydı korkunç olurdu. Çok gençtik ve çok fazla problemimiz vardı.

Şu ana kadar doğru zaman hiç gelmemişti.

En azından öyle olmuş olmasını umuyordum.

Jack bir kadeh şarapla döndüğünde bana kısa bir öpücük verdi.

“Amelia Grayson’inkileri bitirdikten sonra bana oje süreceksin.”

Kıkırdadım. “Öyle mi? Peki hangi rengi seçeceksin?”

“Amelia seçecek.”

“Umarım pembeyi seçer.”

“Tercihinin o yönde olacağına eminim.”

Ben de emindim. Amelia pembeye bayılıyordu ve dünyada en sevdiği şey oje sürmektir. Annem her iki haftada bir onu da yanında kuaföre götürüyordu. Onu bir prenses gibi hissettiriyorlardı ve yeni ojelerini gösterme fikrine bayılıyordu.

Çok sevimliydi, Grayson ile Jack’in hiç karşı çıkmadan Amelia’nın onlara oje sürmesine izin vermelerine bayılıyordum.

Gerçi bu küçük kızın onlara her şeyi yapmasına izin vereceklerinden emindim. Bu adamlar onun elinde oyuncak olmuşlardı.

Jessica ile yemekleri getirip masaya koyarken Grayson’ın tırnaklarına üflemesine güldük.

Telefonum çalınca kalbim durdu. Mickey arıyordu.

“Bunu açmam gerek,” dedim Jess’e.

“Tabii. Elbette.”

Dışarı çıkıp ekranı kaydardım. “Mickey?”

“Selam Stella, ben... ben seni aramak istedim çünkü işler yine kötü.”

Derin bir iç çektim. “Ne kadar kötü?”

Eğer Biz Olseydik

“Ben beş gündür şehir dışındaydım. Arkadaşım araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğu için Samuel’e taksi çağırmak zorunda kalmış. En sonunda etrafında dönüp durduğu çukura düştü. Benim ona kesinlikle veremeyeceğim bir yardıma ihtiyacı var.”

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Samuel aramalarımı ya da e-postalarımı cevap vermemişti. Olanlarla başa çıkabilmek için mesafe istediğini düşünmüştüm. Anlayış gösterip onu zorlamamıştım ama bu durum beni endişelendiriyordu.

“Onunla iletişim kurmaya çalıştım.”

“Bir süredir daha iyiydi ama bilemiyorum.”

“Hiçbir şey söyledi mi?”

“Evet, seni aramamı istedi ki ben de bunu düşünüyordum. Zaten onun evindeyiz ama içeri girmesi gerektiğini söyleyip duruyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama muhtemelen buraya gelsen iyi edersin.”

Başparmağımı ısırıp pencereden abime ve Jack ile olan Amelia’ya baktım. “Kızı orada mı?”

Cevabını beklerken göğsüm sıkıştı. “Arkadaşının evinde kalmaya gittiğini söyleyen bir not var.”

Bir not. Tanrım. Küçüktü ama babasının iyi durumda olmadığını bilecek yaşıydı. Çocuklar ne kadar küçük olsalar da aptal değillerdi. “Ben... ben yarın yola çıkacağım. Gelmeden önce halletmem gereken birkaç şey var.”

“Tamam. Sabah onu kontrol edip sen gelmeden önce iyi olduğundan emin olurum.”

“Teşekkürler, Mickey.”

Derin kahkahası telefonu doldurdu. “Bana teşekkür etme, prenses. Daha faturamı almadın.”

Gözlerimi devirdiğimde telefon kapandı. Her şey karmakarışıktı ama eğer Samuel beni çağırıyorsa gitmem gerekiyordu.

Yine de kolay olmayacağını biliyordum. Jack gitmemi istemeyecekti ve bir kez daha sevdiğim insanlara nereye gittiğim konusunda yalan söylemek zorunda kalacaktım.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Önce bu geceyi atlatmalıydım, gerisini daha sonra hallederdim.

Camdan görünen sahne tablo gibiydi. Abim Amelia'yla birlikte yerde uzanıyordu ve Jessica köşeyi dönüp onun arkasındaki kanepeye oturdu. Jack de orada, Amelia'nın Grayson'ın tırnağına bir kat daha oje sürmesini izlerken gülüyordu.

Jack yukarı bakınca gözlerimiz buluştu. Oraya gitmem, ondan saklayabileceğim bir şey değildi ama bu konu hakkında nasıl hissettiğini de biliyordum.

Jack gülümseyip kafasıyla sallayarak içeri girmemi işaret etti.

İçimde çalkalanan duyguları yutarak başımı sallayıp onayladım ve bu geceyi atlatmak için elimden geleni yapacağıma dair yemin ettim.

Daireme yaklaşınca Jack arabayı park etti. "Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"O kadar mı belli ettim?"

"Eh, seni tanıyorum ve o telefon konuşmasından sonra bir şeylerin değiştiği belliydi."

"Sana Georgia'daki barmenden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Hani Samuel'e yardım eden?"

Jack yumruklarını sıktı ama sesi yükselmedi. "Evet. Samuel'in başı yine belaya girerse seni arayacağını söylemiştin."

"Evet ve başı dertte."

"Yine mi içiyor?"

Başımı salladım. "Kötü olduğunu ve Samuel'in gelmemi istediğini söyledi."

“Peki sen ne yapacaksın?”

Sesinden beni yargıladığını anlayabiliyordum. Jack bu işe karışmamamı isteyebilirdi ama ben kendimi mecbur hissediyordum. Sadece Misty iyi bir arkadaş olduğu için değildi, ayrıca üzerinde herhangi bir hakkımız olsun ya da olmasın o bizim kızımız olduğu içindi. Kızımızı ben büyütmemiş olabilirdim ama onu hâlâ seviyordum ve bunu nasıl anlayamadığını bilmiyordum.

Onu bir daha asla terk etmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ve buna sırtımı dönmek de aynı anlama geliyordu.

“Gideceğim,” dedim.

“Ne olursa olsun mu?”

Yutkunduktan sonra boğazımı temizledim. “Evet. Gelmemi istedi.”

“Bunun neresi iyi bir fikir gibi görünüyor, Stella?”

“Biliyorum ama olan oldu. Samuel’in yardıma ihtiyacı var ve üzgünüm ama bu Kinsley’nin de ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.”

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “On iki yıl boyunca buna dayanabildik çünkü onu verdiğimizde her şeyin bittiği konusunda anlaşmıştık. Onun ailesi biz değiliz. Ona tamamen yabancıyız.”

“Öyle olabilir ama Misty öldü, Jack. O öldü ve her şey değişti. Duygularını anlayıp sana saygı duyuyorum ama o telefon gelmemiş gibi davranamam. Samuel parçalanırken ve barlarda sarhoş olurken Kinsley’nin tek başına kalması sorun değilmiş gibi davranamam.”

“Senden bunu istemiyorum.”

“Hayır, sadece gitmememi istiyorsun.”

Sesli bir nefes verdi. “Peki gittiğinde ne olacak?”

“Bir yolunu bulacağım.”

Bu sorunun tek bir cevabı yoktu. Oraya gidip Samuel'in tamamen iyi olduğunu da görebilirdim. Geçen hafta olanlar zor bir gün geçirdiği anlamına da gelebilirdi. Ya da tamamen farklı bir durumla da karşılaşabilirdim. Mickey'nin anlattıklarına göre ikincisi daha olasıydı. Ne olursa olsun, o küçük kız yeterince şey kaybetmişti ve ben de onu bir başına bırakmayacaktım.

Konuştığında sesi kısıktı. "Kalbinin kırılacağını bile bile bunu yapıyorsun. Ve bunu söylemem umursamadığım anlamına gelmiyor çünkü umursuyorum. Ben... ben de önemsiyorum Stella ama bunun sonunun senin için iyi olmayacağını da biliyorum. Çok iyi bir kalbin var ve onu korumanın bir yolu yok. Sen onun annesi değilsin. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok. Biz tüm o haklardan vazgeçtik. Onun hayatına ufakta olsa dahil olmamıza *izin* veren kişi Misty'di. Eğer o izin vermeseydi de elimizden gelen hiçbir şey yoktu ve biz de bunu biliyorduk. Belgeleri imzaladığımızda bize bunun anlaşmanın doğası gereği olduğunu, isimlerimizin doğum belgesinde olması haricinde hiçbir şeyin zorunlu olmadığı söylenmişti. Hatırlıyor musun?"

Tüm bunların bilincindeydim. Altmış günlük süre geçtikten sonra o kız üzerindeki tüm haklarımı kaybettiğimi biliyordum. Haberleşmek için bir anlaşma yapmış olsak da bunun yasal yükümlülüğünün olmadığını farkındaydım. Sadece tıpkı hamileliğim sırasında onların da bize güvendikleri gibi Misty ve Samuel'e güvenmek zorundaydım.

Yine de bu benden yardım istediği gerçeğini değiştirmiyordu ve ona sırtımı dönmeyecektim.

"Unutmadım, Jack. Evraklar ne derse desin o hâlâ bizim kızımız."

Bana doğru eğildi. "Değil. O bizim yaptığımız bir çocuk ama lanet olsun, Stella. Çizgiyi aştığını nasıl göremiyorsun?"

Eğer Biz Olseydik

Şu anda tek gördüğüm şey Jack'in Kinsley'nin acı çekmesine izin vermeye meyilli olduğuydu. “Buna senin baktığın yönden bakamıyorum.”

İç çektiğinde omuzları çöktü ve bir anlığına bunun onu ne kadar yıprattığını görebildim. “Seni seviyorum. Tüm bunları değiştirmekten daha çok istediğim bir şey yok ama tek *yasal* seçeneğimiz çocuk hizmetlerini aramak. Bunu mu yapmak istiyorsun?”

“Tabii ki hayır! Sadece yardım etmek istiyorum.”

“Peki ya senin orada olman durumu daha da kötüleştirirse? Ya oraya gidersen ve Kinsley seni istemezse? Ya onu başka bir ailenin yanına bıraktığın için seni kötü bir anne olmakla suçlarsa? O zaman ne olacak? Bununla nasıl başa çıkacaksın?”

Titremeye başladım, korku konuşmamı zorlaştırdığı için tek yapabildiğim sessiz kalmaktı.

Jack elini benimkinin üzerine yerleştirdi. “Bu bir hata.”

“Belki de öyle ama yapmaya mecbur olduğum bir hata. Senin desteğin olsun ya da olmasın.”

Yirmi Beş

JACK

Onu kaybedemezdim. Tartışmamız gece boyunca sürmüştü ve onun ellerimden kayıp gittiğini hissetmiştim.

Stella uyurken başı kolumdaydı ve bacakları benimkilere dolanmıştı. Gece bir ara sarılmayı bırakmış, vücuduma vantuz gibi yapışmayı tercih etmişti. Şikâyet etmiyordum tabii ki çünkü geceleri birlikte uyumak istediğim tek kişi oydu.

Birkaç dakika içinde uyanıp gidecekti.

Ne düşündüğünü anlıyordum ve gideceği için onu suçlamıyordum ama bunun bazı şeyleri değiştireceğinin de farkındaydım. On iki yılını Kinsley gerçek değilmiş gibi davranarak geçirmiştim. Kendimi korumak için duvarlar örmüştüm ve birkaç ay içinde hepsi yıkılmıştı. Onun yaşadıkları yüzünden kalbim parçalanıyordu ve aynı zamanda kendimi koruma güdüm çığlıklar atarak beni uyarıyordu.

Bu durumdan kimseyi incitmeden çıkmanın bir yolu yoktu. Samuel berbat durumdaydı, Kinsley incinebilirdi ki, Stella ve benim incineceğimiz zaten belliydi. Bu konunun felaketle sonuçlanacağı ortadaydı.

Eğer Biz Olsaydık

Uzun kahverengi saçlarını parmaklarıma dolayıp çıplak sırtına doğru taradım. Daha yakınımaya sokulup mırıldar gibi bir ses çıkardı.

Emin olduğum tek şey bunu tek başına yapmayacağıydı. Sonunda paramparça olmuş olsak bile bunu birlikte yapacaktık.

Yavaşça kendine gelerek uyandı ve kollarını etrafımda daha da sıkarken kirpiklerini yavaşça kırıştırdı. “Günaydın.”

“Günaydın.”

“Bunu sevdim.”

Hangi kısmı kastettiğini umursamadan, “Ben de,” diye karşılık verdim çünkü hepsini seviyordum.

“İyi uyudun mu?”

Hiç uyumamıştım. Zihnim dönüp duruyordu ve bu da beni hiçbir yere götürmüyordu ama eğer giderse her şeyin değişeceği düşüncesine geri dönüyordum. Çünkü onun ihtiyacı olan şeyin tam tersini yapmış olacaktım.

Sahip olduğum tek şey geçirdiğimiz bir ay olacaktı.

Hiçbir şeyle değişeceğimden değildi. O bir ay hayatımın en güzel ayıydı ama yine de elimizdeki tek şey bu olacaktı ve hikâyemiz her seferinde böyle bitiyordu.

Sonsuza kadar sürmüyordu.

Stella'nın parmak uçları çeneme doğru kaydı. Elini kendi elimi alıp dudaklarıma götürdüm. “Kulağında horluyordun, ne düşünüyorsun?”

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Ben horlamam.”

Sırıttım. “Horluyorsun.”

“Jack! Bunu söylememen gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü rol yapman gerekiyor.” Gözlerini dramatik bir şekilde devirip iç çekti.

“Horluyorsun ve bu çok tatlı. Burada olacağın anlamına geliyorsa her gece dinlerim.”

Dudakları çekingen bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Burada olmayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye dürüstçe cevap verdim. “Bugün kaçta gideceksin?”

Gözlerini yere indirip vücudunu bana yasladı. “Bilmiyorum. Yakında.”

Korku ve panik karışımı bir duygu göğsümü doldurup nefes almamı zorlaştırdı. Bütün gece yapılacak doğru şeyin ne olduğunu düşünmüştüm. Stella’yı kaybetmek benim için bir seçenek bile değildi ve aynı fikirde olmasak da ne olursa olsun, onu destekleyecektim.

Gerçekten sadece iki seçenek vardı. Ya gitmesine izin vererek burada kalıp her şeyin yolunda gitmesini umacaktım ya da onunla gidecektim. Yıllar önce yapmam gerektiği gibi onun yanında duracaktım.

“Seninle gelmek istiyorum,” dedim en sonunda.

Stella’nın gözleri irileşti. “Ne?”

“Ben de gelmek istiyorum. Orada olmak ve Samuel her ne ile mücadele ediyorsa, atlatmasına yardım etmek istiyorum.”

“Ama... Jack.”

“Biliyorum. Kinsley’yi görme olasılığının olduğunun ve tüm bunların ne anlama geldiğinin farkındayım ama seni seviyorum, Stella. Seni seviyorum ve o bizim kızımız olmasa da onu dünyaya biz getirdik. Bunu birlikte yapabiliriz ve bir yolunu bulacağız. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Dudakları titredi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok... fazla şey hissediyorum.”

“Ben de bütün gece böyleydim.”

Titrek bir nefes verdi. “Jack, emin misin? Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Hayır, zorundayım. Bütün gece bunu düşündüm. Onun üzerinde hakkımız olmayabilir ama onlara yardım etmek zorundayız. Ondan vazgeçerken fedakârlık yaptık ve bunu atlattık, yine yapacağız.”

Gözleri yaşlarla doldu. “Sen iyi bir adamsın.”

“Sadece senin sayende.”

Ve bu doğruydı. Stella daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyordu. Bunların hiçbirisiyle uğraşmak istemesem de ilgilenmek zorundaydık. Samuel zorlanıyordu ve zamanında biz boğulurken o bize can simidi atmıştı.

Kinsley’yi ona emanet etmiştik ve şimdi ona sırtımızı döne-mezdik.

Başını göğsüme yasladığında gözyaşlarının oraya aktığını hissettim. “Ağlama, bebeğim.”

“Üzgün değilim.” Stella başını kaldırıp yanaklarını sildi. “Bunaldım ve bunun bizi ayıracağından endişeleniyordum.”

“Öyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.”

“Ben de.”

“O zaman oraya bir plan yaparak gideceğiz. Samuel ve Kinsley’ye yardım edip eve döneceğiz.”

“Evet öyle yapacağız ama korkuyorum,” diye itiraf etti.

“Neden?” Endişelenebileceği milyonlarca şey vardı ve muhtemelen bunların çoğu benim bütün gece üzerinde kafa yordüğüm şeylerin aynısıydı. En büyüğüse Kinsley’yi görmektir. Onun neleri bildiğini bilmiyordum. Onu gördükten sonra onu nasıl tekrar bırakacağımı bilmiyordum. Bunu tekrar atlatabileceğimden emin değildim.

Onu verdiğim gün hayatımın en kötü günüydü. Yeni tanışmış olmama rağmen çok sevdiğim o tatlı küçük kızı başka bir aileye vermek asla unutamayacağım bir duyguydu.

Onu sevmeleri için başkalarına teslim etmişim.

Onu bırakmışım.

Ondan vazgeçtiğim için benden nefret etmesinin beni mahvetmeyeceğinden emin değildim.

Ama Stella için elimizden geleni yaparak Samuel'e yardım etmenin bir yolunu bulacaktım. Stella'nın ya da kızımızın bir parça üzüntü bile hissetmesine izin vermektense Kinsley'yi hiç tanımamış olmanın acısına katlanmayı tercih ederdim.

"Onu bu sefer görmekten korkuyorum. Ve eğer görürsek onu terk etmekten ya da tam olarak açıklayamadığım veya açıklamak istemediğim soruları yanıtlamak zorunda kalmaktan korkuyorum."

"Son gittiğinde onu görmedin, değil mi?"

Başka tarafa bakarak, "Hayır," dedi Stella. "Görmedim ama bir arkadaşının evindeydi ve orada olmadığından haberim yoktu. Son gittiğimde de korkmuştum."

"Eğer onu görürsek ve o yoldan gitmek zorunda kalırsak, umarım o kararı verdiğimizde bizim de çocuk olduğumuzu anlar."

Hafifçe omuz silkti. "Öyleydik ama şimdi değiliz. Biz o kapıyı zorlamamayı ve Misty'den bizi daha fazla içeri almasını istememeyi seçtik."

Ben bir kapı bile görmüyordum. O kapının etrafına çiviler çakmış, alçı çekmiş ve çelik bir kafes koymuştum.

"Yapman gerekeni yaptın."

"İkimiz de yaptık," dedi anlayışlı bir sesle.

Dudaklarına yapışan saçları geriye ittim. "Tek bildiğimiz yardıma ihtiyacı olduğu. Ne kadar kötü olduğunu ya da ne tür

Eğer Biz Olseydik

bir yardım istediğini bilmiyoruz. Nasıl bir durumla karşılaşsak karşılaşalım üstesinden geleceğiz. Umarım bu sefer de son seferki gibi olur.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Evet, oraya gideceğiz, onu kendine getireceğiz, ona konu ne olursa olsun yardım edeceğiz ve kimsenin haberi olmadan eve geri döneceğiz.”

“Aynen öyle.”

İçten içe bu barmen arkadaşın abartıyor olmasını umuyordum. Belki de birkaç kadeh içmişti ve sadece uyumaya ihtiyacı vardı.

Telefonu çalınca almak için uzandı. “Samuel,” dedi. Telefon tekrar çaldığında tereddüt etti.

“Cevap ver. Buradayım.”

Stella cevap verdi ve ben konuşmanın sadece bir tarafını duyarken onlar konuştu. “Anlıyorum. Jack ile oraya geliyoruz, vardığımızda konuşuruz.” Saniyeler sonra başını salladı. “Tamam.” Tekrar konuştu. “Bu iyi, Samuel.” Nefesi kesilirken gözleri benimkileri buldu. “Bir yolunu bulacağız. Birkaç saat içinde orada oluruz. Sen sadece evde kal ve Kinsley’nin o zamana kadar arkadaşının evinde kalıp kalamayacağını öğrenmeye çalış.”

Telefonu kapattığında, “Ne dedi?” diye araya girdim.

“İşler yolunda değil.”

Ayağa kalkıp elimi sırtına koydum. “Elimizden geleni yapacağız ve eminim her şey yoluna girecek.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır, Jack, anladığını sanmıyorum.”

“Tamam, anlat o zaman bana.”

Stella yüzünü bana döndü. “Sanırım Kinsley’yi bizimle eve getirmemiz gerekecek.”

Böylece tüm korkularım gerçek oldu.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık.

Yirmi Altı

STELLA

Jack tüm yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Söylediği kelimeleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Sessizliğini anlayabiliyordum çünkü benim de söylemek istediğim pek bir şey yoktu.

Navigasyon bizi yönlendiriyordu ve bunun için Tanrıya şükrediyordum çünkü Samuel'in Kinsley'yi almama ihtiyacı olabileceğini söylemesinden başka bir şeye odaklanamayacağımı biliyordum.

Şimdi onun evine giden sokağa dönmüştük ve kendimi kucacak gibi hissediyordum.

Mickey'nin arabası garaj yoluna park edilmişti. Yola çıktığımızda ona mesaj atmıştım ve ben gelene kadar bekleyeceğini söylemişti.

Arabayı evinin önüne çekip durduk.

Jack pencereden dışarı baktı. "Artık geri dönüş yok."

Sadece onun ihtiyacı olabileceği için değil, benim de ihtiyacım olduğu için elini tuttum. "Bir yolunu bulacağız, değil mi?"

Eğer Biz Olseydik

Ela gözleri karışık duygularla doluydu. O duyguları çözmeye çalıştım ama endişesi dışında bir şey göremedim. Bu benim için olduğu kadar onun için de zordu ama Jack son on iki yılını bunlar hiç olmamış gibi yaşayarak geçirmişti.

En azından ben fotoğraflar görmüş, mektuplar almıştım.

Jack'in tutuşu sıkılaştı. "Bulacağız."

Arabadan indiğimizde Mickey kapıyı açtı. "Seni tekrar gördüğüme üzuldüm."

Gülümsedim. "Ben de. Bu Jack."

Jack elini sıktı. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Samuel'in kardeşi misin?"

"Hayır, Stella'nın sevgilisiyim."

İşler aptalca bir hal almadan bir adım öne çıktım. "Dün gece ne oldu?"

Bir süre birbirlerine baktıktan sonra Mickey başını salladı. "Samuel kötü durumda. Uzun zamandır görmediğim bir âlemde geziniyor. Yardıma ihtiyacı var. Demek istediğim, gerçek bir yardıma ihtiyaç duyuyor. Seni aramadan önce kardeşiyle konuştu ama o da gelemeyeceğini ve bir şey yapamayacağını söyledi. Sanırım Samuel ondan borç para almış, o yüzden kızgın. Bilmiyorum. Kızı arayıp yakında evde olacağını söyledi."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Mickey omuz silkti. "Bu Samuel'in kararı. İşlerin kötüye gittiğini anlayabilecek kadar uzun süredir buralardayım. O kontrolden çıktı. Sanırım işini de kaybetti. Mutfakta bir yığın fatura var."

Boynunun arkasını ovuşturarak Jack'e baktım. "İçeri girip neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeliyiz."

"Teşekkür ederim," dedim Mickey'ye.

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Siz onunla konuşurken bir şeye ihtiyacınız olursa diye ben de yanınızda olacağım. Onu yıkan her neyse çok kötüydü. Adamı seviyorum ve eh, artık arkadaş sayılırız.”

“Elbette.”

Eve girince son gelişimden çok daha kötü bir halde olduğunu gördüm.

Oturma odasında televizyonun sesi kısıktı ve Samuel bir bataniyeye sarılmıştı. İçeri girdiğimizde bize döndü.

“Stella.”

Gidip yanına oturdum ve onu kucaklamak için kendime çektim. “İyi misin?”

Ağlamaya başladı. “Yapamıyorum. Denedim. Onun için denedim ama yapamıyorum. Her şeyi kaybettim ve boğuluyor gibi hissediyorum.”

Onu sakinleştirmeye çalışarak sırtını okşadım. “Konuş bizimle. Hepimiz sana yardım etmek için buradayız.”

Samuel kendini toparlayıp dikkatlice Jack’e baktı. Anlaması birkaç saniye sürdü ama sonra nefesi kesildi. “Aman Tanrım. Jack?”

Jack önce bana sonra Samuel’e baktı. “Merhaba, Samuel. Uzun zaman oldu.”

Samuel bacakları titreyerek ayağa kalktı ve Jack’e elini uzattı.

“Evet, oldu ve keşke şimdi de bu şekilde karşılaşmasaydık.”

Jack bir kez başıyla onaylayıp Samuel’in geri oturmasına yardım etti.

Mickey boğazını temizledi. “Neden onlara neler olduğunu anlatmıyorsun?”

“İşimi kaybettim,” diye başladı. “İyi gidiyordum. İçki içmiyordum ve her şey yoluna girmeye başlamıştı. Zordu çünkü onu

Eğer Biz Olseydik

özlüyordum ama güçlü kalmaya çalıştım. Kinsley mutluydu ve sonra beni işten çıkardılar.”

“Yani içki içiyordun?”

Samuel’in gözleri yaşlarla doldu. “Tek bir kadehti. Hepsi buydu ama eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ertesi gün de aynısı oldu.”

Sesindeki utanç beni paramparça etti. “Bize ne yapabileceğimizi söyle.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, “Onu almalısınız,” dedi.

“Kinsley’yi mi?” Açıklama yapmasına ihtiyaç duyuyordum.

Titremeye başladı. “Kimsem yok, Stella. Annesi öldü. Kardeşim Phoenix’te ve benimle ilgili hiçbir şeye dahil olmak istemiyor. Yardıma ihtiyacım var.” Jack ayağa kalkıp dolanmaya başladı. “Eğer onu yanınıza almazsanız ben rehabilitasyondayken koruyucu aileye gidecek. Siz onun ebeveynlerisiniz ve...”

Gözlerim Jack’e döndüğünde omuzları çöktü. Bunu istemediğini biliyordum ama onun koruyucu aileye gitmesine izin vermem mümkün değildi.

Mickey’ye döndüğümde gözlerini kocaman açmış bir Jack’e bir bana bakıyordu.

Dudaklarımı yalayıp derin bir nefes aldım. “Ben... Ben...”

Jack araya girdi. “Stella ve bana bir dakika izin ver.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Mutfağa giderken eli belimdeydi. Jack bir adım geri gitti ve bakışları benimkilerle buluşmadan önce başı öne düştü. “Onu yanına almak istiyorsun.”

“İstiyor muyum? Hayır ama koruyucu aileye gitmesine izin vermeyeceğim.”

“Ben de bunu istediğimi söylemiyorum ama onu Willow Creek Vadisi’ne getirip kimsenin fark etmemesini bekleyemezsin.”

“Elbette bu bir sır olmayacak. Bununla başa çıkmak zorundayız.”

“Bizim kimseye bahsetmediğimiz on iki yaşında bir kızımız olduğu gerçeğiyle başa çıkmak zorundayız. Bunu yapmaya hazır mısın?” diye sordu.

Bunların hiçbirine hazır değildim ama başka çaremiz yoktu. “Biz onun ebeveynleriyiz.”

Jack başını iki yana salladı. “Biz onun ebeveynleri değiliz, Stella. Onun anne ve babası Samuel ile Misty. Eğer bunu yaparsan bu işin sonunda acı çekeceksin. Bunu anlıyor musun? Onu geri vermek zorunda kaldığında kalbin paramparça olacak ki elbet bir gün bunu yapman gerekecek.”

Gözlerim dolsa da yaşları bastırdım. “Biliyorum.”

“Gerçekten biliyor musun, bebeğim? Bu sefer on kat daha zor olacağını anlıyor musun? Onun biyolojik annesi ve babası olduğumuzu öğrenecek. Onu on iki yıl önce bıraktığımızı. Amcaları ve bir kuzeni olduğunu. Bunları görecek ve Tanrım, Stella bu...”

İmkânsızdı.

Söylediği her şeyde haklıydı. Kalbim ve aklım hepsini duymuştu ama yine de bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Elimi göğsüne koyarak bir adım öne çıktım. “Onu geri vermek beni mahvedecek ama bir kez daha kızımın ihtiyaçlarını ön planda tutmam gerekiyor. Yıllar önce onun için en iyisini yapmak üzere bir seçim yaptık ve bunu tekrarlayacağız. Bize ihtiyacı var, Jack. Yıllar önce bizim ondan istediğimiz gibi bu sefer de Samuel ona yardım etmemizi istiyor. Şimdi, eğer bunu yapamıyorsan ya da yapmak istemiyorsan bu senin tercihin. Bunu sana karşı...” Bunun kinini ona karşı tutmayacağımı söylemek istiyordum ama tutacaktım. Her ne kadar bundan nefret etsem de bu bizim için dönüm noktasıydı. “Peki, kararına saygı

duyacağım. Sen çekip gidebilirsin ama ben Kinsley'yi eve götüreceğim. Samuel ihtiyacı olan yardımı alırken ona bakacağım. Bunu birlikte yapabiliriz ya da sen çekip gidebilirsin.”

Dönüp saçlarını geriye itti ve küfretti. “Bana bak, Stella. Seni terk edip bunu kendi başına yapmana izin vermeyeceğim. Ben de en az senin kadar sorumluyum ve onun koruyucu aileye verilmesini asla kabul etmem. Ben sadece... bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl ebeveyn gibi davranacağımı ya da her ne olursak nasıl o şekilde davranacağımı bilmiyorum.”

“Benim de hiçbir fikrim yok ama sen harika bir adamsın.”

“Hayır, harika olan sensin. *Tanrım*. Anlamıyor musun? Onun için bu seçimi sen yaptın. Mücadele ettin ve...”

“Ve sen etmedin mi?” diye karşı çıktım. “Korktuğunu biliyorum ve ben de kesinlikle dehşete düştüm ama burada tek bir seçenek var. O da bu küçük kız için en iyisinin ne olduğu. Biz ne hissedersen hissedelim onun için en doğru olanı yapmalıyız.”

Gözleri kapattı, tekrar açtığı anda acısını görebiliyordum. “Biliyorum. Tüm bu olanların en kötü yanıysa ikimizin de onu terk etmesinin imkânı olmaması. Ama bu bize pahalıya mal olacak, Stella. Bizi pek çok yönden yıkacak ve buna hazırlıklı olduğumuzdan hiç emin değilim.”

Ona doğru yürüyüp elimi yanağına yerleştirdim. “Bundan daha kötülerini de atlattık. Yine bir yolunu bulacağız ama bu sefer birbirimize sahibiz.”

Birbirimizin nefesini içimize çekerken alnını benimkine yasladı. “Umarım öyle olur. Lanet olsun, gerçekten öyle olmasını umuyorum.”

Yirmi Yedi

JACK

Bir yığın telefon görüşmesi, belge hazırlığı ve gözyaşından sonra Stella ile önümüzdeki otuz gün boyunca Kinsley Rose Elkins'in yasal vasileri olmuştuk.

Titreyen ellerimi durdurabilmek için sürekli yumruklarımı sıkıyordum ama bir işe yaramıyordu. Kinsley bir saat sonra eve geldiğinde tüm dünyası değişecekti.

“Ne kadarını biliyor?” Stella, kanepede bir ileri bir geri sallanan Samuel’e baktı.

“Misty ve ben ona asla yalan söylemeyeceğimize dair söz vermiştik. Evlatlık olduğunu biliyor. Anne ve babasının o zamanlar genç olduğunu biliyor. Ona her zaman istediği soruları sorma seçeneğini verdik ama o hiç sormadı.”

Stella'nın parmakları benimkilere sarılırken yutkundum. “Biz sadece durumu daha da karmaşık hale getirmeden bunu atlatmasına yardımcı olmak istiyoruz.”

Başını salladı. “Sanırım bugün hepimizin hayatının en kötü günü olacak. Kinsley benim sandığı kadar kusursuz olmadığım

Eğer Biz Olsaydık

gerçeğiyle yüzleşecek ve bir süreliğine yeni bir yere gitmek zorunda kalmasının üstesinden gelmeye çalışacak. Bu onun için hiç kolay olmayacak.”

Bu yılın en yetersiz açıklamasıydı. Anne ve babanı aynı anda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Anneniz elinizden alındığında babanızın nasıl dağıldığını bilirdim. Onun yaşadıklarını ben de yaşamıştım ve bu onun hayatını pek çok açıdan mahvedecekti. Doğru bildiğini sandığı şeyler yanlışa dönüşecekti.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Ben de onun yaşadıklarını yaşadım,” diye araya girdim. “Bu onun için inanılmaz zor olacak. Bildiği hayattan ve sevdiği herkesten ayrılacak. Hiçbirimizin vereceği tepkiye azıcık bile olsa hazır olduğunu sanmıyorum.”

Stella bana döndü. “Birkaç gün burada kalsak nasıl olur? İlk süreci kendi evinin konforunda atlatmasına yardımcı oluruz ve hazır olduğunda onu Willow Creek’e götürürüz.”

Başımı salladım. “Bence bu iyi bir fikir.”

En azından bu da bir şeydi. Ayrıca Stella’nın ailesi gerçeği öğrenmek zorunda kalmadan önce bize biraz zaman kazandırırды. Her ne kadar güçlüymüş gibi davranmaya çalışsa da titredikçe zırhındaki çatlakları görebiliyordum.

Aynı şeylerden korkuyorduk. *Ya Kinsley kabul etmezse? Ya verdiğimiz cevaplar bizden nefret etmesine neden olursa?* Nasıl tepki vereceğini bilmenin imkânı yoktu. Bizimle daha önce tanışmamıştı ve şimdi onun hayatının sorumluluğu bize aitti. Bunun hiçbir normal tarafı yoktu.

Hem de hiç.

Yine de hepimiz bunun en iyi seçenek olduğunu biliyorduk. Otuz gün boyunca bir grup yabancı olan koruyucu ailenin yanına gitmesini düşününce bile midem kasılıyordu.

Samuel'in aile hukuku avukatı olan komşusu, "Ona koruyucu aile olduğunuz yanılışamasını vermek istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu. "Daha kolay olabilir."

Samuel başını iki yana salladı. "O tanıdığım en zeki çocuk. Jack'e bir bakışıyla gerçek babası olduğunu anlayacaktır."

Stella yanaklarını sildikten sonra kafasını çevirdi. "Ona tıpatıp benziyor."

"Misty ve benim ona asla yalan söylemediğimizden bahsetmiyorum bile. Şimdi de söylemeye başlamayacağım," dedi. "O anlayacak yaşta olmasa bile ona karşı her zaman dürüst oldum ve bununla gurur duyuyorum."

"Jack ve ben de ona yalan söylemek istemiyoruz."

Evin önüne yansıyan farlarla sessizleştik. Arabanın kapısı kapandıktan sonra onun sesini duydum. "Görüşürüz, teşekkürler!"

Elim Stella'nın elini daha sıkı kavrayınca o da aynısını yaptı. Göğsümün sıkıştığını ve damarlarımda dolaşan karıncalanmayı hissedebiliyordum. Dünyadaki hiçbir şey o bu kapıdan içeri girdikten sonra eskisi gibi olmayacaktı.

Birinin babası olacaktım. *Onun* babası olacaktım. Zamanında neyden vazgeçtiğimi görmem, onun gözlerine tekrar bakmam ve bunca zamandır bu dünyada bizsiz yaşadığını öğrenmem gerekecekti.

İçime daha önce hiç tatmadığım bir suçluluk duygusu yerleşti. Onun için yeterince iyi değildim. Olmaya çalıştığım o güçlü adam değildim. Tıpkı babam gibiydim. İşler zorlaştığında ondan kaçmıştım ve öylesi daha kolay olduğu için ondan uzak durmuştum.

Kapı açılınca Samuel ayağa kalktı. Stella ve ben oturma odasında otururken Samuel onu girişte karşıladı.

"Jack?" diye fısıldadı. "Ben... ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Eğer Biz Olsaydık

Dudakları titrerken gözlerindeki yaşlar içimi parçalıyordu. Bakışları ve o güzel yüzündeki korku bana o hastaneyi ve ne kadar güçsüz hissettiğimi hatırlatıyordu.

“Samuel’in yönlendirmesine izin vereceğiz.”

Başını salladı.

Bir dakika sonra Kinsley’yi oturma odasına getirdi. Stella ile ayağa kalkınca hem akıl sağlığım için bir şeylere tutunma ihtiyacıyla hem de onu sabit tutmak için elimi sırtına koydum.

Kinsley’yi ilk kez gördüğümde aklım başımdan gitti. Kahve-rengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve benimkiyle aynı tonda olan ela gözlerini üzerime dikmişti.

Burnu Stella’ninkine benziyordu ve gülümsediğinde sanki zamanda geriye gitmişim gibi hissettim.

İkimize de eşit derecede benziyordu. Stella’nın gençliğindeki güzelliğini, benim keskin gözlerimi almıştı.

Samuel’in eli onun omzundaydı. Derin bir iç çektikten sonra konuştu. “Kinsley, bunlar Stella ve Jack.”

Gözleri ikimizin arasında gidip geldi ve sonra yumuşak sesi sessizliği doldurdu. “Biyolojik ebeveynlerim.”

“Evet,” dedi Samuel. “Konuşmamız gerekiyor.”

Tekrar babasına baktı. “Beni geri mi veriyorsun?” diye sordu panikle.

Samuel hızla hareket edip Kinsley’nin yüzünü kavradı. “Hayır, öyle değil. Ben... benim yardıma ihtiyacım var. Gel, oturup konuşalım.”

Kinsley’yi kanepeye yönlendirdi ama gözleri hâlâ bizim üzerimizdeydi. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. Stella yanıma oturduğunda eli bacağımdaydı, ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Oda milyonlarca soru ve duyguyla doluydu, herkes kendini bir arada tutmaya çalışıyordu.

Samuel, Kinsley'nin ellerini kendi ellerinin arasına alıp konuşmaya başladı. "Annemi kaybetmek benim için çok zordu. Ben iyi değilim, Kinsley. Çok geç olmadan yardım almam gerek. Anlıyor musun?"

"Baba ben yardım edebilirim. Ev için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

Kafasını salladı. "Şimdiye kadar beni bir arada tutan tek şey sendin. Sen benim hâlâ yaşa..." Sözüünü bitiremedi ve Stella'nın elini sıktı. Durum düşündüğümüzden çok daha kötüydü. Samuel kendini yavaş yavaş öldürüyordu ve eğer Kinsley olmasaydı muhtemelen içmekten çok daha kötüsünü yapacaktı. "Güçlü kalamıyorum. Dağılıyorum ve yardım almazsam asla bunu atlatamayacağım. Seni kaybedemem."

Kinsley kendini onun kollarına atarken boğazından bir hıçkırık kaçtı. "Lütfen baba, sen de gidemezsin."

"Gitmek zorundayım, bebeğim. Geri dönüp ihtiyacın olan baba olabilmek için yardım almalıyım. Bunu daha önce yapmam gerekiyordu. Bana bakan sen olmamalısın, Kinsley. Sana bakmak benim görevim."

"Yine de yapabilirim. Her şeyle ilgilenebilirim."

"Yapamazsın. Bu yüzden Stella ve Jack'i çağırdım."

Stella ile yüzümüzü sildik. İkisini bu kadar acı çekerken görmek inanılmaz derecede zordu.

Gözyaşları yüzünden akarken bize baktı ve sonra Samuel'e döndü. Samuel onun gözyaşlarını silip konuştu. "Bu dünyada seni kendi canlarından daha çok seven iki kişi daha var ve yardım etmek için buradalar. Ben kendimi iyileştirmek için gittiğimde seninle onlar ilgilenecek."

Bunu yaşamak zorunda kalmasının ne kadar adaletsiz olduğunu bağırarak istiyordum. Hayatı altüst olmuştu ve şimdi daha

Eğer Biz Olsaydık

da kötüleşiyordu. O acı çekmesin diye ondan vazgeçmiştik ve şimdi burada oturmuş acı çekmesine neden oluyorduk.

“Ben seni istiyorum!” diye ağladı.

“Biliyorum ve sana tek başıma bakamadığım için üzgünüm. Keşke yapabilseydim, Tanrım, keşke annenin istediğini yapabilseydim ama yapamıyorum.”

Samuel bize baktığında ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama deneyecektim. “Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Bizi hiç tanıımıyorsun ve şimdi sana biyolojik ebeveynlerin olduğumuzu ve yardım etmek için burada olduğumuzu söylüyoruz. Ben... ben bile bir yetişkin olarak ne söylemem gerektiğinden emin değilim.”

Stella boğazını temizledi. “Tüm sorularını cevaplamaya hazırız.”

Kinsley Stella'ya baktı. “Seni gördüm. Annemin cenazesine gelmiştin.”

“Gelmiştim.”

“O halde kim olduğumu biliyor muydun?”

Stella başını salladı. “Evet, annenle sık sık konuşurdum. Bana mektuplar yazıp fotoğraflar gönderiyordu. Ama cenazesini seninle konuşmak için doğru zaman değildi. Yas tuttuğunu biliyordum ve sadece sevdiğim birine taziyelerimi sunmak için gelmiştim.”

Kinsley'nin gözleri bana döndü. “Sen de gelmiş miydin?”

Boğazım kurudu ama ona karşı dürüst oldum. “Hayır, ben gelmedim... ailenle pek konuşmazdım. Seni bırakmak zorunda kaldığımda bu... bu olanları atlatabilmemin tek yoluydu.”

“Eminim öyledir. Şimdi de benim seninle mi kalmam gerekiyor? Her şey yolundaymış gibi mi davranmalıyım?”

Samuel tekrar Kinsley'nin elini tuttu. “Senden, seni şu anda burada olacak kadar seven iki insanla geçici olarak kalmanı istiyorum. Bir an bile tereddüt etmeden senin için en iyisini

yapmak üzere gelen iki insanla gitmeni istiyorum. Ben yapamıyorum. Gitmek zorundayım ve hiçbirimiz senin koruyucu aileye gitmeni istemiyoruz.”

Gözleri irileşti. “Peki ya arkadaşlarım? Neden onlarla kalamıyorum?”

“Çünkü doğru olan bu,” dedi Samuel. “Bana güvenmek zorundasın.”

Kinsley ayağa kalktığında gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

“Güvenmiyorum! Annemi istiyorum! O bunun olmasına asla izin vermezdi!” diye bağırıp odadan koşarak çıktı. Hepimiz sessizce otururken kapısının çarpma sesi odanın içinde yankılandı.

Yirani Sekiz

STELLA

Mickey'nin Samuel'i götürmesini izlemek beni mahvetmişti. Kinsley durmaksızın ağladı, aslında hepimiz ağlamıştık. Önümüzdeki otuz gün ne kadar dayanıklı olduğumuzu gösterecekti. Jack sessizdi, güçlü durmak için elinden geleni yapıyordu ve ben ise içten içe ölüyordum.

Onun yaşında olsaydım neler hissedeceğimi hayal etmeye çalışıyordum. Evlatlık olduğunu biliyordu ama bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyordu. Şimdiyse geride kalan tek ebeveyni kendini rehabilitasyona yatırırken bizimle yaşamak zorunda bırakılmıştı.

Kızgın, korkmuş ve avutulamaz bir halde olurdum. Onun da böyle hissettiğini hayal edebiliyordum.

Son bir saattir odasında ağlaması kalbimi parçalıyordu. Eğer ağlayan Amelia olsaydı yanında olurdum ve o tüm acılarını dökerken ona sarılırdım ama şu an bunu yapmaya hakkım yoktu. Bu yüzden kapısının önünde durmuş ne yapmanın doğru olacağını düşünüyordum.

Jack koridora girdiğinde başını yana sallayarak onu takip etmemi istediğini belirtti. Ahşap panele dokunup iç çektikten sonra uzaklaştım.

“Zamana ihtiyacı var.”

“Biliyorum ama şu anda yalnız hissetmesinden nefret ediyorum.”

Jack etrafına bakınırken kaybolmuş görünüyordu. “Elimizden geleni yapmalıyız. Ailenle de konuşmamız gerekiyor.”

Ona doğru bir adım atınca kollarını etrafıma doladı. “Bunu yapmayı hiç istemedim.”

“Biliyorum.”

“Bilmelerine hazır değilim.”

Jack başımın üstünü öptü. “Bunun üstesinden gelmemizin zamanı geldi. Kinsley ikimizin de aklını uzun zamandır kurcalayan bir sır.”

“Grayson... çok kızacak.”

Onun kızgınlığına hazır değildim. Jack ve ben ona yalan söylediğimiz için bize öfkelenmesiyle başa çıkabilirdim ama beni Yvonne’ı gördüğü gibi görmesinden korkuyordum. Çocuğunu bırakıp giden bir kadın gibi görmesinden, ki ben de tam olarak bunu yapmıştım. Sebeplerim ya da yaşım ne olursa olsun, onu başka birinin büyütmesi için terk etmiştim.

Jack çenemi kaldırdığında gözlerimiz buluştu. “Yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaptık. Eğer seni incitir ya da bir şey söylerse...”

“O senin en yakın arkadaşın.”

“Ve sen de benim sevdiğim kadınsın.” Bu ifade onun anlayabileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. “Kimsenin seni incitecek bir şey söylemesine izin vermeyeceğim. Buna söz verebilirim.”

Eğer Biz Olmazdık

Yanağımdan bir damla gözyaşı döküldüğünde kalbim aynı anda hem acıyor hem de büyüyordu. Abilerimin üzüleceğinin farkındaydım. Varsayımlarda bulunacaklarını biliyordum. Ama ondan vazgeçmemizin bir nedeninin de babam olduğunu duyduklarında öfkeleri yön değiştirecekti. Sadece Jack ve benim için nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaklardı.

Bunca yıldır mücadele ettiğimiz suçluluk duygusunu, kalp kırıklığını ve acıyı şu anda anlamaya başlayamazlardı.

Yine de Jack onlara söylemekten kaçınamayacağım konusunda haklıydı. “Onları arayacağım,” dedim.

“Neden şimdi aramıyoruz? Kinsley odasında olduğu için onlarla konuşmak için dışarı çıkabiliriz.”

Bana verdiği gücü almayı ve bunu atlatabilmeyi umarak Jack’e yaslandım.

İlk söylemek istediğim kişi Oliver’dı.

İkimiz dışarıdaki kapalı verandaya doğru yürüdük ve titrek bir nefes alarak arama düğmesine bastım.

“Hey, Stell, sütümüz bitmiş. Jack’in evinden biraz getirebilir misin?”

“Ollie, bizim... konuşmamız gerek.”

“Sorun nedir?” Sesi anında değişti. “İyi misin? Ağlıyor musun?”

Kardeşim beni çok iyi tanıyordu. “İyiyim. Evet, ağlıyorum ama beni dinlemene ve bunu bitirmeme izin vermene ihtiyacım var, bunu yapabilir misin?”

Jack kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca tuttu.

“Deneyebilirim,” dedi Oliver ki, bu umduğumdan da iyiydi.

Her şeyi açıkladım. Küçükken Jack’le geçirdiğimiz geceyi. Hamile olduğumu öğrendiğimiz günü. Hamileliğimi, babamın ultimatoomunu, büyükannemizin yanına gidişimi ve doğumu

anlattım. Kinsley'den ve ondan vazgeçmenin bizim için nasıl bir şey olduğundan bahsettim. Tüm konuşma boyunca sessiz kaldı. Önce Oliver'a söylemek doğru bir hareketti. O benim ikizimdi. Kalbimi ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlıyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde, gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu. En sonunda Oliver sessizliği bozdu.

"Benden ne istersen yaparım," dedi ve cümleinin sonunda sesi titredi.

Jack beni göğsüne bastırırken daha çok ağladım ve bir anlığına iyi olabilirmiş gibi hissettim.

Bir anlığına.

Tamamen tükenmişim. Kalbimde acıyı taşıyacak yer kalmamıştı ama hâlâ yapmamız gereken bir telefon görüşmesi vardı. Üç erkek kardeşimle konuşmuştum ve üçü de düşündüğümünden çok daha iyi idare edip bana tereddütsüz desteklerini sunmuşlardı.

Sırada korktuğum ve hâlâ yapmaya hazır olmadığım bir arama vardı.

"Grayson'ı şimdi aramak ister misin?" diye sordu Jack.

"Hayır."

"Bundan kaçamazsın."

Kaçamazdım ama duygusallık kotam sınırlıydı ve geri kalanını Kinsley için kullanmayı tercih ederdim.

"Kinsley'ye bakmak istiyorum," dedim Jack'e. "Neredeyse bir saat oldu ve onu umursamadığımızı düşünmesini istemiyorum."

Hayal kırıklığına uğramıştı ama beni zorlamadı. "Tamam ama bu gece ona anlatmalıyız. Eğer başka birinden öğrenirse bizi asla affetmez."

"Biliyorum. Ona söyleyeceğiz."

Eğer Biz Olseydik

Jack eğilip bana bir öpücük verdi. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Onu daha önce hiç şu anda sevdiğim kadar sevmiş miydim, hatırlamıyordum.

İçeri girdiğimizde Jack mutfağa gitmeden önce beni öne doğru ittirdi. Kinsley hâlâ kapalı bir kapının ardında saklanıyordu ve ona duygusal olarak ulaşabilecek biri varsa o da bendim. Kapıyı iki kez çalıp açılmasını bekledim.

Gözleri kırmızıydı, yüzünden aşağı inen ıslak izler vardı ve sanırım birbirimize istediğimizden daha fazla benziyorduk.

“Aç mısın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Film ya da... başka bir şey izlemek ister misin?”

Bu fikri biraz düşündüğünü gördüm ve sonra kapısını biraz daha açtı. Uzattığı zeytin dalını kabul ederek içeri girdim. Yerdeki mektup kutusu dışında odası son gördüğüm haliyle aynıydı.

Benim mektuplarım.

Yatağının kenarına oturdu. “Annem ölmeden önce bunları bana vermişti.”

Yıllar boyunca Kinsley’ye gönderdiğim fotoğraflar, mektuplar ve küçük hediyeler etrafa dağılmıştı. Bunlar benim onu düşündüğümün, merak ettiğimin ve onun için endişelendiğimin somut kanıtlarıydı. Ona yanımdan geçen her bebeğe ne kadar sık baktığımı ve her baktığımda onun nasıl görüldüğünü hayal ettiğimi söylesem bile bana inanacağından emin değildim. Amelia’nın her hareketinde aklımın nasıl Kinsley’ye gittiğine ve o anlarda yanında olabilmeyi nasıl dilediğime inanmazdı.

Başlarda zordu ama sonunda onu her düşündüğümde huzur bulmaya başlamıştım. Sanki onun kalbime ve zihnime girmesine izin verdikçe yaptığımız şeyin doğru olduğunu daha da iyi anlamıştım.

“O kutudaki gönderdiğim hemen hemen her şeyi hatırlıyorum.”

“Ona yazdın ama bana hiç yazmadın.”

Derin bir nefes verdim. “Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Misty arkadaşımı, sevdiğim ve kahraman olduğumu düşündüğüm biriydi. Benim için kendimden bile daha değerli gördüğüm biriyle ilgilendi.”

Kinsley’nin gözleri benimkilerle buluştu. “Beni doğurduğunda genç miydin?”

“Evet, ben on sekiz, Jack ise yirmi iki yaşındaydı.” Yatağına doğru ilerledim ama sormadan önce tereddüt ettim. “Oturabilir miyim?”

Başını salladı. “Bir sürü sorum var.”

“Eminim vardır ve ne sorarsan cevaplayacağız.”

Kinsley yatağından yırtık pırtık bir battaniye alıp kucağına çekti. Misty ve Samuel’e, Kinsley’yi eve getirmeleri için verdiğimiz battaniyeydi. Atıp atmayacaklarını bilmiyordum ama Kinsley’de bize ait bir şey olmasını istiyordum. Belki de onu sevgimizle sarıp sarmaladığımızı anlatan bir şeydi. Mağazada saatlerce Jack ile mükemmel bir şey aramıştık. Kendime battaniye dışında başka bir şey alma izni vermemiştim.

Jack kapı aralığında belirdi ama içeri girmedi. Kinsley önce ona sonra bana baktı. “Demek birliktesiniz?”

“Şimdi birlikteyiz ama sen doğduğunda ya da yakın zamana kadar birlikte değildik.”

Battaniyenin kenarıyla oynuyordu. “Yani evli değilsiniz ya da başka bir çocuğunuz yok mu?”

Jack cevapladı. “Hayır, yaklaşık iki ay öncesine kadar her dakikamızı ayrı geçiriyorduk.”

“Ne değişti?”

Eğer Biz Olseydik

Gülümsedim. “Zaman.”

“Zaman mı?” Sesi boğuktu.

“Evet, pes etmeden önce yıllarca mücadele ettik. Ancak çok daha öncesinden beri ikimiz de birbirimize âşık olmamıza rağmen sadece uzak duruyorduk.”

“Neden?”

“Pek çok nedeni var. İkimiz de senin evlatlık verilmenle ve sakladığımız sırlarla mücadele ediyorduk.”

“Ah.” Kinsley derin bir iç çekti. “Bu gerçekten çok tuhaf ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim.”

Jack odaya girip şifoniyere yaslandı. “Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Birimizin ya da ikimizin de sana zaman vermesini istiyorsan söylemen yeterli. Soru sormak istersen cevaplarız. Şu anda hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyoruz. Stella ve ben de en az senin kadar şaşkın durumdayız.”

Parmaklarına baktı. “Neden senden gelen mektupları görmüyorum?”

Jack ensesini tutup kaygıyla Kinsley’ye baktı. “Verdiğimiz kararla yaşayabilmemin tek yolu seni bırakıp tamamen gitmene izin vermektir. Bu sana mantıklı gelmeyebilir ve muhtemelen kulağa korkunç gelecek, biliyorum ama seni annenin kollarına bıraktıktan ve sen gittikten sonra dönüp ardıma bakamazdım. O gün verdiğim kararın geri döndürülemez olduğunu kabullenerek hayatıma devam etmek zorundaydım. Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama seni görseydim veya tanısaydım seni geri isterdim. Oysa böyle bir seçeneğim yoktu.”

Kinsley’nin gözleri buğulanırken dudakları titredi. “Kızgın olmak istiyorum ama nasıl olacağımı bilmiyorum. Annemi seviyordum. Babamı da seviyorum. Beni seviyorlar ve iyi ebeveynler oldular. Düşündüm ki... bilmiyorum... beni sevmediğinizi

düşündüm ama şimdi bu mektupları okudum ve seni dinledim. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Onu kollarıma çekmemek için ellerimi birbirine kenetledim. “Seni her şeyden çok seviyoruz, Kinsley. Seni terk ettiğimizi düşündüğün için buna inanmanın zor olduğunu biliyorum.”

Gözlerimize bakamayıp başını salladı. “Sizin hakkınızda pek konuşmazlardı, ben de hiç sormazdım. Ama beni sevdiğinizi ve bu yüzden beni onlara verdiğinizi söylediler. Harika ebeveynlere sahiptim.”

“Biliyoruz,” dedi Jack. “Bu yüzden onları seçtik.”

Misty ve Samuel’le tanıştığımız gün onların doğru insanlar olduğunu hemen anlamıştık. Ne kadar harika insanlar olduklarını hissetmiştik ve çocuğumuzu mümkün olan en iyi şekilde yetiştireceklerinden de emindik.

Jack bize doğru yürüdü. “Bugün gerçekten çok yoğun geçti. Neden biraz yemek yemiyoruz? Yarın hep birlikte işe yarayan bir plan yapabiliriz.”

“Tamam.”

Birkaç derin nefes aldıktan sonra başımı salladım.

Şimdi sıra planı çözmeye gelmişti.

Yirmi Dakika

JACK

Stella ile oturma odasında oturmuş masanın üzerindeki cepte-
lefonuna bakıyorduk. Erteleyebildiğimiz kadar ertelemiştik.
Kinsley uyuyordu ve bizim de bahanelerimiz tükenmişti.

Telefonumu kaldırarak, "Aramalıyız," dedim.

"Bekle. Ona ben söylemeliyim." Eli benimkini tuttuktan
sonra titredi.

"Hayır. Bu sefer benden duymalı."

Bunun üzerine düşünmüştüm ve Grayson ile uğraşması ge-
reken kişinin o olmasına izin vermeyecektim. Grayson bu duru-
mu iyi karşılayamayabilirdi ama bağırdığı kişi Stella değil, ben
olacaktım. Zaten bugün yeterince şey yapmıştı.

"Birlikte söylemeliyiz." Stella'nın sesi cümlenin sonunda
çatladı.

Eğilip nazikçe dudaklarını öptüm. "On iki yıl önce de ben
olmalıydım. Ondan sonraki yüzlerce kez de ona senin hakkın-
da hissettiklerimle ilgili gerçeği söyleyen ben olmalıydım. Stella,

bunca zamandır bunu yapmayı erteliyordum ve şimdi erkek erkeğe konuşacağız.”

Arkasına yaslanıp burun kemerini sıktı. “Tartışmak istiyorum ama dürüst olmak gerekirse kendimde o gücü bulamıyorum. Yine de yanında olmak istiyorum.”

Bu isteğini yerine getirmekte bir sorun görmüyordum. “Tamam.”

Numarasını çevirdikten sonra videonun açılmasını bekledim. Birkaç kez çaldıktan sonra Grayson’ın yüzü karşımdaydı. “Selam, neredesin? Dün gece bir yangın ihbarı aldık ama gelmedin.”

“İlgilenmem gereken bir şey vardı.” Sesimdeki gerginliği saklayamıyordum.

Gray, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Yalnız mısın?”

Önce etrafına sonra da bana baktı. “Jess burada ama Amelia uyuyor.”

Başımı salladım. “Seninle konuşmam gereken bir şey var, Gray.”

Dik oturup telefonu bir yere dayadı, böylece Jess’i de ekranda görebildik. “Tamam? Sorun ne?”

Stella elini sırtıma koyup başını omzuma yasladı. “Stella ile Georgia’dayız. Bir şeyle ilgilenmek için buraya gelmek zorunda kaldık ve bilmeni isterim ki bunu sana söylememek ikimiz için de hiç kolay olmadı. Her gün bununla mücadele ettik ama ikimiz de kimseyle bunu konuşmaya hazır hissetmiyorduk.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Sesindeki gerginliği duyduğumda bunun Stella’nın Joshua, Alexander veya Oliver’a anlattığı gibi olmayacağını anladım.

Stella’nın elini tuttum. Ne olursa olsun, Grayson onu incitecek olsa dahi öfkesini bana yönelteceği için minnettardım.

Eğer Biz Olseydik

Uzun bir nefes aldıktan sonra başladım. “Kız kardeşin ve ben uzun zamandır birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz. Senin arkandan iş çevirmiyorduk ama bir zamanlar birlikteydik.”

“Onu tahmin etmiştim. Ne zaman?”

“On sekizinci doğum gününde. O gece birlikte olduk. Bir anda gelişen bir şeydi ve bir daha asla olmadı.” Stella’nın parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. Grayson’ın çenesi kasıldı ve Jessica elini onun omzuna koymak için yanına kaydı.

“Bir kızımız oldu.”

“Bu sikik bir şaka mı?”

“Hayır, keşke öyle olsaydı. Kinsley on iki yaşında. Annesi yakın zamanda öldü ve babası kötü bir durumda. Babası yardım alırken, önümüzdeki otuz gün boyunca Kinsley’ye bakmamızı istedi. Stella ve ben şu anda burada ayarlamaları yapıyoruz.”

Grayson’ın yüzü öfkeyle donakalmıştı. Konuşmuyordu ya da sıkıldığı dişlerinin arasından aldığı ağır nefesler dışında hareket etmiyordu. İşte bu da tam olarak korktuğum şeydi. Yalanlardan nefret ediyordu. Kandırılmaktan nefret ediyordu. Onun asla affetmeyeceği bir günahı iki kere işlemiştik.

“Sanırım yalan söylememeye dair verdiğiniz söz düşündüğüm kadar dürüst değilmiş.”

“Sana yalan söylemedim, Grayson. İkimizin de kimseye söylemek istemediği bir şeyi sakladım. Kinsley doğduğu günden, biz ondan vazgeçtiğimizden beri bize ait değildi ve bunu değiştirmeye hiç niyetimiz yoktu. Bilmenize de gerek yoktu.”

“Lanet olsun, o benim kız kardeşim. Onunla yatıp daha çocukken hamile bıraktın ve sonra da bebeği başkasına vermesine izin mi verdin?”

Derin bir nefes aldım. “Ve her gün bununla yaşadım. Kendimi senin cezalandırabileceğinden çok daha fazla cezalandırdım.

Kimse için kolay olmadı ve bunu senden saklamaktan hiç hoşlanmadım.”

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Sanki seni hiç tanımıyor-muşum gibi. Sen, kardeşimi... *Tanrım*.”

Stella telefonu eline aldı. “Grayson, Jack ve ben gerçekten çok zor bir gün geçirdik. Eğer ihtiyacım olan destekleyici ve harika abi olamayacaksan sesini duymaya gerçekten hiç ihtiyacım yok. Şu anda biraz hazırlıksız yakalanmış hissediyor olabilirsin ama bu umurumda bile değil. Aradık çünkü... çünkü boğuluyoruz. Bunun senin için zor olduğunu mu düşünüyorsun? Üçümüz için nasıl olduğunu hayal et. Bebekken terk ettiğimiz küçük bir kızla tanışmak zorunda kalmanın, hayatı kelimenin tam anlamıyla altüst olurken onun ağlamasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal et. Jack ve benim için Josh, Alex ve Oliver’ı aramak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu bir düşün. Sonra seni arayıp bu tepkiyle karşılaşacağımızı bilmenin ne kadar zor olduğunu da. Senin Jack’in en yakın arkadaşı, güvenebileceği tek kişi olman gerekiyordu. Öyle ol ve bencil bir pislik gibi davranmayı bırak.”

Telefonu kapatıp göğsüme yığıldı. Duyguları serbest kaldıkça vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ona olabildiğince sıkı sarıldım. Vücudunun her bir titreyişi kalbimin kırılmasına neden oluyordu. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. “Özür dilerim.”

“Sakın özür dilemeye kalkma,” dedim. “Ben de en az senin kadar... bitik durumdayım.”

“Kardeşlerime söylemenin zor kısmı bitti. Şimdi bir sonraki adıma odaklanabiliriz.”

“Bunun geçici olduğunu unutmamalıyız. O küçük kız ne kadar özel, güzel ve harika olursa olsun bizim değil. O Samuel’in kızı, Stella. Bunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Evet onu dünyaya

Eğer Biz Olsaydık

getirmiş olabiliriz ama biz onun ailesi değiliz. Sen onun annesi, ben de babası değilim. Gereken şekilde değil. Bu otuz günlük süre bittikten sonra hiçbir yasal hakkımız olmayacak.”

Başını salladığında yeni bir gözyaşı dalgası döküldü. “Biliyorum ama... ona baktığımda seni görüyorum. Bizi görüyorum ve...”

Bir aile görüyordu. Bizim olamadığımız bir aileydi ve Samuel geri dönüp de korumamız için bize bıraktığı küçük kızı geri istediğinde bu onu kesinlikle mahvedecekti.

“Stella, o yola giremezsin.”

Başını sallayıp yanaklarını sildi. “Çok zor olacak.”

“Hem de nasıl ama kendimize doğruyu söylemeye devam etmeliyiz. Bu, yara almadan çıkabileceğimiz bir durum değil.”

Stella nefes verdikten sonra başka tarafa baktı. “Yaralar hakkında çok şey biliyorum.”

“Ben de öyle. Yaralar iyileşir ama izi hep kalır.”

Çocukken yaşadığım yangında bacaklarımda oluşan yanık izlerini düşündüm. Onları görmezden gelmeyi neredeyse öğrenmiştim ama bazı günler beceremiyordum. Annemin çılgınlıklarını hatırlıyordum. Babamın ona defalarca seslenişini hatırlıyordum.

Sıcaklık, etrafımdaki yanan şeylerin kokusu ve o gece o kadar çok bağırdığım için günlerce konuşamayışım zihnimde ilk günkü kadar tazeydi.

O gecenin izleri hep benimleydi. Yanımdaki kadın beni tüketen karanlığa ışık olmuştu. Stella’nın gözleri, her zaman orada olan nezaketi ve dostluğu karanlıktan çıkmamı sağlamıştı.

O beni kurtarmıştı.

O beni hep kurtarmıştı, ben de ona yaralar vermiştim.

Ve görünüşe göre benim yüzümden bir kez daha incinecekti.

STELLA

Yatakta yuvarlanırken ağlamaktan gözkapaklarım birbirlerine yapışmış gibi hissediyordum. Büyük bir çabayla gözlerimi açtığımda Jack'in çoktan uyanmış olduğunu gördüm.

Dün gece etrafımızı sadece sessizliğin doldurmasına izin vererek saatlerce birbirimize sarılmıştık. Kelimeler bu durumu daha iyi hale getiremezdi.

Kendimi yukarı itip saate baktığımda hâlâ erken olduğunu gördüm.

Biraz toparlanıp odadan çıktığımda Jack ve Kinsley'yi mutfak tezgâhının başında gördüm. Jack kahve içiyor, Kinsley ise tost yiyordu.

Gülümseyerek, "Günaydın," dedim.

"Günaydın," diye cevap verdi ikisi de.

Kinsley'ye doğru yürüdüm. "Herkes iyi uyudu mu?"

Kinsley başını salladı. "Bence evet."

"Kinsley tam da bana matematik kulübünden bahsediyordu." Jack de bir zamanlar matematik kulübündeydi. Okuldaki

en seksi çocuk aynı zamanda en büyük inekti. Bir bakıma şairane bir tarafı vardı.

Beni Grayson'ın sinir bozucu küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmesini sağlayabilmek için çaresizce kulübe katılmaya çalışmıştım. Berbattım. Cidden, parmaklarımı kullanmadan toplama işlemi bile yapamazdım ve kulüpte karmaşık denklemleri kafasında çözebilen Jack'e uyum sağlamaya çalışmıştım. Acınacak haldeydim.

Bana bakarak sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sırtıttı.

Kinsley'nin gözleri aramızda dolaştı. "Ne?"

Jack alçak sesle güldü. "Lisedeyken matematik kulübüne katılan bir kızı hatırladım. Güzel, komik, zeki ve çok saftı."

İnleyip Kinsley'ye baktım. "Bendim. O kız bendim."

"Matematiğe pek hevesli değil."

Gözlerimi devirirken kollarımı kavuşturdum. "Hevesli olan var mı ki?"

Jack sırtıttıktan sonra kahvesini yudumladı. "Görünüşe göre Kinsley öyle."

"Sayıları seviyorum, dürüst ve güvenilirler. Ne olursa olsun, her zaman aynı cevabı alırsın. İki artı ikinin dört olup olmadığını düşünmeye gerek yok. Dörttür. Dünyadaki herkes için," diye açıkladı Kinsley.

"Sayılarda eşitlik vardır," diye bitirdi Jack. "Anlıyorum."

Kinsley başını salladı. "Ben... uyum sağlayamıyorum ama sayılar bunu umursamıyor."

Onun yaşındaki halimi düşündüm. O kadar farklıydık ki. Ben uyum sağlamakta hiç zorlanmamıştım. Her zaman yanımda olan üç abim ve bir ikizim olmasının yardımı olmuş muydu bilmiyordum ama benim yanımda hep birileri vardı. Joshua,

Alex ve Grayson her zaman korunduğumdan emin olmuşlardı. Kimse beni incitmeye cesaret edemezdi.

Kızlara gelince, aptalca dramalardan payıma düşeni almıştım ama Winnie'ye sahip olduğum için onların pek de önemi yoktu. Ayrıca hepsi abilerimle yatmak istiyordu ve benimle iyi anlaşmamaları demek Parkerson erkeklerine asla yaklaşmamaları anlamına geliyordu.

Kinsley'nin yanındaki koltuğa oturdum. "En yakın arkadaşın var mı?"

Başını salladı. "Carrie Ann. Beş yaşından beri arkadaşız."

Gülümsedim. "Benim de bir tane var. Adı Winnie."

Jack'e baktı. "Peki ya senin?"

"En yakın arkadaşım aynı zamanda Stella'nın da abisi."

Derin bir iç çektim. "Willow Creek'te karmakarışık bir ağ var."

"Yani, en iyi arkadaşının kız kardeşine mi âşık oldun?" diye sordu Kinsley.

"Evet, öyle oldu."

"Carrie Ann'in de bir abisi var."

"Ah, tatlım," dedim hemen. "Bu kötü bir fikir. Güven bana."

Jack tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Korkunçlar," diye açıkladım Kinsley'ye. "Çok iradesizler. Seni isteyip istemediklerine ya da kardeşleriyle aralarını bozup bozmak istemediklerine bir türlü karar veremiyorlar. Bu gerçekten kötü bir durum."

Jack kahkaha attı. "Ben de herkesi önemsememin çok tatlı olduğunu sanıyordum."

"Değildi. Sinir bozucuydu."

Kinsley güldü. "Peki ben nasıl doğdum o zaman?"

Eğer Biz Olseydik

Odadaki değişim neredeyse hissedilebiliyordu ama sorularını cevaplayacağıma söz vermiştim.

“Jack’i küçüklüğümden beri seviyordum. En azından sevdiğimi sanıyordum. Şimdi görüyorum ki o zamanlar hissettiklerim şu anda ona karşı hissettiklerimin yanında bir hiçmiş. Gençtim ve... biraz üzgündüm. Gerçekten de üzölmek için bir nedenim yoktu. Dört erkek kardeşim var ve hepsi de çok iyi insanlar. Diğer yandan annem ve babam, onlar...”

Jack boğazını temizledi. “Korkunçlar.”

“Evet, korkunçlar. Ama o zamanlar, eğer denerlerse kendilerini düzeltebileceklerini düşünmüştüm. Kardeşlerimin de bununla mücadele edişini izlemiştim. Jack ile bu duygulara teslim olduğumuzda on sekizinci yaş günümdü. Sadece bir geceliğine Grayson’ın en yakın arkadaşı ve küçük kız kardeşi değildik. Sadece Jack ve Stella’yдық.”

“Ve sonra ben mi oldum?”

“Evet.”

Titrek bir sesle, “Beni büyütmek istedin mi?” diye sordu.

“Her şeyden çok.”

Jack bardağını tezgâha bıraktı. “Gençtik. Sana böyle bir hayat veremeyeceğimizi biliyorduk. Annenin senin okul etkinliklerine katıldığı ya da babanın eğlenceli tatillere çıkabilmek için zaman ayırabildiği bir hayat veremezdik. Ben hâlâ üniversitedeydim ve Stella henüz okula başlamamıştı bile. Hiçbir şeyimiz yoktu ve... sana hiçbir şey verememek bencilce bir seçim gibi hissettirmişti.”

Gözyaşlarıma karşı koyup sahip olduğumuz güce tutundum. “Misty ve Samuel harika insanlardı. Seni daha sen doğmadan sevdiler ve biz onların doğru tercih olduğunu biliyorduk.”

Kinsley aile fotoğraflarının olduğu duvara baktı. “Bana kendimi hiç... eksik hissettirmediler.”

“Ah, tatlım, senin eksik hiçbir yanın yok. Hiçbirimizin gözünde. Aileni seçmemizin nedeni onların doğru seçenek olduğunu bilmemizdi. Seni her zaman seveceklerini, senin için en iyisini yapacaklarını biliyorduk ve yaptılar da. Açık evlat edinme ile istediklerimizi yerine getirdiler. Jack ve ben ailenle birlikte, senin iyiliğin için bu konuda anlaşıştık.”

“Yani isteseydim sizi bulabilir miydim?” diye sordu.

“Evet ve annen senden haberdar olabilmemiz için bizi bilgilendirme nezaketini gösterdi.”

Jack kirli sakalını kaşıdı. “Hiçbirimiz bu şekilde olacağını tahmin edememiştik. Babanın bizi aramasının onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Öyle görünmediğini biliyorum ama yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek ve kızının biyolojik ebeveyninden yardım istemek şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biri olabilir. Bize çok güveniyor ve bunu hafife almıyoruz.”

Kinsley parmağını tabağının kenarında gezdirdi. “Peki şimdi ne olacak?”

Jack’e baktığımda başını salladı. “Babanın ihtiyacı olan süre boyunca burada kalabilmeyi isterdik ama minimum otuz gün denmesine rağmen Samuel bize ihtiyacı olursa daha fazla kalacağını söyledi. İhtiyacın varsa burada birkaç gün daha kalabiliriz ama sonra Willow Creek Vadisi’ne dönmemiz gerekiyor.”

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Evimi terk etmek istemiyorum.”

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Ama sadece kısa bir süreliğine.”

“Buradan istediklerimi getirebilir miyim?”

İlk konuşan Jack oldu. “Elbette.”

“Herkesle tanışacak mıyım?”

Eğer Biz Olsaydık

“Yavaşça ve sadece sen istersen,” dedim hızlıca. “Hiçbirini tanımak zorunda değilsin ama...” Göğsüm sıkıştı. Ona, onu anında sevecek harika bir ailesi olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. “Eğer tanışmak istersen orada olacaklar.”

İçeri girerken, “Burası benim evim,” dedim.

Neyse ki Oliver çoktan Jack’in kulübesine taşınmıştı ve Jack’in eşyalarını da benim evime getirmişti.

Dairem iki yatak odalı olduğu için en mantıklısı buydu.

“Vay canına, gerçekten çok havalı.”

Gülümsedim. “Rustik depo hissini seviyorum.”

“Sen de mi burada yaşıyorsun?” diye sordu Jack’e.

“Hayır, bir kulübem var ama Stella’nın erkek kardeşi orada kaldığı için ben burada kalacağım, eğer sorun olmazsa?”

“Sorun değil.”

Kinsley şu ana kadar bizimle çok iyi idare etmişti. Sorular sorup bizi tanımak istiyordu ama bunaldığında geri çekiliyordu. Jack ile onu zorlamayıp bunun onun istediği hızda ilerlemesine izin veriyorduk.

Bu harika kızı tanıktan sonra nasıl gidişini tekrar izleyecektim, bilmiyordum.

Kendime ona âşık olmamam gerektiğini hatırlatıp duruyordum ama çoktan olmuştum. Dürüst olmak gerekirse, onu ilk kucağıma aldığımda olmuştum ve o duygu hiç azalmamıştı.

“Tuvalete gitmem gerekiyor,” dedi.

“Hemen şurada.” Koridorun ilerisini işaret ettim. “İlk kapı benim odam, banyo da onu geçince hemen sağında. Senin odan bu tarafta, solda olacak.”

“Tamam.”

Koridorda ilerlediğinde iç çektim. “Bakalım odasında temizlememiz gereken nasıl bir dağınıklık var. Eğer onu yerleştirebilirsek, annemle konuşmaya gidebilirim.”

Jack başını salladı. “Pekâlâ.”

Oliver’ın ve ondan önce de Amelia’nın odası olan yere doğru yürüyüp kapıyı açtım. Kardeşimin nasıl bıraktığını ancak Tanrı bilirdi.

İçeri girdiğimde hem etkilendim hem de şaşkına döndüm. Temizdi ve bir o kadar da değişmişti. Önceden yatakta üzerinde kelebekler olan pembe bir yorgan vardı. Şimdiyse deniz mavisi nevresimler örtülmüştü. Daha önce orada olmayan bir kitaplık vardı ve içi bir hafta önce sahip olmadığım kitaplarla doluydu. Görünüşe göre kardeşlerim ya da Jessica biz yokken sıkı çalışmışlardı.

Yan masada bir not vardı.

*Özür dilerim. Sizi seviyorum ve
eger bana ihtiyacınız olursa buradayım.*

-Gray

Jack gelip arkamda durdu ve elini sırtıma yerleştirdi. “Oliver mi?”

Başımı sallayıp notu ona uzattım.

Jack şakağıma bir öpücük kondurdu. “Çok hızlı parlıyor, kendini sakinleştirmesi gerekiyor.”

“Beni Yvonne gibi görmesi fikri hâlâ endişelenmeme neden oluyor.”

“İmkânsız. Senin onunla uzaktan yakından alakan yok ve bunu hepimiz biliyoruz.”

Kollarında dönüp başımı göğsüne yasladım. “Kafamın içinde bunu ben de biliyorum ama kalbim farklı bir şey söylüyor.”

Eğer Biz Olseydik

“Eğer Grayson bunu bir an için bile düşünürse suratına yumruk atmaya hazır bir sürü insan var. İlki ben olurum, sonra kardeşlerin de beni takip ederdi.”

Gülümsedim. “Sanırım haklısın ve Grayson’ın bunu yapması çok hoş.”

“Evet, öyle. Seni seviyor, Stella. Hepsi seviyor. Sen bu ailenin kalbisin.”

“Jack? Stella?” Kinsley koridordan bize seslenince Jack beni bıraktı.

“Buradayız!”

Odaya girdiğinde nefesi kesildi. “Vay canına.”

“Biz Georgia’dayken kardeşlerim meşgulmüş,” diye açıkladım.

Kinsley etrafta dolaşırken kitaplığa baktı. “Bunların hepsini okudun mu?”

Jack bir kahkaha attı. “Stella mı? O filmleri daha çok sever.”

“Ama burada bir sürü roman var.”

“Hepsi yepyeni. Sanırım karışık türler var.” Sırıtarak, “O şapşalların kitapçada bunları seçmeye çalıştığını hayal edebiliyorum,” dedim. “Ya da Jess halletmiştir ki bu daha olası.”

Masaya bakıp bir kelebek aldı.

“O yeğenim Amelia’nındı,” diye açıkladım. “Jack’in en yakın arkadaşı olan Grayson’ın bir kızı var. Neredeyse beş yaşında ve doğum günü yaklaşıyor. Kardeşim evlenmeden önce Amelia burada çok kalıyordu.”

Kinsley ipek kanatlara bakıp başparmağını onlardan birine sürttü. “Ben... siz çok kalabalıksınız.”

Jack bir adım öne çıktı. “Parkerson ailesinde çok kişi var, bu yüzden başlangıçta biraz bunaltıcı gelebilir. Ama eğer istemiyorsan hiçbiriyle tanışmak zorunda olmadığın konusunda ciddiydik. Hâlâ babana sahip olduğunu biliyoruz ve seni bir aileye dahil olmaya zorlamıyoruz.”

Tüm kardeşlerime evime kesinlikle gelmemeleri gerektiğini çoktan söylemiştim. Planımızın ne olduğunu açıklamıştım ve herkes kararımıza saygı duyacağına söz vermişti.

En zor kabul eden Oliver olmuştu ama sonunda o da bana söz vermişti.

Ama onunla tanışmak *istiyorlardı*.

Hiç tanımadıkları yeğenleriyle bağlantı kurabilmek için yarıp tutuşuyorlardı. Bunu sadece üçümüzün arasında tutabilmemizin imkânı yoktu ama umuyordum ki bunu yavaş yavaş yapabilecekler.

“Varlığını bile bilmediğim yepyeni bir grup insan olduğunu öğrenmek gibi bir şey. Keşke evde olsaydım. En azından orada tuvaletin nerede olduğu gibi basit şeyleri biliyordum.”

Onun adına bundan o kadar nefret ediyordum ki... Tüm belirsizliklerini ondan alabilseydim, alırdım.

“Kinsley, on iki yaşındaki bir çocuğu bırak, yetişkin biri için bile karmaşık olan bir durumun içine atıldın. Kendini sarsılmış hissetmen normal ama bir şeye ihtiyacın olursa tek yapman gereken bize söylemek. İster yalnız kalmayı seç istersen de oturup bir paket *Oreo* yedikten sonra üstüne bir de *Chips Ahoy* iç, karar senin.” Gülümsedim ve ben devam etmeden önce bir anlığına gözlerini kapattı. “Sadece, lütfen bunu tek başına yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Hepimiz tökezleyeceğiz ve bu çok normal.”

Duruşunu dikleştirdi. “Ben iyiyim. Şimdi biraz kitap okumak istiyorum, sizin için sorun değilse?”

Zorlukla gülümseyip başımı salladım. “Elbette. Biz hemen buradayız.”

“Teşekkürler.”

Jack ile kapıyı arkamızdan kapatırken Tanrıya doğru şeyi yapmış olmamız için dua ediyordum.

Otuz Bir

STELLA

Kinsley Willow Creek Vadisi'nde," dedim yeni dairesindeki koltukta oturan anneme.

"Ne?"

"Beni duyduğuna eminim anne."

Birbirine kenetlediği ellerine baktıktan sonra iç geçirdi. "Bir gün bunun olacağını biliyordum."

"Kızımı bulacağımı mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır, bu... bilmiyorum sanırım bu kaçınılmazdı."

Hayatım boyunca katlanmak zorunda kaldığım pek çok şey olmuştu. Ailemin söylediği ya da yaptığı, anlamlandırmakta güçlük çektiğim şeyler olmuştu ama Kinsley bir türlü üstesinden gelemediğim tek şeydi. Beni bunu yapmak zorunda bırakmış ve hiç umursamamışlardı.

"Bunu bana nasıl yapabildin?"

Dudakları aralandı. "Neyi?"

“Beni ve Jack’i onu terk etmeye zorladınız. Eğer bunu yapmazsak bizi her şeyimizi elimizden almakla tehdit ettiniz. Anlamıyorum anne. Yeterince varlıklıydık ve doğru olanı yapmaya gücümüz yeterdi.”

Koyu kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Senin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorduk, Stella. Düşündüğünün aksine, bu kolay bir karar değildi.”

“Bu en baştan sizin kararınız olmamalıydı.”

“Senin de bir seçeneğin vardı. Senin için ideal olanın bu olmadığını biliyorum ama onu büyütebilirdin. Seni zorlamadım.”

Damarlarımda öfke dalgalanırken başımı salladım. “O kadar aptal mısın? Tabii ki zorladın! Jack ile benim sizin yardımınız olmadan ona hak ettiği hayatı veremeyeceğimizi biliyordun. Dediklerinizi yapmadığımız takdirde tüm desteğinizi kaybedeceğimizi açıkça belirttiğiniz için ondan vazgeçmek zorunda kaldık.”

“Hayır, baban yaptı ve inan bana bu konu üzerine kavga ettik. Gerçek olan şu; sen ve Jack korunmadan seks yapma kararı verdiniz. Sen ve Jack onu dünyaya getirmeyi seçtiniz. Sen ve Jack bunun sonuçlarına katlanmak zorundaydınız. Baban ve benim için tam bir... cehennemdi. Seninle birlikte ben de acı çektim, Stella. İster inan ister inanma, uyuyakalana kadar ağladığım çok gece oldu. Ben...” Duraksadı, devam etmeden önce boğazını temizlemesi gerekmişti. “Büyükannenin bebeğin tekmeleriyle ilgili konuşmalarını dinleyip orada olamamaktan nefret ederdim. Eğer yanında olsaydım fikrimi değiştirirdim ama ona başka bir ailenin bakmasına izin vermenin senin için en iyisi olduğunu biliyordum.”

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. “Ve şimdi dönüp ne halde olduğumuza bak. O seçimler yüzünden sahip olduğumuz hayatlara bir bak.”

Eğer Biz Olsaydık

“Bununla gurur duymuyorum. Ancak düşündüğün gibi bir canavar da değilim.”

Ayağa kalkıp volta atarken düşen gözyaşlarımı sildim. “Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Misty’nin kanser tedavilerinin parasını kim ödedi sanıyorsun?” O zarifçe ayağa kalkarken döndüğümde gözlerimiz kilitlendi. “Kinsley’yi özel bir kampa göndermek istediklerinde kim yardım etti sanıyorsun? Eh, hepsi isimsiz olarak yapıldı. Misty de Samuel de paranın kimden geldiğini bilmiyordu. Siz o küçük kızdan vazgeçtiniz ama hiçbirimiz onu terk etmedik.”

“Babam biliyor muydu?” diye sordum. Bir yanım bir zamanlar idolleştirdiğim adamın o kadar da korkunç bir insan olmasını umuyordu. Diğer yanım ise öyle olmasını umuyordu çünkü onu her anlamda yok etmek üzereydik.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bilmiyordu.”

“Neden yaptın?”

“Çünkü o küçük kız benim torunum. Şu anda ailenin hassas bir konu olduğunu biliyorum ama araya girmeden elimden geleni yaptım.”

Bacaklarım titrediği için oturdum. “Çok bunalmış durumda,” dedim.

“Son birkaç ayın zor geçtiğine eminim. Ama senin on iki yaşındaki halini hatırlıyor musun?”

Belki de sorun buydu. O zamanları hatırlamıyordum. Kinsley, parlak şeylerle dikkatini dağıtabileceğim Amelia gibi değildi. O duyguları olan bir çocuktü ve ben tüm bunlarla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

“Nasıldım?”

Annem güldüğünde dudakları yumuşak bir ifadeyle kıvrıldı. “Öncelikle, çok bilmiştin. Çoktan cevabını bilmediğin tek bir şey bile söyleyemezdim. Tanrı biliyor ya, çoğu zaman yanılıyor

olsan da sana bunu asla söyleyemezdik. Ergenler gezegendeki en sinir bozucu yaratıklardır ve benim evim onlarla doluydu. Çok hazır cevaptın. Eh, bu konuşmaya başladığından beri sahip olduğun bir özellikti.” Gülüp yanıma oturdu. “Hepsinden önemlisi, duyulmak istiyordun. Senin adına konuşan erkeklerle dolu bir evde yaşıyordun ve onlara bunu yapmalarını ne kadar sevmediğini gösteriyordun. Kinsley zaten sıkıntılı bir yaşta ve üzerine bir de yaşadığı tüm zorlukları ekle, işte o zaman her şey on kat daha kötü oluyor. Ona alan ve zaman tanıyın. Sabırlı olun, onun size gelmesine izin verin. Seni ya da Jack’i tanımıyor. Sadece birilerine verildiğini biliyor ve şimdi onu yetiştiren insanlar da gitti.”

Bir zamanlar annemle çok yakındık. Uzun zaman önce, babamın ilişkilerini ya da öteki hayatını öğrenmeden önce, annemin yaşayan en güçlü ve en harika kadın olduğunu düşünürdüm. Biz küçükken iyi bir anne olmaya *çalışmıştı*. Kısa bir an için tekrar o günlere döndüm. Annemin saçımı taradığı ve benimle istediğim her şey hakkında konuştuğu zamanlara. Sonra babamın çapkınlıkları onu yıpratmıştı ve bizi kurtaran büyükannem olmuştu.

“Bu noktaya nasıl geldik anne? Nasıl bu hale geldik?”

Gözleri utançla doldu. “Bilmiyorum ama daha iyi olmaya çalışmak istiyorum. Özür dilemem gereken çok şey var. Hepinize söylediğim ve yaptığım şeyleri düzeltmek istiyorum. Mazeretim yok, sadece özür dileyebilirim. Kaybolmuştum. Hâlâ öyleyim ama kendimi düzeltmeye çalışıyorum.”

Gözlerinde kalbimin sızlamasına neden olan bir kırılganlık vardı. İncinmişti ve bunun karşılığında birçok kişiyi incitmişti.

“Bu iyi bir şey çünkü hepimizin birbirimize ihtiyacı var ve umarım yeniden bir aile olmanın yolunu bulabiliriz.”

Gözlerini sildi. “Bunu çok isterim ama önce önümüzdeki birkaç haftayı atlatmaya odaklanmalıyız.”

Eğer Biz Olseydik

Başımı salladım. “Sadece bunu atlatmasına yardım etmek istiyorum.”

Annem öne doğru uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. “Sadece kendin ol, Stella. Kendin olursan o da sonunda her şeyin farkına varacaktır.”

“Umarım öyle olur.”

“Olacak. Seni sevmemek mümkün değil.”

Bir elimle Kinsley'nin kapısını çalarken diğer elimle de onun için bir tabak yemek tutuyordum. Üç gündür odasındaydı ve bir ya da iki saatten daha uzun süre odasından çıkmasını sağlayacak fikirlerim yavaş yavaş tükeniyordu. Annemin onun bana gelmesi gerektiğini söylediğini kendime hatırlatıyordum ama beklemek çok zordu.

“Kinsley?” Kapıyı tekrar çaldım. En azından yemek yemesi gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtı. “Evet?”

“Eğer açsan biraz yemek getirdim.”

Kapı biraz daha açıldı. “Teşekkürler.” Etrafa bakındı. “Jack nerede?”

“Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için evine dönmesi gerekiyordu. Kardeşim Oliver orada kalıyor ve o da en temizimiz sayılmaz.”

“Ah.”

“O benim ikizim ama birçok yönden çok farklıyız.”

Kinsley sandviçinden bir ısırık aldı. Hindi sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama denemeye değer olduğunu düşünmüştüm.

“Hep kardeşlerim olsun istemişimdir.”

Cümlesiyle göğsüme bir ağırlık saplandı ama yüz hatlarımı sabit tutmaya çalıştım. “Ben de bazen tek çocuk olmayı dilerdim.”

“Dört erkek kardeşin mi var?”

Oturma odasına doğru gidip beşimizin Grayson’ın düğününde çekildiğimiz fotoğrafı aldım ve ona gösterdim. “Evet. Bunlar onlar. Joshua en büyüğümüz, benden yedi yaş büyük.” Konuşurken her birini tek tek işaret ettim. “Sonra Grayson var, o da benden dört yaş büyük. Alex iki yaş büyük ve Oliver da ikizim.”

Yavaşça başını salladıktan sonra odasından çıkıp elinde fotoğrafla oturma odasına geldi. “Hepiniz bu kasabada mı yaşıyorsunuz?”

“Şimdi evet ama son birkaç yıldır farklı yerlere dağılmıştık.”

“Neden?”

Doğan fırsatı yakalayıp ona ailemin normallikten çok uzak olduğunu anlatmaya karar vererek derin bir nefes verdim. “Tüm aile dramını bilmek ister misin?”

“Olur...”

“Gel otur,” dediğimde beni takip etti. Ona hayatımı anlattım. Babamın işiyle ilgili kısımları ve hepimizin nasıl hisse sahibi olduğumuzu. Grayson ile yaşadığımız dramı ve neden kardeşlerimle birlikte kendi işimizi kurmak istediğimizi anlattım.

“İnanılmaz!” dedi Kinsley.

“Evet... korkunçtu. Babam iyi bir adam değil.”

Dudakları kıvrıldı. “Bu delilik.”

“Ne derlerse desinler hiçbir aile normal değildir.”

“Benim hayatım şimdiye kadar normaldi.”

“Üzgünüm,” dedim tüm samimiyetimle. “Buna katlanmak zorunda olmandan nefret ediyorum ama her şey daha iyi olacak. Sadece biraz zaman vermen gerekiyor.”

Eğer Biz Olsaydık

Bacağını altına aldı. “Annem çok... mükemmeldi. Babam ve benim için her şeyi yaptı. Kanser olduğunda bile ihmal edilmiş gibi hissetmemize asla izin vermedi. Dünyada onca insan varken onun hasta olmasına çok kızgındım ama o benim kızmama izin vermezdi. Bana her şeyin yolunda olduğunu ve bunun beni değiştirmesine izin vermemem gerektiğini söyleyip dururdu.”

“Bence seni yetiştirirken harika bir iş çıkarmış.”

“Onu özlüyorum.”

“Biliyorum, tatlım.”

“Babamın içki içmesine izin vermezdi. Onu durdururdu. Onun yapacağı şeyleri yapmaya çalıştım. Temizlik yaptım, yiyecek sipariş ettim ama babam çok üzgündü.”

Gerçek şu ki, eğer Misty hâlâ onun yanında olsaydı üzüntüsünü içerek giderme ihtiyacı duymayacaktı. “Kinsley, sen yanlış bir şey yapmadın. Baban da yapmadı. O acı çekiyor ve üzgün, bu yüzden de yardım alıyor. Senin için. Sana olan sevgisi o kadar güçlü ki, iyileşmek istediği için kendi rızasıyla seni bize emanet etti. Bunun sana farklı hissettirdiğini tahmin edebiliyorum ama seni temin ederim, bu sen yeterince çaba göstermedin diye olmadı.”

Başını yana çevirip boğazını temizledi. “Sadece onun iyileşmesini istiyorum.”

“Ben de öyle. Denemeye devam etmesi için bir neden varsa, o da sensin. Seni seviyor.”

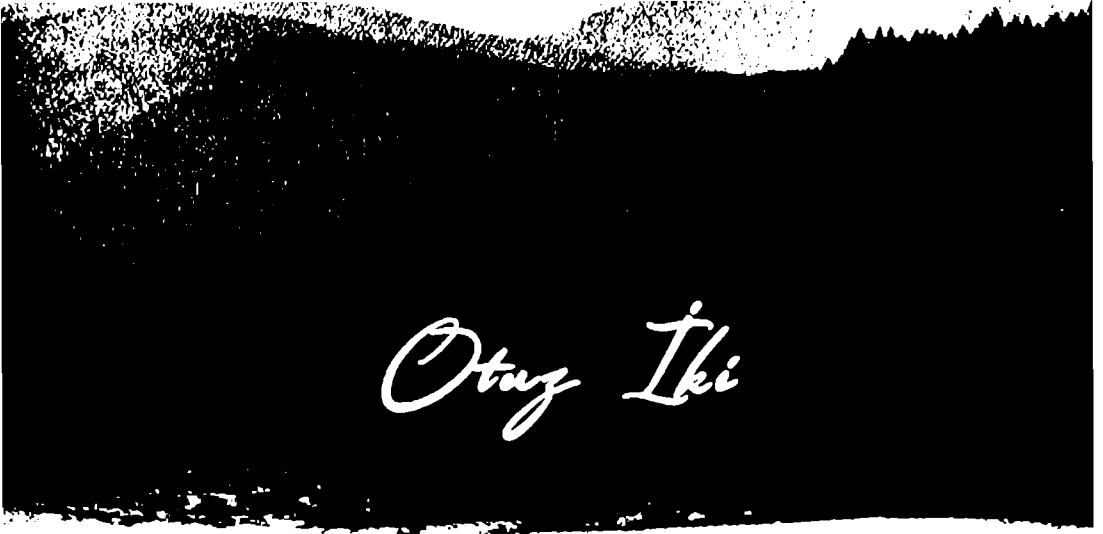
Başını salladı ama hâlâ gözlerime bakmıyordu.

“Film izlemeye ne dersin?” diye önerdim.

Birkaç saniye sonra bana döndü. “Hangisini?”

“Sen seç.”

Kumandayı alıp kanepede arkasına yaslandı. İhtiyacımız olan zaman, sabır ve biraz da şanstı.

JACK

Hesap defterlerime bakarken yüzümü ovuşturdum. Normalde bu, yapmayı sevdiğim bir şeydi ama şimdi rakamlar onlara uzun süre baktığım için bulanıklaşıp birbirlerine karışıyorlardı.

Tek düşünebildiğim Stella'nın Kinsley ile birlikte evde olduğuydu.

Dün Oliver'a bir hizmetçim olmadığını açıklamadan önceki bir saatimi temizlik yaparak geçirmiştım. Stella'nın evine vardığımda onları kanepede battaniyelerin altında televizyon izlerken bulmuştum. Kalbim hızla çarparken ve karmaşık duygular hissederken orada öylece durmuştum. Stella için mutluydum. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordum. Ancak korkuyordum çünkü bizi onu geri vermenin acısından kurtarabilecek olan tek şey mesafemizi korumamızdı.

Onu sevemezdim.

Onu şu an sevdiğimden daha fazla sevmek için kendime izin veremezdim.

Eğer Biz Olsaydık

Onun gidişini tekrar izlemek zorunda kaldığımda içimdeki her şey paramparça olacaktı.

Yanlarına gitmek yerine ofise giderek işte acil bir durum varmış gibi davranmıştım. Ve işte şimdi burada, yine aynı şeyi yapıyordum.

Burnumdan derin nefesler alıp vererek yapmam gereken şeylere odaklanmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra kâğıtları masanın üzerinden fırlatarak bir küfür savurdum.

“Bok gibi görünüyorsun.”

Başımı kaldırdığımda Grayson’ın kapıda durduğunu gördüm.

“Teşekkürler.”

Ofisime girerek masamın karşısındaki koltuğa oturdu. “Babalığa hızlı bir giriş yaptığın için olduğunu varsayıyorum.” Ben ona ters ters bakınca elini kaldırdı. “Sakin ol vahşi şey, buraya sana laf sokmak için gelmedim. Özür dilemeye ve anlayış göstermeye geldim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Unutma, ben de o yollardan geçtim. Aynı şey değildi belki ama gayet yakındı.”

Başımı salladım. “Hiçbir fikrin yok. Amelia o zaman henüz bebektir. Benim ise on iki yaşında, kızgın, yalnız, korkmuş ve Tanrı bilir daha başka neler hisseden bir kızım var.”

“Tıpkı baban gittiğinde senin de olduğun gibi.”

Sandalyemde arkama yaslanıp nefes verdim. “Belki en kötüsü de bu. Sanki benim hayatımın başka bir versiyonunu yaşıyor.”

Sadece tam olarak aynı değildi. Kinsley’nin harika bir ailesi vardı; ona hak ettiği hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir ebeveyni ve onu terk etmiş olmalarına rağmen onun için elinden geleni yapacak öz ebeveynleri vardı.

“Bu gezegende bunun üstesinden gelebilecek iki kişi varsa o da sen ve Stella’dır.”

“Sen kimsin ve en iyi arkadaşına ne yaptın?”

Grayson ensesini ovuşturdu. “Sen de biliyorsun ki, konu Stella olduğunda hep bir pislik gibi davrandım. Ama dürüst olmak gerekirse, ikinizin birlikte olması çok mantıklı. Belki de başından beri bunu biliyordum. Dünyada senden daha fazla güvendiğim bir adam daha yok. Aptal gibi davrandığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim. Yalanları öğrenmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

“Evet dostum, biliyorum.” Grayson onunla oyun oynayan insanlardan payına düşeni yeterince almıştı ve babasının yaptıklarından sonra yalana karşı sıfır toleransı olduğu için adamı suçlayamıyordum.

“Güzel. Demek bir kızın var?”

İç çektim. “Var.”

“Nasıl biri?”

Kelimeleri bulmak için birkaç saniyemi ayırdım. “Harika. Zeki ve matematiği seviyor.”

Güldü. “Umarım seninki gibi havalı bir arkadaşı vardır.”

Ona ortaparmağımı gösterdim. “Sen hiç de havalı değildin.”

“Elbette, kendini kandırmak için ne söylemen gerekiyorsa kardeşim.”

“Kinsley, Stella ve benim mükemmel bir karışımım.”

“O zaman burada ne yapıyorsun?”

Masamın üzerindeki evraklara baktım. “Çalışıyorum.”

Grayson kafasını salladı. “Hayır, saklanıyorsun ve bunun için seni suçlamıyorum ama... aptallık ediyorsun.”

“Gerçekten konuşmaların ilham veriyor.”

Eğer Biz Olsaydık

Omuz silkti. “Buraya bunun için gelmedim. Bu yükü sadece ikinizin sırtlanmak zorunda olmadığınızı söylemek için geldim. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman buralardayım.”

Bu basit sözler içimde bir yerlerin kilidini açtı. Grayson, tüm hayatımı bilen adam, hayatımdaki en önemli şeylerden birinin dışında kalmıştı. Bu benim için onun anlayabileceğinden çok daha zordu. Bunu ondan saklamak beni yiyip bitirmişti. Tüm bunlara sessizce katlanmak zorunda olmak tam bir işkenceydi.

Bu yüzden tam burada, ofisimde ona içimi döktüm.

Grayson beni dinleyip mantıklı olduğundan bile emin olmadığım şeyleri ona anlatmama izin verdi. Kinsley’nin doğumunu ve onu başka bir aileye vermenin ne kadar zor olduğunu anlattım. Her birkaç dakikada bir başka bir soru sordu ve bu şekilde devam ettik.

Saatlerce, günlerce, hatta bir hafta boyunca bile olabilir, sadece konuştum.

Kelimelerim tükendiğinde başını salladı. “Çok zor şeyler yaşadın.”

“Hâlâ da yaşamaya devam ediyorum.”

Başını sallarken güldü. “İkinci bir şansın var, Jack. Ne kadar süreliğine olursa olsun bu kızın hayatında olacaksın. Bunun ne kadar büyük bir hediye olduğunu anlıyor musun? En sonunda kafanı gömdüğün yerden çıkarıp kız kardeşimi elde etmekle kalmadın, aynı zamanda Kinsley’nin de hayatındasın. Peki sen ne bok yiyorsun?”

“Onu geri vermek zorundayım!”

“Evet, zorundasın. Bunu biliyoruz ve bu berbat bir şey ama şu anda sahip olduğun zamanın tadını çıkarmak istemiyor musun?”

Göğsüm sıkıştı, öfkenin içimde kaynamaya başladığını hissedebiliyordum. Onun kızı yanındaydı. Amelia’yı sevebilir, onu

büyütebilir, ona bir hayat verebilirdi. Ben ise onu hayatıma alıp bir kez daha gidişini seyretmek zorundaydım.

“O kadar basit değil.”

“Belki de değildir. Lanet olsun, geçen hafta bana sayamayacağım kadar çok aptal dendi, peki ben bundan ne öğrendim? Gerçek şu ki... birlikte üç hafta geçireceğinizi hayal bile edemeyeceğiniz bir çocukla yaklaşık üç haftanız var. Ne yapman gerekiyorsa onu yap ama Jack, bu sefer geri dönüşü yok.”

“Bu geçici bir durum.”

“Evet, öyle ve sen onunla geçirebileceğin vakti ofisinde mi geçirmek istiyorsun? Bu açık bir evlat edinme, yani nasıl bir ilişki yaşayacağınızı kendiniz seçeceksiniz. Eğer Kinsley isterse onun hayatında bir yer edinmenize kimse engel olamaz, değil mi?”

“Tam olarak öyle değil, Gray.” Kuralları açıklayacak enerjim yoktu çünkü onu geri verdiğimizde bu karar bize ait olmayacaktı. Hatta Kinsley’ye bile ait değildi ve ben de en kötüsüne hazırlanmayı tercih ediyordum.

“Bir baba olarak sana şunu söyleyeyim, eğer Amelia Yvonne ile birlikte kalsaydı ve onunla yılda sadece bir gün geçirebilseydim, o gün her defasında en güzel günüm olurdu.” Grayson ayağa kalkıp omuz silkti. “Ama ben ne bilirim ki, değil mi?”

Grayson gittikten sonra ofisten nasıl çıktığımı hatırlamıyordum ama işte burada, Stella’nın evinin kapısının önünde duruyordum.

Hiçbir işi bitirememiştim ve umurumda değildi.

Grayson haklıydı. Üç haftam vardı. Onu tanımak için üç haftam vardı ve belki de sonra onu bir daha hiç göremeyecektim. Belki de tüm sahip olabileceğimiz buydu ve eğer öyleyse bunun her bir saniyesini istiyordum.

Eğer Biz Olseydik

Stella, kapıyı açtığımda bana bakarak gülümsedi. “Selam, döndün mü?”

“Döndüm.”

“Tamam. Her şey yolunda mı?”

Başımı salladım. “Kinsley nerede?”

“Üstünü değiştiriyor. Yemek yemeye gidiyorduk.”

“Ah.”

Stella başını eğdi. “Sen de gelmek ister misin?”

“Muhtemelen benim gelmemi istemez.”

Yumuşak bir sesle, “Jack,” dedi. “Yapma.”

“Neyi?”

“Gerekmemesine rağmen bahaneler uydurma. Gelip bizimle yemek ye. Onu ilk kez dışarı çıkarıyorum ve kimlerin orada olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kinsley’ye bir kez bakan onun kimin çocuğu olduğunu anlayabilirdi.

Ben cevap veremedim Kinsley içeri girdi. “Selam, Jack.”

“Selam, ufaklık. Yemek yemeye mi?”

Stella’ya bakıp utangaçça gülümsedi. “Evet. Sen de geliyormusun?”

“İşlerim erken bitti ve...” *Ödleklik etme, Jack. Söyle ona.* “Sana da uyarsa gelmek çok isterim.”

“Evet, bu harika olur.”

Stella sıcacık gözleriyle yanıma gelip elimi tuttu. “Seni seviyorum.”

Bu muhteşem kadına bakıp yanağını okşarken onu hak etmediğimi biliyordum ama ondan vazgeçemeyecek kadar bencildim. “Ben de seni seviyorum.”

Parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Birkaç kasaba öteye gidip mi bir şeyler yesek?” diye önerdim.

Stella elimi sıkıp bıraktı. “Aslında Jennie’nin Yeri’ne gidiyorduk. Kinsley’ye Fred ve Bill’den bahsediyordum. Hangi saatte gidersek gidelim her gün orada olmaları onu büyüledi.”

Göğsüm sıkıştı çünkü bu aynı zamanda ailesinin ya da arkadaşlarımızdan herhangi birinin de orada olabileceği anlamına geliyordu.

Kinsley’ye doğru yürüdüm. “Emin misin? Orada sınırlarına... saygı göstermeyecek insanlar olma ihtimali çok yüksek.”

Stella başını salladı. “Jack haklı ve bu konuyu daha önce konuşmuştuk ama eğer orada yemek yemekten rahatsız olacaksan bu da başka bir seçenek.”

“Beni korumak zorunda değilsiniz, arkadaşlar,” dedi Kinsley kararlı bir sesle. “İnsanlarla tanışmaktan korkmuyorum ve saklanmak da istemiyorum.”

“Pekâlâ. O halde Jennie’nin Yeri.”

Ve bunun geri dönüşü yoktu.

Otuz Üs

STELLA

Ellerimin titremesini durduramıyordum.

Jack restoranın kapısını açarken gözleri üzerimdeydi ve yemin ederim, kalbim göğsümden fırlayacaktı.

Kinsley insanlarla tanışmaya hazır olsa da aynı şey benim için geçerli değildi. Bu on sekiz yaşımdan beri kaçındığım şeydi ama bununla yüzleşmek zorundaydım.

Kapının üstündeki çan çalınca Jennie yanıma geldi. "Selam, Stella! Jack, seni görmek ne güzel. Artık bir kız arkadaşın olması buraya yemeğe gelemeyeceğin anlamına gelmiyor."

Jack alçak sesle güldü. "Merak etme, Stella yemek yapamıyor. Şehir dışındaydık, o yüzden gelemedik."

Neyse ki restoran oldukça sessizdi. Tabii ki Bill ve Fred buranın daimi üyeleri olarak tezgâhın başındaydılar ama kardeşlerim ya da Winnie burada değildi. Derin bir nefes alıp dikkatimi Jennie'ye verdim.

Eli Jack'in kolunun üzerindeydi. "Neyse ki öyle, Jack O'Donnell çünkü yemek yemeye başka bir yere gitseydin Vernon çok üzülürdü."

Ona doğru eğildi. "Asla."

Sırıtıp Kinsley'ye baktı. "Merhaba tatlım. Ben Jennie ve..." Gözleri önce küçük kıza, sonra da bize çevrildi.

Kesinlikle parçaları bir araya getiriyordu. Benim burnum. Jack'in gözleri. İstesek bile inkâr edemeyeceğimiz kızımız.

Çabucak konuştum. "Bu Kinsley Elkins ve babasının biraz işi olduğu için birkaç haftalığına bizimle kalacak."

Jennie gözlerini kırptırıp hiç ses çıkarmadan dudaklarını oynattı. Bir saniye sonra bana baktı. "Anlıyorum, ne güzel. Pankek sever misin?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Ülkedeki en iyi pankekleri kocam yapar."

"Şuradaki masaya geçebilir miyiz?" diye rica ettim. Arka tarafta değildi ama Kinsley'yi sırtı dönük oturtabilirdim böylece insanların ona dik dik baktığını görmezdi.

"En iyi masam orası ve senin için Stella, orada oturmak isteyenleri kovarım." Jennie gülümseyip bizi oraya yönlendirdi.

Kinsley sırtını herkese dönerek oturunca ben de onun yanına yerleştim ve Jack de kapıya bakacak şekilde oturdu. Jennie menüleri bıraktıktan sonra üçümüz de derin bir nefes aldık. "O kadar da kötü değildi," dedim.

Jack, Kinsley'ye baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Tuhaf."

"Eminim."

"Burada tanıdığın başka biri var mı?"

"Tezgâha bakarsan Bill ve Fred'i görürsün."

Kinsley, "Gerçekten buradalar mı?" diye sordu heyecanla.

Eğer Biz Olseydik

Jack güldü. “Bence açık adresleri olarak burayı yazmışlardır.”

Jennie içeceklerimizle döndü ve bize yiyeceklerimizi saydı. Kinsley için pankek, benim için jambonlu ve peynirli omlet, Jack için de her zamanki neyse ondan. İtiraz ederdim ama zaten benim de sipariş edeceğim şey buydu.

Jennie gittikten sonra Kinsley bize döndü. “Buraya o kadar sık mı geliyorsunuz?”

“Evet, kasabada burası dışında sadece Park Inn var ama çalışmıyorsam orada pek yemek yemiyorum.”

Kinsley pipetinin ucunu dişledi. “Yani sen ve kardeşlerin işi öylece bıraktınız mı?”

“O kadar basit değil ama genel fikir buydu. Kendi tatil köyümüzü kurabilmek için babamızı hisselerimizi satın almaya zorluyoruz.”

“Bu biraz havalı.”

Jack başını salladı. “Bu onların babalarına güçlerini kanıtlamasının bir yolu ve benim de onlarla çalışmamı istedikleri için mutluyum.”

“Kardeşlerin oldukça havalı görünüyor.”

Jack sırtıttı. “Tam anlamıyla baş belasındırlar.”

“Kesinlikle,” diye onayladım.

Restorandaki insanlar, çoğunlukla da Fred ve Bill’in hikâyesi hakkında konuşmaya devam ettik. Jack ona, yangın ihbarlarından sonra buraya nasıl geldiğini anlatmaya başlayınca üçümüz rahat bir sohbete daldık. Bizi, nasıl yaşadığımızı, arkadaşlarımızı ve ailemi merak ediyordu. Jack ile her sorusunu cevaplayabilmek için elimizden geleni yaptık.

Jack’in üniversite mezuniyetine gidip o beni görmeden önce oradan ayrılmamla ilgili hikâyeyi anlattıktan sonra, “Yapmadın, saçmalama,” diye dalga geçti.

“Oradaydım.”

“İmkânı yok. Abilerinin yanındaydım ve emin ol seni fark ederdim.”

Başımı sallayıp Kinsley’ye baktım. “Oradaydım. Kardeşle-
rimle *oturmuyordum* çünkü Jack’in orada olduğumu bilmesini
istemiyordum. Mavi bir kravat takmıştı ve kepini ilk o çıkarmıştı.
Sol taraftaki üçüncü sıradaydı.”

Jack’in dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Gerçekten orada mıydın?”

“Her zaman senin yanındaydım, sen istemezken bile.”

Boğazını temizleyip alaycı bir tonla konuştu. “Tam bir takip-
çiymişsin.”

Aynı anda üç şey oldu. Kinsley kıkırdadı, kapının çanı çaldı
ve Jack’in gözleri irileşti. Bir şey söylemesine gerek kalmadan
tanıdığımız birinin geldiğini ve keyfini çıkardığımız geçici erte-
lemenin sona ereceğini anlamıştım.

Başımı çevirdiğimde karşımda Grayson, Jessica ve Amelia’yı
buldum.

“Halacım!” Amelia bizi gördüğünde Grayson onu yakalaya-
madan koşmaya başladı.

Çabucak ayağa kalkıp onu yarı yolda yakaladım ve sıkıca sa-
rıldım. “Selam, Maymun.”

“Hala seni çok özledim! Nerelerdeydin?”

Ben Amelia’ya gülümserken Gray yanımıza geldi. “Çalışıyor-
dum ve...”

Ve kendimi toparlamaya çalışıyordum.

“Sorun değil. Doğum günü partime geliyor musun? Babam
pastamı ve balonlarımı seçmeme izin verdi. Tüm arkadaşlarım
gelecek.”

Yanağını öpüp gülümsedim. “Tabii ki geleceğim.”

“Jack amca!” Amelia elini çılgınca sallayarak bağırdı.

Eğer Biz Olseydik

Kardeşimin gözleri Jack'e sonra tekrar bana çevrildi. "Üzgünüm, burada olduğunuzu bilmiyorduk."

"Biliyorum."

Grayson onu kucağına aldığı anda Amelia bunu istemeyerek kollarından kurtulmak için mücadele etmeye başladı. "Jack amca'yı görmek istiyorum."

"Jack amca öğle yemeği yiyor ve senin de sakinleşmen gerekiyor, sonra eminim seni görmeye gelecektir."

"Üzgünüm," dedim abime. Eğlenceli bir tesadüf olabilecek bu karşılaşmanın herkes için garip bir hal almasından dolayı üzgündüm.

O da sırtıttı. "Rahatla, Stell. Sorun yok. Git yemeğini ye ve eğer... yani gelebilirsen ya da gelmek istersen masaya uğra."

"Neden istemesin ki?" diye sordu Amelia.

"Çünkü sen tam bir baş belasısın."

Onu yavaşça gıdıkladım. "Ve kıkırdıyorsun."

Amelia gülünce Grayson göz kırptı. "Git."

Başımı sallayıp Jack'in Kinsley'le konuştuğu masama geri döndüm. Oturduğumda tüm keyfim kaçmıştı. Ona ne söyleyeceğimi ya da ne soracağımı bilmiyordum. "O benim abim."

"Jack söyledi. Onun kızı mı?"

"Evet, Amelia. Yakında beş yaşına girecek."

Onun düşüncelerinin de benimkiler gibi dönüp dönmediğini merak ettim. Amelia onun kuzeniydi ama onu tanı mıyordu bile. Hiç tanımadığı ama ona destek olabilecek koca bir ailesi vardı. Pişmanlıklarım üst üste yığılmaya devam ediyordu.

Misty tanışmamızı istemişti ama ben hazır değildim ve Jack'in de istemediğini biliyordum. Bazı açılardan Kinsley'nin hayatının kıyılarında gezinmemek bizim için daha kolaydı. Onu tanımamak, yaptığımız seçimle yüzleşmek zorunda kalmamamızı

sağlamıştı. Onu sevmek ve tanımak için kendimize izin verseydik onu geri isteyeceğime dair hiç şüphem yoktu.

Kinsley, “Benden utanıyor musunuz?” diye sordu.

Hemen Jack ile aynı anda konuştuk. “Hayır. Tabii ki utanmıyoruz.”

“Asla,” dedi Jack tekrardan.

“Bir hata olduğumu biliyorum.”

Ona doğru eğilip tüm dikkatini bana verdiğinden emin oldum. “Kinsley, sen bir hata değildin. Lütfen böyle düşünme. Erkek kardeşlerimin dördü de annem de seninle tanışmak istiyor. Hatta yalvarıyorlar ama aynı zamanda son birkaç ayın senin için çok zor geçtiğini biliyorlar. Senin hayatına zorla girmek istemiyorlar. Eğer onları tanımak istersen, seni onlarla tanıştırmaktan gurur duyarız.”

Derin bir nefes verdi. “Anne babasından başka kimsesi olmayan bir çocuktum ve şimdi bu büyük aileye sahibim. Bu sadece...”

“Çok mu fazla?” Jack onun yerine sözünü bitirdi.

Kinsley başını salladı.

“Eğer Grayson, Jessica ve Amelia ile tanışmak istersen bizimle oturmaktan çok mutlu olurlar.”

Beklerken kalbim hangi yöne gitmesini umduğuma dair belirsizlikle çarpıyordu. Tanışmasını ilk tercih edeceğim kişi Grayson değildi. Bana kalsa önce Oliver ile başlardım çünkü tatlıydı, komikti ve herkesi rahat hissettirirdi. Grayson harika bir adamdı ama çok tatlı olmasına rağmen biraz korkutucuydu.

Ancak bu onun seçimiydi.

Bir süre sonra Kinsley bana küçük bir gülümseme verdi. “Onunla tanışmak isterim.”

Otay Dört

JACK

Ben masalarına doğru yürürken Grayson beni izliyordu. “Bir günde iki kez.”

“Görünüşe göre şanslı günündesin.” Jess’e döndüm. “Merhaba, Jess.”

Amelia öfkeyle araya girdi. “Peki ya ben?”

“Sen mi? Seni orada görmedim. O kadar büyümüşsün ki seni tanımakta zorlanıyorum.”

Bana gülümsedi. “Çok şapşalsın, Jack amca.”

“Öyleyim.”

Grayson ve Jessica’ya döndüm. “Stella, Kinsley ve ben öğle yemeğinde bize katılmak isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyoruz.”

Jessica’nın dudakları aralandı ve Grayson’ın elini tuttu.

Grayson birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kısa bir süre için gözlerini kızına çevirdi. “Ne söyleyeceğiz?”

“O kadarını düşünmedim.”

“Pekâlâ.”

Derin bir iç çektim. “İnan bana hepimiz doğaçlama ilerliyoruz. Ancak Kinsley sizinle tanışmak istiyor.”

Jessica’nın gözleri yaşlarla doldu. “Ah, bu mükemmel.”

Grayson hamile ve duygusal karısına baktı. “Mükemmel mi?”

“Tamam, belki mükemmel değil ama o seninle tanışmak istiyor, Grayson. Yani evet, mükemmele çok yakın olduğunu söyleyebilirim.”

“Eşyalarımızı alıp hemen geliyoruz.” Bana bunu söylemeden önce Jessica’nın şakağına bir öpücük kondurdu.

Jennie’ye gidip planı anlattım ve onları bizim masaya aldır-dım. Kinsley Stella’ya yaklaşarak diğer tarafında bana yer açtı.

Stella ve Kinsley’ye, “Tam olarak ne söyleyeceğiz?” diye sordum.

Önce Kinsley cevap verdi. “Gerçeği. Annem her zaman ne kadar zor olursa olsun tek cevabın bu olduğunu söylerdi.”

“Annen tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.”

Dolu gözlerle bana baktı. “Gerçekten de öyleydi.”

Grayson yaklaşırken Kinsley kaskatı kesildi. Hepsi masaya otururken Grayson ona dik dik bakmamak için elinden geleni yaptı.

Stella konuştu ama sesi titrekti. “Kinsley, bu abim Grayson. Eşi Jessica ve şu küçük canavar da Amelia.”

“Seninle tanışmak gerçekten harika,” dedi Grayson.

Kinsley altdudağını ısırıldı. “Sizinle de.”

“Ben Amelia Jane Parkerson!” diye Melia kendini takdim etti.

“Ben de Kinsley Rose Elkins,” diye karşılık verdi Kinsley.

“Buraya yeni mi geldin?”

Kinsley başını salladı. “Evet.”

“Oyuncak bebekleri sever misin?”

Eğer Biz Olseydik

“Eskiden severdim.”

“Ben bebekleri çok severim. Eğlenceliler. Eğer istersen benim bebeklerimle oynayabilirsin. Yakında muhtemelen doğum günüm için yeni bebeklerim olacak. Babam ve annem partim için bana bir liste hazırlattı. Listeye bir sürü bebek ekledim.”

Kinsley bu kez gerçek bir şekilde gülümsedi. “Bu gerçekten çok zekice.”

“Dans etmeyi de seviyorum. Sen dans etmeyi sever misin? Ben pek iyi edemiyorum. Bayan Butler çil-çileden-çıkan-aran olduğumu söylüyor, bu her ne demekse.”

Stella inledi. “Öyle değilsin, Melia. Sen harika bir dansçısın.”

“Teşekkürler hala.” Melia ona gülümsedi.

“Yemin ederim ki o kadını kasabadan kovmalıyız,” dedi Jessica, Stella’ya.

“Kimi?” Soru Kinsley’ye aitti.

Jessica dikkatini ona çevirdi. “Bayan Butler dans stüdyosunun sahibi. Benim çocukluğumdan beri orada ve yemin ederim, o zaman bile yüz yaşındaydı. Çok kaba biri ve en yakın arkadaşım Delia’yla beni çok ağlattı.”

“Kulağa korkunç geliyor.” Kinsley, Stella’ya baktı. “Dans eder miydin?”

Grayson ile kahkahayı patlattığımız için Stella bize ters bakışlar attı.

İlk konuşan Grayson oldu. “Stella gördüğüm en kötü dansçı. İki sol ayağı var ve bir bacağı da tahta.”

Stella ona dilini çıkardı. “Onu dinleme, zamanında çok yetenekliydim. Şimdi çağdaş dans dedikleri şeyde çok iyiydim.”

Grayson homurdandı. “Ona *debelenmek* denir.”

Kinsley kıkırdadı. “Ben de dans edemiyorum.”

“O zaman bunu da benden almışsın.”

Masaya sessizlik çökünce Jessica gerginliği bozdu. “Kinsley, Willow Creek Vadisi’ne geldiğinden beri eğlenceli bir şeyler yapabildin mi?”

“Hayır, pek bir şey yapmadım.”

“Önce Kinsley’nin yerleşmesini istediğimiz için pek dışarı çıkmadık,” diye açıkladı Stella.

“Yarın Melia Gölü’ne gitmelisiniz. Hava güzel olacak gibi ve eminim yapabileceğiniz bir şeyler bulursunuz. Belki tekneye binersiniz.”

Kinsley bize baktı. “Tatil köyünü inşa ettiğiniz yer mi?”

Başımı salladım. “Evet. Gitmek ister misin?”

“Evet, çok isterim. Orada balık tutabilir miyiz?”

“Tabii ki.”

Grayson araya girdi. “Şimdiden söyleyciyim ben o gölde henüz hiçbir şey yakalayamadım. Denedim ama oltaya takılan yok.”

“Grayson balık tutmakta berbattır,” diye soludum.

“Duydum seni.”

“Gizlemeye çalışmadım,” diye karşılık verdim.

Kinsley usulca güldü. “Babamla çok sık balık tutarız.”

Grayson’ın biraz gerginleştiğini görünce hemen konuşmaya başladım. “Umarım senin baban sana Grayson’inkinden daha iyi öğretmiştir. Parkerson erkeklerinin hiçbiri açık hava aktivitelerinde iyi değil.”

Jessica araya girdi. “Jack haklı, bebeğim. Gerçekten de iyi değilsin.”

“Değilsin baba,” dedi Amelia, sevimli yüzü özürle buruşmuştu. “Hatta berbatsın ama Jack amca sana daha iyi olmayı öğretebilir.”

“Tanrım, hayatımdaki iki kadın da beni sırtımdan bıçakladı.”

Eğer Biz Olsaydık

Hepimiz güldükten sonra Jennie yemeklerimizle birlikte geldi. Öğle yemeğinin geri kalanı iyi geçti. Ben de Kinsley'nin, Parkersonların kazanılması en zor üyesiyle tanışması iyi geçtiği için rahat bir nefes aldım.

Üçümüz toprak yoldan ilerleyerek yakında temellerine kadar yıkılacak olan eski evin yanına arabayı park ettik.

Biz ona etrafı gezdirirken Stella buraya ne inşa etmeyi umduğunu açıkladı. Tasarımları görmek için önümüzdeki hafta başka bir müteahhitle görüşecekti. Babalarıyla konuştukları andan itibaren işleri başlatmışlardı. İster babaları ister başkası satın alsın, kimse zaman kaybetmek istemiyordu.

“Sen nerede çalışacaksın?” diye sordu Kinsley.

“Ana mülkten uzakta bir ofisim olmasını istiyorum. Tatil köyünün sunduklarına ek bir tür hizmet vereceğim. Bu da ayrı bir işim olacağı anlamına geliyor.”

“Ve vereceğin hizmet vahşi doğa gezileri mi?”

“Düşündüğün kadar kötü değil.”

Stella alayla, “Korkunç,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, birkaç hafta önce onunla ormanda bir gece geçirdim ve tam bir cehennemdi.”

Gözlerimi devirdim. “Cehennem mi?”

“Demek istediğim hiç eğlenceli değildi. Neredeyse ölüyordum.”

“Öyle bir şey olmadı!” Bu kadın bazen çok dramatik olabiliyordu.

“Bir ayı beni yemek istedi,” dedi Stella Kinsley'ye.

“Ne?” diye bağırdı. “Burada ayılar mı var?”

Aman Tanrım. “Burada ayı falan yok. Yani ormanda ayılar var ama burada değiller.”

Stella kaşlarını kaldırıp sıırttı. “Bak, yem olmak istemeyen tek kişı ben değilim.”

“Bizi ayı falan yemeyecek.”

Stella Kinsley’ye yaklaştı. “Eğer ayı görürsek Jack’i önüne atarız. Hayatımızı riske atıyorsa önce onun parçalanması gerekiyor.”

“Ben zaten öne atlardım.”

Stella şakacı bir tavırla, “Ne kadar da cesur bir kahraman,” diye karşılık verdi.

Kinsley gülmeye başladı ama sonra dudağını ısırđı.

Gülümseyerek, “Hadi gidip içeriye bakalım,” diye önerdim.

Biz oraya doğru giderken Stella yapmak istediği bazı şeyleri anlattı. “Daha çok ailelere hitap edeceğimizi ve düğünlere ev sahipliği yapacağımızı umuyorum. Burada her şey olsun istiyorum ki hiç kimse ayrılmak istemesin.”

Parkerson kardeşlerin bunu yapabileceğinden hiç şüphe etmemiştim ama konuşurken gözlerinin ışıldaması, dudaklarındaki gülümseme ve sesindeki yükselişı dinlemek bana çok daha fazlasını söylüyordu. Bu işte çok başarılı olacaktı.

Stella ona atlar için arka tarafa bir ahır eklemekten bahsettiğinde, “Kulağa harika geliyor,” dedi Kinsley. Ve farklı açık hava etkinlikleri sunabilecekleri başka bir bina daha istediğini anlattı.

“Burası gelmek isteyeceğin bir yer olur muydu?” diye sordu Stella. “Yani, on iki yaşında bir çocuğu Kuzey Carolina dağlarına ailece tatile gelmeye ikna etmek çok zor. Biz buranın herkesin keyif alabileceği bir yer olmasını istiyoruz.”

Kinsley omuz silkti. “Bilmiyorum. Ben normal değilim. Sayıları ve matematik kampını seviyorum. Bu bizim geleceğimiz bir tatil olmazdı. Annem eğitimle ilgili yerlere gitmeyi severdi.”

“Mesela nereye?”

Eğer Biz Olseydik

“Tarihe çok meraklı olduğum için onuncu yaş günümde Washington D.C.’ye gitmiştik. Günlerimizi müzelerde geçirmiştik.”

Stella gülümsedi. “Ve ormanın sessizliğine gelmek pek de eğitici olmazdı.”

Güldüm. “Hayatta kalma becerileri öğretiyorum, hatırladın mı?”

Kinsley başını salladı. “Öyle değil.”

“Belki inşaata başladığımızda bazı tuhaf tarihi eserler buluruz ve onları bir şeylere dönüştürebiliriz.”

“Fosiller gibi mi?” Stella kaşlarını kaldırdı.

“Belki. Asla bilemeyiz.”

“Harika, zaten ayılar için endişeleniyordum ve şimdi ona dinazorları da ekleyebiliriz.”

Bu kadın beni delirtecekti. Şimdi görüyordum ki yıllar süren alaycılık ve gülümseme beni yıpratıyordu.

İşin üzücü yanı, hepsini istiyordum.

Stella ile bir hayat istiyordum ve...

Kendimi durdurdum. Kinsley’nin olduğu bir hayat yoktu. O bizim değildi ve birkaç hafta sonra onu geri vermek zorundaydık.

İçimde her şeyden çok kendime yönelik bir öfke kaynamaya başladı. Bakış açımı korumalıyım. Evet, sahip olduğum zamanın tadını çıkarmak istiyordum ama bitiş tarihinin yaklaşmakta olduğunu da unutmamalıyım. Kinsley babasına geri dönecekti. Hayatı Willow Creek Vadisi’nde devam etmeyecekti.

Ve sonra Kinsley, düşündüklerimi vurgulamak istercesine bana döndü. “Tüm bunlar harika ama babam ve ben sahili seviyoruz, bu yüzden dağlara geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum. Ama her şey bittiğinde görebilmem için bana fotoğraf gönderebilirsiniz.”

Sahip olabileceğimin tamamı buydu ve şimdi onun da aynı şeyleri hissettiğini görmüştüm.

Otuz Beş

STELLA

Son bir buçuk hafta garip geçmişti. Göldeyken Jack ile aramızda sanki bir şeyler değişmişti. Burada bizimle olmasına rağmen sanki yokmuş gibiydi. Hâlâ tatlı ve ilgiliydi ama aramızda daha önce olmayan bir duvar oluşmuştu.

Kinsley daha iyiydi. Bizimle vakit geçiriyordu ve Amelia'nın doğum günü yaklaştığı için heyecanlıydı; orada Alexander ve Joshua ile tanışacaktı. Ona Oliver'ın bugün öğle yemeğine gelmesinin sorun olup olmayacağını sorduğumdan beri üzerinde gergin bir enerji vardı.

Belki de Jack'in bu kadar içine kapanık davranmasının sebebi de buydu çünkü onun Kinsley ile tanıştıracak kimsesi yoktu. Eğer durum böyleyse benimle bu konu hakkında konuşabilmesini dilerdim, böylece onun daha az yalnız hissetmesini sağlayabilirdim.

O uyurken yüzüm ona dönük şekilde yan yatıyordum. Güneş henüz tam olarak doğmamıştı ama onun için yanıp tutuşurken uyuyamıyordum. Dün gece bir yangın ihbarı gelmişti ve sadece

Eğer Biz Olseydik

iki saatliğine gittiği için çılgınca bir şey olmadığını varsaymış-
tım. Çekinerek elimi uzatıp yanağındaki sakallara dokundum.

Kıpırdanıp gözlerini yavaşça açtığında dudakları yukarı kıvrıldı. “Selam, güzelim.”

“Selam.” İltifatı karşısında yanaklarım kızardı.

“Henüz erken,” dedi.

“Öyle ama seni özledim.”

“Dün gece o kadar uzun süreliğine gitmedim.” Kendini uzatarak gerindiğinde çarşafın altında kalan vücuduna bakıp gülümsedim.

“Uzun olmayabilir ama yine de her ihbara gittiğinde endişeleniyorum.”

Başparmağıyla dudağımı okşadı. “Her zaman dikkatliyiz ve inan bana sana âşık olduğumdan beri çok daha az risk alıyorum.”

Ona biraz daha sokularak, “Ah,” dedim. “Çok tatlısın. Ama seni hâlâ özleyorum.”

Dudakları yumuşak bir şekilde kıvrıldı. “Buradayım.”

“Hem öylesin hem de değilsin. Bizim için de zor oldu ve baş başa çok fazla vakit geçiremedik.”

“Hayır, geçiremedik. Ben de seni özledim, Stella.”

“Özledin mi?” Kendimi aptal ve utangaç hissediyordum.

“Kesinlikle. Seni daha da çok seviyorum.”

Belki de tüm olup bitenler hayal gücümün bir eseriymiş. Belki de Jack tuhaf davranmıyordu ve ben farklı bir anlam arıyordum.

“Ben seni daha çok seviyorum.”

“Mümkün değil.”

“Bahse var mısın?” Ona meydan okuyup güldüm ve başımı elime yasladım. “Bence kaybedeceksin.”

“Konu sevmek olduğunda kaybedebilir miyiz ki?”

“Hayır.”

Elini önce belime ardından kışıma kaydıldı. “İyi uyudun mu?”

“Horlamana rağmen uyudum.”

Jack popomu kavrayarak beni kendine doğru çekerken güldü. “Konuşana bak.”

Elim göğsünderken ona yaklaştım. “Konuşmamayı tercih ederim.”

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Kesinlikle.”

“Ne yapmayı tercih edersin?”

Parmak uçlarımla teninde daireler çiziyordum. “Aklıma birkaç şey geliyor.”

“Seni dinliyorum.”

“Bunun hakkında konuşmayı mı, yoksa sana göstermemi mi tercih edersin?”

Jack’in gözleri arzuyla parladığında buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ettim. Onu özlemiştim, ona ihtiyacım vardı ve onun dokunuşunu hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Ereksiyonunu kadınlığıma doğru iterek, “Her zaman bir işi yaparak daha iyi öğrenmişimdir,” dedi. “Bana ne istediğini göster, bebeğim.”

Eğilip göğsünü öptüm ve onu iterek sırtüstü yatırdım. Göğüs kaslarını öptükten sonra alaycı bir şekilde meme uçlarını ısırınca inledi. Karnını dudaklarımla keşfederken dilimi çıkıntılardan ve çukurlardan aşağı kaydırarak onu öptüm.

Onun vücuduna âşıktım.

Kalbine ve ruhuna âşıktım.

Bu adamla ilgili her şeye âşıktım ve onu asla kaybetmek istemiyordum.

Eğer Biz Olseydik

Ben daha aşağı kayınca eli saçlarıma gitti ve onu baştan çıkarmayı bıraktım. Onu o kadar çok istiyordum ki buna sabrım yoktu.

Tek bir hareketle aletini ağzımın derinliklerine aldım.

Jack inleyip parmaklarını saçlarıma doladı. “Stella,” diye soludu.

Aynısını tekrar yaparak ağzımı yukarı aşağı hareket ettirdim ve onu alabildiğim kadar derine aldım. Elimi hayalarına götürüp hafifçe masaj yaptığımda Jack’in saçımdaki tutuşu sıkılaştı.

“Stella, bebeğim, lanet olsun, yapamıyorum.” Sesi karanlık ve boğuktu.

Aletin etrafında inleyip tekrar yaptım. Saçlarımı daha sert çekti.

Birkaç saniye sonra doğruldum. Planım üstüne çıkmaktı ama Jack beni çabucak yakalayıp sırtüstü yatırarak bacaklarımı ayırdı.

Bir şey söylemeye çalıştım ama kadınlığımdaki ağzı protesto etmemi engelledi ve saçlarını kavrama sırası bana geçti. “Ah, Tanrım!” Sessizce inledim.

Dilini sabit bir ritimle klitorisimin üzerinde kaydırıyordu. Ona tutundum, gitmesine izin vermek yapmak istediğim son şeydi.

Jack buradaydı ve benim her şeyimdi.

O etrafı günahla sarılmış güç ve seksin temsiliydi. Sonsuza kadar bu balonun içinde kalmak istiyordum.

“Jack.” Adını usulca söyleyerek zevkin kıyıya vuran dalgalar gibi beni kucaklamasına izin verdim.

“İşte bu. Sana neler yaptığımı hisset, bebeğim.”

Beni her zaman deliye döndüren noktayı yakaladığında sırtım yataktan havalandı. Tekrar yaparak nefes alış verişimin hızlanmasına sebep oldu.

“Sana ihtiyacım var,” diye inledim.

Her vuruşunda dilini daha da sertleştirerek daha fazla baskı uyguladı.

Orgazmımın tam orada olduğunu görebiliyordum ama henüz gelmek istemiyordum.

Onu, bizi ve aşkı daha da fazla istiyordum. O içimdeyken dağılmak istiyordum. “Jack, lütfen. Seni... bizi... istiyorum.”

Kafasını kaldırıp bacağımın iç kısmını öptü. “Kendinden geçmeni istiyorum.”

Bu andan yararlanıp altından çıktım. Onu aşağı itmeye çalıştım ama kımıldamadı bile.

“Üstte olmama izin ver. Sen içimdeyken dağılmama izin ver.”

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. “*Tanrım*. Beni öldüreceksin.”

Sırıttım. “İşim bitene kadar değil.”

Arkasına yaslanınca üstüne çıktım. Tek hamlede onu tamamen içime aldım. Başım geriye kaydığına saçlarım dalgalar halinde sırtımdan aşağı döküldü. Elleri memelerime giderek onları yoğurmaya başladı.

Fazla uzun sürmedi.

Yaklaştığımı hissedebiliyordum. Daha hızlı hareket etmeye başladığımda Jack’in elleri kalçalarımın gitti. “Stella, çok iyi hissettiriyorsun.”

“Çok uzun dayanamam,” dedim.

“Kullan beni. İhtiyacın olanı al.”

Dediğini yaptığımda orgazmımın gitgide yaklaştığını hissedebiliyordum. Gözlerimiz kilitlendiğinde bakışlarında birçok

Eğer Biz Olsaydık

şey gördüm. Bana duyduğu aşkı, içindeki kontrolsüz ihtiyacı ve arzuyu. Onu seviyordum. Onu çok seviyordum.

Bu düşünceyle dağıldım. En tepeye ulaşır düşmeye başladığımda görüşüm gözyaşlarıyla doldu. Ama yere çakılmadım çünkü Jack buradaydı; beni yakalıyor, güvende tutuyor ve beni aklımın almayacağı derecede çok seviyordu.

Kalçalarını birkaç kez öne iterek içinde yüzdüğüm zevk denizinde beni takip etti.

Göğsüne uzandığımda ikimiz de nefes almakta zorlanıyorduk.

Bir dakika sonra üzerinden kalkmaya çalıştım ama beni daha sıkı kavradı. “Dur. Henüz değil.”

Ona bakmak için başımı kaldırdım. “Ne?”

“Sadece burada kal.”

Gülümseyip boynunun kıvrımına sokuldum. “Burası çok güzel kokuyor.”

“Boynum mu?” diye sordu yumuşak bir kahkahayla.

“Orman ve Jack gibi kokuyorsun.”

Parmakları sırtıma doğru ilerledi. “Stella?”

Tatmin dolu bir ses çıkardım. “Hımm?”

“Yine prezervatif kullanmadık.”

Yüzünü görebileceğim kadar geriye çekildim. “Kinsley’yi doğurduktan sonra spiral taktırdım. Her zaman korunduğumdan emin olmak için kafayı yiyordum. Endişelenmemize gerek yok.”

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye ittikten sonra yanağımı avuçladı. “Ben de öyle düşünmüştüm ama bu konuda hiç konuşmadık. Öyle düşünmeni istemedim-”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Biliyorum. Senden faydalanan bendim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Başımı salladım. “Ah, kesinlikle.”

Jack üstte olmak için bizi çevirdi ve gözlerimizi buluşturdu. “O zaman belki de senden faydalanma sırası bendedir.”

Sırıttım. “Hemen mi?”

İçimde sertleştiğini hissedince kalçalarımı yuvarladım.

“Eğer bunu bir daha yaparsan, sorunun cevabını hissedeceksin,” diye uyardı Jack.

Bunun o kadar da caydırıcı olmadığını bilmiyordu. “Öyle olmasını umuyorum,” dedim ve tekrar yaptım.

Tamamen tükendikten sonra yatağa uzanıp güneş ışığının perdelerin arasından süzülmeye başlamasını izledik. Kulağımın altında güçlü ve sabit bir ritimle atan kalp atışlarını dinledim. Birkaç dakika sonra, “Benimle konuşur musun?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

Dönüp çenemi elimin üzerine koydum. “Bu hafta mesafeliydin.”

“Aklımda çok şey var.”

“Ne gibi?”

“Samuel’in bugün Kinsley’yi araması gerekiyor. Oliver bu akşam gelecek ve önümüzdeki hafta sonu Amelia’nın partisine gideceğiz. Bütün bunlar... bilmiyorum, Stella, sen hiç endişelenmiyor musun? Onunla bir haftadan biraz fazla zamanımız kaldı. Sadece o kadar.” Derin bir iç çekti, yüzündeki sakin ifade gitmiş, yerini hayal kırıklığına bırakmıştı.

Çarşafı kendimle birlikte çekerek doğruldum. “Biliyorum ama bunun için endişelenmek gerçeği değiştirmiyor. Anlamadığım şey, neden bana karşı mesafeli olduğun.”

Jack kafasını salladı. “Tek yaptığım bu konuda endişelenmek. Birinin bunu yapması gerekiyor.”

“Bu da ne demek? Umursamadığımı mı düşünüyorsun?”

Eğer Biz Olseydik

Oturduğunda derin bir nefes vererek alnını ovuşturdu. “Umursamadığını söylemedim. Sadece eğer olacakları biliyorsan, daha sonrasında ne olacak demek istiyorum. Tam olarak ne yapacağız?”

Ses tonundaki değişiklikten dolayı sinirlenerek birkaç kez gözlerimi kırptım.

“Ne yapmamız gerekiyorsa.”

Güldü. “Ne yapmamız gerekiyor? Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun, bebeğim? Kalbimiz paramparça olmadan onu geri verebileceğimizi mi sanıyorsun? Her Melia Gölü’ne gittiğimde Kinsley’yi oraya götürdüğümüz zamanı hatırlamaya çağımı mı?”

“Onu hatırlamak neden kötü bir şey olsun ki?”

Jack parmaklarını kalın kahverengi saçlarından geçirdi. “Bana neden mesafeli olduğumu sordun. Aklımda olan tek şey bu. Dehşete kapılmış durumdayım ve bir hafta sonra tamamen mahvolmamamız için elimden geleni yapıyorum.”

“Neden mahvolalım ki?” Bir başka soru daha sormak dışında elimden gelen bir şey yoktu.

“Çünkü bu çocuğa âşık oluyorsun.” Çarşafı daha yukarı çekerken dudağım titriyordu. “Bunu inkâr edemezsin. Dağılacaksın ve o zaman ben ne yapacağım? Senin çırpınışlarını nasıl izleyeceğim? Bunu nasıl düzelteceğim? Söyle bana.”

Bu gerçek hiç değişmemişti. Bunu başından beri biliyordum ama düşünmemek için de elimden geleni yapmıştım. Daha çok yeni olduğu ve onu henüz gerçekten tanımadığımız için ilk hafta kolay geçmişti. Sonra kabuğundan çıkmaya ve bizimle vakit geçirmeye başladı. Bir rutinimiz vardı; akşam yemeği yiyorduk, günümüz ve gölle ilgili planlarımız hakkında konuşuyorduk. Jack’in harika olduğu garip bir matematik oyunu oynuyorduk.

Onu tanımaya başlamıştım.

Ve gardımı indirmiştim.

“Bilmiyorum ama onunla arama mesafe koyamam. Böyle bir şans yakalamışken olmaz. Yardım etmeyi kabul ettiğimizde şartların ne olduğunu biliyorduk.”

Yataktan kalkıp giyinmeye başladı. “Senden bunu yapmanı istemiyorum. Sadece bana sorduğun soruyu cevaplıyorum ve endişelerim konusunda dürüst oluyorum. Onu tekrar bırakmak zorunda kalacağız. Bugün bize bunu gösterecek ve senin de buna hazır olmanı istiyorum.”

Endişesini anlayışla karşılıyordum ve haklılık payı da vardı ama onun bize ait olmadığını farkındaydım. Kalmak isteyeceğine dair aptalca bir fantezim yoktu ki, Kinsley isteseydi bile bunu Samuel’e yapamazdım.

Samuel, Kinsley’ye daha iyi bir baba olmak için yardım alırken onu elinden almak zalimlik olurdu.

“Sahte hayallerle yaşamıyorum, Jack.”

“Öyle bir şey demedim.”

“Biliyorum ama ona karşı mesafeli olmayı reddetmem durumun farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Hepimizin söylediği ne olursa olsun, ne ben onun annesiyim ve ne de sen babasısın. Onu büyütememiş olabiliriz ama nefes almaya başladığı andan beri onu sevmediğim tek bir gün bile olmadı.” Ayağa kalkıp gömleğimi üzerime geçirdim ve bacaklarımı pantolonumun içine tıktırdım. “Onu karnımda olduğunu öğrendiğim gün sevdim. Onu doğurduğum gün sevdim ve o günden beri her günümü onu bırakacak kadar severek geçirdim. Kendini kandıran sensin,” dedim ve son sözlerimle gözlerinin parlamasını izledim.

Tartışacağımız konunun bu olacağını düşünmemiştim ama işte buradaydık.

Bana sırtını dönerek pencereden dışarı baktı. “Bu konuda yanılıyorsun, Stella. Bittiğinde incineceksin.”

“Elbette incineceğim ama bence yanılan sensin.” Uzun bedenine, sanki dünyanın yükünü taşıyormuşçasına hafif çökük omuzlarına baktım.

Bu her zaman Jack’in en büyük problemi olmuştu. Sevdiği herkesten sorumlu olduğunu ve onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Annesi, babası, ben, Kinsley, hepimiz onun bir şekilde onarmayı başaramadığı zincirin halkalarıydık.

Birlikte sahip olduğumuz zamanı bizi severek geçirmek yerine buna karşı koyuyordu. Geçen haftanın bir dönüm noktası olduğunu düşünmüştüm, ummuştum ama şimdi yine başladığımız yere geri dönmüştük.

Onun kendini geri çekmesini izlemek istemedim, odadan çıkmak için kapıya yürüdüm. Canım yanıyordu ve bugün sahip olduğum tüm güce ihtiyacım vardı.

Kapıya vardığımda, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Durdum ama ona dönmedim. O güzel gözlerini görseydim dağılırdım. “İstesen bile onu sevmekten vazgeçebileceğini düşünerek yanılıyorsun.” Son sözlerimle onu baş başa bırakarak önümde her ne varsa onunla yüzleşmeye hazır bir şekilde odadan çıktım.

Oliver’ın Kinsley ile tanışması tam da umduğum gibi, eğlenceli ve kolay olmuştu. Rahat gülümsemesi ve sadece ikizimin sahip olduğu samimiyeti, Kinsley’nin ona hemen ısınmasını sağlamıştı. O kadar sempatik davranıyordu ki kusacaktım.

Konuşmamızdan sonra Jack gitmemişti ama hâlâ mesafeliydi. Keşke zamanımızın akıp gittiğini ona fark ettirene kadar onu sarsabilseydim. Bu durumu ele alış biçimine ne kadar üzülsem de herkesin başa çıkabilmek için kendi yolu olduğunu unutmamalıydım.

Pişmanlık duyan ben değil, o olacaktı.

Neredeyse normalde yatmadan önce film izlediğimiz saat gelmişti ama odadaki hepimizin görmezden geldiği negatif enerji o kadar büyümüştü ki nefes almakta zorlanıyorduk.

Bu hafta başında tesisten Samuel'in bugün arayacağını belirten bir e-posta almıştık ancak e-postada bunun değişebileceği konusunda bizi uyarmışlardı. Jack ile ne yapacağımızdan emin olamamıştık ama Kinsley'ye söylemenin en doğrusu olacağına karar vermiştik.

Gün boyunca hiçbirimiz bundan bahsetmemiştik ama Samuel hâlâ aramamıştı.

Kinsley pencereden dışarı baktıktan sonra bana döndü. "Başka bir e-posta aldın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Hafifçe başını eğdi. "Ah."

"Merak etme, eğer bugün olmazsa eminim başka bir gün arar."

Jack yanımıza gelip onu kendine doğru çekerek ikimizi de şaşırttı. "Üzgün olduğunu biliyorum ama arayacaktır. Bu dünyada senden daha çok sevdiği bir şey yok, Kinsley."

Kinsley de da ona sarılınca gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Jack'in de bu dünyada ondan daha fazla sevdiği hiçbir şey yoktu ama ona sarılıp kendini ona daha fazla verse bile, bunu görmek için kendine izin vermiyordu.

"Ya daha fazla zamana ihtiyacı varsa? Ya bir aya daha ihtiyacı varsa?" Sesindeki panik beni parçalara ayırmakla tehdit ediyordu.

"O zaman bir yolunu buluruz."

"Okula dönmek zorundayım! Bu yaz kampta olmam gerekiyordu, burada değil!"

Eğer Biz Olsaydık

“Biliyorum,” dedi Jack. “Ve planların bozulduğu için üzgünüm. Babanın tedavisi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Durumu çok iyi olabilir ve bir hafta içinde eve dönebilir. Aksini duyana kadar endişelenmemiz için hiçbir neden yok.”

Altdudağının titreyip gözlerinin akmayan yaşlarla dolmasını izledim.

“Neden patlamış mısır yapıp film izlemiyoruz?” diye öneride bulundum. Hepimiz dikkatimizin dağılmasına ihtiyacımız var gibi duruyorduk.

Jack’ten uzaklaşıp kollarını kendine sararak, “Pek havamda değilim,” dedi Kinsley.

Bazen onun bizden bu kadar çok şey aldığını görmek inanılmazdı. Jack’in sessiz inatçılığı. İncindiğini kabul etmektense kendini kimsenin giremeyeceği bir yere kilitlemeyi tercih etmesi. Benim ise dünyayla veya sorunlarımla yüzleşebilme ve ne kadar zor olursa olsun ilerleyebilme gücümü almıştı.

Her şey ortaya çıktığında dağılabilirdi ama bunu yapmamıştı. Ben onun yaşındayken bunu yapamazdım ama o güçlü kalmıştı.

“Yalnız kalmayı mı tercih edersin?” diye sordu Jack.

Kinsley birkaç derin nefes aldı. “Kitap okuyacağım.”

“Tamam.”

Kapı arkasından kapandığında, gözleri Kinsley’nin en son durduğu yerde kalan Jack’e baktım. “Ona söylememeliydik,” dedi Jack.

“En iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık.”

Burun kemerini sıkarak bana döndü. “Onun için en iyisinin ne olduğunu nereden bilebiliriz ki? Onu çok az tanıyoruz ve sevdiği herkes onu terk etti.”

Yanına gittim. “Kimse onu terk etmedi. Annesi öldü ve babası yardım almaya gitti. Biz onu terk etmedik, ona sağlayamayacağımız bir hayat verdik.”

Kendime bunu ona söylediğim kadar sık hatırlatmam gerekiyordu. Bazı günler suçluluk duygusu o kadar ağır basıyordu ki ilerisini göremiyordum. Onu kucağıma alabileceğim, ona kitap okuyabileceğim ya da Amelia ile yaptığım gibi dansa götürebileceğim zamanları düşündüğüm geceler oluyordu.

Ona sevgi dolu ve güvenli bir yuva vermek doğru karardı. *Bana veya Jack'e neye mal olursa olsun.*

Ama Kinsley'nin bir başka hayal kırıklığı ile daha mücadele etmesini izlemek kalbimi sızlatıyordu.

"Onun nasıl hissettiğini biliyorum, Stella." Jack'in sesindeki keskinlik bana Kinsley'nin olduğu yaşa geri döndüğünü söylüyordu.

Annesinin kaybı. Babasının onu terk edişi. Sevdiği herkesi kaybetmenin acısı. Hepsi zihninde dönüp duruyor olmalıydı.

"O zaman onu senden daha iyi kim teselli edebilir ki?"

"Ne söylemem gerekiyor?"

"Gerçeği," diye karşılık verdim. "Onun neler yaşadığını herkesten daha iyi anlıyorsun. Anneni kaybettin ve onun yüzünden baban kontrolden çıkıp seni terk etti. Geçmişin şu an gözünün önünde tekrar yaşanıyor. Onunla konuş. Ona şu anda hissettiklerinin geçici olduğunu göster." Elimini göğsüne koydum.

"Ben... tüm bunları berbat ediyorum."

Kafamı salladım. "Hayır, onun yanına gittin. Onunla arana mesafe koymaya çalıştığın halde ona teselli verdin."

Jack başparmağıyla yanağımı okşadı. "Onda seni bu kadar çok görürken kendimi onu sevmekten nasıl alıkoyabilirim? Onda senin gücün, senin aşkın, senin kalbin ve ruhun var. Bu beni korkutuyor çünkü buna karşı koymanın ne kadar imkânsız olduğunu biliyorum. Seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Sensiz bir hayat, Stella, hayat değildi. Bir cehennemdi ve o giderken bunun bir parçasını da beraberinde götürecektir."

Eğer Biz Olseydik

“Biliyorum ama onu şimdi kendimizden ne kadar uzaklaştırırsak, daha sonra kendimizi bir o kadar da cezalandıracağız.”

Gözlerini kapatı ve tekrar açtığında aramızda bir şeylerin farklı olduğunu hissettim. “Haklısın.”

“Yanına git, Jack. Ona ihtiyacı olanı ver.”

“Deneyeceğim.” Bana kısa bir öpücük verip kapısına doğru yürüdü.

Tam kapıyı çalacakken telefon çaldı ve ikimiz de donakaldık.

JACK

Parmağımı bilinmeyen bir Georgia numarasını gösteren ekranda kaydurdım. “Efendim?”

“Merhaba, Jack.”

Her ne kadar bir yanımdan nefret etse de aradığı için sevinmişim. İki farklı parçam bir kavgaya tutuşmuştu. Bir yanımdan onun babası olduğumu ve öyleymiş gibi rol yaptığımız bu aileyi istediğimi söylüyordu. Diğer yanımdan ise çok sevdiğim bu küçük kız için en iyisinin babasının yanına dönmesi olduğunu söylüyordu.

Stella için endişeleniyordum ama asıl zorlanan bendim.

“Samuel. Sesini duymak güzel.”

“Ben... ben yapabileceğimden emin değildim. Arayabilmek için cesaretimi toplamam bütün günümü aldı. Onunla konuşmak için. Eğer benden nefret ediyorsa...”

Sesi çatladığında damarlarımdan sempatiyle dolu bir duygu aktı. Bu korkuyu tanıyordum. Üç hafta önce, Kinsley ile henüz

Eğer Biz Olseydik

tanışmadan önce onun oturma odasında otururken aynı korkuyu hissetmiştim.

“Senden nefret etmiyor. Seni bu konuda temin edebilirim.”

“İyi mi?”

“İyi ama seni özleyiyor ve senin için endişeleniyor.”

Derin bir iç çekti. “Bunu düşünmekten kafayı yedim. Sizin ona asla zarar vermeyeceğinizi biliyordum ama onu terk etmek, benim de öyle olduğumu bilmek-”

“Güçlü olduğunu, Samuel. Sen güçlü davrandın, tam bir *Herkül* gibiydin.”

Stella yanıma gelip elini koluma koydu. Gücünün ve sevgisinin beni sarmasına izin verdim.

“Bunu söylediğin için minnettarım ama şu an kendimi o kadar da güçlü hissetmiyorum.”

Buna saygı duyuyordum ve ona şu anda benim de kendimi o kadar güçlü hissetmediğimi söyleyerek duygularını küçümseyemezdim. “Yardım etmek için elimizden geleni yapmak üzere buradayız.”

“Biliyorum.” Nefes aldı. “Cesaretimi kaybetmeden önce onunla konuşabilir miyim?”

“Elbette.”

Stella çoktan Kinsley’nin kapısına doğru gidiyordu.

Bir saniye sonra Kinsley resmen telefona koştı. Telefonu ona uzatırken içimde olmaması gereken bir kıskançlık duygusu vardı.

“Baba?” dedi hızla. “Babacığım! Nasılsın? Seni özledim. İyi misin?” Kinsley kocaman bir sırıtişla sorularını sıraladı. Ondan haber aldığı için çok mutlu görünüyordu. “Evet, iyiyim. Evet, evet.” O konuşurken zaman önümüzde uzayıp gidiyordu.

Stella'ya baktığımda gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm. Bu telefon görüşmesi tam da onu uyardığım şeyi yapıp bize yerimizi hatırlatıyordu.

Kendimi ne kadar kandırırsam kandırayım bir parçam onun da bize bağlanacağına dair bir umuda tutunmuştu.

Burada durmuş Kinsley'nin Samuel ile konuşmak için duyduğu heyecanı dinlerken Stella'nın arkasını dönmesini izledim. Kollarını önünde kavuşturmuş, omuzları çökük bir halde pencereden dışarıya bakmaya başladı. Onu ne hissettiğini anlayacak kadar uzun zamandır tanıyordum.

Kaybolmuştu.

Stella Parkerson tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi ama çaresiz hissettiğinde, dağların tepelerine ve önündeki uçsuz bucaksız manzaraya bakardı.

Bunu yaşamasından nefret ediyordum. Hissettiği tüm acıyı kendi üzerime almak istiyordum. O acı çekmeyi hak etmiyordu.

Kalbim göğsümün içinde çarparken tekrar tekrar aynı kelimeyi duyuyordum: *aptal, aptal, aptal*.

Kinsley'nin sesi odanın içinde süzülüyordu. "Bu harika babacığım. Sabırsızlanıyorum. Söz veriyorum sana yardım edeceğim."

Stella eliyle yanağını sildiğinde ağladığı için öfkeyle esip gürlemek istedim. Duygularımıza teslim olup Kinsley'nin önünde dağılmak işleri sadece daha da kötüleştirirdi.

Stella'ya doğru gidip omzunu kavradım. Elini benimkinin üzerine koyarken tek kelime etmedi. Ön tarafımı sırtına yaslayarak eğildim ve ondan yayılan acıyı içime çektim. Ona verebildiğim tüm desteği sunarken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Zor olduğunu biliyorum ama güçlü durmak zorundayız."

Başını salladı.

"O odasına gittiğinde kollarımda dağılabilirsin. Seni bir arada tutacağım."

Kinsley'nin saf sevinçle dolu sesini dinlerken Stella bana yaslandı.

“Yapacağım baba. Seni çok seviyorum ve seni görmek için sabırsızlanıyorum. Tamam. Jack'e veriyorum.”

Aynı cümlede bana ait olması gereken iki isim vardı ama sadece biri benim için geçerliydi. Bir anlığına gözlerimi kapattıktan sonra Stella'dan uzaklaştım ve sadece hüzünlü bir şekilde gülümseyerek telefonu aldım.

Kinsley ancak bir çocuğun olabileceği kadar bihaber bir şekilde gülümseyip odasına doğru koştuğunda boğazımı temizleyerek telefonu kulağıma dayadım. “Merhaba, Samuel.”

“Umduğumdan daha iyi geçti. Her şey için teşekkür ederim. İkinciden de inanılmaz derecede zor bir şey istediğimi biliyorum ve keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydım ama benim için bunu yapmaya gönüllü olduğunuz için size minnettarım.”

“Bize teşekkür etmene gerek yok. Biz... yani, biz asla hayır demezdik.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Bir hafta sonra ayrılacağım. Daha önümde uzun bir yol var ama en azından artık doğru tarafa gidiyorum.”

“Buna sevindim.”

“Kinsley'yi hemen eve getirebileceğinizi umuyordum çünkü ben geldiğimde orada olmasını ve yeni okul yılı için hazırlanabilmesini istiyorum.”

Boğazım düğümlenmiş olsa da kelimeleri çıkardım. “Sorun değil,” diye yalan söyledim. Yalan söyledim çünkü sorun vardı. Ama bu benim sorunumdu ve bu yüzden istemediğim şeyleri söylemek zorundaydım. Kinsley'nin dönmesini istemiyordum.

Onu geri vermek istemiyordum. Artık onu tanıdığım için ve hayatımda olmaması sorun değilmiş gibi rol yapamıyordum.

Ama hayır, onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmesem dahi onu geri vermek zorundaydım.

Stella bir anda yan tarafımda belirdi ve kollarını belime doladı. Onu beni anladığı ve yanıma geldiği için seviyordum. Belki de Kinsley'yi bıraktıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık ama birbirimize tutunabilirsek hayatta kalabilirdik.

Samuel tekrar konuştu. “Önümüzdeki altı gün boyunca programı bitirmeye odaklanmak istiyorum, böylece hafta sonu eve dönmeye hazır olabilirim. Ama buradan ayrılmadan önceki gün telefon görüşmesi yapabileceğim, o yüzden bir değişiklik olursa sizi ararım.”

“Tamam. O zaman eğer aramazsan onu bir hafta sonra geri getireceğiz. Bize haber verirsin.”

“Veririm. Lütfen Stella'ya teşekkür ettiğimi ve arayacağımı söyle.”

Samuel telefonu kapatır kapatmaz hemen Stella'ya sarıldım.

On iki yıl önce yaşadığımız acıyla bir kez daha yüzleşmemize sadece yedi gün kalmıştı.

Otuz Yedi

STELLA

Erkek kardeşlerim ile babamızın masasının önünde yan yana dizilmiştik. Bizi bugün buraya değerli şirketiyle ilgili son kararlarını söylemek için çağırmıştı. Kinsley bizimle kalmaya geldiğinde erkek kardeşlerim ve ben ona iki hafta daha süre tanımıştık. “Hepinizin hisselerini satın almak için gereken sermayeyi buldum.”

“Harika. Parayı toparlaman için gereken sürenin bir başka iki haftayı daha aşmamasını bekliyoruz,” dedi Josh rahat bir tavırla.

“Sana iyi öğretmişim, evlat.”

Josh kendini beğenmiş bir şekilde güldü. “Sen bana hiçbir şey öğretmedin. Elime geçen ilk fırsatta burayı terk ettim ve o zamandan beri senin *tavsiyelerini* dinlemedim.”

“Evet, o yüzden güçlü bir adam oldun.”

“Tabii, öyle diyelim. Bir araya geldik çünkü hepimiz senin yüzünden şirketten ayrılmak istiyoruz. Muhteşemsin baba. Gerçekten çok akıllıca bir iş hamlesi.”

Babamız kafasını bana doğru çevirdi. “Beşinizin yeni bir kariyere başlayabileceğini mi sanıyorsunuz?”

“Bence yapmamız gerekeni yapacak kadar akıllıyız. Ancak şu an para için buradayız. Avukatlarımız satış için gereken evrakları hazırladılar ve sen de onları imzalayıp parayı teslim eder etmez sahip olduğumuz tüm hisse payını geri alacaksın.”

Bahsedilen para hafife alınacak türden değildi. Beşimizin hissesinin toplamı iki milyon doların epey üzerindeydi. Babamın bu parayı nasıl bulduğunu bilmiyordum ama evi satmaya hazırlandığı ortadaydı.

Oliver bana sırtarak, “Pek bir değeri olmayacak,” dedi.

Babam ona ters bir bakış attı. “Çok zeki olduğunuzu sanıyorsunuz.”

“Öyleyiz,” diye karşılık verdi Ollie.

Babam güldü. “Göreceğiz. Hepiniz buraya dönüp işinizi geri almak için bana yalvaracaksınız çünkü gerçek dünyada işlerin ne kadar zor olduğunu göreceksiniz. Hayatın sürprizleriyle karşılaşmaya hazır olun.”

Birkaç dakika önce sıkılmış gibi görünen Grayson dalga geçti. “Geri döneceğimizi mi sanıyorsun? Sence herhangi birimiz seninle bir şey yapmak istiyor mu? Şimdi bile kendi çocukların senden kaçabilmek için seni, sende olmadığını bildikleri parayı bulmaya zorlarken bile kazandığını sanıyorsun. Sadece şirketin batmak üzere değil, aynı zamanda çocuklarının -başka bir şekilde ifade edeyim- en azından benim seninle işim bitti. Evraklar imzalandığında her şey bitmiş olacak. Biz bittik. Birlikte bir işimiz yok. İlişkimiz yok. Neredeyse her şeyimi kaybetmeme neden oluyordun ve seni bunun için asla affetmeyeceğim.”

Babamızın sakinliği biraz kırıldı. Son yirmi yıldır korkunç bir ebeveyn olmuştu ama bir zamanlar bizi seviyordu. Aklının bir köşesinde, şirketten bize hisse hediye etmenin bu sevginin

Eğer Biz Olsaydık

bir göstergesi olduğunu düşündüğüne inanıyordum. Kendi inşa ettiği bir şeyi paylaşmamızı istemişti.

Şimdi ise ona bunun bir parçası olmak istemediğimizi söylüyorduk. Böyle bir seçeneğin varlığını hiç düşünmemişti. Beş çocuğunun da çekip gideceğini hiç hayal etmemişti. Tüm mülklerinin yöneticilerini bir çırpıda kaybedeceğini ve bunun üstesinden gelemeyecek halde ortada bırakılacağını düşünmemişti.

Çoktan birilerini işe aldığına emindim ama yanında çalışan hiç kimse ne yapacağını bilmediği için haftalarca tonlarca para kaybedecekti.

“Yani benden her şeyi alıyor musunuz?”

Normalde en son konuşan Alex olmasına rağmen bu defa sözü o devraldı. “Hak ettiğinden daha azını almıyoruz. Yıllar boyunca bir şekilde hayatlarımızı kontrol etmene izin verdik. Sana çok para kazandırdık, değil mi?”

Babamın gözleri ona odaklandı. “Siz de çok para kazandınız.”

Alex konuşmasına devam ederken ona bir adım daha yaklaştı. “Benim için mesele hiçbir zaman para değildi. Hiçbir şeyim olmasaydı da umurumda olmazdı. Benimle gurur duymanı istedim, peki ne için? Sen bizi hiç umursamadın.”

“Umursamadım öyle mi!” diye bağırdı babam. Elini masanın üzerinden geçirerek kâğıtları fırlattı.

İçgüdüsel olarak toparlamak için hareketlendiğimde Josh kolumu kavradı. Başını salladığında bunu yaptığım için kendimden nefret ettim. Ama bu her zaman böyle olmuştu. Onun pisliğini biz temizlemiştik. Ailemizin kırık dökük yanlarını onararak bir arada kalmayı ummuştuk.

Hiçbir zaman öyle olmamıştı.

Joshua'nın sakin sesi tüylerimi ürpertti. “Eğer umursamış olsaydın, Stella şu anda içinde bulunduğu durumda olmazdı. Grayson neredeyse karısını ve çocuğunu kaybetmezdi.

Ben yaşadıklarımın yarısını yaşamamış olurdum. Her birimizi incittin.”

“Size her şeyi verdim.”

“Evrakları imzala da işimiz bitsin,” dedi Gray.

Babamızın gözleri benimkilere kaydı. “Yani bu işte kötü adam ben miyim?”

“Hayır, aptal olan sensin. Bizi sonsuza dek kontrol edebileceğini sandın ama artık edemeyeceksin,” dedim. “Evrakları imzala ve senden istediğimiz tek şeyi yap.”

En önemli şey buydu. Evrakları imzaladığı zaman başlamak için gerekli olan paraya sahip olduğumuzu bilecektik. Biz birlikte gerekli bilgi birikimine ve araziye sahiptik ayrıca birkaç hafta sonra inşaatçılarla toplantılarımız vardı. Her şey hazırды, sadece bunun bitmesine ihtiyacımız vardı.

“Tamam.” Babam eğilip satış evraklarının beş destesini de imzaladı. “Paranızı iki hafta içinde alacaksınız.”

Beşimizden de gerginliğin akıp gittiğini hissedebiliyordum. Hisselerimizi satın alanın o olmasına ihtiyacımız vardı. Evet, eğer zorlanırsak araya bir yatırımcı da girebilirdi ama bu bizi o kadar da tatmin etmezdi. Bu bölgenin birincil tatil köyü olduğumuzda bundan zarar gören kişinin bir başkası değil, babamız olmasını istiyordum.

Oliver yanımdaki sandalyeye çöktü. “Bu masayı sevdim.”

“Pardon?”

Bununla nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak Ollie’ye baktım. “Masayı beğendim. Bence hepimiz yeni tatil köyümüzdeki ofisimiz için bunlardan almalıyız.”

“Tatil köyü mü?”

Ollie’nin ne yapmaya çalıştığını şimdi anlamıştım. “Ne? Duymadın mı?” Babamın gözleri her birimizin üzerinde gezindikten

sonra Oliver öldürücü hamleyi yapmak için harekete geçti. “Hemen köşede bir tatil köyü açıyoruz. Harika, değil mi?”

Babam hiçbir şey söylemeden sadece güldü. “Hepinizin başarısızlığını izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Şimdi gülme sırası bendeydi ve Oliver’ın omzunu dürterek gitme vaktinin geldiğini belirttim. “Baba, bunun komik bir tarafı yok. Tıpkı senin de bize yaptığın gibi, biz de senin canını yakacağız.”

Grayson ayağa kalkarken, “Hata yaptın,” dedi. “Otelleri işletmek için sana ihtiyacımız olmadığını unuttun... hem de hiç. Kendi başımıza gayet iyi idare ediyorduk.”

Joshua sıırttı. “Ve şimdi geri çekilsen bile...” Kâğıtları hafifçe sallayarak masadan aldı. “Sözleşmeyi ihlal ettiğin için sana dava açıp tüm şirketi alırız.”

Hepimiz direksiyonun başında onun olmadığı bir hayata başlamaya hazır bir şekilde arkamıza bakmadan odadan çıktık.

Jessica, erkek kardeşlerimle takılan Kinsley’ye bakarak, “San-ki doğuştan beri buradaymış gibi kolay uyum sağladı,” dedi.

Bu doğru olduğu için mutlu olmalıydım ama bu gerçek sadece daha fazla acı çekmeme neden oluyordu.

Onu Georgia’ya geri götürmemize dört gün kalmıştı.

Bu bataklığa tekrar batmayı reddederek düşüncelerimden sıyrıldım. Dün gece gözyaşlarım göğsünden aşağı akarken Jack’in kollarında uyuyakalmıştım. Hiçbir şey söylemeyip sadece olacaklar için üzülmememe izin vermişti.

“Kesinlikle.”

“Ve tabii ki de Ollie’ye tapıyor.”

Kinsley için aptalca bir kart numarası yapan ikizime gülümsedim. “Onu herkes sever.” Jess büyüyen karnını ovdu. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Bebek için heyecanlıyız ve Amelia da çılgına dönmüş bir halde.”

“Eminim öyledir. Etrafında patronluk taslayabileceği kişilerin olmasına bayılıyor, bu yüzden bir kız kardeşinin olması tam da ona göre.”

Jessica güldü. “Babasını ve amcalarını kesinlikle parmağında oynatıyor.”

“Her zaman öyleydi.”

Josh’ın kucağında gülerek oturan yeğenime baktım. “Amelia’nın en sevdiği amcasının Josh olması da bir ayrı komik.”

Sırıttım. “Kim ona istediklerini veriyorsa onu seviyor. Josh hep onun büyüüne kapılmış durumdaydı. Hiçbir zaman çocuğu olmayacağını iddia ettiği için mi bilmiyorum ama Amelia’yı tüm kalbiyle seviyor ve bunun için endişelenmiyor.”

“O neden?”

“Josh en büyük çocuk olmayı büyük bir sorumluluk olarak görüyordu. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığında ciddi bir suçluluk duygusuna kapıldı. O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm ama geriye dönüp baktığımda Josh’ın bizi ailemizdeki çirkin olaylardan ne kadar çok koruduğunu görebiliyorum,” diye açıkladım. “Gray de yapıyordu ama gidene kadar bizi hep Josh korudu. Şimdi ebeveynlerimiz hakkındaki gerçekleri bildiğim için anne ve babamızın arasındaki şeylerden haberdar olduğunu, bizi koruduğunu açıkça görebiliyorum.”

“Yani şimdi bu sebeple kendini mi cezalandıracak?” diye sordu.

İkimizin de bakışları Joshua’nın çocukluklarından beri sevdiğini kabullenmeyi reddettiği kıza, Delia’ya kaydı. İşin en üzücü

Eğer Biz Olseydik

yanı Delia'nın da onu seviyor olmasıydı. Ancak Josh asla babam gibi olmayacaktı. Evlenmeyecekti, çocuk sahibi olmayacaktı ya da kalbini asla bunlara açmayacaktı.

“Aşkın bir ceza olduğunu düşünüyor.”

Homurdandı. “Haksız olmayabilir.”

İç çekip içkimden bir yudum aldım. “Belki de ama ben bir zamanlar yaşadığım neşeyi hatırlarken yitirdiklerim için acı çekmeyi tercih ederim.”

Elma suyunu kaldırdı. “Buna içerim.” Jess'in eli kolumdaydı. “Ama sahiden, sen iyi misin?”

“Üzgünüm çünkü onun bu konuda üzgün olup olmadığını bilmiyorum ki bu da beni delirtiyor. Ama daha çok, ileride ne yapmam gerektiği konusunda endişeliyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Ses tonumu alçalttım. “Onu aramalı mıyım, yoksa onun beni aramasını mı beklemeliyim? Bizi tekrar görmek isteyip istemediğini sormalı mıyım? Samuel onun sorumluluğunu bir kere aldığımızı bile bile görüşmemizi ister mi? Ki zaten sonrasında Kinsley bizimle konuşmak ister mi?”

“Evlat edinme belgelerinde neler yazıyordu?”

Akan gözyaşımı sildim. “Esasen onun hakkında yıllık güncellemeler alacağımız ve yasal olarak Kinsley kim olduğumuzu bilmek isterse diye isimlerimizin doğum belgesinde yer alacağı yazıyordu. Ajansın bunun bir sözleşme olmadığını; Misty, Samuel ve bizim aramızda bağlayıcılığı olmayan bir anlaşma olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Yasal olarak hak iddia edebileceğimiz hiçbir şey yok.”

Jessica derin bir iç çekti. “Yani geri döndüğünde onu bir daha asla göremeyebilirsiniz.”

Başımı salladım. “Öyle bir ihtimal var. Yapacağını sanmıyorum ama yapabilir. Yasal olarak onun babası Samuel.”

Sarılmak için beni kendine çekti. “Çok üzgünüm.”

“Üzülme. Şöyle ki, Kinsley her şeyden önce geliyor. Yine de onu geri vermek demek sanki her şeyi yeniden yaşamak demek. Geçtiğimiz ay boyunca bu küçük kız evimdeydi. Gerçek bir anne gibi ona yemek yaptım, çamaşırlarını yıkadım ve şimdi tüm bunları yine kaybedeceğim.”

“Seni ve Jack’i gerçekten sevmiş gibi görünüyor.”

Dönüp ona bakarken, ona bir daha bakamayacağımı düşündüğümde boğazım düğümlendi. “Öyle görünüyor. Ama babasına geri döndüğünde ilişkimizin nasıl olacağını bilmiyorum. Önceden bir nevi daha kolaydı, en azından kurallar belliydi.”

Jess’in bakışları benimkileri takip etti. “Babam, ben on iki yaşındayken bizi terk etti. O yaşı, öfkeyi ve kafa karışıklığımı hatırlıyorum. Ne kadarını gösterirse göstere o kız da aynı şeyleri hissediyor. O da belirsizlik içinde ve kafası karışık. Babasını mutlu etmek istiyor, bu yüzden istediği ne olursa olsun, bunu ona söyleyemez. Önce Samuel’le konuş sonra... onunla konuşursun. O senin kızın, Stella. Hayatında sen ve Jack olduğu için çok şanslı.”

Kinsley içten bir şekilde kahkaha attığında dönüp ona baktım. Amelia’yı baş aşağı tutan Jack’e gülüyordu. Sevdiğim tüm insanlar burada toplanmıştı ve yüzlerinde farklı derecelerde neşe vardı.

O buraya aitti.

O bir Parkerson’dı ama buna rağmen başka birine aitti.

Jack bana bakıp göz kırptı.

Jessica’ya cevap vermeden önce gülümseyip kafamı salladım. “Şans bazen benim tarafımda olmuyor.”

“Bunu çok iyi biliyorum ama bazen kader bizim tarafımızdadır ve o her zaman kazanır. Ondan ya da istediğin hiçbir şeyden

Eğer Biz Olsaydık

vazgeçme, Stella. Bunu iki kez ölümle yüz yüze geldiğimde öğrendim.”

“Bu sayıda kalırsa iyi olur.”

Jess sıırıttı. “Hedefim öyle. Hey, sana e-posta ile yolladığım müteahhit ile görüşme ayarladın mı? Odette çok tavsiye edildi ve özgeçmişî şahane.”

Bu ay çok çılgınca geçtiği için tatil köyüyle ilgili her konuda geri kalmış gibi hissediyordum. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştım ve kardeşlerim de bu konuda şerefsizlik etmemişlerdi ki, bu da çok güzel bir değışiklikti.

“Ona e-posta gönderdim ama daha fazlasını yapmadım.”

Alex mutfığa girip Jessica ile bana baktı. “Neyden bahsediyorsunuz?”

“Senden.”

Omuz silkti. “Şaşırmazdım. Buradaki en yakışıklı Parkerson benim.”

Gözlerimi devirdim. “En aptalı sensin.”

“Eğer en yakışıklısı sen olsaydın abinle değil, seninle sevgili olurum. Buna ne dersin?” Jessica onunla alay etti.

“Alex kesinlikle en yakışıklı olan değil,” diye ona destek verdim.

Diğer odadan Josh’ın sesi geldi. “Kim en yakışıklı, ne?”

Tanrım, işte başlıyorduk.

“Hiçbir şey, Josh!” Olay büyümesin diye hemen bağırdım.

“Alex en yakışıklı kardeşin kendisi olduğunu mu söylüyor?” İnsanların sinirini bozma fırsatına asla karşı koyamayan Oliver araya girdi.

“Evet, buradaki en yakışıklı *Parkerson* olduğunu söyledi!” Bu konuda birlik olacağımızı düşündüğüm Jessica bana ihanet etti.

Jack güldü. “İşte tam da şu anda onun tam bir aptal olduğunu anlıyoruz.” Tartışmamıza katıldığına şaşırarak kaşlarını kaldırdım. “Stella en seksi Parkerson.”

Erkek kardeşlerim onunla dalga geçmeye başladılar ve ona erkeklik kartını kaybettiğini söyleyip göğsüyle sırtını tokatladılar. Onu daha önce hiç bu kadar sevmiş miydim, hatırlamıyordum.

Son sözü söyleyerek, “Ve Jack bir Parkerson olmadığına göre haklı ve kazandı!” dedim.

“Peki ya benim oyum?” diye sordu Jessica.

“Sen artık bir Parkerson’sın, oy hakkın yok,” dedi Josh.

Son bir gün.

Yirmi dört saat kalmıştı.

Jack belime doladığı kolunu sıkılaştırıp beni kendisine doğru çekti. “Bunları düşünme, Stella.”

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ederek gözlerimi kapattım. “Sanki kalbimde saatli bir bomba var.”

“Benimkinde de var ama kendimizi bırakamayız. Aynı gün içinde ikinizi de kaybedemem.”

Arkamı dönüp parmağımı dudaklarına yasladım. “Beni kaybetmeyeceksin,” diye yemin ettim.

“Güzel.”

En azından öyle olmasını umuyordum. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım olacaktı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bence hep birlikte eğlenceli bir şeyler yapmalıyız. Son günümüzü geri sayım yaparak geçirmek istemiyorum. Sen istiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman bugünü bunu düşünmeyerek ve eğlenerek geçirelim.”

Eğer Biz Olsaydık

Eğer zamanı geri alabilseydim, onunla milyonlarca farklı şey yapmak isterdim. Yazlığa gidebilirdik, gölde daha fazla vakit geçirebilirdik veya alışverişe çıkabilirdik. Tüm bunlar benden çalınmış gibi hissediyordum. İlk haftayı kaybetmişim ve şimdi de geri istiyordum.

Ama geri alamazdım çünkü bana ait değildi.

“Evet. Eminim o eşyalarını toplayıp eve gitmekten bahsederken çok eğleniriz.”

Dün gece geç bir saatte Samuel’in rehabilitasyondan ayrılıp hayatını, yani kızını geri alabilecek kadar iyi durumda olduğunu söyleyen bir e-posta gelmişti.

Jack şakağıma bir öpücük kondurdu. “Kolay olacağını değil, sadece denememiz gerektiğini söyledim. Bizi böyle mi hatırlamasını istiyorsun?”

Gözlerimi kapatarak ona sokuldum. “Hayır. Yanımda kalmasını istiyorum. Yapmamam gerektiğini ve yapmayacağıma yemin ettiğimi biliyorum ama kendimi nasıl durdurabilirim ki? O bizim kızımız. Tanrım, şimdi sana sahibim ve bencilce onu da istiyorum. Bu aileyi istiyorum.”

Elleri sırtımı sıvazlıyordu. “Keşke yalan söyleyip aynı şeyleri hissetmiyorum diyebilsem ama onu ben de istiyorum.”

“Ve tüm bunlar benim yüzümden oldu.”

Geri çekilip yüzümü kendine doğru kaldırdı. “Sen hiçbir şey yapmadın. Bana bunun tek yol olduğunu söylerken haklıydın ve bunun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmesem de verdiğimiz karardan pişman değilim.”

Ben de değildim.

Konuşamayarak başımı salladım.

“Bir duş alacağım, sonra da bugün ne yapacağımıza karar veririz.”

Jack beni bıraktığında yataktan kalkmadan önce derin bir nefes aldım.

Giyinip mutfğa gittim.

Hayatım karmakarışıkty. Bir ay önce Jack ile daha yeni sevgili olmuştuk ve eğleniyorduk. Her şey kolaydı. Şimdi ise birlikte yaşıyorduk ve zaten bunu değıştirmek istemiyordum; kızımız yanımızdaydı ama bu değışecekti, ayrıca tatil köyü giderek yol kat ediyordu.

Olacakların hiçbirini durduramazdım. Yarın Kinsley'yi Samuel'e götürecektik ve dünyanın geri kalanı bizim çektiğimiz acıdan habersiz bir şekilde yaşamaya devam edecekti.

"Stella?"

Döndüğümde Kinsley'nin durup beni izlediğini gördüm.

"Evet?"

"İyi misin?"

Elimde tuttuğum, ne zaman doldurduğumu hatırlamadığım portakal suyuna baktım. Yüzüme yıllardır dışarıya gösterdiğim sahte mutluluğun getirisi olan zorlama bir gülümseme yerleştirep ona döndüm.

"Evet, iyiyim. Neden?"

"Beş dakikadır orada dikiliyorsun."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet."

Bardağı tezgâhın üzerine bırakıp ona doğru yürüdüm. "İyiyim. Sadece rahat uyuyamadım."

"E-posta geldi mi?" diye sordu.

"Geldi. Görünüşe göre yarın eve dönebileceksin."

"Sadece daha iyi olmasını istiyorum. İhtiyacı olan yardımı aldığı için çok mutluyum."

"Jack ve ben de aynısını istiyoruz."

Eğer Biz Olsaydık

Ve bir de seni istiyoruz. Lütfen o kapıdan çıkıp gittiğinde bizimle ilişkini koparma. Lütfen seni sevdiğimizi anla.

Kinsley ellerini yumruk yaptı. “Yarın kaçta gideceğiz?”

“Erkenden gideriz diye düşünüyorum.”

“Tamam. Babam gelmeden önce ev mükemmel olsun istiyorum. Orada olup ona destek olmam gerekiyor.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Sadece evi temizlemek ve yalnız olmadığından emin olmak istediğimi söylüyorum.”

“Bunun olmasına asla izin vermeyiz,” diyerek onu temin ettim. “Samuel’i çok önemsiyoruz. Seni seviyoruz, merak etme... böyle bir şey asla yapmayız ve Samuel geldiğinde senin evde olduğundan emin olacağız.”

Kinsley öne doğru bir adım attığında elini sanki bana uzatacakmış gibi kaldırdı ama sonra tekrar indirdi. “Teşekkürler, Stella. Bana karşı çok nazıktın, sen ve Jack ile harika zaman geçirdim. Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum çünkü eğlenceli geçmemeliydi ama öyleydi. Gitmek zorunda kaldığım yerin sizin yanınız olmasından çok memnunum.”

Göğsüm sıkıştığında ağlama isteğime karşı koymaya çalıştım. Onunla bu kadar az zamanım kalmışken soğukkanlılığımı kaybetmek istemiyordum. Ona sıkı sıkı sarılmak, gitmesine asla izin vermemek ve her bir günümü onu daha fazla tanıyarak geçirmek istiyordum.

Ondan vazgeçtiğim için kendimden nefret ediyordum.

“Biz de seninle vakit geçirmeyi çok sevdik, Kinsley.”

Gülümsedi. “Biliyorum. Jack nerede?”

“Duşta.”

Başını salladı. “Bugün bizimle mi olacak?”

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Daha önce böyle hissettirmemesine rağmen şu anda tüm bunlar çok garipti.

“Sanırım. Kahvaltı yapmak ister misin?”

“Tabii.”

Ben meşhur *waffle*larımı yapmak için gereken malzemeleri toplarken tezgâhın yanına geldi ki, aslında pek meşhur değillerdi ama pişirebildiğim tek şey buydu.

Ben hamuru karıştırırken Kinsley bana malzemeleri uzattı ve bir ekip olarak çalıştık. Jack yatak odasından çıktığında nefis görünüyordu.

“Jack!” Kinsley onu selamlamak için seslendi.

Jack alçak sesle gülerek ikimize baktı. “Una bulanmışsınız.”

Kinsley tişörtüne bakıp omuz silkti. “Stella yemek pişirirken pek dikkatli değil.”

Sırıtarak başımı ona doğru eğdim. “Hey! Dikkatliyim.”

Jack homurdandı. “Mutfak aksini söylüyor.”

“Her şeyi yere döktük.”

“Un paketinin yırtılacağını nereden bilebilirdim ki?” diye kendimi savundum, resmen bana cephe almışlardı.

Kinsley, “Yırtıldığını söyledim sana!” diye araya girdi.

“Hiç hatırlamıyorum.”

Jack birkaç adım daha yaklaşıp mutfağı inceledi. “Dolap kapığında yumurta mı var?”

“Hayır. O... değil.”

Kesinlikle yumurtaydı. Bir tane de yere düşürmüştüm.

Kinsley kahkaha attı. “Yumurta.”

“Hain,” diye fisıldadım.

Jack mutfağın daha da içine gelip mahşer alanına baktı. Çok kötüydü. Görebildiğiniz her yerde un vardı ve dolap kapığındaki yumurta da sorunlardan sadece biriydi. *Waffle* makinesinin

Eğer Biz Olsaydık

kapağını kapatırken döktüğüm hamuru görmemesi için sırtımı tezgâha vererek döndüm.

“Stella?” Jack ne olduğunu görebilmek için arkama bakmaya çalıştı.

Gülümsedim. “Evet?”

“Ne saklıyorsun?”

“Ben mi?”

Jack’in bakışları haylaz bir hal aldı. “Evet, sevgilim. Sen. Ne saklıyorsun?”

Kirpiklerimi dramatik bir şekilde kırpıştırdım. “Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Kollarını iki yanıma koyarak beni hapsetti. “Arkanda ne var? Daha fazla dağınıklık mı?”

Kinsley’den bir kıkırtı yükseldi.

“Hayır. Ben ortalığı dağıtmam.”

Jack’in derin, gırtlaktan gelen kahkahası odayı doldurdu. İşte âşık olduğum adam buydu. Eğlenceliydi, şakacıydı ve benimle alay edip bana sataşmayı seviyordu.

Ancak bu ipte iki cambaz vardı.

Arkamdaki kek hamuruna uzandıktan sonra elimi yanağına sürdüm ve karışım yüzünden aşağı akarken sııttım. Kinsley nefesini tutarken Jack sadece bana baktı. “Ah, hayır. Ortalığı mı dağıttım?”

Başım beladaydı.

İlk fırsatta kaçıp beni yakalamaması için dua etmem gerekiyordu.

Jack bir an bile duraksamadı. O döndüğünde hemen kaçmaya çalıştım ama etrafımda unlar uçuşurken Jack kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti.

O beni unla kaplarken gülerek kollarında kıvrandım.

Bunun peşini bırakmama imkân yoktu. Bir avuç dolusu un alıp omzumun üzerinden ona doğru savurdum.

Jack beni bıraktığında tezgâhın diğer tarafına yürüyüp Kinsley'nin önüne geçtim. "Arkamda kal."

"Onu da koruyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence hem yavaşsın hem de hamur ve unla kaplanmışsın."

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Sen ne düşünüyorsun, Kinsley?"

"Kimin kazanacağını benim seçmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu keyifli bir sesle. Ardından arkamdan çıkıp sağa doğru kaydı.

Gözlerimi Jack'ten ayırmadım, ayırdığım anda saldıracağını biliyordum. "Benim takımımda ol ki onu yok edebilelim."

Kinsley güldüğünde başımı çevirdim ve Jack saldırıya geçti. Onun tarafını tutup bana un fırlattığında onlara yumurtayla karşılık verdim. Üçümüz birbirimizi ve mutfağı *waffle* malzemeleriyle kaplarken; paketler boşalana, yumurtalar bitene ve kâsede hamur kalmayana dek bir ileri bir geri savaştık. Kahkahalarımız tüm evde yankılanıyordu.

Kinsley, Jack'in yüzüne mükemmel bir parça fırlattığında hepimiz güldük.

Jack etrafta gezinip cephane olarak kullanabileceği bir şeyler ararken aniden duraksadı.

Kinsley ile donakaldık, beklerken onu izliyorduk. Gülümsemi. Elini kaldırıp son yumurtayı gösterirken, "Artık vazgeç aşkım," dedi alaycı bir sesle.

"Asla."

Kinsley geri çekilip Jack ile beni karşı karşıya bıraktı.

Ben ada tezgâhın etrafında dolaşırken Jack dikkatle her adımımı izliyordu.

Eğer Biz Olseydik

Yüzümde bir gülümsemeyle devam ettim ve bana doğru hamle yaptığında hızla onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. “İyi denemeydi, bebeğim.”

“Seni yakalayacağım,” diye beni uyardı.

“Deneyebilirsin ama asla kazanamayacaksın.”

“Seni zaten bir kez yakaladım.”

Ben sola doğru bir adım atınca o da aynısını yaptı. “Evet ama bu farklı.”

“Seni her zaman yakalayacağım. Daima. Kaçabilirsin. Saklanabilirsin. Bana unatabilirsin ama benden asla kurtulamayacaksın.”

Sözleri oyunbaz olsa da söylediklerinin altında yatanları duyabiliyordum. Duygularının özünde yatan gerçeği söyleyerek bana bir söz veriyordu. Jack bana âşıktı. Bunu biliyordum ve ne yaşarsak yaşayalım o hep burada olacaktı. Bu adamı hak etmiyordum ama yine de onu yanımda tutacaktım.

Ellerimi serin mermer tezgâha dayayıp eğildim.

“Senden kaçmıyorum, Jack.”

“Kaçmıyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır.”

Aslında tam olarak bunu yapıyordum ama şimdi olduğum yerdeydim. Beni yakalamasını istediğim için kımıldamadan, hareketsizce bekliyordum.

İki adım attığında gözleri eğlenceyle parlıyordu. “Seni yakalayacağım.”

“Bekliyorum.”

“Bir.”

“İki.”

Jack üç demeden hamle yaparak beni beyaz bir bulutun içinde yere yatırdı.

Bir kahkaha atıp yerde boğuşurken ne kadar un ve Tanrı bilir ne bulduysam kapıp ona fırlattım.

Birkaç saniye boğuştuktan sonra kollarımdan tutup beni yere sabitledi. Dudaklarını kulağımda hissettiğimde ürperdim. “Seni seviyorum. İkinizi de seviyorum ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım.”

Yüzünü görebilmek için elimden geldiğince başımı çevirdim. “Biliyorum. Sana güveniyorum.”

Kinsley yanımıza geldi ve ellerini kalçalarına koyup gülümseyerek bize baktı. “Sanırım *waffle* yiyemeyeceğiz.”

“Hayır, bence hepimiz çok daha eğlenceli bir şey yaptık. Eğlendik.” Gülümseyip kalkmama yardım etmesi için elimi ona uzattım. Elimi tuttuğunda onu aşağı çektim ve tekrar gülüp dağınıklığın içinde yuvarlandık. O anda bu saniyelerin hatırasının önümüzdeki her şeyin üstesinden gelmemi sağlayacağını biliyordum.

Otuz Sekiz

JACK

Evde oturup Samuel ve Kinsley'nin yeniden bir araya gelmesini izlerken Stella'nın elini tutuyordum.

Daha önce acıyı hissettiğimi sanmıştım.

Kaybı, mücadeleyi, fedakârlığı anladığımı düşünmüştüm.

Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyordum.

Stella'nın titreyen kolu, yüzünü terk etmeyen sevinç ifadesiyle çelişiyordu. Başka belirtiler de vardı. Gözlerinin kenarlarının kırışıklığı. Üzerine çok pratik yaptığı belli olan gergin gülümsemesi.

İçten içe ölüyordu.

Benim de ondan bir farkım yoktu.

Samuel, "İkinize de ne kadar teşekkür etsem azdır," dediğinde birlikte ayağa kalktık.

"Hiç zahmet olmadı." Stella benimkini bırakıp ellerini önünde kavuşturdu. "Aksine, Jack ve benim sana teşekkür etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum. Biz... onunla zaman geçirebildik."

Boğazımı temizleyip beni boğmakla tehdit eden duyguları yuttum. “Onu çok güzel yetiştirmişsiniz. O gerçekten harika bir çocuk.”

Samuel bize baktığında gözleri kelimelerden çok daha fazlasını söylüyordu. “Özür dilerim. Bunun sizin için kolay olmadığını biliyorum.”

Stella başını salladı. “Lütfen yapma. Böyle söyleme. Evet, zor ama üzgün değilim. Beni arayıp yardım istediğin için teşekkür ederim. İkimiz de üzgün değiliz.”

“Stella haklı ve her ne kadar bu konuyu şimdi açmaktan nefret etsem de bir daha böyle bir şans yakalayabileceğimden emin değilim.” Daha fazlasını söyleyebilmek için kendimi zorladım. “Stella ve ben, bize ihtiyacınız olursa ya da bizi etrafınızda isterseniz ikinizin de yanında olmak isteriz. Kinsley’yi tanımak ve onunla konuşmak isteriz.” Bakışlarımız buluştuğunda Stella’nın kahverengi gözlerinin gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm. “Bugün hiçbirimizin bir şeye karar vermesine gerek yok ama...”

“Sen ve Stella için kapımız daima açık, Jack. Misty ve ben size mektup göndereceğimize dair söz vermiştik ve eğer Kinsley daha fazlasını isterse bunun üzerine konuşuruz. Bize verdiğiniz hediyenin kıymetini bildik. Belki birkaç gün sonra konuşup herkesin içine sinecek bir plan yaparız?” Kinsley’nin odasına doğru baktı. Samuel’in herhangi bir ihtiyacı olursa yardımcı olabilsin diye eşyalarını yerleştirmek için hemen odasına gitmişti. “Önümüzdeki birkaç gün yapmam gereken çok şey var ve yarın da bir toplantıya gitmem gerekiyor.”

“Anlıyoruz,” demekle yetindim.

Gerçekten de anlıyordum ama kalbimin durmaksızın sızlamasına engel olamıyordum.

“Düşünecek o kadar çok şey var ki. Size söyledim mi bilmiyorum ama bir iş görüşmesi ayarladım.”

“Söylememiştin. Bu harika.” Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Stella gülümsedi. “Nasıl bir iş?”

Samuel konuşurken bacağına sallıyordu. “Sadece inşaat, daha önce şeftim ama işyerinde içki içtiğim için işten çıkarıldığımdan dolayı bir daha böyle bir pozisyon alabileceğimden şüpheliyim ama bu da iyi bir başlangıç noktası. İyi bir şirket.”

Bunun işten kovulmasının nedeni olduğunu söylemeyi atmıştı ama...

İçten bir şekilde, “İkimiz de sana şans diliyoruz,” dedim. Kinsley’nin Samuel’e ihtiyacı vardı ve onun da kızına bakabilmek için çalışması gerekiyordu. Ama Stella ile ben de ona bir şekilde yardım etmenin yolunu bulmaya karar vermiştik.

“Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bizi ara,” dedi Stella.

Ayağa kalktığımda korkunun ağırlığı altında ezilmeye başladığımı hissedebiliyordum. Vakit neredeyse gelmişti. Konuşmanın yönü gitme zamanımızın geldiğini belirtiyordu ve artık onu ardımızda bırakmak zorundaydık.

Bunu inkâr etmenin ya da bundan kaçınmanın bir anlamı yoktu. Stella ile arabamıza binecektik ve yine Willow Creek’e, Kinsley olmadan dönecektik.

Arkamı dönüp parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim ve kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Ona veda etmek zorundaydım. Ama bu sefer bana ait değilmiş gibi davranabileceğim küçük bir bebek değildi. Büyümüştü, akıllıydı, komikti, güzeldi, espriliydi ve ben onu bırakmak zorundaydım.

Onu ardımda bırakarak gitmek zorundaydım ve...

Stella omzuma dokundu. “Jack?” Sesi, içimde kopan savaşı anlıyormuş gibi yumuşaktı.

Dönüp onu bulanık gördüğümde kendimi kaybetmek üzere olduğumu fark ettim. Eli yüzüme gitti. “Şimdi değil. Lütfen, henüz değil. Eğer sen... yapamam.”

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. Stella ve Kinsley için güçlü durmak zorundaydım. Eve döndüğü için o kadar mutluydu ki, Stella ve benim üzüldüğümüzü görüp mutluluğuna gölge düşmesini istemiyordum. Bizi ne kadar mutlu ettiğini hatırlamasını ve onu sevdiğimizi bilmesini istiyordum. Onu, bir kez daha gitmesine izin vermemizi sağlayan bir güçle seviyorduk.

Nefes vererek her şeyi akışına bıraktım ve bunun üstesinden gelebilmek için duygularımın etrafına elimden geldiğince bir duvar ördüm.

Titrek bir sesle, “Eve gitmeliyiz,” dedim.

Stella’nın da içinde kopan fırtınayı görebiliyordum. Eve gitmek ve bu işi bitirmek istiyordu. Bu şekilde hayatlarımızın bu yeni versiyonunu çözmeye başlayabilirdik ama aynı zamanda kalmak da istiyordu. Burada olduğumuz sürece o hâlâ bize aitti ve hiçbir şey bitmiş değildi.

Ama bitmişti.

Bitmişti ve etrafımıza ördüğüm duvarlar yıkılmadan önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Stella hıçkırdı. “Doğru. Gitmeliyiz.”

Samuel sesli bir nefes verdi. “Tamam. Ben Kinsley’yi getireyim ve sizi biraz yalnız bırakayım. Sponsorumu aramam gerekiyor.”

Stella’nın dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı ama sırtını dönüp yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra sırtını dikleştirip omuzlarını geriye attı. Bu kadın bir savaşçıydı ve dövüşürken birçok darbe alacağını bilse de mücadeleye hazırdı.

Kinsley içeri girdi. “Gidiyor musunuz?”

“Evet, ufaklık, yola çıkmamız gerekiyor.”

Eğer Biz Olsaydık

Yere baktı. “Doğru. Yolunuz uzun. Anlıyorum.”

Arabada düşünmekten başka bir şey yapamadan geçireceğim saatlerden korkuyordum.

“Yerleşebildin mi?” diye sordu Stella.

“Sanırım.” Kinsley odanın içinde biraz daha ilerlerken Stella’ya baktı. “Akşam yemeğine kalabilir misiniz? Ya da belki birlikte yarışmanın yeni bölümünü izleyebiliriz? Bahse girerim ki kız doğru cevabı veremeyip gidecek.”

Stella kafasını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Yapacak çok işiniz var ve Samuel’in de seninle biraz zaman geçirmeye ihtiyacı var.”

Kinsley konuştuğunda sesi titrekti. “Tekrar görüşecek miyiz?”

Buydu. Bu bizim felaketimiz olacaktı. Eğer o ağlarsa kendimi tutamazdım.

Stella yaklaşıp elini Kinsley’nin yüzüne koydu. “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl hissettiğimi ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama yetersiz kalıyor. Bu yüzden gerçeği söyleyeceğim ve yeterli olmasını umacağım.” Kinsley’nin gözleri yaşlarla dolduğunda ilk kez içindeki kırgınlığı gördüm. “Benim kızım olduğun için onur duyuyorum. Seninle geçirdiğim her dakikanın kıymetini bileceğim. Baban seninle konuşacak ve eğer beni... bizi... istersen hep yanında olduğumuzu bilmeni istiyoruz. Her zaman buradayız. Seni seviyorum, Kinsley. Sana anlatabileceğimden çok daha fazla seni seviyorum. Umarım görüşmeye devam edebiliriz. Umarım beni ve Jack’i tanımak istersin. Sadece... umut ediyorum.”

Dudakları titrerken kollarını Stella’ya doladı. İkisi de ağlayarak birbirlerine sarıldı. Kendi gözyaşlarına engel olamazken arkamı döndüm.

Beni ve Stella’yı bunu tekrar yaşamak zorunda bırakan dünyaya kızgındım.

Üzgündüm çünkü Kinsley'yi tanımak istememiştim. Onun büyüüp nasıl harika bir kız olduğunu görmek istememiştim. Aklimda bir bebek olarak kalsaydı o yokmuş gibi davranabilirdim.

Bilgisizliğim bana mutluluk veriyordu ama şimdi o da gitmişti.

"Daha fazla gözyaşı yok," dedi Stella ve o, Kinsley'nin gözyaşlarını silerken onlara döndüm. "Güçlü olmalıyız ve erkeklere dünyayla nasıl başa çıkılacağını göstermeliyiz."

Kinsley gülmeye çalıştı ama ses daha çok hıçkırık gibi çıktı. Ona doğru ilerlerken maskem yerindeydi.

"Son otuz gün hayatımın en güzel günleriydi," diye itiraf ettim.

Parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. "Sizi tekrar görmek istiyorum. Konuşmaya ve görüşmeye devam edersek çok sevinirim."

"Senin hayatında olmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ufaklık."

Bunca yıl bu fikirle savaşmıştım ama şimdi Kinsley'yi tanımadığım bir dünyayı hayal dahi edemiyordum.

"Sizi bir daha ne zaman göreceğimi bilmemem üzücü mü? Her şeye aynı anda sahip olamadığım için ağlamam yanlış mı?"

Artık gözyaşlarını tutmaya çalışmayan Stella Kinsley'nin ellerini tuttu. "Hayır, yanlış değil. Ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz o bir ay her zaman kalbimin bir parçası olacak."

Kızımın yanağını okşayıp ona göz kırptım. "Eğer baban için de uygun olursa herkesin hoşuna gidecek bir plan yaparız, olur mu?"

Kinsley başını salladığında yüzünde ilk gülümseme kırıntısını gördük. "Olur. Tamam!"

Elimi Stella'nın sırtına koydum ve ön kapıya doğru ilerledik. Oraya vardığımızda felç olmuş gibi hissediyordum. Kapıyı

Eğer Biz Olsaydık

açmam, yürüyüp gitmem, onu arkamda bırakmam ve eve geri dönmem gerekiyordu.

Dönüp kollarını kendine sarmış beni izleyen Kinsley'ye baktım.

Göğsümdeki ağrı genişliyordu ama bir şekilde kapıyı açacak gücü bulabildim.

“Jack?” Kinsley'nin sesi beni durdurdu. Bana doğru gelmeden önce, “Seni özleyeceğim,” dedi ve ben de onu hemen kollarıma çektim. Böyle bir ihtimal olmadığını bile bile onu sonsuza kadar yanımda tutabilmeyi dileyerek ona sarıldım.

Sadece yasal olarak başkasına ait olduğu için değil, aynı zamanda onun için en iyisinin bu olmadığını biliyorduk.

Burası onun eviydi.

Samuel onun babasıydı.

Onu bıraktığımızda geri çekildi ve Samuel'in yüzünde yoğun bir karmaşayla kapıda durduğunu gördüm.

Lütfen küçük kızıma iyi bak.

Samuel beni anlıyormuşçasına başını salladı.

Böylece Stella'nın elini tutup onu dışarı çıkardım ve kalplerimizi bir kez daha ardımızda bıraktık.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Otuz Dokuz

STELLA

Sessizlik korkunç hissettiriyordu.

Hissizliğin içime işlemesine izin vermiyordu. Kendi hiçliği içinde çılgılık atıyordu. Hiçbir şey konuşmadan dört saat geçirmiştik.

Gözyaşları akıtmıştık.

Birbirimize kaçamak bakışlar atmıştık ama kelimeler yoktu.

Hem söylenecek ne kalmıştı ki?

Kelimeler bizi teselli edemezdi çünkü kendi yaptıklarımız bizi bu noktaya getirmişti.

Büyük Duman Dağları ufukta yükselmeye başladığında bir anda nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Elim göğsüme gitti çünkü acı uzuvlarımda ateş gibi ilerlerken geçtiği yeri yakıyordu. Ah, Tanrım. Bunu yapamayacaktım.

Eve geri dönemezdim.

O eve gidemezdim. Onun uyuduğu yere bakamazdım. Birlikte güldüğümüz mutfağa giremezdim. Yarışmaları birlikte izlediğimiz oturma odasında oturamazdım.

Eğer Biz Olsaydık

Nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Her nefes alışım bir öncekinden daha zordu ve titremeye başladım. Görüşümün kenarları bulanıklaştı.

“Stella! Stella, bana bak!” Jack’in sesini duyabiliyordum ama o an tek derdim nefes alabilmektir. “Kahretsin, Stella!” Yüzümü tutup başımı çevirdi. “Aynen böyle, bebeğim. Gözlerimin içine bak. Nefes al.” Denedim, yemin ederim ki denedim ama ciğerlerim bana yardım etmiyordu. Gözlerimin içine bakarken Jack’in sesi sakindi. “Nefes al.” Kendimi onun sözünü dinlemeye zorlayarak nefes aldım. “Güzel, şimdi yavaşça ver.”

Hava dışarı çıktı ama hızla tekrar içime çektim.

Bakışlarını benden ayırmadı. “Tekrar. Nefes al ama kontrollü bir şekilde.”

“Yapamıyorum.”

“Yapabilirsin. Sadece bana bak. Sadece bana, Stella.”

Bulanıktı ama karşımdaydı. Jack’in burada olduğunu sürekli kendime hatırlatıyordum. Düşmeme izin vermezdi. Kırılmama izin vermezdi. Güçlü olmak zorundaydım. Yapmamı söylediği gibi nefes aldım ve bu sefer biraz daha kolay oldu.

“Güzel.” Sesi beni yatıştırıyordu. “İyisin. Yanındayım.”

Gözyaşlarım akarken kafamı salladım. “Eve gidemem,” diye mırıldandım.

“O zaman gitmeyiz.” Alnını alnıma bastırırken başparmaklarıyla yanaklarımı sildi. “Benim evime gidip bunu orada hallederiz.”

Görüşüm tekrar netleşmeye başladı. Jack arabayı yolun kenarındaki bir otoparka çekmişti ama nerede olduğumuz umurumda değildi. Bugün hissettiğim her şey çok ağır geliyordu.

Kinsley’den ayrılmak için sahip olduğum tüm gücü kullanmıştım ve bu beni tamamen tüketmişti. Tekrar ağlamaya

başladım. Benden çirkin, yüksek sesli hıçkırıklar çıktığında Jack kollarını etrafıma doladı.

Beni yatıştırmak için kulağıma fısıldadığı sözleri duyamıyordum. Olanların yükü altında eziliyordum.

Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca kollarında kaldıktan sonra Jack'in geri çekilebileceği kadar sakinleştim ama beni bırakmadı.

Bencilce davranıyordum. O da benim kadar çok şey kaybetmişti. İkimiz de aynı şeyle mücadele ediyorduk ve ben ondan yine güçlü olan olmasını istiyordum. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Dağıldığım için. Benim yüzümden sakin kalması gereken kişi hep sen oluyorsun."

Bana sarılmaya devam etti. "Eğer ihtiyacım olduğunda bana güç vermediğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Zayıf hissettiğim zamanlarda kendimi toparlayabilmemi sağlayan tek kişi sensin."

"Peki ya şimdi? Sen de benim gibi kızımızı kaybettin."

Jack iç çekerek ellerini indirdi. "Onu kaybetmedik, Stella. Kinsley'nin hâlâ orada, hayatta ve iyi durumda olduğu gerçeğine tutunmak zorundayım."

"Biliyorum ve... bunu defalarca kez kendime söyledim. Ama şimdi, ona saatlerce uzak olan evime dönmek yanlış geliyor."

"Öyle geliyor ama buna on iki yıl önce karar verdik ve şimdi de bununla başa çıkmak zorundayız."

Haklıydı. Beni bir hafta önceden uyarmıştı. Ben de zamanı geldiğinde bunu kabullenebileceğimi düşünerek sadece kendimi kandırmıştım.

Kabullenemiyordum. Saçmalıyordum.

Güneşliği indirip aynadaki yansımanı gördüğümde kendimi daha da aptal hissettim. Saçımı düzelttim, gözlerimin altını

Eğer Biz Olseydik

sildim ve elimle yüzüme hava çarptım. Kızarmıştım, yüzüm şişmişti ve bok gibi görünüyordum ama kendimi toparlamaya kararlıydım.

Jack beni izliyordu ve ben iyi olduğumu söylemek için ona döndüğümde yüzüme yapışmış bir tutam saç geriye itip kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“İyi misin?”

“Hayır ama sen yanımdasın ve bu beni daha iyi yapıyor.”

Gülümsedi. “Daha iyi olmak iyidir.”

“Daha iyi olmak daha iyidir.”

“Daha iyi olmaya devam edeceğiz.”

Elimi onunkine kaydırdım. “Birlikte daha iyi olacağız.”

“Benim evime gidelim, birkaç gün orada kalıp bunu çözeriz.”

“Tamam.” Zaten tartışacak gücüm de yoktu. “Oliver ne olacak?”

“O çoktan eşyalarını senin evine taşıyor.”

Benim için her şeyi yapacağını bildiğim zavallı kardeşimin bir oraya bir buraya gittiğini hayal ederek hafifçe kıkırdadım. Gözlerimi kapatıp Jack’in elimdeki eline odaklanmaya çalıştım.

“Seni seviyorum, Jack.”

“Ben de seni seviyorum.”

Beni sevdiğini biliyordum. Ruhumun derinliklerinde, o yanımda olduğu sürece hayatta kalabileceğimize inanıyordum.

Oliver temizleyebilmek için elinden geleni yapmıştı ama küle hâlâ dağınıktı. Bunun benim için bir önemi yoktu. Zaten kendimi de bu oda gibi hissediyordum... perişan.

“Bir şeyler yemek ister misin?”

“Evde yiyecek bir şeyler olup olmadığını biliyor muyuz?” Kaşlarımı kaldırdım. “Sen benim evimde kalırken burada kimin yaşadığını unutmamalıyız.”

“Kardeşin *Goldilocks** değil.”

Gülmeye çalıştım ama yüzümde nasıl bir ifade belirdiğinden emin değildim. “Hayır, değil.”

“O zaman evde ne var bir bakalım, sonra da jakuziye gireriz.”

Burnumdan bir nefes çekip başımı salladım. “Tamam.”

Her şeyi yoluna koyma konusunda gerçekten de çok boktan bir iş çıkarıyordum. Keşke bunu umursayacak duygusal kapasiteye sahip olsaydım ama değildim. Gerçek şuydu ki, bugün kalbimin bir parçasını Georgiâ’da bırakmıştım ve yeni benliğimin dengesi bozuktu.

Mutfağa girdiğimizde buzdolabında biraz peynir bulduk. Ben de dolaptan krakerleri aldım. Yarın gerçek yemeklere ihtiyacımız olacaktı ama bu gece için peynir ve kraker mükemmel bir ikiliydi.

Nasıl görüldüğüne hiç aldırmadan yiyecekleri tabağa koyduk. Arka verandaya çıktığımızda Jack, jakuzinin motorunu açtı.

Baloncuklar yüksek bir ses çıkararak canlandı. Onlara bakarken nasıl da o baloncuklar gibi hissettiğimi düşündüm. Havanın suyu nasıl da istemediği şekilde hareket etmeye zorladığını düşündüm. Jack’i arkamda hissetmeden önce ne kadar süre onlara bakakaldığımdan emin değildim.

“İzin ver sana yardım edeyim,” dedi usulca. Elleriyle hırkamı önce omuzlarımdan sonra da kollarımdan aşağı çekti. Sanki kırık parçalarımı yerinde tutabilecekmişçesine hırkayı kendime dolamıştım.

* Ormanda bir kulübede üç ayı ile birlikte yaşayan yaşlı kadın hikâye karakteri.

Eğer Biz Olsaydık

Beni soyarken aklında cinsellikle ilgili bir şey olmadığı belliydi. Dikkatli ve ölçülüydü. Her bir parçayı katlayıp sandalyeye koydu.

Sutyenim ve külotumla orada öylece durup kaynayan suya baktım. Jack giysilerini çıkarmış olmalıydı çünkü elini sırtıma koydu.

“Hadi, Stella. Suyu girelim.”

Çırılçıplak bir şekilde merdivenleri çıkmasıyla sersemliğimden kurtuldum.

Sutyenimi ve külotumu çıkardıktan sonra aceleyle suya girdim çünkü tüylerim diken diken olmaya başlamıştı.

Sıcak suyun içine göğsüme kadar daldığımda dişlerim takırdamaya başladı.

Neyim vardı böyle? Dağılıyordum ve ben böyle bir kadın değildim.

Ben başka çaresi olmadığı için hayat ne getirirse getirsin üstesinden gelen bir kadındım, göğsündeki dayanılmaz acıdan başka bir şey düşünemeyen biri değildim.

Jack yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izliyordu. O da aynı şeyle mücadele etmesine rağmen çok güçlü duruyordu. Ona bir kez daha bunu yaşatmaktan nefret ediyordum. Ondan her şeyi, hem benim acımı hem de kendi acısını omuzlamasını istiyordum. Tüm bunlarla ilgili başa çıkılamaz öfkeyi ve hayal kırıklığını sırtlanmasını istiyordum.

Ben suyun içinde ona doğru ilerlerken kollarını açmasıyla ona sokulabildim. Burası güvende olduğum yerdirdi. Yanımda bu muhteşem adam olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğine inanıyordum.

Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı kalçasının kenarlarına yerleştirdim. Herhangi bir gün olsa, bu temasımız başka bir yöne kayardı ama şu anda sadece teselliden ibaretti. Jack beni

göğsüne bastırınca yüzümü boynuna yasladım, böylece sadece birbirimizi bir nefes gibi soluyup sarılabildik.

“Onu özlüyorum,” dedim.

“Biliyorum.”

“Bu kadar az tanıdığın birini nasıl özleyebilirsin ki?”

Başımın kenarını öptü. “Onu tanıyorsun. İkimiz de tanıyoruz ve bu yüzden de canımız yanıyor.”

Geri çekilip beni neredeyse ezip geçecek kadar sevgiyle dolu olan ela gözlerine baktım. “Zorlanıyorum çünkü olması gereken bu. Samuel’in ona bizden daha çok ihtiyacı var, Kinsley’nin de Samuel’e ihtiyacı var ama aynı zamanda benim de ona ihtiyacım var. Onunla birlikte gülmek ya da bir şeyden hoşlanmadığında yaptığı yüz ifadesine gülümsemek istiyorum. Beni aşan bir matematik problemini çözmeye çalışmasını izlemek ve çözdüğünde yaşadığı sevince tanık olmak istiyorum. Hastalandığında onu iyileştiren kişi olmak istiyorum ama yine de o henüz bebekken bunlardan herhangi birini isteme hakkımdan vazgeçtiğimin de fazlasıyla farkındayım.”

Elini kaldırıp yanağıma yerleştirdi. “Ve Samuel bu konuda kapıyı yüzümüze kapatmadı. Tek yapmamız gereken, o kapıyı bizim için açmasını umut etmek.”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. “Kendime bunu söyleyip duruyorum. Artık bizim korkunç insanlar olmadığımızı ve onu istediğimizi bildiğine göre bizimle görüşmek için ısrarcı olacaktır.”

“Olabilir.”

Titrek bir nefes verip başımı tekrar omzuna yasladım. “Olabilir ama şimdi bunu düşünmek istemiyorum.”

Jack’in sırtımda aşağı yukarı hareket eden eli bana huzur verip beni yatıştırıyordu.

Eğer Biz Olseydik

Uzun bir süre buharın ve sıcaklığın içinde birbirimize karşı cırılçıplak bir şekilde sarıldık. Sessizliği doldurmaya çalışmadık, sadece birbirimizi tuttuk ve zaman zaman birbirimizin yanağını, boynunu ya da burnunu öpmeyi tercih ettik.

Tüm bu kargaşa içinde bile onun sayesinde akıntıya kapılıp uzaklara gitmiyordum.

O beni limana bağlıyordu ve paylaştığımız sevgi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Jack olmasaydı bu durumu atlatabilir miydim, emin değildim.

JACK

Stella ile iki gün boyunca kulübede tek başımıza kaldık. Sevdığımız insanlar bu süreci sakın geçirmemize izin vermişti ve bunun için onlara minnettardım.

Başkalarının anlayamayacağı kadar büyük bir kederin içindeydik.

Alışmaya başladığımız huzur üçüncü gün bozuldu.

Hem de çok hoş bir insan tarafından.

“Jack amca? Stella hala?” Amelia’nın küçük sesi ikimizin de koltuktan kalkıp kapıya gitmesine neden oldu.

Ama biz daha oraya varmadan o yüzünü pencereye dayamış, ellerini cama yaslamış içeriye bakıyordu. “Sizi görüyorum!” diye bağırdı.

Stella’nın gülümsemesi parlaktı ve kulağa neredeyse hıçkırık gibi gelen mutlu bir kahkaha attı. Kapıyı açarken, “Melia,” dedi ve çöküp onu kollarının arasına aldı. “Merhaba, benim tatlı küçük meleğim.”

“Üzgün müsün? Babam üzgün olduğunu söyledi.”

Eğer Biz Olsaydık

Başını kaldırıp özür dilermiş gibi görünmeye bile çalışmayan Grayson'a baktı. "Öylesin."

Stella'nın gözleri tekrar Amelia'ya döndü. "Üzgünüm ama beni görmeye geldiğin için şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Amelia ellerini Stella'nın suratına koydu. "Üzülme halacığım. Her şey yoluna girecek çünkü seni seviyorum."

"En çok ben seni seviyorum."

Gray öne gelip omzumu kavradı. "İyi misin?"

"Değilim ama olacağım."

Başını salladı. "Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. Edebiliyormuşum gibi de davranmayacağım ama seni seven ve her zaman seni desteklemek için yanında olan bir ailen olduğunu bil. Yalnız değilsin, Jack. Kendini bu kulübede saklamak zorunda değilsin. Sırtını yaslamak istersen ailen burada."

Kendimi her zaman bir şekilde Parkerson ekibinin bir parçası olarak görmüştüm ama onun bana aileden olduğumu söylediğini duymak tarif edemeyeceğim bir duyguydu. Stella ile kendimi bulmuştum ve sanki dünya en sonunda anlam kazanmıştı. Ama Grayson bir ailem olduğunu söylediğinde artık zihnimdeki tüm belirsizlikler kaybolmuştu. Burada, yanımda olan insanlar vardı.

Annem öldükten sonra babamın gitmesi benim için kolay değildi. Nerede yanlış yaptığımı anlamakta zorlanmıştım.

Babam, herkesle ilgilenen o güçlü adam, gitmişti. Görevini daha fazla yerine getirememişti. İçki içip kumar oynamıştı. Mücadele etmekten daha kolay olduğu için her şeyden vazgeçmişti.

Uzun zamandır kaybolmuş bir halde bir aileye sahip olup olamayacağımı merak etmiştim. Hep bir ailem olduğunu fark edememiştim.

Stella elini Amelia'ya uzatarak, "Hadi," dedi. "Gidip kurabiye ya da *KitKat* bulabilecek miyiz bakalım."

Grayson homurdandı. “Öğle yemeğinde *KitKat* mı? Hadi ama, Stell.”

Gülerek gözden kayboluşlarını izledim.

Stella Amelia’yı çok şımartıyordu ama aralarındaki ilişki bundan çok daha fazlasıydı. O küçük kızın her adımında yanında olmuş, onu asla hayal kırıklığına uğratmayıp güvenilebileceği biri haline gelmişti.

Ona bakarken onu hak etmek için ne yaptığımı merak ettim. Onun için işleri nasıl düzeltebilirdim? O dünyaları hak ediyordu ve ben de ona dünyaları veren adam olmak istiyordum.

“Bu bakış da ne?” diye sordu Grayson.

“Kız kardeşini seviyorum.”

“Cidden mi?” dedi alayla.

“Onunla evleneceğim.”

Kafamda bir plan oluşmaya başladığında ne yapmak istediğimi tam olarak biliyordum. Biraz şansa ihtiyacım olabilirdi ama onun umduğu her şeyi gerçeğe dönüştürecektim.

“Bugün mü?”

Omuz silktim. “Olabilir.”

Grayson güldü. “Eğer kız kardeşimi tanıyorsam o da bunu yapabilecek kadar çılgın.”

“Tam hayal ettiği gibi bir düğünü olmalı.”

“Dostum, o zaman umarım parayı çok akıllıca kullanmışsındır. Kız kardeşim eşi benzeri olmayan partiler düzenler ve müt-hiş bir düğün isteyeceğine eminim.”

“Onun gülümsediğini görmek için değer. Sanırım senden izin istiyorum,” dediğimde ikimiz de ciddileştik.

“İznimin olup olmaması Stella’nın umurunda olmaz ama bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ve izin veriyorum.”

“Teşekkürler, Gray.”

Eğer Biz Olsaydık

Sırıtarak başını salladı. “Seni uzun zaman önce ona yönlendirmeliydim.”

Kafa karışıklığıyla ona baktım. “Ne?”

“Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz ve sanırım bir süredir bunu biliyordum. Ben... bilmiyorum, dostum. O benim kardeşim, anlıyorsun değil mi? İkinizi de kaybetmek istemiyordum, paylaştığınız tuhaf bakışmaları görmezden gelmek işime geliyordu.”

“Yani biliyordun?”

“İçimde bir his vardı. Özellikle de sen neredeyse bir keşişe dönüştüğünde anladım.”

“Onu seviyorum.” Gerçekten başka bir açıklamam yoktu. Başka bir kadınla birlikte olmak aptalca ve yanlış gelmişti. Stella bir adım ötemdeyken onun yedek bir versiyonunu bulmak istememiştim.

Grayson, birlikte kanepeye kıvrılmış, Stella’nın dün sipariş verdiği yiyeceklerle birlikte gelen *KitKat*ları yiyen, kız kardeşini ve kızını izlemeye başladı. Konuştukları şey hakkında kıkırdamakla meşguldüler.

“Aptal bir adam -merak ediyorsan adı Jack- bir keresinde bana anlardan bahsetmişti. Hayatın anlardan ibaret olduğunu söylemişti. Yani Jack, az önce bahsettiğimle aynı adam olan, lanet olası o anı yaşa. Eğer onu seviyorsan, senin aslında bir aptal olduğunu anlamadan önce onunla evlen.”

Sessiz bir kahkaha attım. “Yaşam koçu olmalısın.”

“Daha önce düşünmüştüm.”

“Dersi mi geçemedin?”

“Görünüşe göre alaycı bir canavar değil, iyimser ve teşvik edici biri olman gerekiyormuş.”

Başımı salladım. “Belli ki ikimiz de sınıfta kalmışız.”

“En azından birlikteyiz.” Grayson koluyla beni dürttü.

“Olması gerektiği gibi.”

“Kinsley’den haber aldın mı?” diye sordu usulca.

İçimdeki o hafiflik kayboldu.

“Hayır.”

“Üzgünüm, Jack. Hem de her şey için. Keşke tüm bunlar yaşanırken ihtiyacın olan o arkadaş olabilseydim. Eğer bana söyleseydin yanında olurdum.”

“Bana çok kızardın,” diye onu düzelttim.

“Belki ilk başta kızardım çünkü aşağılık herifin tekiyim ama sonra kendime gelirdim. Yine de bu acıyla tek başına yüzleşmek zorunda kalmazdın.”

“Bu acıyla tek başına yüzleşen kişi Stella.”

Stella’nın yanında büyükannesinden başka kimse yoktu ve o da Kinsley doğduktan yaklaşık bir yıl sonra vefat etmişti. Ailesinin tehditleri yüzünden ikimiz de acımızı sessizce çekmiştik.

“Bu ikiniz için de adil değil.”

Derin bir nefes aldığımda Stella bana döndü. Gözlerinde milyonlarca soru vardı ama göz kırparak ona iyi olduğumu belirttim. Sonra gözlerini, teslim olurcasına iki elini kaldıran Grayson’a dikti.

“Hey, ben bir şey yapmadım. Sadece nefes aldı.”

“Ona sinirli bir şekilde nefes aldırдын.”

Grayson gözlerini devirip yürümeye başladı. “Tanrı Jack’e sana katlandığı için yardım etsin.”

“Bunu duydum.”

Stella’ya döndü. “İyi ki de duydun. O adam azizlik mertebesine aday gösterilecek.” Stella ona dilini çıkardığında herkes güldü. “Her zamanki gibi çok olgunsun, Köfte.”

“Tabii, evet.”

Eğer Biz Olsaydık

Oturma odasına girdiğimizde Amelia Stella'nın kucağından zıplayıp bana doğru koştu. Uzun kirpiklerini kırıştıtararak, "Benim için bir sürprizin var mı?" diye sordu. Bu, masum ve tatlı bakışını iyice mükemmelleştirmişti.

Stella, Amelia'yı *KitKat* ile beslerken ben ona genellikle naneli şeker verirdim. Ona verildiği sürece hediyein ne olduğu konusunda seçici değildi. "Belki vardır."

Grayson inledi. "Daha fazla şeker vermeyin."

"Ama Gray ona bu kadar şeker verip onu coşturduktan sonra eve göndermek en güzeli." Stella ellerini çenesinin altında kavuşturmuş sırtıyordu.

"O zaman Amelia'nın yatma saatinde Jessica'nın seni aradığından emin olacağım."

"Yapabilirsin, telefonu nasıl sessize alacağımı biliyorum." Stella tek kaşını kaldırdı.

Onu görmezden gelip dikkatini tekrar bana verdi. Grayson kız kardeşiyle tartışırken Amelia'ya nane şekeri verip iki tane de cebine sıkıştırdığını görmediği için minnettardım.

"Yarın için hazır mısın?" diye sordu Gray.

"Olacağım," diye onu temin etti Stella.

Yarın görüşeceğimiz iki müteahhitten birinin aradığımız tasarım ve vizyona sahip olmasını umut ediyordum. Hiç kimse-nin bunu becerebileceğini sanmıyordum çünkü altımız bir araya geldiğimizde her kafadan farklı bir ses çıkıyordu.

Alexander gençler için bir şeyler eklemekte kararlıydı, hepimiz yapacak hiçbir şey olmayan yerlerde tatil yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorduk.

Stella kadınlara ve kurumsal tatillere ihtiyaç duyanlara hitap edecek bir *spa* yaptırmak konusunda kendinden emindi.

Josh ve Oliver düğün seçeneklerine önem verilmesi gerektiği konusunda hemfikir, Grayson ise sadece yemekleri umursuyordu.

Ve bütçe kesinlikle hepimizin beklediğinden çok daha yüksek olacaktı. Her zaman öyle olmuştu.

“Senin içgüdülerine gerçekten güveniyoruz, Stell. Senin yardımın daha iyi bir vizyon elde etmemizde büyük fark yaratacak.”

“Biliyorum. Siz aptallar oteli bekâr evi gibi tasarlardınız.”

Gray omuz silkti. “Muhtemelen ve bu kardeşimiz olduğun için çok şanslı olmamızın bir diğer nedeni.”

“Ben de çok şanslıyım. Çoğu zaman sizi kendi kollarınızla dövmek istesem bile.”

“O da bizim cazibemizin bir parçası.”

Amelia bizden bir çikolata ve yarım paket nane şekeri daha almayı başarırken sonraki saati konuşarak geçirdik.

Olanlardan sonra ilk kez nefes alabildiğim, biraz zaman geçtikten sonra daha iyi olacağımıza ve biraz da şansla birlikte önümüzdeki hafta sonunun tam da istediğim gibi geçeceğine dair umudum vardı.

Kırk Bir

STELLA

Kardeşlerimin katıldığı her toplantıya bir arabulucu da girmeliydi. Her şey kelimenin tam anlamıyla boka sarmıştı.

Gray'in evine girerken, "Hepinizin bir molaya ihtiyacı var," dedim.

Jessica da en az benim kadar kızgın görünüyordu. Sunum yapanların konuşmasına izin vermeyip herkes kendi fikrini ortaya atmıştı. En başından beri tam bir kaostu.

"Kız yeteneksizdi." Alexander otururken bize kaşlarını çattı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Hayır, vizyonu iyi olan tek kişi oydu!"

Oliver beni onayladı. "Alex onu azarlamayı bıraksaydı ben onun tasarımını tercih ederdim."

Birbirinden çok farklı üç tasarım ve teklif görmüştük. Hepsi de özgündü ama uygun olduğunu düşündüğüm tek bir seçenek vardı. Birkaç değişiklikle mükemmel olurdu. Ama tabii ki de kardeşim bu seçeneğin sunumu boyunca kendini kontrol edememişti.

Ona döndüm. “Cidden, sorunun neydi?”

“Dinlemiyordu.”

Hangi gezegende yaşadığını merak ederek birkaç kez gözlerimi kırptım. “Ciddi misin?”

“Evet.”

“Kimi... dinlemediğini düşünüyorsun?”

Alex kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Beni.”

“Ah ve sanırım kararları veren kişi de sensin? Senin istediğin o aptal atari salonunu da tasarlamıştı. Aslında bunu bir tek o yapmıştı!”

“Baştan savmaydı!”

“Baştan savma olan sensin!” diye bağırdım.

“Gerçekten çocukların oyun oynayabilmek için ormanda iki kilometre yürümek isteyeceklerini mi düşünüyorsun?”

Abimin bizim bilmediğimiz bir tür bunalımda olduğundan tekrar emin olmuşum. “Evet, Alex, düşünüyorum. Hangi çocuk arkadaşlarıyla ailesinin olduğu yerde takılmak ister ki? Bence hiçbir çocuk istemez. Bana kalırsa Odette gençlerin ilgisini çekecek *ve* seni mutlu edecek bir yer tasarladı.”

Güldü. “Mutlu falan değilim. Hem kim çocuğuna Odette adını koyar ki?”

Grayson bu kez kafasını salladı. “Onunla devam edeceğiz.”

Josh onayladı. “Onunki açık ara en iyisiydi ve sen de bunu biliyorsun.”

“Düğün alanıyla ilgili bazı şeyler beni tatmin etmedi ama halledilebilir. Onun tasarımı hepimizin konuştuğu şeylere kesinlikle daha çok uyuyordu,” dedi Oliver.

Alexander, eskiden çok sevdiğim abim, homurdanıp diğer odaya doğru yürüdü. Onu daha önce hiç böyle davranırken görmemişim. Mantıksız davranıyordu ve onu Odette konusunda

tatil köyü tasarımından başka rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Jack sonunda boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. “Oy hakkım var mı?”

Kahretsin. “Tabii ki. Elbette var.”

“Onu beğendim. Harika fikirleri var ve hazırda ekibi olan tek tasarımcıydı. Ayrıca bize gerekenden daha fazla araziye temizlemeyip ormanı korumak isteyen tek kişinin de o olduğunu atlamamak gerekir.”

“Senin işin için orman bir gereklilik,” diye ekledi Josh.

“Kesinlikle,” diye onayladı Jack.

Grayson konuşmadan önce Alex’e ters bir bakış attı. “Sanırım Alex dışında hepimiz bunun en iyi seçenek olduğu konusunda hemfikiriz.”

Jack’in yanına gidip elini tuttum. “Bu benim için en iyi seçenektan daha önemli,” dedim. “Odette istediğimiz vizyona sahip. Evet, bazı ufak tefek problemler var ama bunlar bütçemizi aşacak şeyler değil.”

Alex elini yüzünde gezdirerek cevap verdi. “Ben hayır diyorum. Bence daha fazla tasarım görmemiz gerekiyor.”

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Joshua parmağını bana doğru kaldırıp konuştu. “Bize söylemediğin şey ne?”

“Her şeyi söyledim.”

“Saçmalık,” diye itiraz etti Josh.

Birkaç saniye sonra Alex yumuşadı. “Onu tanıyorum.”

“Biliyordum!” diye bağırdığımda Alex’in bakışlarını üzerimde hissedip Jack’in arkasına saklandım.

“Eh, her neyse. Birkaç yıl önce takılmıştık. Savannah’daydı, burada olmasını beklemiyordum.”

“Onu seviyor musun?” diye sorduğumda Josh bana sert bir bakış attı.

Ben de tüm sinir bozucu küçük kız kardeş gibi ona gülümsedim.

“Hayır.”

“Takıldığınız için seni mahvetmeye mi çalıştı?”

Alex bıkkın bir nefes verdi. “Hayır.”

“Paranı mı çaldı?”

“Hayır.”

“Sana cinsel yolla bulaşan bir hastalık mı bulaştırdı?”

Bana ortaparmağını gösterdi.

Ellerimi kaldırıp indirdim. “Onu ve şirketini, senin çekici olmadığını anlayıp senden önce ilişkinizi bitirdiği için mi cezalandırmak istiyorsun?”

Alex’in bakışları ölümcül bir hal aldığı anda Josh araya girdi ve birdenbire Jack’in gözümün önünde daha da büyüdüğünü hissettim.

Erkeğimin böyle mağara adamı gibi ilkelleşmesini seviyordum. *Aynen öyle Jack, dövüş onunla.*

Grayson boğazını temizledi. “Peki onunla çalışmaman için geçerli bir neden var mı?”

Alex kafasını salladı. “Hayır ve haklısınız. Onun tasarımı en iyisi ve bence iyi bir iş çıkaracak.”

İşte karar verilmişti. Odette’in tasarımı ve ekibiyle devam edecektik.

Aklıma gelen ilk şey bunu Kinsley’ye söylemekti ama yapamazdım. Ona söyleyemezdim ya da onu arayamazdım çünkü Samuel henüz bize haber vermemişti.

Eğer Biz Olseydik

Ben başımı göğsüne yaslamadan önce Jack eğilip beni usulca öptü ve mutlu olması gereken bu anın kasvetli hissettirmesinden nefret ettim.

İstediğim şeyleri ve daha fazla kıyafet alabilmek için önce benim evime gittik. Kapıya vardığımızda duraksadım.

İçeri girmek, onun kaldığı odayı görmek istemiyordum. Birlikte etrafa un, hamur ve yumurta sıçrattığımız mutfığa bakmak istemiyordum. Güvenli alanım artık o kadar da güvenli hissettirmiyordu.

Orası artık ıssızdı çünkü Kinsley gitmişti.

Eğer biz döndükten sonra hâlâ konuşabileceğimizi düşünmeseydim bu durumu daha iyi idare edebilirdim. Tek kelime etmediğimiz dört gün geçmişti.

Samuel, Kinsley ile bir ilişkimiz olmasında bir sakınca görmediğini söylemişti. Yani bu iletişim kopukluğu ondan kaynaklanıyor olmalıydı. Bizi istemiyordu ve bu hazır olduğumdan çok daha ağır bir darbeydi.

“Hazır mısın?” diye sordu Jack.

“Evet, aptallık ediyorum.”

“Etmiyorsun. Ben de her şeyi hatırlıyorum.”

Başımı kaldırdığımda ela gözlerini beni izlerken buldum. “Düzelecek.” Ona mı söylüyordum, yoksa kendime mi hatırlatıyordum emin değildim.

“Düzelecek. Yani bir noktada benim kulüberimde mi, yoksa burada mı yaşayacağımıza karar vermen gerekecek.”

Dudaklarım bir sırtışla kıvrıldı. “Yani tam olarak birlikte yaşıyoruz, öyle mi?”

“Ben bir ay senin evinde kaldım ve şimdi de benimkinde kalıyoruz. Sen buna ne diyorsun bilmiyorum, bebeğim ama bence biz o eşiği çoktan geçtik.”

“Normal bir çift olduğumuzu hiç düşünmedim.”

Jack güldü. “Yani birini on beş yıl boyunca sevdikten sonra kardeşinin düğününde bir araya gelmek ve birkaç ay sonra aynı eve taşınmak normal değil mi?”

Başımı salladım. “Böyle bir yol izleyen çok fazla çift tanımıyorum.”

Eğilip dudaklarını benimkilerin tam üstüne yerleştirdi. “Aptallar.”

Beni öperken güldüm, garipti ve kıkırdamalarımla doluydu ama umurumda değildi. Güçlü kolları beni sarıp sert göğsüne yapıştırdı. Onunla olmanın verdiği hisse bayılarak ona tutundum. Hissettiğimiz kayba rağmen birbirimizde güç bulduğumuz için şükreliyordum.

Geri çekildiğinde kendimi durduramadan, “Evlen benimle,” dedim.

“Ne?”

Pekâlâ, o anda ona evlenme teklif etmek istememiştim ama daha önce de belirttiğimiz gibi biz normal bir çift değildik.

“Seninle evlenmek istiyorum, Jack. Kocam olmanı istiyorum ve...”

“Az önce bana evlenme mi teklif ettin?”

Kendimi biraz aptal gibi hissederek altdudağımı ısırdım. “Sanırım ettim.”

Yüksek sesle güldükten sonra alnını benimkine yasladı. “Seni çılgın, şapşal, inanılmaz kadın. İstesem de seni daha fazla sevemezdim.”

“Kendimi biraz salak gibi hissediyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü sana evlenme teklif ettim... yani bilirsin ki bu işler normalde böyle yürümez. Dahası, cevap vermedin.”

Eğer Biz Olsaydık

Erkeklerin buna nasıl dayandıklarını hayal dahi edemiyordum. Genelde plan yapıp yüzük aldıktan sonra dizlerinin üzerine çökerlerdi. Park Inn'de birkaç evlenme teklifi görmüştüm. Eğer soruyu soran siz değilseniz, o anın tatlı ve şaşırtıcı olduğunu söyleyebilirdim.

Ama bu tam bir işkenceydi.

Jack beni bıraktığında kalbim yerinden çıktı. Tanrım, benimle evlenmek istemiyordu.

Tamam. İyiyim. İyi olacağım.

Muhtemelen daha sonrasında kendimi uçurumdan atacaktım ama sorun değildi.

Fazla uzaklaşmama izin vermeyip yanaklarımı avuçladı. “Gelecek hafta sonu sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum.”

Dudaklarım aralandı ve hızla nefes aldım. “Ne?”

“Evet, bir şey üzerinde çalışıyordum ve zaten sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum.”

“Her şeyi mahvettim.”

Başını iki yana salladı. “Senin teklifin benimkinden çok daha iyiydi.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Bunu beklemek ister misin, yoksa erkekliğime darbe mi vurmak istersin?”

Gergin bir şekilde kıkırdadım. “Sanırım bekleyebilirim.”

“Güzel.”

Parmak uçlarımda yükseldikten sonra kollarımı boynuna dolayıp sıırttım. “Artık bir şeyleri beklemek istemiyorum, Jack. Seninle yaşamak, seni sevmek, birlikte yaşlanmak ve mutlu olmak istiyorum. Yıllardır bekliyoruz ve şimdi her şeye sahip olmak istiyorum.”

Jack burnumu, dudaklarımı, yanaklarımı ve sonra alnımı öptü. “Sana her şeyi vermeyi planlıyorum, Stella.”

Kurk İki

JACK

Stella neyin peşinde olduğumu bilseydi muhtemelen beni öldürürdü ama onu bu işin dışında tutacaktım ve ona bu kalp ağrısını yaşatmamak için elimden geleni yapacaktım.

Bu sabah Samuel'i aramıştım. Konuşmanın nasıl gideceğinden emin değildim ama durumu iyiydi ve konuşmak için oraya gitmemin sorun olmayacağını söylemişti. Yarın yola çıkmadan önce yapmam gereken bir şey vardı.

Üç gün önce Odette'in şirketiyle sözleşme imzalamıştık. Bize çoktan tekliflerini ve ekibinin bilgilerini göndermişti. Ancak herkese yardımcı olacağını düşündüğüm bir fikrim vardı.

Odette'nin ofisinin kapısını çaldım ve birkaç saniye sonra yüzünde sıcak bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Merhaba, Jack. Lütfen içeri gel."

"Merhaba."

İçeri girdiğim ofisi sıcak ve davetkârdı. Büyük bir masa ve odadaki tek koltuk görevi gören kanepenin dışında fazla mobilya

yoktu. Odette oturmamı işaret edip masasına yaslandı. “Seni buraya getiren nedir? E-postan pek açıklayıcı değildi.”

“Benim bölümüm hakkında özel olarak görüşmek istedim.”

“Elbette. İlk toplantıda ve sonrasında bu konuyu ele aldığımızı biliyorum ama endişelerini tartışmaktan memnuniyet duyarım. Gerçi sözleşmeyi imzaladığımızda her şey yolunda görünüyordu.”

“Öyleydi.”

Eteğini düzelttikten sonra tekrar gülümsedi. “Tamam, bunu bilmek güzel.”

Başımınla onayladım. “Öncelikle bu toplantının aramızda kalmasını istiyorum. Stella’nın yeterince problemi var ve bu konuşmadan haberdar olmasını istemiyorum. Sorun olur mu?”

Odette bunun üzerine biraz duraksadı ama önemsemediğim tek şart buydu. “Ben... emin değilim.”

“Anlıyorum ama bu mecburi.”

Yaslandığı yerden doğrulup kanepenin diğer tarafına doğru ilerledi. “Neden?”

“Çünkü bu onun için.”

“Ah,” diye tiz bir ses çıkardıktan sonra Odette’nin tüm tavrı değişti. “Peki, tamam o zaman. Neye ihtiyacın var?”

“Dört gün sonra Stella’ya evlenme teklif edeceğim. Evet, bu çok heyecan verici ama Stella ve benim çok karmaşık bir geçmişimiz var. Bunları sana anlatıyorum çünkü bunun aramızda kalmasının benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamamı istiyorum.”

Biraz kımıldandıktan sonra boğazını temizledi. “Tamam.”

Ona nasıl tanıştığımızı, ilişkimizi ve sonra da Kinsley’yi anlatarak biraz geçmişimizden bahsettim.

Odette'in hakkını vermem gerekirdi, hiçbir şey söylemeden sadece ihtiyacım olan şekilde beni dinlemişti. Anlatacaklarım bittikten ve ona şu anda içinde bulunduğumuz durumdan bahsettikten sonra elini dudaklarının üstüne koydu.

"Vay canına."

"Evet ama mesele şu ki, Stella için işleri düzeltmek istiyorum. Şimdiye kadar tek istediğim, ihtiyaç duyduğu şeyleri ona verebilmektir. Ve şu anda ihtiyaç duyduğu şey kızımız. Bunu senin yardımın olmadan yapamam."

Odette'in gözleri irileşti. "Ben nasıl yardım edebilirim ki?"

Sonra ona planımı anlattım ve *evet* demesi için dua ettim.

Kırk Üs

STELLA

Bir süre sonra ağlamayı bırakacağımı sanmıştım ama öyle olmamıştı. İlk üç günde olduğu gibi gözyaşlarım sel olmuyordu ama yine de akıyorlardı.

Bazen bir şarkı yüzünden oluyordu ama şu anda kızını kaybeden bir kadınla ilgili aptal bir program izlediğim için ağlıyordum.

Bir haftadan fazla zaman geçmişti ve hâlâ Samuel'den ya da Kinsley'den haber alamamıştım. Numarayı tuşlamıştım, bir düzine mesaj ve asla gönderemeyeceğim bir mektup bile yazmıştım. Onunla konuşmak için yanıp tutuşuyordum ama yanlarından ayrılmadan önce burada olduğumuzu söylemiştik, o yüzden teklif edilen eli tutup tutmamak onlara kalmıştı.

Kapı tekmelenerek açıldığında sıçrayarak hızla döndüm ve Jack'in elinde poşetlerle eve girmeye çalıştığını gördüm.

Ayağa kalkıp güldüm. "Ne yapıyorsun böyle?"

"Biraz yardım etsen iyi olurdu."

Kaşlarımı kaldırıp sııttım. “Ve bu eğlenceyi mi kaçırayım? Asla. Tüm bunları içeri nasıl sokmayı düşünüyordun?”

“İçeride miyim, değil miyim?”

Tamam, sanırım bu birazcık doğruydu. Parmaklarında neredeyse yirmi poşet asılıydı. Hepsini parmaklarına nasıl sığdırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle başarmıştı.

Yardım etmek için hareketlenmeden önce ona, “Parmaklarını kaybedeceksin,” diye sataştım. Poşetleri parmaklarından çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. “Zombi kıyameti için mi hazırlanıyoruz?”

Gözlerini devirdi. “Ben büyümeye devam eden bir çocuğum.”

“Evet, tabii.”

Markette ne varsa hepsini aldığına emindim.

Tüm bunlara neden ihtiyacı olduğunu asla anlamamıştım ama ben de bu hafta ağlamamı azaltacağını düşünerek on farklı ayakkabı almıştım. Elimizden geldiğince yaşananlarla başa çıkmaya çalışıyorduk.

Poşetten Kinsley’nin en sevdiği meyveli atıştırmalığı çıkarınca kendimi tutamadım.

Gözyaşlarım akarken yere yığıldım. Bundan nefret ediyordum. Bu saçmalığa bir son vermek istiyordum. Onu kısa bir sürelğine sevebilmişim ve bunun yeterli olması gerekiyordu ama değildi. Her şeyin daha fazlasını istiyordum. O hep benimle olsun istiyordum ama bunun mümkün olmadığını *biliyordum...* biliyordum.

Jack ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Stella.”

Gözyaşlarımı sildim. “Neden aramadılar?”

“Bilmiyorum.”

“Yeterince açık değil miydik? Yanlarında olmak ve yardım etmek istediğimizi bilmiyorlar mı? Samuel, Kinsley’yi sevdiğimi

ve onu almaya çalışmayacağımı anlamıyor mu? Sadece onu görmek istiyorum.”

Jack derin bir iç çekerken omuzları düştü. “Sabırlı olmak zorundayız. İkimiz de başa çıkmaya çalıştıkları şeyin kolay olmadığını biliyoruz. Ona ihtiyacı olan, belki de bizim de ihtiyacımız olan zamanı tanımalıyız.”

Bunun üzerine başımı kaldırdım. “Sen neyden bahsediyorsun? Benim zamana değil sadece biraz umuda ihtiyacım var! Onu sonsuza dek kaybetmediğimizi bilmem gerekiyor. Samuel ya yazmazsa? Ya bizimle ilişkisini kesip atarsa?”

“Samuel’in bunu yapacağını sanmıyorum. Bize geldi, bizden yardımımızı istedi. Biz kötü insanlar değiliz ve onun da böyle düşündüğünü sanmıyorum. Sadece çok şeyi bir arada yaşıyor.”

Ayağa kalktım ve lanet olası mantıklı konuşmasını duymak istemeyerek etrafta gezinmeye başladım. “Dağılıyormuş gibi hissediyorum! Bunların hiçbirinin mantıklı olmadığını bilerek yerimde sayıyorum. On iki yıl önce böyle hissetmemiştim, peki şimdi neden bu kadar zor geliyor?”

“O zaman da kolay değildi ama çocuktuk. Onu tanı mıyorduk.”

“O mükemmel.”

“Gerçekten öyle.”

“Onu aramak istiyorum,” dedim cesaretimi kaybetmeden önce. “Ya da en azından mesaj atmak, bir şeyler yazmak istiyorum. Onu önemsedüğimizi bilmesi gerekiyor.”

Jack gözlerini benimkilerden ayırmadı, onu söylediğim şeyi düşündüğü için sessiz kaldığını bilecek kadar iyi tanıyordum. “Önce Samuel’e mesaj atıp onun için sorun olup olmadığını sorsan daha iyi olur. Arkasından iş çevirmeye başlarsak işin içinden çıkamayız.”

Derin bir nefes aldım ve biraz olsun umutlu hissederek telefonuma uzandım.

Ben: Umarım iyisindir. Kinsley'ye mesaj atmak için iznini istiyorum. En azından ona aklımızda olduğunu söyleyebilirim. Konuşmak istemiyorsa sorun değil ama senin iznin benim için çok değerli.

Ben mesajı gönderdikten sonra Jack telefonu elimden aldı. "Hey!"

"Hayır, öylece oturup telefona bakmayacaksın. Mesaj atarsa sana haber veririm. Yarın gideceğim saate kadar birlikte biraz zaman geçireceğiz."

Şaşkınlıkla, "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Çalışmam ve gelirim sabit tutmam gerekiyor."

Jack'in şirketini hiç düşünmeyerek aptallık etmişim. "Tabii haklısın. Başka bir gezi planladığını bilmiyordum."

"Daha yeni planlandı."

"O pis ormanda ne kadar kalacaksın?"

Jack güldü. "Sanırım dört gün kadar. Nasıl hayatta kalacaklarına bağlı."

Gülümsedim. "Kardeşlerimi ve beni ormana götürdüğünü hayal edebiliyor musun?"

Gerçeği yumuşatmak için gülümseyerek, "Hayır. Etmeme-yi tercih ederim," dedi. Muhtemelen bu onun en büyük kâbuslarından birisiydi.

"Belki de bu gezi için seni tutarım."

Jack yaklaşıp elini kalçama koydu. "Öyle mi?"

"Sadece ikimiz oluruz."

"Benimle ormanda kaybolmak ister misin?"

Titredim. "Ormanda akşam yemeği ve oda servisi olmadığı sürece istemem."

Eğer Biz Olseydik

Jack güldü. “Seni baştan çıkarırım.”

Gözleri şehvetle dolarken başparmağı kalçamı okşuyordu. Parmaklarımı aramıza, güçlü ve sert göğsüne götürerek sabit kalp atışlarını hissettim. “Bu konuda bir sorun yaşayacağını sanmıyorum.”

“Çok güzelsin, Stella.”

Sözlerinin kalbimin derinliklerine işlediğini hissederek gülümsedim. Kendimi güzel hissetmiyordum. Berbat durumdaydım, sürekli ağlıyordum ve kendimi toparlamaya çalışıyordum. Pek başarılı olamamıştım ama o bana baktığında bunu görmüyordu.

Beni, o ela gözlerindeki sıcak bakışı güzelleştiriyordu. Jack hep yara izlerimin ve kusurlarımın ötesini görüp onlara rağmen beni sevmeyi seçmişti. Onun sevgisi benim parlamamı sağlamıştı.

“Sadece senin gözlerinde öyleyim.”

Kafasını salladı. “Hayır bebeğim, sen herkesin gözünde güzelsin. Gülümseyişin göğsüme sancılar sokuyor. Bana her böyle bakışında ayaklarına kapanmak istiyorum. Sen, Stella Parker-son, tanıdığım en nefes kesici ve en harika kadınsın. Seni çok seviyorum.”

Kalp atışlarım hızlanırken ‘bunun sabırsızlıkla beklediğim teklif olup olmadığını merak ettim. Sanki aklımı okuyabiliyor-muş gibi sırttı.

“Şimdi evlenme teklifi etmeyeceğim ama çok yakında geliyor.”

“Biliyor musun, seninle evlenmek istediğim için benimle alay etmen çok acımasızca.”

“Seninle evlenmek istemiyormuşum gibi davranarak on iki yıl geçirdim. Bu kadar uzun süre sensiz nasıl yaşayabileceğimi öğrendikten sonra birkaç günün daha zararı olmaz diye düşünüyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Bu çok saçma bir mantık. O kadar uzun süre beklediğin için artık bir dakika bile beklememek istemen gerekiyor.”

“Özel olmasını istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp sana karım olmanı teklif ettiğim günün yıllarca konuşulmasını istiyorum.”

İşte bu karşı çıkamayacağım bir şeydi. “Peki.”

Güldü. “Zaten sadece sen boktan bir teklif almadığın için mızımızlanırdın.”

Eğilip dudaklarımı onunkilere sürttüm. “Sadece ben mızımızlanırım çünkü ben teklifi değil, evliliği istiyorum.”

Jack derin bir şekilde inleyip beni öptü. Birbirimize tutunduğumuzda dili benimkinin üzerinde kaydı ve kendimi onda kaybettim.

“Seni istiyorum,” dedim.

Sıcak elleri vücudumda gezinip tam da istediğim şekilde bana dokunuyordu.

“Seni hep istiyorum. Seni öpmek, seninle sevişmek, sen dünyanın geri kalanını unutana ve sadece ikimiz kalana dek sana tekrar tekrar sahip olmak istiyorum.”

Ağzı boynuma gittikten sonra beni öpüp ısırarak omzuma doğru indiğinde, “Evet,” dedim. Tişörtümü aşağı indirerek tene mi ortaya çıkardı.

“Yıllarca bunu yapabilmeyi düşündüm.” Jack’in boğuk sesi şehvetle harmanlanmıştı. “Eve geldiğimde seni kulübemde beni beklerken bulmayı hayal ettim.”

Altdudağımı ısırp geri çekildim. “Peki ne giyiyordum?”

Gözlerindeki ateşle neredeyse alev alacaktım. “Hiçbir şey.”

“Ya üşüseydim?” Yavaşça soyunmaya başladım. Tişörtümü kaldırıp başımın üzerinden çıkardım.

“Üşümezdin.”

“Öyle mi?”

Kafasını sallayarak taytımın lastiğinde oyalanan parmaklarını izledi. “Üşümezdin çünkü ben seni ısıtırdım.”

Taytımı aşağı indirirken, “Nasıl ısıtırdın?” diye sordum.

“Seni şu ateşin önüne yatırırdım.” Başıyla önünde kilim olan devasa şömineyi işaret etti. Gidip oraya uzandım. “Bütün kıyafetlerini çıkar, Stella. Seni çıplak istiyorum.”

Sesi hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu ki zaten bu konuda onunla kavga etmeyecektim. Onun derin düşüncelere dalmış bir halde tahrik oluşunu izlemek inanılmaz derecede seksiydi. Söylediğini yapıp kıyafetlerimi çıkardım.

Bir ürperti eşliğinde, “Ya sonra?” diye devam ettim.

Yaklaşıp karşımda durdu ve gözlerini vücudumda gezdirdi. “Orada öylece uzanmana izin verip nefes alışının ağırlaştığını görürdüm. Belki daha yakınına gelirdim.” Yanıma gelip aşağı çöktü. Tek koluna dayanıp üzerimde yükseldiğinde elleri bana çok yakındı ama dokunmuyordu. “Acaba önce nerene dokunsam?”

O kadar tahrik olmuşum ki hiç önemi yoktu. Saçlarıma dokunsa bile hissedeceğime emindim.

“Hımm,” diye mırıldandıktan sonra parmağının ucu dudağımın çukurunda gezindi. “Seni öpebilirim.”

Başımı salladım.

“Hayır, onu çoktan yaptım.” Eli boynumdan aşağı inip göğüs kemiğime doğru kaydı.

Nefes nefeseydim. O üzerimde yükselirken hava almakta zorlanıyordum. Parmağını bir o yana bir bu yana sürterken göğüslerime hafifçe dokunuyordu. “Jack...”

“Üşüyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” *Alev alıyordum.*

“Ben de öyle düşünmüştüm ama eğer üşüseydin seni ısıtmanın başka bir yolunu bulurdum.”

Gözlerimi kapatıp içimden o yolu bulması için yalvardım.

“Nasıl?” diye soludum.

“Ah, o kadar çok yol var ki.”

Sıcak gözlerine bakarak göğsümdeki nefesi verdim. “Göster bana.”

Jack tişörtünü başının üzerinden çekip yere attı.

Yaklaştıkça karın kasları dalgalanıyordu ve artık benimle oynamayı bırakmıştı. Meme ucumu ağzına alıp emdi. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Dilini meme ucumun etrafında gezdirdikten sonra diğerine geçip aynı şeyleri yaptı. Sırtım yerden havalandığında elini bacaklarımın arasına soktu. Parmakları kıvrımlarımı ayırıp klitorisimi bulurken bana bakmak için kısa bir ara verdi.

Küçük bir dokunuşu bile beni orgazmın kıyısına sürük-lüyordu.

“Çok ıslaksın, bebeğim. Hiç de soğuk değilsin. Sen ateş ve güçsün. Kelimenin her anlamıyla çok güzelsin.” Gözlerim kapandığında, “Bana bak,” diye emretti. “Seni asla soğukta bırakmayacağım, Stella.”

Boğazım düğümlendi çünkü ettiği yemin bana çoktan bildiğim şeyleri söylüyordu. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini ve her zaman sığınağım olacağını söylüyordu.

Birbirimiz için yanıp tutuşurken neredeyse delirmiş gibiydik. Seksi bir oyun olarak başlayan şey çok daha fazlasına dönüşmüştü. Dudakları dudaklarımdaydı ve aramızdaki duygular yeni bir seviyeye ulaşırken öpüşmemiz hızlandı.

Ona ihtiyacım vardı.

Eğer Biz Olsaydık

Onu ne kadar istediğimi, sevdiğimi ve asla terk etmeyeceğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

O pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken hızlıca, “Jack, lütfen,” dedim. “Jack, şimdi.”

“Ben... siktir, Stella.” Kendini içime o kadar hızlı itti ki zar zor nefes alabildim.

Sevgisi ve sıcaklığı geçen haftanın yarattığı tüm çatlakları dolduruyordu. Her bir parçam yeniden bir araya gelmiş gibi hissediyordum.

Sanki çok değerli ve narin olduğum için kırılacağımdan endişelenir gibi yavaşça hareket ediyordu.

“Seni seviyorum.” Elimi yanağına koyarak gözlerini benimkilere bakmaya zorladım.

“Ben de seni seviyorum.”

“Seni asla terk etmeyeceğim, Jack.”

O benim korkularımı nasıl biliyorsa ben de onunkileri biliyordum. Hayatındaki herkes onu terk etmişti ama benim onu bırakıp gitmemin imkânı yoktu.

O benim kalbim ve ruhumdu.

Jack sanki bu sözler ona çok ağır gelmiş gibi alnını benimkine yasladı. Üste çıkabilmek için kalçamı yukarı iterek bizi döndürdü.

Onunla yavaşça seviştim ve ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi verdim. “Seni her zaman seveceğim. Her zaman senin güvenli yerin olacağım, kaybolduğunda gelebileceğin yer,” diye söz verdim. “Artık yalnız değilsin, Jack. Hiç yalnız olmadın. Burada ve sen beni sıcak tutarken, ben de seni öyle bir sevgiyle saracağım ki bundan başka hiçbir şey hissedemeyeceksin.”

Kalçalarımı tutup beni daha hızlı hareket ettirdi. “Kahretsin, Stella, kendimi tutamıyorum.”

“Yaklaştım,” dedim. Kelimelerin ve hislerin arasında ben de kendimi daha fazla tutamayacaktım.

Başparmağı klitorisime gittiğinde birlikte daha hızlı hareket etmeye başladık. O an başka tarafa bakamayacak kadar mükemmel bir andı ve boşaldım. Adını haykırdığımda bana yetişeceğini bilerek kendimi gözlerimi açık tutmaya zorladım.

Ve sonra benim de onu yakalayacağımı fark ettim.

Uçurumdan atlarken beni takip etti ve aşağı düşerken birbirimize sarıldık.

Jack saçlarımla oynarken, “Biliyor musun az önce söylediklerin kulağa evlilik yemini gibi geliyordu,” dedi.

Hâlâ ateşin önündeydik ama artık üstümüzde bir battaniye örtülüydü ve ben de aşk sarhoşu bir halde göğsünde yatıyordum.

“Belki de alıştırma yapmışımdır,” diye dalga geçtim.

“O zaman bu sözleri tekrar duyduğumda şaşırmış gibi mi davranmalıyım?”

Başımı kaldırıp elime yasladım. “Bana gerçekten teklif etmiş ve benimle evlenmiş olsaydın belki bilirdin.”

Gözlerini devirip sırtıttı. “Aklını kaçırmış gibi davrandığında çok tatlı oluyorsun.”

İç çekerek ateşin çıtırtısını ve onun kalp atışlarını dinlemeye devam ettim. Parmakları saçlarımla arasında süzölmeye devam ederek beni huzurlu bir yere götürdü.

Gözlerim kapandı. Uykuya dalmaya başlayacakken telefonumdan gelen mesaj sesi beni tamamen uyandırıp ayılttı.

Jack de beni taklit edip telefonumu bulmak için giysilerini karıştırmaya başladı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra telefonu çıkarıp bana uzattı. Kinsley’nin adını gördüğümde

Eğer Biz Olsaydık

neredeyse telefonu düşürecektim çünkü ne dediğini görmek için kaygılanarak ekranı çok hızlı kaydırmıştım.

Kinsley: Sizi özledim, çocuklar. Bu akşam çalışmam gereken bir sınav var ama belki yarın konuşabiliriz?

Gözlerim yaşlarla dolduğu için cevap yazmakta zorlandım ama onlarla savaştım.

Ben: Seni özlüyoruz ve tabii ki.

İstediğin zaman arayabilirsin.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle Jack'e baktım. "Bizi istiyor."
"İsteyeceğini biliyordum."

Çok yoğun bir mutluluk hissederek tekrar nefes aldım. Jack beni göğsüne geri çektiğinde bu kez gözyaşlarım mutluluktan akıyordu.

Bizi istiyordu.

Kerk Dört

JACK

Benimle buluştuğun ve kimseye söylemediğin için teşekkür ederim. Stella'ya yalan söyledim.”

“Yalan mı söyledin?”

Başımı salladım. “İş için ormanda olduğumu sanıyor.”

Samuel gülümsedi. “Gizemli bir konuşma için Georgia’da olmak yerine.”

“Eh, evet.”

Samuel beklediğimden daha sakindi.

Sohbet ettik, yemek sipariş ettik ve biraz Kinsley hakkında konuştuk. Kinsley, bugün Stella ve beni arayacaktı ama ben buradaydım ve onu görüp planımı harekete geçirebilmeyi umuyordum.

“Normal bir günde seninle oturup yemek yemekten çok keyif alırdım ama planladığını söylediğin şu evlenme teklifi hakkında daha fazla şey öğrenmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Üç gün içinde olmasını planlıyorum. Senin ve Kinsley’nin de orada olmasını isterim. Ben her şeyi planladım. Stella ve benim için önemli olan insanların yanımızda olması çok önemli. Stella’nın erkek kardeşleri de orada olacak. Hem zaten Kinsley onlarla tanıştı.”

Samuel başını salladı. “Anlıyorum.”

Dahası da vardı ve her ne kadar bu konuyu ona yavaşça anlatmak istesem de vücut dilinden bunun direkt olarak söylememden daha kötü sonuçlandığını görebiliyordum.

“Bunun dışında Willow Creek Vadisi’nde kalmanızı istiyorum.”

Gözleri irileşti ve kekeleyerek konuşmaya başladı. “N-ne? Nasıl yani? Sadakaya ihtiyacım yok.”

Çabucak, “İhtiyacın olduğunu düşünmedim,” dedim. “Gerçek şu ki, yardımına ihtiyacım var. Bir tatil köyü açıyoruz. Stella ve kardeşleri oteli kendi arazileri üzerinde inşa edecekler. Ben de işimi Ateş Böceği Tatil Köyü’ne taşıyacağım ama inşaatın bana düşen kısmını denetleyecek bir şefe ihtiyacım var.”

Samuel arkasına yaslandı. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Geçmiyorum. Müteahhitle çoktan konuştum ve kendi ekibimin onların çatısı altında olmasını istediğimi belirttim çünkü bu işte birlikte çalışmak istediğim insanlar var. Sen de onlardan birisin ve eğer işler yolunda giderse başka projeleri de var.”

Konuşmak için ağzını açtıktan sonra durdu.

Devam etmeye karar verdim. “Yalan söyleyip teklifte Kinsley’nin bize yakın olmasını istememin bir payı olmadığını söylemeyeceğim. Onu seviyoruz, Samuel. Tıpkı senin de sevdiğin gibi. Onun babası olmadığımı biliyorum ama aynı zamanda onun babasıyım ve hayatında olmak istiyorum. Stella içten içe ölüyor ve bu da beni öldürüyor. Bence bu işin faydaları ikimizin de işine yarayacak. Senin Willow Creek Vadisi’nde harika bir

işin ve burada sahip olmadığın bir destek sistemin olurken, bizim de çok sağlıklı olmasa da bir aile dinamiğimiz olacak.”

Samuel öne doğru eğildi. “Düşünecek çok şey var.”

“Biliyorum ve senden kararını şu anda vermeni istemiyorum. Sadece babam bir alkolikti ve annem öldükten sonra beni terk etti. Bence bunu yapmasının en büyük nedeni kendini yalnız hissetmesiydi.” Onu etkilemek için değil ama onu anladığımı bilmesini istediğim için anlattım. “Yalnız olmak zorunda değilsin. Ben, Stella ve onun tüm istilacı ailesi ne karar verirsene ver yanında olacağız. Onlar da Kinsley’yi seviyorlar ve inan bana olmamalarını istediğin zamanlarda bile yanında olacaklar.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Tedavim boyunca oradan çıktıktan sonra bunu nasıl yapacağımı düşünüp durdum. Yatağıma uzanıp Kinsley’nin bensez daha iyi olup olmayacağını merak ederdim.”

“Daha iyi olmazdı.” Bu konuda aklımda en ufak bir şüphe dahi yoktu. “Onun ve dürüst olmak gerekirse bizim de sana ihtiyacımız var, Samuel. Boğulduğumuz zaman beni ve Stella’yı kurtardın. Sen ve Misty bizim için bir can simidi oldunuz ve ben de aynısını senin için yapmamıza izin vermeni istiyorum. Bu hafta sonu gelin, benim kulübemde kalabilirsiniz. Kinsley ile orada rahat edersiniz. Stella ve ben onun evinde kalacağız böylece ikiniz tek olursunuz. Ama eğer istiyorsan seni orada bekleyen bir işin var.”

Söyleyebileceğim her şeyi söyleyerek ona tutması için dua ettiğim bir el uzatmıştım. Kabul etmezse bu onun kararıydı ve saygı duymak zorundaydım. Bu seçenek hepimize ihtiyacımız olan şeyi, yani birbirimizi verecekti.

“Nasıl olacak?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kinsley ile nasıl olacak?”

Eğer Biz Olsaydık

Derin bir iç çektim. “Gerçekten bilmiyorum. Umudum bizim -sen, ben ve Stella’nın- hangi şekilde olursa olsun onun yanında olabilmemiz. Sen onun babasisin, bu her zaman böyle olacak ama Stella ve ben de onun arkadaşları olarak yanında olabiliriz. Onu seviyoruz ve onunla vakit geçirmek her şeyi değiştirdi. Başka türlü davranmaya nasıl geri dönebiliriz bilmiyorum. İşe yaramayabilir ya da bizim için dünyadaki en iyi şey olabilir. Bilmiyorum ama sana sunabileceğim bir işim, desteğim ve arkadaşlığım var.”

Samuel gözleri yaşlarla dolunca burnunu çekti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ne halt edeceğim konusunda çok zorlanıyordum. İş bulamıyorum, ayık kalmak zorundayım, ayık kalmak istiyorum ve karımı özlüyorum. Ergen bir kızı nasıl büyüteceğimi bilmiyorum.”

Gülerek, “Ben de bilmiyorum,” dedim. “Ama bir yolunu bulmak için dünyayı yerinden oynatacak bir kadın tanıyorum.”

Başını salladıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı ve iç çekti. “Bunu düşüneceğim.”

“Senden tek istediğim bu ve hafta sonu gelmen.”

“Bunu yapabilirim.”

“Güzel.”

“Jack!” Kinsley koşarak bana doğru geldi ve kollarını etrafıma doladı. “Buradasın! Stella geldi mi?”

Hafızamı kaybetsem bile bu anı asla unutmayacaktım. Kızımın heyecanla bana doğru koştuğunu görmek... hayatımda aldığım en güzel hediyeydi.

“Hayır, ufaklık, bu sefer sadece ben geldim.”

“O iyi mi?”

Başımı salladım. “İyi ama seni gördüğümü öğrendiğinde benim iyi olacağımdan emin değilim.”

“Neden?”

Sırıtarak, “Çünkü seni özlüyor,” dedim. Ben de özlemiştim ve onu görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ama yemin ederim yıllar geçmiş gibi hissettirmişti.

“Ben de onu özledim. Programın sonunu izlediniz mi?”

“Hayır, izlemedik.”

Kafasını salladı. “Aptalcaydı ve tahmin etmesi çok kolaydı. Sanırım matematiğin de böyle olması gerekiyor.”

İzlemeye başladığımız program matematik denklemlerine dayalı bir flört oyunu üzerineydi. Anketi yanıtladıktan sonra puanınızın aynı olduğu kişiyle eşleştiriliyordunuz. Kinsley ile ben algoritmalar ve temel denklemlerden oluşan puanlamaları çözmeye çalışırken çok eğlenmiştik. Stella matematik kısmıyla ilgilenmiyordu ama programı sevmişti.

“Çözebildin mi?”

Sırıttı. “Belki.”

“Beni merakta mı bırakacaksın?” diye sordum.

Kinsley omuz silkti. “Matematik işin eğlenceli kısmı. Bu keyfi elinden almak istemem.”

Tanrım, tıpkı Stella gibi konuşuyordu.

“Neyse. Size birkaç gün içinde Stella’ya evlenme teklif edeceğimi haber vermeye geldim. Yarın okul olduğunu biliyorum ama... belki okula gitmeyip Willow Creek Vadisi’ne gelmek istersin diye umuyordum. Ben diğer işlerle uğraşırken onu oyalayabilir misin?”

Kinsley’nin yüzü beni kör edebilecek kadar parlak bir gülümsemeye aydınlandı. “Gerçekten mi?”

Eğer Biz Olseydik

Başımı salladığımda Samuel sırtarak, “Sanırım gitmek istiyorsun?” diye sordu.

“Evet! Senin için sorun olur mu baba? Stella’nın o anki suratını görmek çok isterim. Eminim çok olacaktır.”

“Tam olarak öyle değil,” dedim.

“Ne? Amaç bu değil mi zaten?”

Ofladım. “Stella... söylemem gereken tek şey bu. Stella. O bir şekilde öğrenip kıcıma yani başıma bela oldu.”

Kinsley kafasını salladı. “Seni seviyor.”

“Seviyor ve bunun için inanılmaz mutluyum. Peki gelmek istiyor musun?”

“Gidebilir miyim?” diye sordu Samuel’e.

“İkimiz de gidiyoruz. Sabah Jack ile birlikte gidip hafta sonunu orada geçireceğiz.”

Tanrıya şükür. Belki de bu işe yarayacaktı.

Kırk Beş

STELLA

Geliyorum!” Kapıyı ısrarla yumruklayan kişiye bağırdım. “Tanrım, pantolon giymem için bir müsaade et!”

Alelacele kapıyı çekip açtığımda Winnie’yi bir elinde şarap, diğer elinde pasta tutarken gördüm. “Pantolonu giymeyebilirdin.”

“Win,” diye soludum.

“Gelebilir miyim?”

Kapıyı çekip açarken keşke elleri serbest olsaydı da ona sarılabilsedim diye düşündüm. İçeri girince şarapla pastayı yere bırakıp kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. “Nasılsın?”

Gözyaşlarımla savaşıarak başımı salladım. “İdare ediyorum.”

“Yani iyi değilsin, öyle mi?”

“Daha değil.”

“Olacaksın.”

Gülümsedim. “Evet, senin gibi insanlar sayesinde.”

Winnie etrafına bakındı. “Yani buraya mı taşınyorsun?”

Eğer Biz Olsaydık

“Hayır. İmkânı yok. Bu geçici bir durum. Yani evimin düşüncesi bu kadar acı vermeyene kadar buradayız. Jack şu anda ormanda, o yüzden bunu döndüğünde konuşacağız.”

Jack’i seviyordum ve evi harikaydı... tabii bekâr bir erkek için. Ve ben kendi evimi özlemiştim. Mikrodalgamın gıcırtılı bir ses çıkarmamasını seviyordum. Ayrıca merkezi ısıtmayı ve havalandırmayı da özlemiştim. Burası rustik bir evdi ama jakuzisi olsa bile bu evleri *sevmiyordum*.

Ben daha çok kendisinin rustik olduğunu düşünmeyi seven modern bir kadındım.

“Her zaman gelip benim evimde kalabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Evet, sen Easton denen adamla sevişmeye devam ederken ben de çok rahat ederim.”

“Tanıştığında onu sevmediğini biliyorum ama bana karşı çok iyi.”

“Bu güzel bir şey. Ondan hoşlanmadığım için değil, sadece bana ayarlamaya çalıştığın adamdan nefret etmiştim.”

Güldü. “Kendimi savunmam gerekirse Jack’e deliler gibi âşık olduğunu bilmiyordum.”

İç çektim. “Sana hiçbir şeyi anlatmadığım için özür dilerim.”

Winnie kafasını salladı. “Kızgın değilim, Stell. Bana neden söylemediğini anlıyorum. Sanırım bu kadar uzun zamandır tüm bunlara tek başına katlanmana daha çok üzüldüm.”

“Kolay değildi.”

“Olmadığına eminim. Bizim aramızda hiçbir sır olmamasına rağmen Jack’ten bir çocuğun var.”

Ona defalarca söylemek istemiştim ama yapamamıştım. Bu sır paylaşabilmem için sadece bana ait değildi.

“Kinsley doğduğunda Jack ile birbirimize söz vermiştik. Çemberi olabildiğince dar tutmak en iyisiydi.”

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Yine de tek başına üstesinden gelmen gereken çok şey vardı.”

“Evet ama... başa çıkabildim.” Konuyu değiştirmeye karar verdim çünkü bu yolda ne kadar ilerlersek Kinsley’yi sorma olasılığı o kadar yüksekti ve ben gerçekten de biraz olsun acı çekmeyi bırakıp en iyi arkadaşımın olmanın tadını çıkarmak istiyordum. “Bana Easton’dan bahset...”

Bana onun ne kadar harika biri olduğunu ve çıktıkları randevuları anlatmaya başladı. Onu daha önce hiç bu kadar neşeli ve mutlu görmemiştim. Çok tatlıydı, dünyada bunu ondan daha fazla hak eden kimse yoktu. “Bilmiyorum, anlatamıyorum,” dedi hayalperest bir tavırla. “Her zaman onu düşünüyorum. Beni gülümsetiyor. Gerçekten harika bir adam.”

“Neden Amelia’nın partisine onu da getirmedi?” diye sordum.

“Getirseydim de ablam ve Gray ile ilk kez tüm ailenle birlikte mi tanışsaydı? Hayır, hiç gereği yok.”

Onu çok iyi anlayarak güldüm.

“Gray ve Jess’le henüz tanışmadı mı?”

“Hayır, evlenme kararı alana kadar bundan kaçınıyorum, ki o zaman bile onu Gray’dan uzak tutmaya karar verebilirim.”

Grayson olması gerektiğini düşündüğü herkese karşı çok korumacı davranırdı. Winnie, Grayson ablasıyla evlenene kadar bu kategoriye hiç dahil olmamıştı. Şimdi bunun beraberinde getirdiği tüm *faydaların* tadını çıkarıyordu.

“Alışacak,” diyerek yalan söyledim.

“Ah, sana inanmıyorum.” Kanepeye oturduğumuzda Winnie elini koluma koydu. “Daha erken gelirdim ama zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“İhtiyacım vardı. Mesaj attığın için teşekkür ederim ve zaten isteseydim geleceğini biliyordum.”

Eğer Biz Olseydik

“Anında gelirdim. Jack nasıl?” Soruyu yavaşça uzatırken sesi tuhaf bir tona büründü.

“Benden daha iyi ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor. Kendimi hep güçlü biri olarak görürdüm ama bu yaşandıktan sonra kim olduğumu bilmiyormuş gibi hissediyorum.”

Bu durumla çok mücadele etmiştim. Ben ağlamazdım. En azından bu şekilde ağlamazdım. Üzülürdüm ve birkaç damla gözyaşı döktükten sonra yoluma devam ederdim. Panikatak geçirmek mi? Bana böyle şeyler olmazdı. Bu çok fazlaydı. Sanki dünyanın yükü üzerime binmişti ve ben de altından kalkamıyordum. Samuel’e yardım etmeyi kabul ettiğimiz andan beri sonucun ne olacağını biliyordum ama onu tekrar terk etmek kalbimi göğsümden söküp almıştı.

Onunla konuşmayalı bir haftadan fazla olmuştu ve bu da beni çok zorluyordu.

“Sen hâlâ aynı Stella’sın. Neler hissettiğini hayal dahi edemem ve ediyormuş gibi de yapmayacağım. Ama hissetmeye, ağlamaya ve öfkelenmeye senin de hakkın var. En başından beri kolay olmayacağını bildiğiniz korkunç bir durumun içindeydiniz. Ama sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir insansın.”

Ona buna inanmadığımı belirten bir bakış attım. “Sen de aynısını yapardın.”

“Hayır, yapar mıydım bilmiyorum.”

Nefesimi verip pencereden ufka doğru baktım. “Yapardın. Bir annenin, uzak kalması anlamına gelse bile çocuğu için yapmayacağı hiçbir şey yok.”

“Çok üzgünüm.”

Ona cansız bir şekilde gülümsedim. “Üzülme. O harika bir çocuk ve yanında olamasam bile onu bu dünyaya getirdiğim için kendimle gurur duyuyorum.”

“Bu çok güzel, Stell. Ayrıca Kinsley’nin o kapıyı ne zaman açmak isteyeceğini asla bilemezsin.”

Mesajını ve beni hiç aramayışını düşündüm. “Biliyorum.” Winnie’nin elini tutup gülümsedim. “Pasta?”

Başını salladı. “Ve şarap.”

Kalkıp tabakları ve çatalları aldıktan sonra bir şey aramaya başladı. “Şarap açacağı var mı?”

Bir tane gördüğümü hatırlıyordum. “Yok mu?” Çekmeceleri açıp karıştırmaya başladık. Jack’in evinde düzene dair hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olması gerektiği yerde değildi ve şarap açacağını ararken kendimi çekmeceleri yeniden düzenlemeye başlarken buldum. “Neden çatal bıçak takımının yanında iskambil destesi var?”

Güldü. “Hiçbir fikrim yok ama bu şekilde yaşayamazsın.”

“Hayır, kesinlikle yaşayamam,” diye kabul edip dudağımı ısırdım. “Evini biraz daha düzenli bir hale getirmek gerçekten çok güzel olurdu, değil mi?”

“Kesinlikle. Senin sevgi dilin bu.”

“Ne? Evini istila edip baştan düzenlemek mi?”

“Ben bunu daha çok bir hizmet olarak görüyorum. Nasıl bir yetişkin gibi yaşanacağı konusundaki uzmanlığını aşırı büyümüş, çocuk ruhlu erkek arkadaşınla paylaşıyorsun.”

“Bensiz de gayet iyi idare ediyordu.”

Etrafa bakındı. “Öyle mi?”

Güldüm. “En azından hayatta kalmayı başarıyor.”

“Ve sen de şimdi onu özgür kılmak için buradasın!”

Gülümseyerek, “Bunun için Tanrıya şükürler olsun,” dedim ve başka bir çekmeceyi daha boşalttım.

“Ah, bunu şuraya taşı. Böylece tabaklar, bardaklar ve çatal bıçak takımı bir üçgen oluşturur.”

Eğer Biz Olseydik

Başımı salladım. “İyi fikir.”

“Seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi?”

Omuz silktim. “Buna değer.”

Şarap doldurduk, güldük ve boş boş konuşmaktan başka bir şey yapmadık. Arkada bangır bangır şarkı çalarken müzik efanesi DMX’e eşlik ettik ve Winnie birkaç saatliğine kendimi yeniden normal hissetmeme izin verdi.

Winnie ile takıldığım, temizlik yaptığım ve övünmek istemesem de Jack’in evini mükemmelleştirdiğim uzun bir günün ardından kanepede uzanıyordum. Winnie ile pastanın tamamını yemiştik ve ben -sadece ben - iki şişe şarap içmiştim. Winnie getirdiği şişeden bir kadeh içmişti. Ben de geri kalanını ve Jack’in dolabında bulduğum şişelerden birini bitirmiştim. Jack hiç şarap içmezdi, o yüzden şişe evin önceki sahiplerinden kalmış bile olabilirdi ama yine de iyi durumdaydı. Pek umursadığım söylenemezdi.

Başım dönüyordu ve muhteşem hissettiriyordu. Bu *acı çekmiyorum-çünkü-her-şey-yolunda* hissini seviyordum. Paha biçilmezdi.

Güneş battıktan sonra hava soğumaya başlamıştı ve daha fazla ısıcağa ihtiyacım olduğu için ateşi yakmıştım. Jack’in kulübesi sadece bu devasa şömine ile ısındığı için ateşi sürekli harlıyordum.

Telefonum bilmediğim bir yerdeydi çünkü sürekli kontrol ettiğim için dördüncü kadehimi içerken Winnie onu benden almıştı.

Nerede olduğunu merak ediyordum.

Belki bir çekmecedeydi?

Her neyse. Zaten kimse aramıyordu. Jack ormandaydı, Kinsley’den haber yoktu ve diğer herkes siktirip gidebilirdi.

Beni bu zamana kadar kim hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı biliyor musunuz? *Şarap*.

Şarap iyi bir dosttu. Tüm acımı alıp götürüyordu.

Başım yana düşünce açtığım ama bitiremediğim üçüncü şişeye bakındım. Birinci şişeden sonra ikinci şişenin tadı gayet iyi gelmişti.

Yani nereye koyduğumu unutmadan önce alabildiğim birkaç yudum gayet iyiydi.

Muhtemelen telefonum da oradaydı.

"Stella?" Dışarıdan Jack'in adımı seslendiğini duydum. Hızlıca doğrulmak gibi bir hata yapınca oda biraz sola doğru eğildi.

"Ah!" Kanepeden aşağı yuvarlanırken bağırdım. Kıçımı ovduktan sonra ona seslendim. "Buradayım, Jack! Ormandaki kulübedeyim!"

Kapı biraz şıngırdadı. "Bebeğim! Gelip kapıyı aç."

"Açamam."

"Neden?"

"Çünkü düştüm ve kalkamıyorum!" Reklamı hatırlayarak güldüm. "Bir buton almalıyım," dedim kendi kendime.

"Ne almalısın?"

Yuvarlanıp dört ayağımın üzerinde ilerlerken, "Hiçbir şey. Geliyorum," dedim. Eve erken geldiği için şaşırmışım. İki günlüğüne değil, dört günlüğüne gideceğini söylemişti. Belki de birini ayı yemişti.

"Kimseyi ayı yemedi," dediğini duydum.

Hah. Bunu yüksek sesle söylemişim.

Jack endişeli bir sesle, "Evet, söyledin. İyi misin?" diye sordu.

"Ben şarabım, Jack. O kadar şarabım ki umurumda bile değil."

* Bu, 1980'lerde popülerleşen bir tıbbi alarm reklamına göndermedir. Reklamda, yaşlı bir kadın düştükten sonra "*I've fallen and I can't get up!*" diyerek yardım çağırıyordu, bu da halk kültürüne yerleşti. Stella, reklamın parodisini yapmaktadır.

“Ah, Tanrım.”

Kapıya tırmandım yani en azından öyle yaptığımı düşünüyordum çünkü ayaktaydım ve kendimi sabit tutabilmek için metal kapı koluna tutunmuştum. Kapıyı açınca birkaç kez gözlerimi kırptım. Arkasında insanlar vardı.

Geri çekilirken ellerim dudaklarımın üstündeydi ve gözlerim kocamandı çünkü bunlar sadccc insanlar değildi. Hayır, çok daha fazlasıydı.

Kinsley’di.

Jack’i öldürecektim.

Jack’in eve onunla birlikte geleceğini bilmemem dışında bağımlılığını yenmeye çalışan babasının önünde de sarhoştum.

Kendimi sarhoş gibi davranmayacak kadar ayıltabilmek için elimde kalan kontrolün her bir zerresini kullandım. Gözlerim yaşlarla dolunca Jack öne gelip beni yakaladı.

Kulağıma eğildi. “Winnie’ye seni kontrol etmek için buraya gelmesini söylediğimde planladığım şey bu olmasa da nereye gittiğim hakkında neden yalan söylemem gerektiğini anlayacağını düşünüyorum.”

“Ormana gitmedin mi?” diye sordum.

“Hayır bebeğim, gitmedim.”

Kinsley öne çıktığında gülümsemesi sıcacıktı ve dağılmam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekti. Onu kollarıma çekip sonsuza kadar tutamazdım.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

“Arayacağımı söylemiştim biliyorum ama...”

Jack’in tutuşu sıkılaşıırken, “Bu daha iyi,” dedim. “Bu çok daha iyi.”

Kerk Abti

STELLA

Çorba içerken Jack'in etrafı gezdirdiği Kinsley ve Samuel'e bakıyordum. Hâlâ şoktaydım. İşe değil, onları almaya Georgia'ya gitmişti. Bu adamı ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimelerin yeteceğini sanmıyordum.

Üst kattan aşağı indiklerinde Jack'in gözleri sıcacıktı. "İyi misin?"

"Nasıl hissettiğimi açıklayabileceğimden emin değilim."

Yanıma gelip dudaklarını şakağıma bastırdı. "Güzel."

Ekmek eriyene kadar onu çorbaya batırdım. Şimdiden şarap içtiğime pişman olmuşum ama gecenin böyle ilerleyeceğini asla tahmin edemezdim.

Yanıma oturunca dirseğimle Kinsley'yi dürttüm. "Ne kadar kalacaksın?"

"Hafta sonu. Jack, babamla birkaç gün burada kalabileceğimizi söyledi."

Jack'e bakarak, "Öyle mi söyledi?" diye sordum.

Eğer Biz Olseydik

“Evet. Samuel ile yarın balık tutmaya çıkacağız, sen ve Kinsley de birlikte biraz zaman geçirirsiniz diye düşündüm.”

Ağlayabilirdim. Cidden kendimi onun kollarına atıp günlerce hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilir ve yine de kendimi onun karşısında ezilmiş hissedebilirdim. Bunun yerine altdudağımı ısıırıp başımı salladım. “Çok iyi olur.”

“Benim bir elbiseye ihtiyacım var,” dedi Kinsley.

“Elbise mi? Ne için?”

Gözleri panikle Jack’e kaydı. “Şey... bir şey için.”

Ve sonra, şarapla bulanmış kafama rağmen her şeyi birleştirdim. Jack bana evlenme teklifi edecekti ve yolunu değiştirerek benim burada olmasını isteyeceğim tek kişiyi getirebilmek için saatlerce araba kullanmıştı.

Jack büyük bir ödülü hak etmişti.

Kinsley’ye baktım. “*Bir şey için elbise bulmak zor. Seni alışverişe nereye götüreceğimi bilmem için daha net bir şey söylemelisin.*”

“Doğru!” Kinsley gergin bir şekilde güldü. “En yakın arkadaşımın *bat mitzvah** töreni için.”

Kahretsin. Belki de yanıliyordum.

“Ben de senin yaşındayken bunlardan birkaçına gitmiştim.”

“Gelecek ay arkadaşım Lana’nın töreni olacak. Alışverişe anemle çıkacaktık ama...”

Ama Misty ölmüştü.

“Tabii ki de seni götürürüm,” dedim hemen. “Yarın birkaç kasaba öteye gideriz. Sevdiğim birkaç mağaza var ve orada bir şey bulamazsak Charlotte’a da gidebiliriz.”

O mutlu olacaksa aya bile çıkardım.

* Yahudilikte 12-13 yaşına gelmiş kız çocuklarının rüşt aldığını ilan etmek amacıyla yapılan törendir.

“Mangalı yakacağım,” diyerek haber verdi Jack. “Samuel bana yardım edebilir misin?”

“Tabii.”

Erkekler beni ve Kinsley’yi içeride bırakarak dışarı çıktılar. Onlar gider gitmez, “Bu garip mi?” diye sordu.

“Biraz. Senin için de öyle mi?”

Arka kapıdan dışarıya, iki babasının da olduğu yere baktı. “Evet ama babam için sorun değilmiş gibi görünüyor. Ona birkaç kez sordum çünkü üzülmesini ve sonra tekrar içki içmek istemesini istemiyorum.”

“Hiçbirimiz bunu istemeyiz.”

“Biliyorum ama endişeleniyorum.”

“Ne için endişeleniyorsun?”

“Bu durumun onun için aslında sorun olduğundan ve... seçim yapmak zorunda kalacağımdan.”

“Kinsley, hiçbir şey seçmek zorunda değilsin, tatlım. Jack ve ben, yani... biz senin biyolojik ebeveynlerin olabiliriz ama Samuel senin baban. Kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaya çalışmıyoruz.”

Altdudağını ısırıldı. “Ama seninle konuşmak istiyorum. Aramak istedim ama çok korktum.”

“Ah, tatlım, korkmana gerek yok. Jack ve ben, babanla konuşup bir yolunu buluruz. Hepimiz senin için en iyisini istiyoruz. Eğer Samuel burada olmak istemeseydi gelmezdi. O yüzden korktuğun her neyse, bunun için endişelenmene değmez.”

Kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldığında ben de ona karşılık verdim. Duygularım karmakarışık olduğu için göz yaşlarımla savaşıyordum ama aslında çok mutluydum. Her şeye sahiptim ve bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordum.

Eğer Biz Olsaydık

Hâlâ bu rüya bittiğinde o kanepede akşamdan kalma ve iğrenç bir şekilde uyanmayı bekliyordum. Eğer bu bir rüyaysa bile burada kalabildiğim kadar kalacaktım.

Kinsley gözlerini silerek geri çekildi. “Teşekkür ederim, Stella.”

“Üçümüzün de senin için yapmayacağı hiçbir şey yok. Hatta annenin de. Buna bayılırdı, biliyor musun?”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Başımı sallayarak onayladım. “Misty bize karşı her zaman çok ılımlı oldu. Bana yazmayı, fotoğraf göndermeyi kesebilirdi ama yapmadı.”

“Annem tanıdığım en iyi insandı.”

“O benim de tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.”

Verandaya doğru bakarak, “Eğer burada olsaydı babam için her şey daha kolay olurdu,” dedi Kinsley. Jack mangalın başında durup Samuel ile konuşurken güzel yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Keşke hayatımız böyle olabilseydi, diye düşündüm.

Keşke Kinsley’nin geçirdiği bu zorlu süreçte üçümüz de ona yardım edebilseydik.

Orta yolu bulabilmeyi umuyordum çünkü çıkmaza girmek gibi bir seçeneğimiz yoktu.

“Bazen hepimizin ihtiyacı olan tek şey zamandır. Jack ile birlikte olmadan önce onu uzun süre sevdim. Eskiden her şeyin farklı olmasını dilerdim. Beni sadece burada olduğum ve onun için yanıp tutuştuğum için sevmesini isterdim. Kalbimde, neden birlikte olamadığımızı anlayamıyordum ama görünüşe göre henüz zamanımız gelmemişti. Beklememiz, büyümemiz ve birbirimizi şimdi olduğumuz gibi sevmeye hazır olmamız gerekiyordu. Babanın da zamana ihtiyacı var. Annenin olmadığı bir hayatın nasıl olduğunu çözmesi gerekiyor ve bu inanılmaz

derecede zor bir şey. Bize gelince, bazı şeylerin zamanla rayına oturmasına izin vermeliyiz.”

Bana baktı. “Seninle hiç tanışmamış olsaydım buna gerek kalmazdı.”

Güldüm. “Anlıyorum. Ne kadar harika biri olduğunu bilmezken büyümeni resimlerden izlemek daha kolaydı. Şimdi bunu yapmaya nasıl geri dönerim bilmiyorum ama senin için en iyisi buysa Kinsley, yaparım.”

“Bu çok zor çünkü annemi seviyordum ama şimdi sen de benim annemsin.”

Onun sevdiği kişi olmayı dilemek ve istemek göğsüme ağrılar sokuyordu. Onu seviyordum. İlk kelimelerini ya da adımlarını kaçırmış olmam önemli değildi. Yanında olamadığım tüm o anlar Misty’ye aitti ama bundan sonra yanında olmak istiyordum. Bir çocuk kalbini kırdığında ona sarılmak, balo elbisesini bulmasına yardım etmek ve hayatının bir sonraki evresinde ihtiyaç duyacağı kadın olmak istiyordum.

Yine de bunu söylemedim. Hayatında nasıl bir rol oynayacağımı bilmiyordum. Bu seçim bana değil Samuel’e aitti.

Çocuğun yararına olmadığı sürece ziyaret ya da iletişim kurma hakkımız yoktu. Onun yararına olmadığını bildiğim tek şeyse bunu kanıtlamak için açılacak bir davaydı.

“Bunun senin için zor olmasını istemiyorum,” dedim ona. “Sadece... biraz akışına bırakalım ve herkesin konuşmasına izin verelim. Belki bu şekilde bir yol buluruz.”

“Belki.”

Onu kendime çektim. “Sana söz veriyorum ki bunu çözeceğiz, Kinsley.”

Arabayla evime dönerken, “Şaşırdın mı?” diye sordu Jack.

Eğer Biz Olsaydık

“Kardeşimi yine kapı dışarı ettiğine mi, yoksa ormanda olacağına dair yalan söylediğine mi?”

Güldü. “İkisine de?”

“Evet ve ikisi için de mutluyum.”

Yandan bir bakış attı. “Beni affedersin diye düşünüyordum.”

“Sanırım affedeceğim.” Tekrar nefes alabileceğimi hissederek arkama yaslandım.

“Ama benim seni, bütün evimi yeniden düzenlediğin için affetmemi bekleme.”

Güldüm. “Daha sonra çok beğeneceksin.”

Elimi tuttu. “Ya da...?”

“Ya da ne?”

“Ya da senin evini... bizim evimiz yapabiliriz? İkimiz de benimle evleneceğini bildiğimiz için bunu daha resmi hale getirebiliriz.”

Onu her geçen gün daha çok sevdiğimi hissederek gülümsedim. “Çok güzel olur. Belki kendine bir ev bulana kadar Oliver’ın senin evinde kalmasına izin veririz?”

Jack başını salladı. “Evet, konuşup en iyi planı buluruz.”

“Eminim tekrar taşınmaktan pek mutlu olmamıştır.”

“Hayır,” diye onayladı Jack. “Bence bizi öldürmeye hazırdı ama sonra anlayış gösterdi.”

İç çektim. “Nereye gitti?”

“Galiba Grayson’ın evine.”

Kahkahamı tutamadım. “Şimdi de Jessica’nın bizi öldürmek istediğine eminim.”

Jack’in yumuşak gülümsemesi haylazlıkla doluydu. “Oliver, Grayson’ı çıldırttığı sürece mutluyum.”

Arabayı evin önüne çektiğimizde içimde o kapıdan nasıl tekrar geçeceğime dair bir kaygı yoktu. Korkmuyordum. Endişeli değildim. Kinsley iyiydi ve şimdilik buradaydı.

Jack ile içeriye girince çantalarımızı koridora atıp kanepeye yığıldık. Kolları beni sımsıkı sardı. Buraya sadece bir haftadır gelmememize rağmen sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Çok şey değişmişti.

Gözlerim kapanırken Jack sessizce, “Bil diye söylüyorum,” dedi. “Bu hafta sonu sana evlenme teklifi edeceğim.”

Ona daha iyi bakabilmek için başımı geriye eğdim. “Anlamıştım.”

“Anlamış mıydın?”

“Gidip kızımızı getirdin.”

“Bunu sadece onu özlediğim için yapmadığımı nereden biliyorsun?”

Omuz silkip başımı göğsüne yasladım. “Bilmiyorum ama bence ona ihtiyacım olduğunu biliyordun ve bana her zaman ihtiyacım olanı veriyorsun.”

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Her zaman vereceğim, Stella. Her zaman.”

Kurt Yedi

JACK

Josh, "Gergin misin?" diye sordu.
"Pek değil. Evet diyecek."

"Stella gizemle dolu biri," diye söze atladı Oliver. "O kız asla beklediğimiz şeyi yapmaz."

Evet diyecekti. Evet diyeceğini biliyordum. Demek istediğim, evet dese iyi olurdu.

Dönüp ona ters bir bakış attım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Yardım etmeye çalıştığımı da nereden çıkardın? Beni üç kere mükemmel yaşam koşullarımdan alıkoydun ve en kötü kişiyle yaşamaya mahsur bıraktın. Amelia her sabah daha lanet güneş doğmadan yatağıma tırmanıyor. Görünüşe göre bebek doğduğunda hâlâ orada yaşıyorsam bakıcılık görevini üstlenecekmişim."

Alex kahkaha attı. "O zaman kalacak bir yer mi arıyorsun?"

Oliver başını salladı. "Aynen öyle. Belki de Delia'nın yanına taşınırım."

Josh gerildi. "Delia'nın mı?"

“Evde boş bir odası olduğunu söyledi.”

Ah, bu mükemmel olacaktı. Geri çekilip Parkerson kardeşlerin yüzleşmesine izin verdim. Josh bizi hayal kırıklığına uğratmadı. “Affedersin ama neden onun yanına taşınasın ki?”

“Çünkü boş... bir... odası var.”

“Başka bir yer bul,” diye onu uyardı.

Oliver, tam da olduğu bir pislik gibi sııttı. “Neden öyle bir şey yapayım ki? O bekâr. Ben de bekârım. Bu konuda endişelenmemize gerek yok.” Bana döndü. “Hâlâ bekâr mı?”

Ellerimi kaldırdım. “Hiçbir fikrim yok.”

“Yani,” diye devam etti Oliver. “Olsa da olmasa da umurumda değil. Daha yeni bir ev aldı ve benim de kalacak bir yere ihtiyacım var.”

Josh’ın gözleri öfkeyle parladı. Oliver ortalığı bilerek karıştırıyordu ama izlemesi eğlenceliydi. “Kendine bir ev alacak paran var.”

Oliver omuz silkti. “Ne önemi var ki? Ayrıca projeye başladıktan sonra elimde kalacak olan azıcık parayı da biriktirmek istiyorum. Ayrıca neden umursuyorsun?”

Neden umursadığını hepimiz biliyorduk. Sadece o bunu kabullenmiyordu. “Umurumda değil.”

“O zaman bu konuşmayı neden yapıyoruz Josh? Hımm? Aptal olduğun ve yıllardır Delia’ya âşık olduğun gerçeğini kabullenmeyi reddettiğin ve sana bunu söylediğimizde neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davrandığın için mi?”

Alex alçak sesle güldü. “Sınırları zorluyorsun, Ollie.”

“Her zamanki gibi,” diyerek ekledim.

Eğer Biz Olaydık

Josh neredeyse sessiz bir kahkaha attı. “Ne konuştuğunuzu bilmiyorsunuz. Delia ile benim aramda ne olup olmadığı sizi ilgilendirmez.”

Eğer önüne geçmezsem bu iş çirkinleşecekti. “Pekâlâ millet, bu konuyu kapatalım. Bugün mutlu bir gün ve öyle kalmasını istiyorum.”

Ormanın derinliklerinde, sevgili olmaya başladığımızda Stella’yı kamp yapmaya getirdiğim yerdeydik. Işıkların asılı olduğu kocaman çadıra erkek kardeşleri ile arkadaşları çoktan gelmişti. Hep birlikte yemek yiyip vakit geçiriyorlardı. Her şey ayarlanmıştı, sadece Stella, Kinsley ve Samuel’in kasabadan dönmesini bekliyorduk. Geldiklerinde onlarla ana evde buluşacaktım.

Bu bir partiydi. Henüz evet dememiş olsa da nişanımızı kutlayacaktık.

Ve umuyordum ki bu gece, Samuel ve Kinsley hakkında ona daha da iyi haberler verebilecektim.

Dün kızlar alışverişe gittiğinde Samuel, Odette ile tanışmak istemişti. Birlikte saatler geçirip diğer şefle tanışmıştık ve planların yanında iş deneyimini de konuşmuştuk.

Biz ayrıldıktan bir saat sonra Odette Samuel’e bir mesaj gönderip onunla çalışmaktan mutluluk duyacağını söylemişti.

Kabul edip etmeyeceğini belirtmeden tekrar teşekkür etmişti ve ben de onu kulübeme geri bırakmıştım. Onu daha sonrasında görmemiştim. Eğer kabul ederse dizlerimin üzerine çökecektim. Bu bize Kinsley’yi verecekti ve Samuel’e yardım etmemizi sağlayacaktı.

Alex ve Oliver, Josh’ı yanımda bırakarak uzaklaştılar. “Haklı olduklarını biliyorsun.”

“Anlamıyorlar.”

“Ben de anlamıyorum,” dedim. O New Orleans’ta yaşarken kararı mantıklı geliyordu. Farklı eyaletlerde yaşıyorlardı ve Delia’nın annesi o sıralar hasta olduğu için buradan ayrılamazdı. Ondan sonra da çok geç olmuştu. Şimdi Josh buradaydı ve denemeleri için hiçbir sebep yoktu. “Delia harika biri. Eskiden beri sana karşı hisleri var. Aranızdaki yaş farkı çok da önemli değil.”

“Biliyorum.”

“O zaman sorun ne?”

İç çekti. “Yapamam, Jack. Ona asla veremeyeceğim bir hayatı isteyen biriyle birlikte olamam.”

“Neden veremeyesin?”

Winnie ve Jessica’nın anlattıkları bir şeye gülen Delia’ya baktı. Tekrar ona döndüğümde başımı salladım. *Boku yemişti*. O bakışı tanıyordum. Üzgündü, değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama asla beceremiyordu.

“Sadece yapamam işte.”

Telefonum mesaj sesiyle çınladı ve bu konuşmaya devam etmek istesem de daha önce yapmam gereken bir şey vardı.

Kinsley: Neredeyse geldik.

Ben: Teşekkürler, ufaklık.

Yola çıkıyorum. Şüphelendi mi?

Kinsley: Tabii ki şüphelendi.

Saçını kontrol edip duruyor ve şaşırmış

İfadesini geliştirmesi gerektiğini söylüyor.

Tam Stella’ya göre bir hareketti.

Kalabalığa dönüp, “Onu almaya gidiyorum!” diye bağırdım.

Herkes bardağını kaldırdı ve bazılarından birkaç ıslık sesi duydum. ATV’yi alıp yola koyuldum. Tanrı bilir bu sefer nasıl bir ayakkabı giymişti.

Eğer Biz Olseydik

Araba ile aynı anda girişe geldik. Arabadan indiğinde dudaklarında bir gülümseme vardı. Beyaz bir elbise, topuklu ayakkabılar giymişti ve saçları sırtından aşağı dalgalar halinde süzülüyordu. Nefes kesiciydi ve ormanda yürümek üzere olduğunu fark ettiğinde beni öldürecekti.

Bunun üzerine pek düşünmemiştim.

Yine de artık geri dönmek için çok geçti.

O etrafa bakınırken, “Selam,” dedim. “Günün nasıldı?”

“İyiydi... neden buradayız?”

“Kamp yapacağız.”

“Jack.” Stella’nın sesi kısık ve hayal kırıklığıyla doluydu.

“Evet, aşkım?”

“Ben kamp *yapmayacağım*.”

Samuel gülüp bagajdan bir çanta aldı. “Jack bizi ormana götürmek istediğini söyledi. Eğlenceli olacağına eminim.”

Stella ona döndü. “Biliyor muydun?”

“Özür dilerim, Stella,” dedi Kinsley. “Jack’e Melia Gölü’nü tekrar görüp göremeyeceğimizi sordum çünkü ormanı daha fazla görmek istiyordum.”

Bu çocuğa bayılıyordum. Kinsley’nin hayatında olmak isteyeceği konusunda fazlasıyla umutlu olan Stella onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Tamam. Ben sadece... uygun giyinmedim.”

“Kamyonetimde biraz kıyafet var,” diye teklif ettim.

Az önce konuşan o yumuşak, tadı kadın gitmişti. Hayır, şimdi bana gözlerimi oyup bir ayıya yedirmek istermiş gibi bakıyordu. “Kıyafet mi?”

“Evet. Her zaman yanıma yedek kıyafet alırım. Senin araban-da da yok mu?”

Olmadığını biliyordum ama çok eğleniyordum.

Stella iç çekti. “Hayır Jack, yok çünkü... eh, yok işte.”

Kinsley gülerken ağzını kapattı. Ona göz kırptım. “İstersen sen burada bizi bekle,” dedim Stella’ya.

“Bekleyeyim mi? Ne?” diye kekeledi. “Neden burada kalayım ki... ve neden... *Tanrım.*”

“Bilmem, kıyafetleri istiyor musun?” Arabama gidip içinden bir kazak ve pantolon aldım.

Ona verdiğim kıyafetleri aldı ve beni de peşinden sürükleyerek arabanın arkasına götürdü. “Başın büyük belada,” diye uyardı. “Evlenme teklifi edeceğine sanıyordum! Ne kadar şık giyindiğime bir baksana.”

“Sana burada evlenme teklifi edemem,” dedim, sanki bunu zaten anlaması gerekiyormuş gibi. Bir şey söylemeyince konuşmaya devam ettim. “Buranın Grayson’ın Jessica’ya evlenme teklif ettiği yer olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Doğru diyorsun.”

“Ah, kızma bebeğim. Söz veriyorum bu hafta sonu bir ara sana evlenme teklifi edeceğim.”

“Ama ben elbisemi *şimdi* giydim.”

“Gördüm. Hoşuma gitti.” Onu kendime doğru çektiğimde ellerimi çıplak bacaklarına doğru götürdüm.

Stella elime vurdu. “Hayır, dokunmak yasak.”

“Şimdiden başladın. Daha nişanlanmamamıza rağmen cezalandırılıyorum.”

“Tahmin bile edemezsin...”

“Eminim ki edemem,” diye onayladım. Stella’nın başkalarına kızarken nasıl korkutucu olduğunu görmüştüm. Ama eğer beni öldürmezse yaklaşık otuz dakika içinde parmağında bir yüzük olacaktı ve bu şekilde tüm öfkesini unutmamasını diliyordum.

Aşırı büyük pantolonunu giyip yukarı çektikten sonra homurdandı. “Jack, bunları giyemem.”

Gülümsedim. “Biliyorum. Şaka yapıyordum.”

Eğer Biz Olseydik

“Yani beyaz bir elbise ve topuklularla mı orman yürüyüşü yapacağım?”

“Hayır, Kinsley’nin çantasındaki taytı giyeceksin ve yola çıkacağız.”

“Yola mı?”

Başımı salladım. “İki ATV getirdim... sen benimkine bineceksin.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Etmediğini biliyorum.” Ben arabanın arkasından çıkarken Stella az önce giydiği pantolonu kafamın arkasına attı.

“Etmeliyim!”

Kahkaha attıktan sonra sırtıarak ona döndüm. “Ama etmiyorsun.”

Herkesin beklediği alana doğru ilerlerken gerilmeye başladım. İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyordum. Bu giydiği elbiseden de belliydi ama bugünün gerçekten mükemmel olmasını istemiştim. Güneş daha yeni batıyordu ve bu orman benim için çok özeldi.

Abisinin düğününde onu burada öpmüştüm.

Yıldızların altında ona sımsıkı sarılarak burada uyumuştum.

Burada gülmüştük ve aslında her şey burada başlamıştı.

Çocukken ormanda oyun oynardık. Willow Creek Vadisi dağlar ve ağaçlardan ibaretti. Stella benim daima dengede kalmamı sağlayan o zemin olmuştu.

Yine de şu an karnıma vurup yan tarafımı çimdikliyordu. “Evet?” Başımı yana çevirerek ona seslendim.

“Durabilir misin?” diye bağırdı.

Ağaçların azaldığı bir yerde durduğumda Samuel yanıma geldi. “Biraz daha yukarı çıktığında ağaçların olmadığı bir alan göreceksin, orada kamp yapacağız. Zaten çadır çoktan kuruldu. Siz önden gidin, ben Stella ile konuşmak istiyorum.”

“Tamam, ben eşyaları boşaltıp hazırlanayım.”

Samuel ve Kinsley ikimizi yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ona döndüğümde sırtıyordu. “Beni geçen sefer geldiğimizde neredeyse ayı tarafından öldürüldüğüm yere götürüyorsun çünkü herkes burada ve sen de bana evlenme teklifi edeceksin.”

Kaşlarını kaldırdığında dikkatle ona baktım. “Gerçekten mi? Beni tam da tüm bunları yapacağımı düşündüğün yere varmadan önce, bunu söylemek için mi durdurdun?”

Omuz silkti. “Haklı olduğumu kanıtlamak için.”

“Boş veremedin mi?”

“Sence ben böyle bir şey yapabilir miyim? İtiraf et. Evlenme teklifi edebilmek için bana elbise giydirdin.”

ATV’den inerken homurdandım. Bu kadın, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim ve beni kesinlikle delirten bu kadın, başımın belasıydı. Yine de başımda olmasını istediğim tek bela oydu.

Birdenbire ona bu soruyu tüm dünyanın önünde sormak istemedim. Çünkü dünyanın hiçbir zaman bir önemi olmamıştı. Benim için önemli olan her zaman oydu.

Beni izliyordu. “Ne oldu? Kızdın mı? Bütün gün şaşırma ifadem üzerine çalıştım, o yüzden merak etme düzgün yapacağım. Bak.” Ağzını açıp ellerini havaya kaldırdı.

Gülüp başımı salladım. “Çok komik görünüyorsun ve hiçbir şey olmadı.”

“O zaman neden suratında böyle bir ifade var?”

“Nasıl bir ifade?”

“Tuvaletim geldi ve o kadar çok düşünüyorum ki kafam patlayacak ifadesinin bir karışımı.”

Stella ATV’den indi ve topuklu ayakkabı giydiği için dikkatlice bana doğru yürüdü. Ellerini ellerimin arasına alıp tek dizimin üzerine çöktüm.

Eğer Biz Olsaydık

“Stella Parkerson, seni bir insanın bir başkasını sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Hiçbir zaman sana layık olamadım. Ne çocukken seninle tanıştığımız gün. Ne seni öptüğüm ve seninle seviştiğim gün. Ne bana bir çocuk verdiğin gün, ne de o günden sonra sana layık olamadım. Seni hep sevdim ama seni asla hak etmedim. Bugün, yaşadığımız onca şeye rağmen önünde diz çöküyorum ve senden sana layık olmaya çalışmama izin vermeni istiyorum. Senin için her zaman daha fazlası olmak için savaşağımı bilerek bana kalbini ve elini vermeni istiyorum. Bunu şimdi yapmayacaktım. Bu teklifin şu ağaçların ardında olmasını planlamıştım ama bu kimseyle değil, sadece bizimle ilgili. Seni seçiyorum, Stella. Seni seviyorum ve sana soruyorum; benim karım olur musun?”

Benim gibi dizlerinin üzerine çökerken gözyaşları yanaklarından akıyordu. Elleri yüzümü kavrarken dudaklarını benimkiler bastırdı. “Evet, seninle evlenirim seni aptal, inanılmaz, mükemmel adam. Ben her zaman sana aittim, Jack. Ne düşünürsen düşün, sen bu dünyadaki herkesten daha iyisin.”

Onu tekrar öperek göğsüme çektim.

“Şimdi bunu şu ağaçların ardında tekrar yapmam gerek,” dedim.

Başparmağı kirli sakalımı okşarken, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü sevdiğin herkes orada ve dizlerimin üstüne çökmemi izlemek için yanıp tutuşuyorlar.”

Güldü. “O zaman onları bekletmeyelim.”

“Bir şey daha var,” dedim.

“Öyle mi?”

“Seninle evlenmek için fazla bekleyemem.”

Stella sırtıttı. “Güzel. O halde yarın kaçalım.”

“Yarın kulağa mükemmel geliyor.”

Epilog

STELLA

Bir Ay Sonra

Jack ile Vegas'ta evlenmek şimdiye kadar verdiğim en iyi ve en kolay karardı.

Geçtiğimiz ay boyunca karı koca olmanın tadını çıkarmıştık. Ancak Jack, Kinsley ve Samuel'in buraya taşınmasını sağlayarak bana gelmiş geçmiş en güzel düğün hediyesini vermişti.

"Yardım edebilir misin?" diye sordu Samuel.

Jack hızla kutuyu ondan aldı. Buradan taşınmak isteyeneye kadar yaşamaları için Jack'in kulübesini onlara vermiştik ve Samuel geçen hafta Odette için çalışmaya başlamıştı.

Kinsley yanıma gelip ellerini koluma doladı. "Burada harika bir iş çıkarmışsın."

Ona gülümsedim. Onlar için hazırladığım büyük sürpriz burayı tadilata sokmuş olmamdı.

Üst katı kapatarak Kinsley için yatak odası yapmıştık ve alt katın bir kısmını da Samuel için bir yatak odasına dönüştürmüştük. Üst düzey değildi ama her ikisine de ihtiyaç duydukları

Eğer Biz Olsaydık

mahremiyeti sağlıyordu. Hiçbir çocuk somurturken babasının onu görmesini istemezdi.

Sadece bunu yapmakla kalmamış, aynı zamanda Kinsley'nin benim evimdeki odasını da istediği gibi yeniden dekore etmiştik. İşleri zorlaştırmadan sadece ona istediği yerde bir alan yaratıyorduk.

“Ben de çok sevdim. Jack'in yaşadığı zamanki halinden çok daha iyi.”

Başını sallayarak onayladı. “Özellikle de artık sürekli burada yaşayacağımız için.”

Tanrım, sözleri kalp atışımı hızlandırıyordu. Her şeye sahiptim ve bunun nasıl gerçekleştiğinden hâlâ emin değildim. Bir kadının isteyebileceği en harika kocaya, çok uzun zamandır hayatıma dahil olmayan çocuğuma ve Samuel ile Misty'nin mutlu olacağını düşündüğüm bir arkadaşlığa sahiptim.

Ve tabii ki de Ateş Böceği Tatil Köyü'nün temellerini atmıştık.

“Öğretmenini sevdin mi?” diye sordum.

“İyi biri. Girmek istediğim ileri derece matematik programına kabul edildim.”

“Gireceğini biliyordum.”

Jack odanın diğer tarafından bağırdı. “Tabii ki de biliyorduk.”

Onunla gurur duyuyordu.

“Bugün tatil köyüne bakmaya gidebilir miyiz?” diye sordu Kinsley.

“Bugün olmaz. Jack ile bir saat sonra tasarım ekibiyle buluşacağız ve senin de bavullarını boşaltman gerekiyor.”

“Çok görmek istiyordum,” diye yakındı.

Samuel konuşmaya dahil oldu. “Belki başka zamana, Kins. Sana burada ihtiyacım var. Ayrıca Odette'in büyük fikirleri olduğu için meşgul olacaklar.”

Kinsley mızızmızlandı. "Peki."

Odette inanılmaz biriydi. Her şeyle o ilgileniyordu ve bir yıl içinde açılıp tam kapasite faaliyete geçebilmemiz için art arda acil durum planları hazırlamıştı. Bunun nasıl mümkün olacağını bilemiyordum ama o bunun olacağına yemin ediyordu. Samuel de onunla aynı fikirdeydi.

"Yarın kız kıza *spa* günümüz var," diye hatırlattım.

"Ah, doğru!"

Jack bir kutu daha getirdikten sonra bana bir bakış attı. "Ben gelmiyorum."

"Kimse davetli olduğunu söylemedi."

"Sadece Stella'nın *spada* insanlara işkence etmesiyle tanındığını söylüyorum," diye uyardı Kinsley'yi.

"Öyle bir şey yapmıyorum. O sadece koca bir bebek."

"Bebek mi?"

Başımı salladım. "Evet, kocacığım sen pantolonunu yerinde tutamayan koca bir bebedir."

Bana ters bir bakış attıktan sonra eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın."

"Biliyorum."

Kinsley öğürme sesi çıkardı. "Çok iğrençsiniz."

İkimiz de kıkırdadıktan sonra Jack, biz çıkmadan önce Samuel'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmaya gitti. "Seni öğlen gibi alırım, olur mu?"

"Şimdi mi gidiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Zamanında yetişmek istiyorsak çıkmamız gerekiyor. Yarın görüşeceğiz zaten, tamam mı?"

Ben dışarı, Jack ve Samuel'in arabaya yaslandıkları yere gitmeden önce bana sarıldı. "Hazır mısınız?"

Eğer Biz Olseydik

“Evet,” dedi Jack Samuel’e dönmeden önce. “Yarın tekrar gelirim ve kızlar *spaya* gittikten sonra yardım ederim.”

Samuel başını salladı. “Teşekkür ederim. Kinsley yarın gece sizde kalabilir mi? Bir toplantıya katılmak istiyorum ve o uyanmadan önce işe gitmek için evden çıkmam gerekiyor. Böylelikle okula gitmesine yardımcı olabilirsiniz?”

“Elbette,” dedim hemen. “Yapabiliriz.”

Ateşböceği’ne giderken işlerin nasıl sonuçlandığı hakkında konuştuk. Gerçekten sihir gibi bir şeydi.

“Mutlu musun?”

“Sen değil misin?”

Jack elimi tutup avucumu öptü. “Mutluluk sarhoşuyum.”

“Ben de öyleyim. Yani planlamamız gereken düğün dışında.”

Görünüşe göre Vegas’ta evlenerek bu anı erkek kardeşlerimden çalmıştım ve bunu kesinlikle kabul etmiyorlardı. Jack ile onların gözü önünde evlenmek *zorundaydım*. Grayson’a göre, o şahitlik etmediği sürece yasal olarak evli sayılmıyorduk.

Tam bir aptaldı.

Diğerleri de öyleydi.

Ya da belki de aptal olan bendim çünkü emrettikleri lanet düğünü yapacaktım.

Biz alana yaklaşıırken, “Buna neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum,” dedi Jack.

“Çünkü biz zaten evliyiz! Şimdi sadece onlar için yapacağımız bir düğüne para harcamak zorundayız.”

“Ve Kinsley için,” diye hatırlattı.

“Evet, evet sanırım... bilmiyorum, sadece onun bunu gerçekten önemsediyini düşünmemiştim. O sabah biz giderken gayet iyiydi.”

“Ne söyleyecekti ki?”

İç çektim. “Bilmiyorum. Ben sadece Vegas’taki küçük şirin düğünümüzü çok sevmiştim. Mükemmeldi ve zaten tek önemli olan şey yeminlerimiz.”

Jack birbirine dolanmış parmaklarımızı kaldırdığında yüzüm güneş ışığıyla parladı. “Seni seviyorum, Stella ama bu düğünü yapacağız çünkü abinin bu konu hakkında bir dakika daha mızımızlanmasını dinlemeyeceğim.”

“O tam bir pislik.”

“Öyle ama benim de bir yanıma görmek istiyor,” diye itiraf etti.

“Neyi?”

“Beyaz elbiseyi, çiçekleri ve beni smokinimle gördüğünde gözlerinde oluşacak o şehveti.”

Gözlerimi devirdim. “Saçmalama. Sana şehvetle falan baktığım yok.”

Jack güldü, arabayı inşaat alanına çekerek park etti. “Bakıyorsun. Kabul et. Seni sürekli azgın bir halde bırakıyorum.”

“Tabii, kesinlikle. Etrafta beni tatmin etmek için yanımda olmanı dileyerek dolaşıyorum,” derken neredeyse alaycılıktan boğulacaktım.

Bana ezikçe bir cevap veremediğinden arabadan inip arabanın etrafından dolaştım. Yanıma geldiğinde beni kucaklayıp ben gülerken çamurda yürümeye başladı. “Beni yere bırak!”

“Ve ayakkabılarını mahvetmene izin mi vereyim? Mümkün değil. Ben akıllı bir adamım, Stella O’Donnell ve bu ayakkabıların ne kadar olduğunun farkındayım.”

Gülümsedim. “Ayakkabı koleksiyonumu mutlu edebilmek için bir sürü vahşi doğa gezisi yapman gerekecek.”

“Öyle mi?”

“Öyle, Jack O'Donnell.” Yüzünü kavradım ve bir öpücük için onu kendime çektim. “Bana değcrimi bileceğinc dair söz verdin ve benim kalbime giden yol ayakkabılardan geçer.”

“Benim öyle olduğumu sanıyordum.”

Sırıttım. “Yüksek sırada yer alıyorsun ama *Jimmy Choo*’larından* daha üstte değilsin.”

Beni yere bıraktı, tam dengemi bulmaya çalışırken Joshua’nın karavanından gizlice çıkan birini gördüm ve neredeyse kıcımın üstüne düşecektim.

Kolundan tutup Jack’i odun yığınlarından birinin arkasına çektim.

Jack alçak sesle güldü. “İşte bundan bahsediyorum!”

“Delia,” dedim sessizce.

Sadece oradan gizlice çıkmakla kalmıyordu, aynı zamanda saçları da darmadağındı ve kolunu tişörtünden geçirmeye çalışıyordu.

Jack başını salladı. “İkimiz de bunun nasıl ilerleyeceğini biliyoruz.”

“Evet, abim berbat bir durumda. Asla ciddi bir ilişkiye dahil olmayacak ve Delia da çok üzülecek.”

“Ya da âşık olurlar ve abinin kafasını kıcından çıkarmasına yardım eder.”

Bu asla gerçekleşmeyecekti. Josh... farklıydı. Hayatında aşk, aile ya da kaybetmeye değcr hiçbir şey olmasını istemiyordu. “Sanmıyorum.”

“Bizi ilgilendirmez.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Beni pek tanıımıyorsun galiba.”

“Stella, bu işe karışamazsın.”

* 1996 yılında Londra’da kurulan, el yapımı kadın ayakkabılarıyla tanınan lüks bir ayakkabı markasıdır.

Omuz silktim çünkü... karışabilirdim ve muhtemelen de karışacaktım. "Sen öyle diyorsan, kocacığım."

Jack ağır bir şekilde iç çekerken gözlerini kapattı. "Çoktan bir şeyler planlıyorsun, değil mi?"

"Ben mi? Asla."

Biri, "Ne izliyoruz?" diye sorunca sıçrayıp Jack'i önüme ittim.

Kim olduğunu gördüğümde kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyordum.

Önce Jack konuştu. "Hiçbir şey, sadece karımın manzaraya farklı bir gözle bakmasını sağlamaya çalışıyorum."

Odette önce karavana sonra da bana baktı. "Biri kardeşini mi ziyaret etti?"

Sırtarak ona doğru yürüdüm ve kolumu onunkine doladım. "Neden bana bildiğin her şeyi anlatmıyorsun?"

"Harika. Tek kelimeyle harika," dedi Jack arkamızdan. Odette'ten, iki hafta sonra olan *spadaki* kızlar günümüzde kullanabileceğim dedikodular öğrenebilmeyi umarak onu görmezden geldim.

Winnie kadehini kaldırarak, "Stella ve Jack'e!" dedi.

Herkes aynı şeyi yaptığında gülümsedim. Bugün çok eğlenceli geçmişti. Oldukça şımartılmıştık, Kinsley harika vakit geçirmişti ve ben de Delia'nın Josh ile takılması hakkında tek kelime etmeyeceğime dair verdiğim sözü tutmuştum.

Sinsi olduklarını düşünüyor olabilirlerdi. *Ahh*. Çok aptallardı ve bugün biter bitmez onlara hesap sormayı planlıyordum. Josh çocukken zamanının büyük bir çoğunluğunu bana eziyet ederek geçirdiği için bunu yapmaya hakkım vardı. Ayrıca Delia'nın incindiğini görmek istemiyordum.

Eğer Biz Olseydik

“Bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim, kızlar. Biraz eğlenebildiğimiz, erkekleri bırakabildiğimiz ve birlikte çok ihtiyaç duyduğumuz zamanı geçirebildiğimiz için çok mutluyum,” dedim. “Hepinizi çok seviyorum ve sırf kardeşlerimi mutlu edebilmek için bu büyük ve pahalı düğünü yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum.” Herkes güldü. “Ama tüm kalbimle hepinize teşekkür etmek istiyorum. Hepinizin hayatımda çok önemli bir rolü var. İster bir arkadaş ister hiç sahip olmadığım bir kız kardeş ya da ister Jack’le beni sonunda bir araya getiren kişi olsun, siz bir insanın sahip olabileceği en iyi gelin partisi davetlilerisiniz.” Kinsley’ye baktım. “Ve benim güzel baş nedime, beni hayatına dahil ettiği için teşekkür ederim.”

Winnie kadehini tekrar kaldırdı. “Geline!”

Ben kolumu Kinsley’ye doladığımda herkes kadeh tokuşturdu. “Sence... sence sana Stella’dan başka bir şekilde hitap edebilir miyim?”

Ona bakarken gözlerimi kırıştırdım ve sadece hıçkırıktan oluşan anlamsız bir cevap vermemeye çalıştım. “Evet. Demek istediğim, bana nasıl hitap etmek istersen edebilirsin.”

“Bunu babamla konuştum. Onu incitmek istemiyorum.”

“Elbette. Kinsley, zorunda değilsin. Bana Stella diyebilirsin. Bu beni üzmüyor.”

Bunu söylerken ciddiydim ve beni annesi olarak görmesini her ne kadar istesem de sadece yanımda olması bile benim için yeterliydi.

“Biliyorum ama artık burada yaşadığım için *bu benim biyolojik annem* demek gerçekten zor oluyor anlıyor musun?”

“Anlamıyorum ama sözüne güveniyorum. Sen bana nasıl hitap etmek istersen benim için uygun, rahat edemediğin zamanlarda ve henüz bir isimde karar kılmadıysan isteğini söyleyebilirsin. Benim için fark etmez.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Derin bir iç çektim. “Peki eğlendin mi?”

“Eğlendim. Daha önce hiç *spaya* gitmemiştim. Gerçekten şahaneydi.”

Onunla aramızdaki ilişkinin her zaman bu kadar güzel olmayacağını biliyordum. Benden nefret edeceği zamanlar olacaktı ama bu sorun değildi çünkü onu ikimize yetecek kadar çok sevecektim. Önemli olan tek şey onun hayatı boyunca yanında olacağımı.

“Hey, siz ikiniz!” Jess bize seslendi. “Limuzin birazdan burada olur ve yapmamız gereken alışverişler var.”

İnledim. “Burada kalamaz mıyız?”

“Hayır, bir gelinliğe ihtiyacın var ve konu kapanmıştır!”

Ona asker selamı verdim. Kısa bir süre önce kendi düğününü planladığı için benimkine yardım etmeyi teklif etmişti. Bu biraz zordu çünkü hep Park Inn’de evleneceğimi hayal etmiştim. Jack ile ilişkimizin orada başlamasının dışında orası çok da güzeldi. Ama bunun yerine birkaç kasaba ileride büyük bir şato kiralamıştık. Yerden tavana kadar pencereleri vardı ve muhteşemdi. Herkes orada kalacaktı ve hem tarihi hem de lüks olduğu için bize iki dünyanın birleşimini sunacaktı. “Tamam, tamam. Hadi üstümüzü değiştirelim.”

Soyunma alanına giderken herkes gülüyordu, konuşuyordu ve etrafta dolaşıyordu. *Spa* bize kendimize ait bir oda vermişti.

Banyoya girdiğimde Winnie ve Delia’yı kabinden çıkarken gördüm. Ellerimi yıkarken bir anda paniğe kapıldım.

Aman Tanrım.

“*Kahretsin!*” Elime baktığımda nişan yüzüğümün yerinde olmadığını fark ederek bağırdım. “Yüzüğüm!”

“Sakin ol,” dedi Winnie. “Bulacağız.”

Eğer Biz Olseydik

Jess aceleyle içeri girdi. “Yüzüğünü mü kaybettin?”

Başımı salladım. “Kadeh kaldırırken parmağımdaydı.”

“Tamam.” Jessica sakindi. “Üstünü değiştirirken takıyor muydun?”

Düşünerek yaptıklarımı kafamda tekrarlamaya çalıştım. “Evet. Burada olmalı.”

Herkes etrafta dolaşmaya ve yerleri kontrol etmeye başladığında kabine gittim. Elimle çöp sepetinin etrafını ararken yüzüğü hissettim. “Burada! Parmağımdan fırlamış olmalı.”

Birkaç derin nefesin ardından kabinden çıktığımda Jessica elinde çok iyi bildiğim bir şey tutarak orada duruyordu.

Hamilelik testi.

“Neden elinde hamilelik testi var?” diye sordu Winnie.

“Buradaydı,” diye açıkladı. “Ben... yani yedi aylık hamile olduğum için testi benim yapmadığımı biliyoruz.”

“Pozitif mi?” diye sordu Delia.

“Evet,” diye onayladı Jess. “Peki hanginiz hamile?”

“Üçümüzden biri olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Çünkü biz geldiğimizde bu oda tertemizdi ve buraya sadece biz girdik.” Jessica Winnie’ye, Delia’ya ve sonra bana baktı.

Ben de aynısını yaparak iki yakın arkadaşımın yüzlerini taramdım. “Sen misin, Win?”

“Hayır!” dedi hemen. “Bende spiral var ve Easton da prezervatif takıyor.”

“Deals?” Jessica sordu.

“Hayır, kesinlikle ben değilim. Seks yapmıyorum, hamile olmam imkânsız.”

Bakışlarım ona yöneldiğinde bana baktı. Bunun yalan olduğunu biliyordum çünkü dün onu Josh’ın karavanından gizlice çıkarken görmüştüm. Bütün gözler bana döndü. Dudaklarım

aralandı ama benim olmadığının da farkındaydım. Yani ya Delia'nındı ya da Winnie'nindi. İkisi de beni izliyordu ama Winnie sevinçten altına işeyecekmiş gibi dururken, Delia gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

Jessica'ya döndüm. "Evet. Yani öğrendiniz. Benim. Ben... hamileyim."

"Aman Tanrım!" Winnie bana doğru koşup beni kollarının arasına aldı. "Çok mutluyum. Kinsley biliyor mu?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. "Hayır kimse bilmiyor ve lütfen ona söyleyemeyin. Ben bir şeyleri çözene kadar olmaz."

Çünkü hamile değildim.

"Bu harika." Jessica gülümsediğinde dolu gözleri parladı. "Bebeklerimiz arasında sadece birkaç ay olacak ve çok iyi arkadaş olacaklarına eminim."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Şimdilik bu konu hakkında hiç konuşmasak olur mu?"

Hepsi başını salladı. "Elbette, sessiz olacağız."

"Teşekkür ederim."

"Hadi, Kinsley meraklanmadan geri dönelim," diye önerdim.

Tanrım, Kinsley eğer herhangi bir şey duyarsa başım büyük belaya girecekti. Yalan söylediğimi açıklamak zorunda kalacaktım ve ben ona haber vermeden önce bir şekilde Jack bunu öğrenirse hiç iyi... olmazdı.

Herkes odadan çıkarken aynada bir şeye bakmam gerekiyor-muş gibi davranarak geride kaldım. Jess ve Winnie gider gitmez Delia'yı kolundan tutup içeri çektim.

"Bu konuyu mutlaka konuşacağız," diye fısıldadım.

Kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum ama bugün değil. Bana birkaç gün verebilir misin?"

"Josh'dan mı?"

Eğer Biz Olseydik

Gözyaşları aktı. “Birkaç gün, Stella. Sadece birkaç güne ihtiyacım var.”

Onu sarılmak için kendime çektim. “Birkaç gün.”

Ona ihtiyacı olan zamanı verecektim ama eğer bu bebek abiminse yüzleşmek zorunda olduğu zorluğu değiştirmek için dünyada yeterince zaman yoktu.

Jack ve Stella'nın hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken aldığım keyfi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Bize Geri Dön'ü yazmayı bitirdiğimde hikâyenin bu yönde ilerleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde yolunu buldu ve karakterlerle savaşmamayı öğrendim.

Şimdi, Delia ve Josh için sabırsızlanıyorum.

Josh gerçekten... çok özel biri ve Delia da çok eğlenceli.

Onların aşkı sizi hazır olmadığınız bir yolculuğa çıkaracak!

TEŞEKKÜRLER

Kocama ve çocuklarıma. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam edebilmem için çok fazla fedakârlık yaptınız. Sizinle olsam bile günler ve gecelerce yoktum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Yemin ederim. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

Okuyucularım. Size ne kadar teşekkür etsem az kalır. Kelimelerimi okuyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Sizler benim kalbimin ve ruhumun bir parçası oldunuz.

Bloggerlar: Kitap dünyası için ne yaptığınızı anladığınızı sanmıyorum. Bu para kazandığınız bir iş değil. Bunu sevdiğiniz için yapıyorsunuz. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Beta okuyucum Melissa Saneholtz: Tanrım, sana yaşattığım onca cehennem azabından sonra hâlâ benimle nasıl konuşuyorsun bilmiyorum. Ben bile anlamazken zihnimi anlama yeteneğin ve fikirlerin beni şaşırtıyor. Eğer telefon görüşmelerimiz olmasaydı, bu kitabın ne halde olacağını hayal bile edemiyordum. Beynimdeki ağları çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Christy Peckham: Bir insan kaç kez kovulup geri dönebilir? Sanırım zamanımız tükeniyor. Cidden sensiz bir hayat düşünemiyorum. Tam bir baş belasıydın ama senin sayende bir aradayım.

Sommer Stein, bu kapakları bir kez daha mükemmel hale getirdiği ve milyonlarca kez fikrimi değiştirdiğim için kavga etmemize rağmen beni hâlâ sevdiği için.

Michele Ficht ve Julia Griffis, her zaman tüm yazım yanlışlarını ve çlgın hataları buldukları için.

Nina ve Valentine PR'daki herkese, her zaman arkamı kolladığınız, beni hep yukarıya ve öteye taşıdığınız için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

Melanie Harlow, Elphaba'mın Glinda'sı ya da Lucy'min Ethel'i olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve seninle yazmayı seviyorum. Hayatımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bait, Crew ve Corinne Michaels Books, sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower, ekibimde olduğun için çok mutluyum. Rehberliğin ve desteğin için minnettarım.

Melissa Erickson, harikasın. Yüzüne bayılıyorum. Beni her zaman çok yüksek olan bu uçurumdan indirdiğin için teşekkür ederim.

Seslendiricilerim Andi Arndt ve Sebastian York, siz en iyisisiniz ve sizinle çalışmaktan büyük onur duyuyorum. Hikâyelerime hayat veriyorsunuz ve her zaman en büyülü sesli kitapları yapmayı başarıyorsunuz.

Vi, Claire, Chelle, Mandi, Amy, Kristy, Penelope, Kyla, Rachel, Tijan, Alessandra, Laurelin, Devney, Jessica, Carrie Ann, Kennedy, Lauren, Susan, Sarina, Beth, Julia ve Natasha, daha iyi olmak için çabalamamı sağladığınız ve beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizden daha iyi yazar olan kız kardeşler yok.

Yazar Hakkında

Corinne Michaels, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan aşk romanları listesine girmiş bir yazardır. Hikâyeleri duygu, mizah ve amansız aşklarla doludur. Karakterlerini mücadeleleri boyunca iyileştirmenin bir yolunu bulmadan önce yoğun kalp kırıklığına sokmaktan keyif alır.

Corinne'nin kocası eski bir donanma eridir ve kendisinin şu an hayallerindeki adamla mutlu bir evliliği vardır. Yazarlık kariyerine, kocası görevdeyken ondan aylarca uzak kaldığında başladı, okumak ve yazmak onun yalnızlıktan kaçışıydı. Corinne şimdi kocasıyla birlikte Virginia'da yaşıyor. Aynı zamanda iki güzel çocuğun da duygusal, esprili, alaycı ve eğlenceli anneleri oluyor.

